Virginia Henley

Masca inocenţei

O carte de cinci stele... o carte desăvîrşită! Virginia Henley crează un decor splendid şi personaje extraordinare – pline de forţă morală, mîndre şi senzuale. Presară povestea cu interesante şi furtunoase comploturi. Totul prinde viaţă mai mult ca în orice povestire pasionantă de dragoste. Superb detaliată şi somptuos înfăţişată.

– Affaire de Coeur –

Virginia Henley a atins desăvirşirea... Imediat cititorul devine implicat în emoţiile personajelor, simţindu-le dragostea, ura şi pasiunea

– Rendezvous –

Atinge noi culmi ale pasiunii, aventurii, senzualităţii... cu totul remarcabil! O poveste de dragoste excepţional de armonioasă. Cu fiecare roman, Virginia Henley face dovada forţei ei scriitoriceşti şi cititorii sînt minunat recompensaţi la lectura acestei cărţi. Nu vă opuneţi seducţiei acestei spectaculoase povestiri.

– Romantic Times –

BEST SELLER

Preţ: 3200

— Cum aș putea să-ți mulțumesc, domnul meu? întrebă Antonia cu răsuflarea tăiată.

— Voi găsi eu o modalitate. Ești englezoaică?

Gura ei se arcui într-un mod ademenitor. Genele negre îi umbriră obrajii și ea trebui să-și lase capul pe spate ca să se uite în sus la el. Adam îi duse mîna la buze. Antonia simți un fior prin tot trupul cînd gura lui fierbinte îi atinse pielea.

— Și tu ești englez? șopti ea.

— Prin naștere, dar nu prin spirit.

— Prin spirit ești leopard? își umezi ea buzele cu vîrful limbii.

Ochii albastru-deschis ai lui Adam se întunecară de dorință. Voia să i lingă cu vîrful limbii buza aceea plină de sus înainte s-o sărute.

Ea scutură din cap și zîmbi.

Ar fi vrut să-i sărute colțurile gurii după ce i-ar fi mușcat buzele senzuale. Să o ducă în patul lui, fără să mai piardă vremea.

Capitolul 1

Domnișoara Antonia Lamb stătea în fața oglinzii mari, ovale, încruntîndu-și sprîncenele delicate. Era o frumusețe clasică. Avea ochii mari, verzi, umbriți de gene lungi, negre — ochi ce păreau sculptați cu grijă în fildeșul strălucitor al obrajilor — și buze pline, senzuale. Cu gesturi nervoase împrăștie pe umeri povara grea a părului de abanos, care i se revărsă într-o cascadă, lăsînd totuși la vedere, prin dantela corsajului, sînii tineri, pietroși.

—Sînt așa mici, se plînse ea.

Bunica dinspre mamă, doamna Rosalind Randolph lăsă deoparte ceașca cu ciocolată și spuse cu o voce uscată:

— Nu contează mărimea, ci faptul că sînt tari. Forma paharului de șampanie a fost turnată după forma sînilor mici ai Mariei Antoinette, considerată a fi perfectă la trup. Dar toată perfecțiunea ei n-a valorat, pînă la urmă, mai mult decît a oricărui individ din gloata Parisului, adăugă cu asprime Roz.

Ochii i se plimbară de-a lungul siluetei înalte, delicate, a nepoatei, observîndu-i satisfăcută, picioarele superbe și lungi. Rememora cum arăta cînd avea ea însăși șaisprezece ani.

— Bărbații vor cădea la picioarele tale, Antonia. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Ultimul bal la ca-

re am fost, a dat impresia unei competiţii a ridicolului şi a prostului gust. Doamna Denham, care-i slabă ca o scîndură, purta un voal cu nenumărate danteluţe, care-o făceau să arate ca un porumbel împopoţonat pentru o expoziţie. Dar asta nu e nimic. Ducesa de Bedford îşi dorise, cred, să copie modelul uniformei în care sînt îmbrăcaţi marinarii, adică ceva cu alb şi albastru, dar rochia ei era atît de prost croită încît arăta ca o pupăză. Părul pudrat din belşug o făcea să semene cu un vas de război. Are o suită întreagă de coafeze care muncesc ore întregi ca s-o facă, pînă la urmă, să arate... aşa, fără nici un Dumnezeu.

Roz îşi puse mîinile în şolduri şi-o imită:

— *Trei săptămîni mă poate ţine coafura asta dacă nu-mi scot pălăria.*

Ochii Antoniei străluciră veseli. Răsuci pe degete o buclă albă de pe măsuţa de toaletă şi, cu o strîmbătură drăgălaşă, spuse:

— Oh, Roz, am aşteptat atît de mult să port prima mea perucă, şi-acum vrei să mă faci să-mi schimb părerea.

— Asta-i bine. Nu-i nimic mai dezgustător decît pletele acelea de culoarea cînepii, cu aspect de lînă nespălată şi pline de pudră. Am să-i mulţumesc lui Dumnezeu cînd se va termina cu moda asta. Măcar de s-ar întîmpla cît sînt încă în viaţă.

— Vrei să mă atragi de partea ta. Ducesa de Devonshire este o frumuseţe vestită şi sînt sigură că la balul de săptămîna viitoare va avea o rochie superbă şi cele mai frumoase bijuterii.

Antonia nu avea prea mare încredere în aspectul său fizic, de fapt nu avea nici cea mai mică idee despre cît e de frumoasă. De cînd se ştia, cu oricine s-ar fi întîlnit, nu auzea decît lucruri de genul: *Ce păcat că n-ai culoarea părului mamei tale* sau *eşti la fel de*

înaltă ca fratele tău; din cîte-mi aduc aminte, mama ta era mică și drăgălașă ca o pisicuță.

— Nu toate care vin la bal sînt doamne, draga mea, se răsti Roz. Și cel mai puțin Georgiana! De fapt, n-ar trebui să-ți faci griji în privința femeilor, ci mai degrabă în privința bărbaților. Skiffy, adică domnul Skeffington are o față ca de plumb și arată ca o pisică jigărită

— Skiffy, ce nume ridicol, spuse Antonia. Mor de nerăbdare să-l cunosc.

— Numele lui nu e atît de caraghios pe cît e el în realitate, săracul. Și apoi să-l vezi pe Lumley. Poartă tot timpul cu el o tabacheră, tîrîie o sabie, ține la vedere o batistă, flutură un evantai din cînd în cînd, poartă joben și manșon. E ca un clovn!

— Exagerezi din nou. Sînt sigură că poartă manșon doar iarna.

— Oh, nu. Ultima modă, prezentată de *London Magazine*, spune că se poartă și pe timp de vară manșonul, dar făcut din puf de lebădă. Trebuie să-ți facem și ție rost de unul pentru săptămîna viitoare, cînd vom merge la oraș. E la modă să fii excentric, dar n-are rost să fii nebun numai pentru că Regele George se comportă așa.

Și, fără să-i lase timp să respire, Roz adăugă:

— S-o chemăm pe Molly. Vreau să văd cum arată noul model al rochiei de bal.

Antonia era entuziasmată. Cu doar cîteva săptămîni în urmă, părăsise localitatea Stoke pentru Londra. Pînă atunci nu făcuse altceva decît să cutreiere prin librării și să frunzărească paginile cărților în care vedea case uimitor de frumoase, impunătoare, mobilate după ultima modă și grădini superbe — lucruri pe care Antonia le găsea fascinante. Apoi, bunica ei, doamna Rosalind Randolph și cea mai bună prietenă a ei, doamna Frances Jersey, hotărîră că Antonia avea vîrsta potrivită pentru

a ieşi în lume. Şi, dintr-odată, în loc să-şi petreacă zilele călărind şi plimbîndu-se cu barca împreună cu fratele ei geamăn, Anthony, a trecut în mîinile croitoreselor, care-i făceau probe pentru garderoba completă de bal, lua lecţii de dans şi asculta cu atenţie cum să facă faţă bărbaţilor care ar fi vrut-o de nevastă.

Au chemat servitoarea. Rochia cu alb şi argintiu, din cel mai fin voal a fost aşezată peste cămaşa de dantelă, părul, ascuns sub buclele perucii, pudra aplicată iar o aluniţă mică a fost aleasă cu grijă şi lipită în cel mai potrivit loc, lîngă buze.

Auzind paşi grei, toate cele trei femei întoarseră capul spre uşa dormitorului, ceea ce însemna că Anthony se întorsese de la călărit. Cu mîinile băgate-n buzunare, tînărul înalt, brunet, se opri în pragul uşii.

— Tony, tu eşti? întrebă el neîncrezător.

Sora îi zîmbi.

— Chiar eu, ce credeai?

Îşi spuneau unul altuia Tony, fapt care-i deruta pe ceilalţi. Aşa se strigau de cînd erau copii.

— Nu-mi place, spuse tăios şi fără să mai dea altă explicaţie.

Antonia se schimbă la faţă; mulţumirea de pînă atunci se prăbuşi.

— Arăţi ca o felie de tort rămasă de la nuntă.

— Oh, îl necăji Roz, îţi şi imaginezi că bat clopotele de nuntă şi faptul că sora ta va fi prima care părăseşte puntea vasului te deprimă. Dar lasă-mă să-ţi amintesc, Anthony, că asta-i cu siguranţă o atitudine egoistă.

— Sînt bărbat, se strîmbă el. E de la sine înţeles că sînt egoist.

— Toate-s bune pentru tine, dragul meu. Ai să moşteneşti toată averea fără să mişti un deget, dar

sora ta trebuie să se căsătorească. Ba chiar să încheie o căsătorie bună, dacă vrea să aibă o casă a ei si un nume onorabil, pe care să-l poarte primul ei născut.

El protestă.

— Roz, avem doar şaisprezece ani! Numai gîndul la această căsătorie mă terorizează!

— Aşa şi trebuie să fie, prostuțule. O să dureze ani întregi pînă ce vei fi pregătit cu adevărat pentru însurătoare, dar Antonia a ajuns deja la vîrsta măritişului.

Însă Antonia nu se simțea pregătită. Ea simțea cu totul altceva. Şi mama şi bunica ei se căsătoriseră cu bărbați bogați, cu titluri importante, care le duseseră în fața altarului cînd erau de vîrsta ei. Ştia bine că aici, la țară, nu avea şanse să întîlnească pe cineva de o asemenea condiție şi mulțumea lui Dumnezeu că avea prilejul să meargă la Londra o perioadă de timp.

Ochii săi mari şi verzi întîlniră pentru o clipă privirea altor ochi, la fel de mari şi verzi.

— Şi pe mine mă tortureazå gîndul ăsta, Tony. Nu sînt deloc pregătită pentru căsătorie, deşi, drept să-ți spun, mor de nerăbdare să merg la petreceri.

— Nu semeni deloc cu mama ta. Eve, la vîrsta pe care o ai tu, era mai mult decît pregătită să facă acest pas. Nu i-a păsat deloc de gura lumii şi a provocat un scandal al dracului de mare.

Evelyn fusese logodită cu Robert Lamb, dar, cînd tatăl său a murit şi a lăsat întreaga avere şi proprietatea de la Lamb Hall fratelui mai mare al lui Robert, lui Russell, şi-a schimbat imediat alegerea şi s-a logodit cu acesta din urmă, devenind ținta tuturor bîrfelor.

— Aş vrea să se întoarcă părinții noştri din Ceylon,

spuse Antonia melancolică. Aproape am uitat cum arată mama. Ştiu doar că are părul auriu şi că e foarte frumoasă.

— Aşa arăta acum zece ani. Femeile se trec repede la căldura tropicelor, spuse Anthony cu duritate.

— Dar nu şi Evelyn, spuse Roz. Talentul cu care-şi poartă de grijă e la fel de tenace ca un război sfînt.

— Roz, cîteodată dai impresia că nu-ţi place de mama, o admonestă Antonia.

— Mmm, replică bunica ei, cu un glas neutru. Molly poţi să împachetezi peruca şi rochiile cu restul garderobei noi a Antoniei. Cred că vom pleca spre oraş mai devreme cu o zi, aşa că mai ai pentru odihnă o jumătate de zi. De îndată ce începe sezonul n-ai să vezi cearşaful patului înaintea zorilor, şi asta în fiecare zi.

Ziua aceea de vară era absolut perfectă. Căldura din atmosferă împrăştia parfum de trandafiri, în timp ce o lumină blîndă se putea vedea strălucind în spatele geamurilor proprietăţii de la Lamb Hall. Antonia radia de fericire. Era prinsă într-un vîrtej nebun de vise şi speranţe pe care şi le făcuse în legătură cu venirea la Londra, cu debutul ei în societate. Se gîndise că, poate, nerăbdarea care o stăpînea era un semn că era pregătită pentru ce-o aştepta. Cel puţin garderoba care i se pregătise, pantofii de dans cu tocuri înalte şi bijuteriile îi veneau bine. Existenţa ei va suferi o metamorfoză.

Bunica o asigurase că nu e nici o lacună în educaţia pe care o primise şi era timpul să devină un fluture ale cărui aripi superbe să atragă atenţia pretenden-

ților. Părinții puseseră deoparte o sumă de bani pentru ea, de fapt partea de moștenire care-i revenea. În plus, la numele de familie se adăugau și titlurile tatălui, ceea ce-i conferea un plus de atracție în ochii pretendenților. Deci, din acest punct de vedere, nu era lipsită de speranțe.

De la geam văzu pajiștile domoale de lîngă rîul Medway. Sufletul îi era cuprins de teamă. Va fi plecată toată toamna și toată iarna. Erau multe lucruri cărora le va duce dorul.

Antonia își iubea din tot sufletul casa în care crescuse. Se născuse aici, la Lamb Hall și locul acesta însemna pentru ea mai mult decît un cămin. Pînă acum fusese viața ei. Cînd părinții plecaseră în Ceylon, acest superb domeniu îi dăduse sentimentul siguranței. Zidurile de cărămidă roșie, acoperite cu o iederă verde-închis erau acolo de un secol și știa că vor fi acolo întotdeauna pentru ea, pentru fratele ei, și pentru generațiile care vor urma. Era un gînd liniștitor să știi că oamenii vor veni și vor pleca, dar casa aceea va rămîne o cetate împotriva furtunilor vieții, pentru cel puțin încă un secol. Își dădea seama ce mult îi va lipsi călăritul în zori pe pajiști și plimbările cu barca pe mare, dar înțelegea și faptul că va fi prea ocupată ca să mai simta dorul de casă. N-ar fi renunțat la aventura care-o aștepta pentru nimic în lume.

O trăsură se opri pe prundișul din fața casei și Antonia privi curioasă, de la fereastră pe omul care coborî din ea și se opri în fața ușii. Nu-l recunoscuse, de fapt, pe unul din vizitatorii frecvenți ai bunicii ei. Co-

borî scările şi se apropie de intrare tocmai cînd domnul Burke deschise uşa străinului.

Pasul Antoniei era uşor, buna dispoziţie covîrşitoare. Cînd îl văzu pe fratele ei geamăn intrînd ca o furtună în bibliotecă, privirea fixă din ochii lui Roz şi mîinile acesteia care tremurau, ţinînd în mînă o hîrtie, realiză că străinul acela venise din Londra, iar ştirile pe care le aducea îi vor spulbera toată fericirea.

— Anthony... Antonia... acesta este domnul Watson de la firma *Watson & Goldman*, avocatul părinţilor voştri. A adus veşti îngrozitoare... oh, dragii mei, nu ştiu cum să vă spun.

Roz îşi duse mşna la gît.

Ace de gheaţă împunseră inima Antoniei, în timp ce Anthony se încruntă la omul care îndrăznise să întunece soarele care strălucea la Lamb Hall.

— Tata e bolnav, spuse Antonia, cu o voce care trăda o presimţire rea.

— Da, draga mea, îi spuse Roz blînd, inima lui... boala i-a fost fatală... a murit.

— Cînd? întrebă Anthony, nevrînd să creadă nimic din ce auzise.

— S-ar părea că în aprilie. Dar a durat cîteva luni bune pînă a ajuns scrisoarea din Ceylon.

Anthony întinse mîna după scrisoare. Roz văzu faţa Antoniei albă ca varul.

Domnul Watson îşi drese glasul şi-şi îndreptă atenţia către noul lord Lamb care încerca disperat să descifreze scrisul mamei lui.

— Stăpîne, spuse domnul Watson cu un adînc respect, mi-am luat libertatea de a face copii după actele care vă acordă titlul şi proprietatea de la Lamb Hall. Neavînd încă vîrsta majoratului, pentru aproape un an şi jumătate, banii dumneavoastră vor fi păstraţi într-un loc sigur. Înainte de-a se stinge, lordul Russell Lamb l-

a numit pe Adam Savage ca tutore legal al dumneavoastră.

— Cine? întrebă Anthony, simţind cum o durere ascuţită îi strînge ca o gheară pieptul.

— Domnul Savage a fost, după toate aparenţele, prietenul tatălui dumneavoastră. A locuit pe o plantaţie vecină cu a lordului Russell, în Ceylon.

Domnul Watson îşi drese glasul din nou.

— Suma lunară pe care o aveaţi la dispoziţie pînă acum, va continua să vă parvină, dar restul banilor, regret că trebuie să v-o spun, sînt în mîinile tutorelui dumneavoastră, domnul Savage. Depinde în întregime de el dacă vă va creşte renta lunară pentru a putea întreţine proprietatea de la Lamb Hall şi fermele din împrejurimi.

Ultimul lucru la care părea să se gîndească Anthony în acel moment erau banii, aşa încît vorbi bunica lui pentru el.

— Acesta pare un aranjament puţin convenabil. N-ar fi fost mai în siguranţă banii în mîinile avocaţilor familiei, aici, la Londra?

Domnul Watson fu de acord cu ea, dar totul era legalizat pînă la cel mai mic detaliu şi nu exista nici o portiţă de scăpare.

— Domnul Savage îşi construieşte în momentul de faţă o casă la Gravesend şi se întoarce din Ceylon, în momentul în care o va termina. Deci, din acest punct de vedere, aranjamentul s-ar putea să nu reprezinte un inconvenient. Domnule lord Lamb, vă rog să fiţi amabil să semnaţi actele prin care sînteţi numit proprietarul reşedinţei de la Lamb Hall şi, bineînţeles al casei de la oraş, de pe Curzon Street.

Anthony completă formularele şi domnul Watson înţelese că nu-i mai rămăsese de stat în acea casă decît pînă a doua zi dimineaţă.

— Domnule lord Lamb, doamnă Randolph, permiteţi-mi să vă prezint condoleanţele firmei *Watson & Goldman*. Vă vom oferi serviciile noastre în continuare, sub orice formă veţi dori, aşa cum l-am servit şi pe răposatul lord Lamb. Vom publica un anunţ despre moartea lui în *London Gazette*.

Domnul Watson încerca să-şi ascundă uimirea care-l cuprinsese cînd observase asemănarea izbitoare între lordul Lamb şi sora sa geamănă. Se înclină şi plecă.

Antonia se uită cu o privire neajutorată la fratele ei şi şopti:

—Oare mama se întoarce acasă?

—Din cîte se pare, nu, spuse Tony, înmînîndu-i scrisoarea şi adîncindu-şi mîinile în buzunare.

Antonia o citi şi o dădu bunicii. Toate lacrimile i se adunară în ochi şi începură să-i curgă pe obraji. Se îndreptă spre fratele ei şi se priviră lung, cu o suferinţă mută în ochi. Comunicau fără să vorbească. Părăsiră biblioteca împreună şi-şi căutară liniştea.

Roz privi pe fereastră cele două capete brunete dispărînd spre rîu.

—S-o ia naiba de viaţă la tropice!

Apoi îşi găsi un sprijin în persoana domnului Burke. Majordomul era întotdeauna prezent şi indispensabil la majoritatea treburilor făcute la Lamb Hall. Trase un balansoar aproape de Rosalind şi-i făcu semn să se aşeze. Ea suspină.

— Să vă aduc un ceai, doamnă?

— Un brandy! spuse hotărît Roz şi pune-ţi şi tu unul, domnule Burke.

Urcați în barcă, gemenii erau ocupați să strîngă frînghiile și să-și găsească apoi timp pentru lămurirea întîmplării care-i răvășise. Se așezară și ascultară zgomotul ritmic al apei care se izbea de barcă.

— Ce-ai spus azi dimineață este adevărat, se plînse Anthony. Nu-mi amintesc cum arată nici măcar unul din ei.

— Săraca mama, singură acolo, departe. Mă întreb cum a suportat ultimele luni?

— La naiba! Ar fi trebuit să fiu acolo cu ea, se zbuciumă Anthony. Isuse, nu mai devreme de azi dimineață Roz spunea c-am să moștenesc totul fără să mișc un deget. Își scutură umerii cu un gest nervos și o privi pe Antonia cu o durere neascunsă.

— Jur că n-am vrut să fiu lord Lamb și să moștenesc toate acestea... așa...

Antonia îl mîngîie cu blîndețe.

— Durerea ta e și mai mare pentru că se amestecă cu un sentiment de vinovăție.

I se puse un nod în gît și avu senzația că nu va mai putea spune nimic.

— Dar nu e vina ta.

El o privi recunoscător ca și cum ea ar fi fost cea care-i va călăuzi drumul vieții de-acum înainte și-și trecu grăbit mîneca hainei peste ochii înlăcrimați.

— Sînt un nătărău. Mă bucur că nu vei merge la Londra în acest sezon.

Antonia uitase cu desăvîrșire de Londra. Era de la sine înțeles că nu va mai pleca, acum, că erau în doliu. Se simți imediat cu conștiința încărcată gîndindu-se la banii pe care-i dăduse pe rochiile acelea pe care n-avea să le poarte niciodată. Încercă să îndepărteze gîndurile negre care năvăliseră asupra ei și să-i ușureze povara fratelui.

— Sîntem norocoşi că ne avem unul pe celălalt. O durere împărţită e pe jumătate trecută. Nu ţi-am mai vorbit despre asta înainte, dar casa noastră îmi dă un sentiment de siguranţă. Aici mă simt ocrotită. Cînd lucrurile merg din ce în ce mai prost, ca acum, simt cum şi zidurile îşi dau osteneala să mă liniştească. Casa va fi cetatea noastră din care ne vom trage puterile să ne fim sprijin unul altuia.

— Nu ştiu la ce dracu' s-o fi gîndit tata cînd m-a dat pe mîinile individului ăstuia, Savage, de parc-aş fi un ţînc neisprăvit!

— Şi nu e vorba numai de tine, Tony. Adam Savage este şi tutorele meu, sublinie ea.

— Cine naiba o fi? Nu ştim nimic despre el! spuse Anthony cu amărăciune.

— Ştim ceva totuşi. Îşi construieşte o casă la Gravesend. Asta-i numai la zece sau doisprezece mile de aici. Să mergem călare pînă acolo săptămîna viitoare.

Planul de-a face ceva folositor mai atenuă sentimentul de neajutorare care aproape-i sufocase. Rămaseră afară pînă cînd umbrele lor se profilau mari pe pămînt şi răcoarea serii îi sili să intre în casă.

Amîndoi refuzară, scuzîndu-se, cina uşoară pe care le-o pregătise majordomul şi Antonia se retrase în dormitorul ei.

Roz intră să vadă dacă totul e în ordine.

— Nu înţeleg de ce nu vine mama acasă, spuse Antonia într-un sfîrşit.

— Nu înţelegi, draga mea? întrebă cu o voce calmă Roz. Lamb Hall îi aparţine lui Anthony acum. Eve n-ar putea fi stăpîna domeniului de aici. În Ceylon trăieşte ca o împărăteasă, servitorii îi sînt şi sclavi totodată, gata să facă orice pentru ea. Ea e singura femeie albă şi foarte distinsă — o femeie albă printre primitivi. Toată societatea Ceylonului o curtează; pentru ei, ea

este soarele, luna şi stelele.

— Mi-o descrii ca pe o fiinţă uşuratică şi superficială, spuse Antonia tristă.

— Într-un fel mama ta e superficială, alteori e însă foarte serioasă. De fapt nu-i deloc uşor să fii femeie, Antonia. Lumea aceasta e a bărbaţilor şi aşa va fi în vecii vecilor. Ai băgat de seamă astăzi că domnul Watson aproape ţi-a ignorat prezenţa? Nu ţi se pare nedrept că, deşi te-ai născut la aceeaşi oră, în aceeaşi zi, din aceeaşi părinţi, el moşteneşte totul... şi tu, nimic? Şi asta doar din simplul motiv că el este bărbat iar tu eşti femeie?

— Dar titlurile nu pot fi transmise decît pe linie masculină, îi răspunse Antonia fără ranchiună.

— Da, dar titlurile înseamnă de obicei case, pămînturi, bogăţie. E un întreg sistem creat pentru a exista certitudinea că puterea rămîne în mîinile bărbatului, izbucni Roz.

— Nu m-am gîndit pînă acum la aşa ceva.

— Nici unul din noi nu se gîndeşte pînă cînd n-are de suferit. Pentru că i-am dăruit lordului Randolph o fată în loc de un băiat, moştenirea întreagă a revenit unui nepot cînd bunicul tău a murit. Nu mi-a rămas decît o casă prăpădită care se afla pe unul din pămînturile primite ca zestre!

— Oh, Roz, e aşa nedrept! M-am întrebat adesea cum de ţi-ai luat în spate povara de-a avea grijă de doi gemeni. Ai fi putut face altceva.

— Tu nu însemni nimic altceva pentru mine decît o mare bucurie, draga mea. M-aş fi putut căsători dar, într-un fel, n-am putut suporta ideea de-a fi din nou la cheremul unui bărbat.

— Cred că asta înseamnă căsătoria, spuse Antonia gînditoare.

— Unele femei sînt fericite să fie dominate în căsă-

torie. Altele preferă să conducă ele şi să ia în mîini gospodăria, dar acelor femei nu le mai rămîne nici un strop de respect pentru soţul lor şi ajung în felul acesta la strîmtoare; sînt oropsite, mai ales dacă n-au puterea de-a se impune în faţa bărbatului.

— Oh, bunico mă faci să rîd şi ar fi îngrozitor să rîd astăzi.

— Nu, nu-i îngrozitor, draga mea. Trăieşte clipa. Într-adevăr, e un ghinion faptul că nu poţi merge la Londra.

Roz suspină resemnată.

— O femeie din Georgia are nevoie de două lucruri: frumuseţe şi bani. Dacă le are pe acestea două, poate pune măritişul pe locul doi. Iar dacă face un mariaj bun se poate dispensa de primele două lucruri.

Antonia zîmbi printre lacrimi.

— Ce alegere; să te măriţi sau să fii bătaia de joc a societăţii. Oare tot atîta nedreptate e şi după moarte?

— Mă bucur că poţi zîmbi. Cînd Anthony va vedea anunţul despre moartea tatălui tău în *London Gazette*, negru pe alb, va fi de-a dreptul deprimat.

Antonia stătea în întuneric încercînd să-şi aducă aminte de tatăl ei. Nu putea să-i distingă clar trăsăturile, dar amintirile îi aduceau în gînd un bărbat înalt, brunet, care era întotdeauna blînd şi bun cu ea.

Cînd era mică, ori de cîte ori cădea şi se rănea, i se arunca în braţe să-i şteargă el lacrimile. O învăţase să călărească şi să vîslească şi nu-şi arătase niciodată preferinţa pentru fratele ei geamăn, Anthony. Duritatea cu care-i răspundea uneori mama o făcea să alerge deseori în braţele liniştitoare ale tatălui. Mama,

nu putea niciodată să-și ascundă preferința pentru copilul favorit, Anthony.

Își îngropă fața în pernă, gîndindu-se că nu va mai simți căldura brațelor tatălui ei. O voce din interior îi spuse că va ține minte lacrimile din seara aceea și că va trebui să-și învingă pe viitor durerile. Mîine va trebui să se arate puternică de dragul lui Anthony.

Se simți dintr-odată mai bătrînă decît fratele ei geamăn. Acum Tony devenise lord Lamb și moștenise întreaga proprietate, dar, în realitate, era la vîrsta nechibzuitei tinereți. Pe de altă parte, Antonia simțea că în acea seară trebuia să lase în urmă adolescența. Își dădu seama că a fi femeie înseamnă a te comporta matur și a-ți asuma niște responsabilități. Bărbații își puteau permite să viseze, în timp ce femeile trebuiau să vadă partea practică a lucrurilor.

Lacrimile încă îi străluceau pe gene cînd căzu într-un somn adînc, iar visurile o duseră înapoi în copilărie. Călărea pe poneiul ei sub privirile admirative ale tatălui și a unor invitați veniți la Lamb Hall. Rîdeau de felul cum se ținea în șa. Dragostea și mîndria pe care le citea pe fața tatălui ei o făceau să plutească de fericire. Descălecă și alergă în brațele tatălui. Rîse, lipindu-și fața de chipul lui bronzat, trăgînd în piept mirosul fin de lavandă, simțind cum brațele lui puternice o ridică în aer.

— Dă-mi-o mie, spuse rîzînd unul din prietenii tatălui ei.

Zîmbi fericită că i se dădea atîta atenție și, dintr-odată își văzu mama venind pe pajiște. Figura ei era dezaprobatoare, rece. Nu-i plăcea că tatăl ei se joacă împreună cu ea, nici chiar cînd nu erau musafiri de față.

Antonia era subțirică, brunetă întocmai ca tatăl ei. Mama îi spunea că era prea băiețoasă și sălbatică.

Antonia se ghemui în brațele tatălui și rămase așa pînă cînd simți că picioarele-i ating pămîntul. Soarele dispăruse în ziua aceea.

— N-ar trebui să-i încurajezi obrăzniciile, dragul meu. Dacă ar fi un copil drăguț, obrăznicia i-ar fi scuzată de toată lumea.

Mama întinse mîna către doi dintre prietenii soțului său, orbindu-i cu frumusețea ei. O urmau oriunde-și îndrepta pașii, Antonia fiind uitată cu desăvîrșire, deși nu același lucru i se întîmpla din partea tatălui. El o sărută și-i strecură un bănuț în buzunar.

— Aș vrea să fiu la fel de frumoasă ca mama cînd voi fi mare.

Antonia se trezi brusc. Își aduse aminte de moartea tatălui ei și că nu-l va mai vedea niciodată, decît poate, în vis. Toate amintirile pe care le avea în legătură cu el erau luminoase, pline de dragoste; știa că nu-i vor putea fi furate niciodată.

Cînd fratele ei, Tony, va citi anunțul despre moartea tatălui lor va trebui să fie puternică pentru amîndoi!

Capitolul 2

La treizeci de mile depărtare, în locuința lui strîmtă de burlac, pe care-o avea în Soho, Bernard Lamb citi anunțul despre moartea unchiului său cu o bucurie nedisimulată. Pînă în dimineața aceea viitorul îi păruse negru.

Îi luase exact un an ca să risipească banii pe care-i lăsase tatăl său, destul de puțini pentru cît ar fi vrut să cheltuie el la jocurile de noroc. Mica reședință din Clary Street era vîndută demult, pentru a-și plăti o parte din datorii, iar renta mică ce-i mai rămăsese nu reușea să acopere nici costul amărîtului de apartament pe care-l avea la Tottenham Court Road.

Anunțul din gazetă îl umplu de speranțe. Bernard își îngustă ochii și-și lăsă imaginația să croiască planuri. Nu i se părea prea mult să ajungă baron. Acum, că unchiul său, Lord Russell Lamb dăduse ortul popii, doar vărul său Anthony mai stătea între el și titlu. *Lord Bernard Lamb* avea o sonoritate grozav de plăcută.

Rîse tare gîndindu-se la viitorul roz care-l aștepta. Angela, o micuță și drăgălașă actriță care era pe punctul de a-l abandona ca pe un gunoi, ar fi putut să se întoarcă la el. Parfumul banilor îi intra în nări și-l atrăgea ca un magnet. Banii înseamnau putere. Puterea o va aduce lîngă el pe fetița aceea cu chip de înger.

Era o oportunistă ca şi el. Lucrul cel mai important era s-o aibă în patul lui. Promisiunile pe care i le va face o vor aduce la el şi atunci... o va pedepsi crunt pentru indiferenţa pe care i-o arătase în ultimele luni.

Bernard decise că era timpul să viziteze Lamb Hall. Îşi strînse buzele cu mulţumire. Va moşteni în curînd un titlu şi o avere şi-şi va putea pune planurile în aplicare.

Ziua pe care Bernard o alesese pentru a se duce la Lamb Hall ca să-şi prezinte condoleanţele fu exact ziua în care gemenii plecaseră călare spre Gravesend.

Domnul Burke o alertă pe doamna Randolph că un individ pe nume Bernard Lamb o aştepta în bibliotecă. Îşi dăduseră seama că nu putea fi decît fiul lui Robert Lamb, bărbatul cu care se logodise prima oară Evelyn, înainte de a pune mîna pe înstăritul Russell.

Rosalind era o femeie mică de statură, drăguţă, care-şi ascundea vîrsta cu succes. Intră vijelios în bibliotecă, cu fustele de mătase foşnind agresiv. Îl găsi pe tînărul Lamb iscodind camera cu o privire ageră. Imediat se recomandă, duse mîna doamnei la buze cu un gest delicat şi-şi prezentă condoleanţele. Îi luă mai puţin de jumătate de minut să-şi facă o părere despre el. Bernard Lamb era îmbrăcat elegant, avea maniere alese şi o faţă arătoasă. Era de aceeaşi vîrstă cu nepotul ei, Anthony, dar arăta mult mai maturizat pentru vîrsta lui fragedă. Roz îl califică într-un singur cuvînt: vultur.

Îi zîmbi cu toată faţa dar îi vorbi cu un glas rece.

— Voi transmite condoleanţele tale lordului Lamb. Este profund îndurerat şi nu primeşte vizitatori.

Majordomul intră în bibliotecă şi Bernard rămase uimit că nu i se oferă vin, aşa cum se obişnuia. În schimb, doamna Randolph spuse:

— Domnule Burke, te rog să-l conduci pînă la ieşire

pe tînărul domn.

Bernard Lamb se simți profund umilit și își dori să se poată răzbuna pe loc. Cînd toate lucrurile de la Lamb Hall vor fi ale lui, va simți o plăcere deosebită să o azvîrle pe această femeie în stradă.

Gemenii n-aveau nici cea mai mică idee despre locul unde-și construia Adam Savage casă, dar aflară exact unde se afla Edenwood. Proprietatea se întindea pe o mie de acri de pădure aflată în apropierea orașului. În nord se învecina cu Tamisa.

Casa pe care o văzură construindu-se era în stil neoclasic: o clădire spațioasă, frumoasă, cum Antonia nu mai avusese prilejul să vadă pînă atunci. Lucrătorii mișunau peste tot — zidari, zugravi se îndreptau într-o direcție pe care le-o indica un bărbat ce părea a fi șeful lor.

Gemenii descălecară și Antonia se îndreptă spre omul acela în timp ce Anthony priponea caii.

— Scuzați-ne că vă deranjăm. Înțeleg că această casă o construiește domnul Savage din Ceylon. El este tutorele nostru și, firește, sîntem nerăbdători să-l cunoaștem. Vă deranjează dacă aruncăm o privire pe aici?

Bărbatul zîmbi frumoasei femei.

— Deloc, spuse el.

Apoi își îndreptă privirea către tînărul ce părea a fi dublura fetei.

— Clădirea asta imensă va fi grajdul? întrebă neîncrezător Anthony.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

—Eşti oaspetele meu.

Anthony se îndreptă într-acolo iar Antonia spuse:

— Ce nepoliticoasă sînt. Eu sînt Antonia iar el este fratele meu geamăn, Lordul Anthony Lamb.

— Îmi pare bine, doamnişoară. Daţi-mi voie să mă prezint şi eu. James Wyatt, la dispoziţia dumneavoastră.

Antonia rămase cu gura deschisă.

—Sînteţi cunoscutul James Wyatt?

—Da, James Wyatt, arhitect, spuse mirat dar şi plăcut surprins că o tînără atît de frumoasă îi ştia numele.

Antonia încercă să se stăpînească.

— Domnule Wyatt, nu-mi vine să cred. Vă admir atît de mult lucrările. Am acasă cartea pe care aţi publicat-o. Dumneavoastră aţi făcut planurile Pantheonului din Oxford Road. Partea de mijloc, cu structura octogonală este o copie a Turnului Vînturilor din Atena!

El se înclină respectuos.

— Sînt foarte măgulit. Ce credeţi despre această casă?

— E magnifică. Domnul Savage are un gust desăvîrşit.

—N-a fost alegerea lui, ci a mea. El a cumpărat pămîntul şi m-a însărcinat să-i construiesc o casă a cărei frumuseţe să impresioneze orice vizitator. Edenwood e, cred, un nume potrivit.

— Ţi-a dat mînă liberă în privinţa construirii acestei clădiri uriaşe fără să-l privească preţul? exclamă şi apoi roşi dîndu-şi seama ce întrebare nepoliticoasă fusese.

Dar Wyatt se mulţumi să zîmbească.

Antonia se gîndi că domnul Savage trebuie să fie foarte bogat şi probabil cu o familie numeroasă din

moment ce are nevoie de o casă atît de mare. Cînd făcu acest comentariu, domnul Wyatt rîse de inocența ei.

— E o casă care va simboliza puterea. O casă reprezentativă pentru clasa conducătoare. A avea o reședință impunătoare înseamnă să ai și pămînt mult. În secolul trecut țăranii se luptau pentru a fi sub stăpînirea unui anume proprietar; acum însă își votează stăpînul. Pămîntul e lăsat din tată-n fiu, așa cum se întîmplă într-o dinastie.

Ea îi sorbea fiecare cuvînt, așa încît continuă:

— O casă de mărimea asta este o imagine a puterii, are o aură strălucitoare de mister și arată succesul pe care-l are în viață proprietarul. Cînd un bărbat își construiește o reședință, tipul de casă arată exact nivelul de putere la care aspiră.

— Aș putea trage concluzia că domnul Savage intenționează să ia în stăpînire toată lumea, rîse Antonia.

Ochii ei poposeau încîntați asupra fiecărui detaliu al proprietății. Spuse cu un ton hîtru:

—Probabil că există și-un lac, o piscină, o capelă și un templu.

— Așa m-am gîndit și eu, dar asta depinde de William Kent, cel care va proiecta grădinile.

— William Kent! exclamă Antonia. Nu pot să cred. Am studiat toate cărțile lui privind aranjarea grădinilor.

James Wyatt se gîndi că un asemenea interes este cel puțin ciudat la o tînără.

Fratele ei geamăn termină scurta lui explorare și, venind lîngă ei, spuse:

— E de necrezut. Grajdurile au pe puțin patruzecicincizeci de locuri.

— Domnule Wyatt, spuse Antonia, mi-ar face mare

plăcere să vin din nou şi să văd ce-aţi mai lucrat între timp, dacă nu v-ar deranja acest lucru.

— Plăcerea va fi de partea mea, doamnă Lamb. Nu sînt aici în fiecare zi, dar lucrătorii, da. Va fi o bucurie să ştiu că interesul dumneavoastră pentru această construcţie n-a dispărut.

— Vă mulţumesc, domnule. Sînt încîntată că v-am cunoscut.

James Wyatt îi privi pe cei doi cum se îndepărtează călare şi se gîndi că numele şi reputaţia îl interesează prea puţin pe tînărul Lord Lamb. Grajdurile îl interesau mai mult decît casele.

Însă mai era cineva interesat de grajduri. Ieşind de la Lamb Hall, Bernard nu părăsi cu totul reşedinţa. Se opri, prefăcîndu-se că urmăreşte cu atenţie munca lucrătorilor. Văzu un om curăţînd roţile unei trăsuri şi un băiat cărînd apă prin curte. În timp ce omul de la grajduri era absorbit de munca sa, Bernard se strecură înăuntru. Văzu acolo caii de la trăsură, o altă pereche de cai, o iapă şi un mînz. Ochii i se îngustară şi, făcu alegerea. Scopul lui era, fireşte, să-l facă pe noul lord Lamb să cadă. Un accident de călărie era soluţia ideală.

Ar fi fost floare la ureche să bată un cui în copita iepei, dar i-ar fi luat prea mult timp să găsească prin preajmă un cui şi un ciocan. Se blestemă în gînd pentru că nu-i venise în minte să aducă un ac subţire. Scoase un cuţit din buzunar şi se îndreptă spre iapă, dar aceasta necheză nervos şi păşi spre mînz pentru a-l proteja de străin.

În schimb, găsi căpăstrul şi-l puse pe cal, apoi tăie cureaua care ţinea zăbala, prinse cîteva ţinte pe partea din interior a căpăstrului, astfel încît suprafaţa să fie dura, ascuţită şi sá irite faţa calului. Tăie o parte din scara de la şa şi făcu o crestătură rapidă pe burta calului.. Se uită apoi spre calul femeii dar îl lăsă în pace. Nu voia, deocamdată, s-o rănească pe sora vărului său. Probabil că moartea tatălui îi adusese şi ei o grămadă de bani. O căsătorie era un lucru bun pentru a-i moşteni. N-o văzuse niciodată, dar înfăţişarea conta prea puţin cînd era vorba de o asemenea avere.

Bernard Lamb se decise să ia trăsura înapoi către Londra. Nu era sigur de moartea vărului său, dar era o posibilitate. Oraşul Gravesend era port iar pe chei se găseau destule hanuri unde ar fi putut poposi pentru cîteva zile. Asta însemna că putea să se întoarcă să viziteze Lamb Hall după căderea întunericului, pe neobservate, să înregistreze fiecare mişcare a vărului său, obiceiurile pe care le avea, treburile zilnice pe care le făcea. În felul acesta ar fi avut timp să conceapă un plan mai diabolic care să dea rezultate sigure.

Rosalind decise să nu le spună gemenilor despre vizita vărului lor, Bernard. În naivitatea lor ar fi putut să-l întîmpine cu braţele deschise, dar ea ştia aproape instinctiv că nu era nimic altceva decît un vînător de avere, deşi purta haine elegante şi avea maniere alese.

Îşi aduse aminte cum tatăl lui, Robert, făcuse o pasiune pentru jocurile de noroc, fapt care o atrase, în primă instanţă, şi pe Evelyn. Ea şi Robert Lamb erau

imposibil de despărţit, în ciuda reputaţiei lui. Nimeni nu fusese mai mulţumit decît Rosalind, cînd Eve se logodi cu Russell, chiar dacă era destul de cinică să-şi dea seama că titlul fusese lucrul care-o hotărîse pe fata ei să facă acest pas.

Roz suspină. Cel mai bun lucru era să-l ţină pe tînărul Bernard Lamb la distanţă. Apropierea nu putea aduce decît gelozie şi lăcomie. L-ar fi putut duce pe Anthony pe drumul băuturii, depravării şi, încă şi mai rău, l-ar fi făcut sclavul jocurilor de noroc. Roz scutură din umeri ca la amintirea unui coşmar. Pe vremea cînd gemenii împliniseră cincisprezece ani, Evelyn adunase atîtea datorii la jocurile de noroc, încît nici nu puteau fi calculate. În zilele acelea, Georgiana, ducesa de Devonshire era considerată o femeie foarte la modă pentru faptul că se comporta astfel, dar, spre deosebire de soţul ducesei, Robert Lamb nu era unul din ducii cei mai bogaţi ai Angliei.

Pentru aproape un an trăise la limită, acceptînd daruri în bijuterii de la admiratori, unora dintre ei fiindu-le datornică. Cînd i se oferi lordului Russell un post administrativ într-o companie a Indiei estice, ea îl încurajă să accepte imediat. Plecară la Madras în India, cu zece ani în urmă, pentru a evita un alt scandal. Tropicele nu erau un loc potrivit pentru copii, aşa încît ceru ajutorul mamei, o determină să se mute la Lamb Hall şi să aibă grijă de gemeni şi de casă pînă la întoarcerea lor în Anglia.

La cină, Antonia îi povesti lui Roz ce văzură în după-amiaza aceea la Edenwood.

— Acest Adam Savage cred că are foarte mulţi bani. Poate să meargă chiar la vînat pe proprietatea lui. Acolo sînt cel puţin o mie de acri de pădure. Exteriorul casei e aproape gata, dar nu şi interiorul.

Măreția clădirii îți taie respirația, nu-i așa, Tony?

— Iar grajdurile au locuri pentru cel puțin cincizeci de animale, adăugă Anthony, arătînd mai mult interes bucății de carne pe care-o avea în farfurie.

— Nu cred că voi avea probleme să obțin de la acest Savage mărirea rentei. Împrăștie banii cu ambele mîini.

— Mmm, poate e unul din nababii despre care am citit în *Tattler*. Fac averi în India și apoi se întorc cu țiitoarele lor și cu maimuțe, pe care le poartă pe oriunde merg. Poartă pantaloni bufanți din brocart și turbane. Sînt în stare să ne cumpere tot ce avem. Chiar venirea lor aici este sărbătorită, societatea le cade la picioare și le sărută vîrfurile papucilor.

— Aș fi vrut ca scrisoarea mamei să ne fi spus mai multe despre Savage, mărturisi Antonia cu amărăciune.

— Poate că nu știa prea multe despre el, spuse Anthony. Era probabil un asociat în afaceri al tatei.

Anthony nu putea încă să vorbească despre tatăl său fără să i se oprească vorbele în gît.

Imaginația Antoniei zbură către nababii descriși de Roz, în timp ce Roz gîndea cinică: *dacă Savage este atît de bogat pe cît se spune, Eve va face totul ca să-l subjuge.*

Capitolul 3

Adam Savage se afla pe plantaţia lui, Leopard'Leap din Ceylon. Stătea sub umbra răcoroasă a unor eucalipţi, absorbit de frumuseţea calmă a nopţii. Venea adesea în locul acela de unde vedea foarte bine lacul. În realitate era un bazin artificial, imens, amenajat pentru animalele sălbatice, dar părea un lac natural.

Stătea absolut nemişcat, aşteptînd cu infinită răbdare ca luna să capete strălucirea cea mai intensă în plutirea ei pe cerul negru ca smoala. Văzu, la un moment dat, imaginea unui leopard reflectată de lumina lunii în bazin. Era o imagine a cărei frumuseţe îţi tăia răsuflarea. Leoparzii aveau deseori obiceiul de a se apropia fără a face cel mai mic zgomot.

Braţul lui puternic, bronzat, căută cu un gest sigur pistolul de la cingătoare, dar fu mai mult un gest inconştient, pentru a se simţi în siguranţă dacă ar fi fost nevoie. Pentru Adam Savage a împuşca un animal care vine să bea apă era o crimă de neiertat.

Cizmele înalte de piele se mulau pe muşchii bine conturaţi ai gambelor, pentru a-l proteja împotriva şerpilor şi scorpionilor. Un zîmbet abia schiţat îi apăru pe faţă amintindu-şi cît de îngrijorat era din cauza şerpilor cînd sosise pentru prima dată în India. Lucra pe atunci la un indian bogat, cu banii cîştigaţi procurînd lemn pentru tatăl lui, care era tîmplar. Îi trimitea abanos,

mahon, lemn de santal și descoperise calamanderul, un lemn mai fin și mai puternic decît lemnul de trandafir. În zilele acelea avea impresia că vede peste tot pitoni sau cobre în spatele fiecărei ferigi; însă o zicală din estul Indiei spunea că: *Cel ce se teme de șerpi dă nas în nas cu ei* — ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Acum nu mai vedea nici unul, deși știa că sînt o mulțime prin apropiere. Îi auzea tîrîndu-se printre tufișuri, alunecînd pe iarbă, auzea chițcăitul șobolanilor, bucurîndu-se cînd prindeau cîte unul și, odată ce se convinse că șerpii erau necesari pentru a stîrpi insectele și lăcustele, nici nu le mai observă prezența. Se gîndea că această sălbăticie a vieții îi va lipsi odată cu întoarcerea în Anglia. Auzi în depărtare urletul tînguitor al șacalilor, ce semăna cu glasul unor vrăjitoare ce prevestesc moartea. Fiecare ceas al zilei și al nopții era plin de semnele și de sunetele exotice ale faunei Ceylonului. Zorii erau timpul creaturilor zburătoare. La apusul soarelui cuiburile se goleau și păsările zburau care încotro. Unele, numite vulpi zburătoare, aveau patru aripi, altele nu erau mai mari decît o albină și erau bine venite cînd musafirii luau masa seara tîrziu, pentru că înghițeau rapid insectele ce veneau cu sutele atrase de lumina lămpilor cu petrol.

Dintr-odată nările lui Adam se umplură de mirosul dulce, îmbătător, al arborelui de fier. Hindușii credeau că, în acel moment, Zeul Dragostei își parfumează săgețile. Savage închise ochii și se gîndi la Eve. Trebuia să recunoască, în sfîrșit, că o dorea. Acum, că era văduvă nu mai avea în cale nici un obstacol. Ei îi plăcea să flirteze, îi plăcea să-i vadă pe bărbați la picioarele ei, dar acesta era doar un joc pe care multe femei drăguțe îl practicau. Era important pentru el să știe că atracția dintre ei era reciprocă. Nu se gîndise la cum arată pînă în clipa aceea. Duse mîna la față să pipăie o

cicatrice pe care-o avea de la un cuţit ce-i trecuse dinspre nas pînă aproape de buză. Însă acum rana aceea împreună cu trăsăturile puternic masculinizate îi dădeau un aer întunecat, o înfăţişare misterioasă, care amintea de un trecut nu tocmai liniştit. Soarta îl însemnase definitiv, iar durerea unor amintiri, după cum scrisese şi Omar Khayyam nu putea fi ştearsă cu toate apele din lume. Înfăţişarea lui le speria pe femeile tinere, dar, culmea ironiei, le atrăgea pe femeile mai în vîrstă şi, în special, pe cele măritate. Le plăcea mai ales aerul sumbru de pe faţa lui.

Cîteodată se gîndea că Eve era interesată de el, făcîndu-i avansuri subtile, dar niciodată nu profitase de ele. Asta pentru că printre principiile lui nu era nici unul care să-i dea voie să seducă o femeie măritată şi nici vreunul care să-i permită să dezonoreze un prieten care avea încredere în el.

Ar fi putut să intre în rîndul albilor devoraţi de tropice. Indienii se obişnuiseră cu viaţa şi clima de acolo, dar el avea de luptat din greu. Respecta ţara aceea şi obiceiurile ei, dîndu-şi seama chiar de la început că mîncărurile abundente şi băuturile alcoolice consumate fără măsură în mijlocul zilei l-ar fi ucis mai repede decît orice boală.

A doua zi, doamna Evelyn Lamb urma să vină la Leopard' Leap să cineze împreună cu el pentru prima dată. Mai cinase cu lordul şi soţia lui în Casa Guvernamentală, pe care o aveau la plantaţia vecină. Deşi reşedinţa era impunătoare, plantaţia era una neimportantă dacă ar fi comparat-o cu a sa; însă cei care-l delegaseră pe Russell să lucreze pentru Compania din estul Indiei nu-i dădeau încă voie să se ocupe de cultivat.

Eve era o frumuseţe englezească, strălucitoare, tot atît de tentantă ca şi numele ce-l purta. Era în preajma vîrstei de treizeci de ani, poate cu un an sau doi mai

mare decît el, dar asta era un avantaj în ochii lui. Plutea o anume răceală în frumuseţea ei, care-l făcea să se întrebe dacă în ea se trezise vreodată pe deplin senzualitatea. Sau dacă putuse cineva s-o satisfacă. Cu toate acestea era departe de a fi tipul feciorelnic şi spera ca experienţa lui sexuală să fie răsplătită regeşte cînd o va avea în pat. Eve avea ceva pe chip în sensul lui *priveşte-dar-nu-mă-atinge*, care însemna o veşnică provocare pentru el.

În mod normal, probabil că nici nu l-ar fi băgat în seamă, dacă n-ar fi fost la mijloc bogăţia lui. Gîndindu-se la întîlnirea de a doua zi îşi imagină pielea albă fără pată, simţi părul ei de aur mîngîindu-i obrazul, îi auzi vocea gravă şi frazele alese, îşi imagină gustul ei. Îşi încheie plăcuta meditaţie păşind spre dormitoarele spaţioase, confortabile, unde servitorii îi pregătiseră baia şi cina.

Servitorul îl întîmpină pe Adam Savage cu halatul într-o mînă şi papucii în cealaltă.

— Bună seara, John Bull, spuse Savage, aşezîndu-se într-un fotoliu de paie, în timp ce servitorul îi punea papucii.

— Bună seara, Excelenţă, spuse John Bull, înclinîndu-se pînă cînd turbanul, de un roşu aprins îi atinse pantalonii albi.

Pe faţa bronzată a lui Savage se citi uimirea.

— Excelenţă? întrebă.

John Bull spuse solemn:

— Cînd sîntem în Anglia...

Adam ridică o mînă în semn de protest.

— Trebuie să-ţi începi fiecare propoziţie: *cînd sîntem în Anglia*?

— Da, Excelenţă, pentru că, dacă ne comportăm ca şi cum am fi în Anglia trebuie să vă găsesc un titlu potrivit. Nu vă place cînd vă spun *stăpîne* iar *sahib* are o

rezonanţă prea exotică, aşa că m-am gîndit îndelung şi am ajuns la concluzia că *Excelenţă* ar fi numai bine... pentru că ne comportăm ca englezii, mai adăugă.

Adam trebuia să se obişnuiască să rămînă serios în timpul unei discuţii cu John Bull — nume pe care i-l dăduse pentru că omul dorea ca totul să sune şi să arate cît mai englezeşte, sperînd că va sosi ziua cînd va pune piciorul pe tărîmul visat.

— John Bull, dar nu sîntem încă în Anglia, îi aminti Adam.

— Da, Excelenţă, dar mîine, cînd doamna sahib Lamb va veni la cină trebuie să ne arătăm foarte atenţi cu preferinţele ei, ca să nu creadă că sîntem necivilizaţi.

Adam ridică ochii spre cer şi murmură:

—Dă-mi,Doamne putere să suport.

—Excelenţă, sînteţi numit aici Leopardul, omul cel mai puternic din Ceylon. De ce vă pierdeţi timpul rugîndu-vă să vă dea zeii putere?

Adam ştia din experienţă că era mai bine să nu răspundă. Traversă holul şi-i dădu păsării mynah o frunză de bantal.

—Hello, Rupee.

—Păcătosule! Iadul o să te mănînce! îi replică pasărea cu creastă roşie ca focul.

—Dacă ne socotim în Anglia ar fi mai bine, cred, să ducem în altă partea pasărea asta care spune cuvinte ce stînjenesc auzul. Cuvintele ei ar putea provoca amărăciune.

Adam se gîndi dacă John ar putea fi suportat în Anglia cu vorbirea lui preţioasă. Luă cîteva foi cu însemnări din birou şi apoi privi cu atenţie spre harta plantaţiei care acoperea întregul perete din spatele său. A doua zi trebuia să se trezească la patru pentru a organiza înainte de ivirea zorilor, munca lucrătorilor.

Latexul arborilor de cauciuc se scurgea înainte ca temperatura zilei să crească. La o temperatură mare se coagula.

Kirinda, femeia singaleză care avea grijă de Adam intră în cameră cu pas uşor. Cu o voce şoptită îi spuse lui John Bull că baia Leopardului era pregătită.

Toată lumea îl numea aici Leopardul.

Se gîndi cinic că numele venea mai mult din asemănarea chipului său cu a unui leopard fiorors, decît din faptul că avea o proprietate cu acest nume — Leopard' Leap.

John Bull o admonestă tot pe şoptite:

— Cînd vom ajunge în Anglia n-ai să-i spui stăpînului ce are de făcut şi ce nu. Cînd va fi gata pentru baie se va duce în camera de baie. Dar acum nu-l interesează asta!

Adam Savage lăsă jos hîrtiile pe care le ţinea în mînă.

— Nu sînt de acord cu ultima ta observaţie, John Bull, ridică Adam Savage tonul. Să mergem, Floare de Lotus, îi spuse fetei.

Niciodată nu mergea înaintea stăpînului ei, ci numai în urma lui.

Cînd Adam trecu pe lîngă ea şi se îndreptă spre camera de baie, ea îşi plecă privirea şi se uită sfidătoare la John Bull.

El îi spuse morocănos:

— O floare de lotus nu e nimic altceva decît o banală floare de apă.

În mijlocul camerei se afla un bazin adînc, umplut cu apă caldă, parfumată. Adam îşi trase cămaşa pes-

te cap şi-i dădu voie Kirindei să-i ajute să-şi dezbrace pantalonii de călărie şi apoi intră în apa care-i ajungea pînă la şolduri. Pieptul larg îi era înţesat de muşchi formaţi de-a lungul numeroşilor ani în care muncise din greu. Soarele tropicelor îi bronzase pielea netedă a bustului pînă la culoarea mahonului întunecat, în timp ce mai jos, şezutul şi picioarele aveau o culoare mai deschisă.

Kirinda privea cu dragoste trupul stăpînului ei, deşi părea că-şi ţine întotdeauna ochii în jos, sfioasă. Era atît de diferit şi de frumos faţă de oamenii pămîntului acestuia. Pieptul şi bărbăţia îi erau acoperite de păr creţ, negru. Părul îi cădea pînă pe umeri şi era la fel de negru ca al localnicilor, dar ochii îi erau de un albastru întunecat, cu străluciri de gheaţă; ar fi putut să încremenească pe oricine dintr-o privire.

Furişă o privire către el şi-l văzu sprijindu-se în coate pe marginea de lemn a bazinului, cu capul dat pe spate şi cu ochii întredeschişi; printre gene se putea ghici o licărire de senzualitate.

Cînd Kirinda se aplecă după burete, părul i se desprinse din coc şi i se revărsă pe umeri ca o cascadă mătăsoasă. Lăsă să-i alunece sariul înflorat şi păşi în piscină cu un mers graţios.

Cînd Savage cumpărase Leopard' Leap de la stăpînii ei danezi, era o plantaţie falimentară. Muncise cîte douăzeci de ore pe zi s-o facă productivă. În acele zile era realmente prea obosit să-şi mai facă baia, aşa că, într-o seară făcu ea munca asta pentru el. Experienţa aceea fusese atît de plăcută pentru amîndoi încît de atunci situaţia aceea se repeta asemenea unui ritual.

Kirinda trebuia să se ridice pe vîrfuri pentru a-i putea săpuni pielea gîtului şi a umerilor, apoi îşi um-

plea palma cu spumă, pe care Adam o lua, își spăla fața și părul, apoi își scufunda capul în apă să se clătească. Îi săpunea spatele, pieptul și mijlocul, apoi îi dădea săpunul să-și spele și părțile intime. Relația lor nu avea nimic comun cu sexul. Acum, total relaxat, Adam închise ochii și-și lăsă capul pe spate. Simțea că fiecare membru i se dizolvă.

Cînd deschise ochii, un minut sau două mai tîrziu, Kirinda îl aștepta răbdătoare, cu prosoapele. Ritualul pe care-l practica împreună cu Floarea de Lotus ar fi fost o plăcere pentru orice bărbat. Dar de la ea nu se afla nimic niciodată. În plus, niciodată nu-i păruse dizgrațios din cauza cicatricilor. Ochii lui albaștri o învăluiră cald, apoi merse să-și ia cina.

După ce servi masa, ieși pe verandă să prindă briza serii și să se bucure de parfumul unei țigări de foi, făcută din cel mai bun tutun care creștea în zona secetoasă din Jaffra.

Gîndurile lui se lăsară purtate de vînt în simfonia nocturnă a zgomotelor ce se auzeau noapte de noapte.

Era întuneric beznă cînd sosi în magaziile lucrătorilor săi. De-a lungul anilor, aceștia căpătaseră o mare îndemînare, învățaseră cît de importantă e curățenia cînd era vorba să strîngă lichidul acela alb ca zăpada. Savage le dăduse cuțite, vase, coji de nuci de cocos și găleți. Puse acidul acetic în forme știind că, odată ce vor începe lucrul, muncitorii se vor întoarce în curînd cu latexul. După optsprezece ore, mostrele erau puse la presat după un model special, pentru a preveni aderența. Apoi erau lăsate la uscat

timp de cîteva zile.

Leopardul, aşa cum îl numeau lucrătorii de pe plantaţie, era un stăpîn care muncea din greu şi care conducea treburile cu o mînă de fier. Punea la punct orice lucru care-i nu-i plăcea. Pedeapsa era aplicată imediat şi cu severitate. Nu se arătase niciodată indulgent, nici măcar pentru o secundă. Aveau pentru el şi frică dar şi respect. Nu era nici o muncă pe întreaga plantaţie pe care să fie în stare cineva s-o facă mai bine decît el.

Cînd olandezii erau proprietarii plantaţiei, lucrătorii erau toţi singalezi. Erau oameni interesanţi dar extrem de şmecheri şi indolenţi. Dacă nu voiau să lucreze într-o zi anume, nici o putere din lume nu-i putea determina s-o facă. Cînd Adam ajunse în India fu martor la manipularea englezilor prin această formă de şantaj. În plus se prefăceau şchiopi, ameninţau că-şi scot maţele sau chiar că vor zdrobi capetele copiilor lor.

Savage începu să-i concedieze pe singalezi şi-i înlocui cu tuciurii tamili, care erau mult mai harnici şi mai dornici să lucreze. Nu interveni cu nimic în obiceiurile lor pînă cînd aceste obiceiuri nu-i stînjeniră treburile.

În est, o femeie fusese ţinută închisă pînă cînd născuse un băiat şi apoi soţul ei îşi luase o a doua soţie. Concubinajul era în acea parte a lumii un lucru normal, aşa că, în acea privinţă, nu interveni. O fată se căsătorea de îndată ce ajungea la vîrsta pubertăţii sau devenea prada tuturor bărbaţilor din casta ei.

Kirinda era singura femeie singaleză de pe plantaţie. Devenise văduvă la doisprezece ani, chiar în prima săptămînă după ce se căsătorise şi urma să fie supusă unui ritual crud, dar de neevitat — urma să fie arsă la funeraliile soţului ei. Adam o salvase, luînd-o servitoare. Alt obicei pe care îl înlăturase imediat

fusese uciderea copiilor de sex feminin imediat după naştere. Savage le spusese că acei copii ar fi putut fi învăţaţi să muncească pentru o anumită sumă.

La prima ivire a zorilor părăsea munca la arborii de cauciuc şi se îndreptă grăbit către alte grupuri de lucrători care-i aşteptau ordinele. Cu ajutorul unui banyan poliglot dădea ordine la peste cincisprezece mii de tamili. După această împărţire a muncii, Adam Savage se întorcea la bungaloul său să-şi ia micul dejun. Apoi făcea o plimbare călare pe întinsul celor aproape două mii de acri, pentru a supraveghea calitatea recoltelor ce urmau a fi exportate în Marea Britanie. Pe cînd se întorcea străbătînd un pîlc de cocotieri auzi ţipatele ascuţite ale unei maimuţe. Îi sărise înainte pe cărare, stînd într-o poziţie neobişnuită. Îşi dădu seama imediat că îşi rupsese cîteva vertebre, sărind din vîrful vreunui palmier înalt. Ochii ei îl priveau cerşind ajutor. Un roi uriaş de insecte se îndrepta deja către ea. Acum suferea, dar, în cîteva minute, durerea avea să-i fie de o mie de ori mai mare. Îşi scoase arma de la brîu şi-o împuşcă. Era o moarte cu mult mai blîndă decît să fie devorată de un milion de furnici roşii. La Leopard'Leap care era înconjurată din trei părţi de junglă, moartea era lucrul cel mai obişnuit cu putinţă.

Adam stătu posomorît la dejun, aşa încît John Bull se simţi dator să-i amintească ceva.

— Să nu uitaţi de vizita doamnei Lamb. Trebuie să vă schimbaţi hainele şi să faceţi o baie la ora patru ca să fiţi gata la timp.

— Voi fi aici, îl asigură Adam pe servitor, refuzînd să-şi mai bea cafeaua. Nu mai am timp. Am multe de făcut pînă la patru.

Nu era nevoie să verifice dacă cina va fi pregătită cum trebuie. John Bull era un perfecţionist.

Savage înşeuă unul din caii pur sînge şi porni că-

lare către regiunea deluroasă, plantată cu flori de ceai. Bărbaţi, femei şi copii mai mărişori, de ambele sexe erau concentraţi asupra lucrului. Corpurile lor alcătuiau o pictură exotică datorită hainelor de bumbac vopsite în culori vesele, coşurilor de bambus agăţate de spate, prinse cu o frînghie în jurul frunţii.

De mii de ori mulţumise providenţei că unul din cei mai abjecţi contrabandişti, care importa şi exporta cargouri ilicit, a fost interesat şi de comerţul legal cu diverse recolte. Odată ce-şi dădu seama cît de mult ceai putea încape în burta unui vas şi ce preţ bun plăteau englezii pentru a savura acea băutură nouă, delicioasă, se gîndi să exploateze deîndată acea situaţie. Apoi, cînd avu bani suficienţi pentru a cumpăra plantaţia din Ceylon, cumpărase sute de răsaduri fragile, ce fură puse în pămînt de mîinile delicate ale femeilor. Puieţii erau ocrotiţi cu foarte mare grijă, ca şi cum ar fi fost vorba de proprii lor copii. Grija cu care se aplecau asupra plantaţiei de ceai nu era plătită nici cu a mia parte din cît ar fi meritat.

Plantaţia era bîntuită din cînd în cînd de diverse molime. Într-o după-amiază, pe cînd se uita cu atenţie la rădăcinile şi la tulpinele plantelor să vadă dacă nu sînt atacate de vreo boală ochii îi fură atraşi de păsări; cînd le văzu adunate cu sutele în ramurile copacilor inima i se umplu de emoţie. Rîndunelele se adunaseră pentru a se întoarce în Anglia. Un val de nostalgie năvăli peste el şi-şi dădu seama că trebuia să se întoarcă acasă cît mai curînd cu putinţă pînă să nu devină o marionetă, pînă să nu înnebunească aici, singur şi torturat de căldura tropicelor.

Se gîndi la casa pe care şi-o construia. Trebuia să fie o încununarea a visurilor sale şi o răsplată pentru toată munca grea pe care o făcea. Venise în Indii să

procure lemn pentru afacerile tatălui său. La vremea aceea avea în minte o mulţime de proiecte despre cum ar putea prospera. Dorea chiar să-şi cumpere o casă mică în vecinătatea celei a tatălui său.

Moartea acestuia îi spulberase toate speranţele şi-l făcu să aibă un puternic sentiment de vinovăţie. În ziua aceea se gîndise că dacă ar fi fost cu tatăl lui, cînd făcuse criza puternică de bronşită şi ar fi luptat cu toate puterile pentru a ieşi din sărăcie, acesta ar fi fost încă în viaţă.

Savage ieşi din acea stare depresivă. Îşi spuse că nimic nu-i va sta în cale şi jură că va face orice pentru a-şi atinge scopul; nu se va da în lături nici de la crimă. Nimic pe lume n-avea să-i împiedice. Şi aşa şi făcuse. Dar drumul lui spre bogăţie nu fusese deloc uşor.

Rănise mulţi oameni şi fiecare greşeală pe care o făcuse o plătise mai tîrziu. Treptat, un anume plan căpătă contur în mintea lui.

Era un ambiţios. Nu este de ajuns să vrei ceva. Pînă nu meriţi lucrul respectiv, nu ai cum să-l obţii.

Reşedinţa pe care şi-o construia în Anglia era numai o parte din planul său. Iar faptul că-şi construia o casă era doar un mijloc pentru finalizarea intenţiilor sale. Fără bijuterii şi alte găteli n-ar fi putut să-şi atingă niciodată scopul. O femeie ca Evelyn Lamb ar fi fost piatra preţioasă ce putea da strălucire proprietăţii lui. Pe deasupra avea şi titluri nobiliare. Cu o femeie frumoasă la braţ, cum era cazul doamnei Lamb, ambiţiile lui s-ar fi împlinit în doar jumătate din timpul pe care l-ar fi pierdut urmînd alte căi.

Se decise să acţioneze cît mai rapid. Va începe s-o curteze chiar din acea zi. O va avea în pat ca pe orice fată uşuratică, şi asta nu pentru că ar fi dorit-o neapărat, ci pentru că trebuia să rupă barierele de clasă

dintre ei, care-i împiedicau să aibă relaţii mai intime.
Savage se întoarse la bungaloul său mai devreme decît anunţase, făcu o baie şi se schimbă. Cînd trăsura ei, condusă de un soldat al Companiei, sosi, el se afla pe treptele verandei aşteptînd-o. Era îmbrăcată în mătase neagră, cu părul ei superb, blond, strîns într-o împletitură elegantă, prinsă în creştet cu un pieptene de baga.
— Bună seara, domnule Savage, spuse pe un ton oficial.
— Bună seara, doamnă Lamb, îi spuse Savage cu un zîmbet ce lăsa să se vadă că nu credea în răceala acelei voci.
Zîmbea rar, dar cînd o făcea, cicatricea de deasupra buzei îi dădea un aer ameninţător şi provocator.
— Am promis că-ţi arăt fabrica de ceai. Mai este o oră pînă la apusul soarelui.
Ea aprobă cu o mişcare a capului şi soldatul coborî din trăsură dîndu-i hăţurile lui Savage. Adam se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de călărie cafenii, o cămaşă crem şi o geacă de aceeaşi culoare. Haina era o concesie specială pe care o făcea musafirei sale.
Cînd o ajută să coboare din căruţă văzu că purta cizme înalte de piele pe sub rochia de mătase.
— Nu suport să port ciorapi, explică, făcînd o strîmbătură drăgălaşă.
O luă de braţ şi se îndreptară spre fabrică.
Evelyn atinse pachetele de ceai aşezate grămezi lîngă pereţi.
— Englezii n-au nici cea mai vagă idee despre cît timp şi cîtă muncă înseamnă această plăcere — de a bea un ceai. Dar plătesc un preţ apreciabil pentru acest privilegiu, aşa că nu mă pot plînge.
Banii! Era un subiect la care Evelyn aştepta să

ajungă de multă vreme. Trebuia să fie subtilă și să nu piardă prea mult timp pentru a distruge barierele dintre ei — ceea ce ar fi însemnat și începutul unei relații mai intime.

Capitolul 4

Adam o ajută pe Eve să urce în trăsura descoperită şi grăbi calul către lac. O invită apoi să se plimbe cu el. Cerul, de un albastru intens, îşi schimba culoarea către un galben strălucitor. Pescăruşi şi grauri galbeni şi negri pluteau deasupra apei, în timp ce un stol de păsări flamingo îşi luă zborul chiar în acel moment, bătînd puternic din aripi.

În timp ce se plimbau pe marginea lacului, cerul căpăta o culoare roşie închisă, dînd pielii de alabastru a lui Evelyn o tentă roz. Pe sub gene văzu cum cămaşa crem a lui Adam contrastează cu pielea de un maro închis a gîtului şi pieptul începu să-i palpite. Adam Savage avea un aer autoritar care se datora, probabil, încrederii în sine şi în posibilităţile lui.

Evelyn fusese obişnuită să aibă o viaţă independentă. Evitase să încheie o căsătorie cu un bărbat care s-o domine, şi, în felul acesta, trăise după regulile ei, asemenea unei regine. Dar, în acest moment, bărbatul viril de alături, ce părea că are un desăvîrşit autocontrol, exercita o atracţie de necrezut asupra ei. Simţea că şi ea reprezintă o tentaţie pentru el dar cel mai important lucru era faptul că era bogat.

Se opriră pentru cîteva secunde, ascultînd cum doi bivoli sălbatici răgeau la cîteva sute de yarzi depărtare. Ea se uită derutată la viteza şi ferocitatea încăieră-

rii. Un taur îl lovi pe celălalt cu asemenea putere, încît îl proiectă, pur și simplu, în aer. Acesta căzu în noroi ca și mort. Apoi, taurul victorios se dezlănțui într-o adevărată orgie sexuală asupra vacii care-l aștepta.

Savage, asistînd la această scenă fu cuprins de un fior primitiv.

Eve simți cum i se taie respirația și se îndreptă către Adam. El o luă în brațe rapid, cu un gest hotărît și-i căută buzele flămînd. Eve își simți capul arzînd iar sfîrcurile sînilor se loviră de mușchii de fier ai pieptului lui Adam. Limba lui i se strecură între buze și gura i se umplu de senzația și gustul făpturii lui, atît de profund, încît nu-și putu stăpîni un geamăt.

Un ghimpe de vinovăție i se înfipse în inimă. Asta n-avea nimic de-a face cu moartea recentă a soțului ei. Cînd era vorba de sex se simțea întotdeauna vinovată și murdară. Actul pe care-l văzuse petrecîndu-se între animale o dezgustase și-o înfricoșase, încît prezența virilă a lui Savage răspîndea în jurul ei o dorință sexuală care-o sufoca.

Pămîntul îi aluneca de sub picioare. Savage o putea face să-și piardă mințile, dar Eve nu dorea să se întîmple așa ceva. Trebuia să-și țină cumpătul. Își reprimă imediat orice dorință.

Adam fu uimit văzîndu-se respins astfel. Obrajii ei se îmbujoraseră și privea temătoare să vadă dacă nu-i observase cineva. Adam se amuză gîndindu-se că dacă i-ar fi văzut cineva, ea ar fi fost îngrozită. Eve se îndreptă spre trăsură și reveni la răceala inițială.

Se întoarseră. Adam duse trăsura pînă în apropierea grajdurilor și dădu calul în grija unui servitor.

Eve intră în panică.

—Nu pot să stau mai mult.

—Cum dorești, răspunse el liniștit.

Oricît de mult și-ar fi dorit ea ca lucrurile să se fi pe-

trecut altfel, ştia că acel sărut dărîmase unele bariere dintre el, pe care nu mai putea să le ridice din nou.

Pe cînd treceau prin hol, papagalul, la vederea străinei, se retrase în fundul coliviei şi începu să strige: *Păcătoaso! Pocăieşte-te!* John Bull îi explică lui Eve că pasărea spunea cuvinte biblice şi că nu trebuia să se supere din moment ce era vorba de o pasăre şi de cuvinte care nu-i aparţineau. Cu toate acestea, Eve nu-şi putu reţine o grimasă.

Lîngă farfuria lui Evelyn, Adam Savage aşezase o orhidee exotică de toată frumuseţea. Petalele aveau strălucirea moale a catifelei negre şi erau străbătute de vinişoare roşii şi aurii.

— E minunată, spuse Evelyn.

Dintr-odată Adam simţi nevoia s-o prindă-n părul ei auriu. Dar îşi stăpîni impulsul şi-o invită să se aşeze pe scaun.

John Bull purta o jachetă albă, imaculată şi pantaloni de aceeaşi culoare. Servea cina într-o tăcere desăvîrşită. Adam ştia cît îl costa această tăcere pe John Bull şi-şi notă în minte cîteva vorbe de laudă pentru această comportare.

Deşi John Bull încercase să fie cît mai discret, Lady Lamb observă dintr-o ochire piatra preţioasă prinsă în turbanul roşu al servitorului, deasupra frunţii. Era un rubin mare cît o alună. Bănuise că Savage era un om bogat, dar nu se gîndise că-şi putea permite să-şi acopere şi servitorii cu bijuterii.

Vederea rubinului o determină să-şi schimbe tactica.

Subiectul banilor trebuia ocolit şi, din cîte învăţase de la viaţă pînă atunci, un bărbat puternic, căruia îi place să domine, se comporta cu mai multă grijă cînd e vorba de o femeie fragilă şi lipsită de apărare.

Adam o privi cum abia se atinge de mîncare. Luase

doar două guri și apoi începu să se joace cu mîncarea rămasă în farfurie. Eve găsea că mîncarea indienilor e dezgustătoare. Faptul că nu mînca aproape nimic o ajuta să se mențină suplă. Adam se gîndi că lipsa poftei de mîncare avea legătură cu pierderea grea pe care o suferise.

— Eve, vrei să vorbești cu cineva? o întrebă cu un glas blînd.

Văzuse durerea din ochii ei.

— Oh, da... am nevoie de ajutorul tău... de sfatul tău, răspunse ea. Nu voi mai primi salariul pe care-l avea Russell de la Compania Indiei de Est. Vor numi un alt administrator.

Adam nu rămase surprins de faptul că ea pomenise de bani. Era destul de inteligent să o ghicească dincolo de masca de durere. Probabil c-o interesa mai mult un partener de afaceri decît unul de suflet. Probabil că și ei o dorea mai mult castelană la Edenwood decît soție.

— Russell mi-a spus că ești proprietara Casei guvernamentale. Ea nu aparține Companiei.

Eve aprobă și continuă să vorbească pe același tot descurajat.

— Da, dar vezi, ne plăteau pînă acum o sumă apreciabilă de bani ca să folosească clădirea drept cartier general al afacerilor Companiei aici, în Ceylon. Acum nu mai au nici un interes să plătească suma aceea de bani.

— Nu neapărat, îi răspunse el gînditor. Compania are nevoie în continuare de ofițeri care să administreze proprietățile englezești de aici.

Adam nu-și putea da seama dacă ea avea habar despre afacerile Companiei Indiei de est și despre interesele politice ale acesteia.

— Cum să-ți spun, Compania și Coroana au dublul

control asupra Indiei şi Ceylonului. Numai două lucruri îi interesează: profiturile şi colectarea taxelor. Russell mi-a spus că profiturile Companiei în anul care a trecut a fost de peste trei milioane de lire. Guvernul vrea să investigheze această afacere.

Adam ştia foarte bine că această investigaţie crease probleme inimii lui Russell, dar nu-i spuse nimic lui Eve.

— Compania controlează balanţa puterii iar Guvernul intenţionează să ia el puterea. Pînă la urmă totul se reduce la bani, spuse Adam cinic.

Eve era atît de marcată de ce auzise încît nici nu se sinchisi de ultima remarcă.

— Deci, spuse Adam cu un gest teatral, concluzia ar fi că e rău pentru mine şi bine pentru tine. Trebuie să-mi duc aurul de aici pînă nu se va gîndi cineva să mă întrebe cum dracu'l-am cîştigat. Între timp tu te vei putea adăposti sub aripa protectoare a Casei guvernamentale şi a hoardei lor de colectori de taxe. Te poţi aştepta, de asemenea, să fii recompensată pentru serviciile care le-ar aduce Casa guvernamentală funcţionarilor de aici şi aparenţele arată că se va ivi în curînd un nou administrator, probabil necăsătorit sau, cel puţin, nu cu nevasta prin preajmă. În felul acesta vei avea ocazia să te reintegrezi în viaţa socială a Ceylonului aşa cum a fost pînă acum. De fapt, cred că vei fi unul din funcţionarii perfecţi ai Companiei. Prevăd lucrurile astea pentru tine.

Adam arunca adesea praf în ochii interlocutorului pentru a-l cîştiga de partea sa.

—Îţi mulţumesc, Adam...

Adam observă imediat ezitarea ei. Văzu că nu intenţiona să-şi mănînce desertul, aşa încît se ridică şi o conduse într-o cameră mai izolată.

— Spune-le servitorilor că sînt liberi, îi spuse lui

John Bull, a cărui sarcină era să asigure celor doi o liniște desăvîrșită.

Eve luă orhideea și îl însoți pe Adam către camera din apropiere. Se așeză într-un scaun din lemn de bambus, știind că felul în care stătea îi sporea frumusețea, în timp ce Adam turna în pahare vin de Madeira, unul din cele mai vechi vinuri ce se puteau gusta acolo, în căldura tropicelor.

Ca și cum Adam ar fi fost preotul iar ea ar fi venit la spovedanie, spuse aproape cu brutalitate:

—Am nevoie de bani. Am făcut datorii la jocurile de noroc.

— Ce ticăloșie, o necăji. De fapt, jocurile de noroc au ajuns aproape o tradiție la englezi. Și eu joc.

Evident, el nu se gîndea nici o clipă că ar putea fi constrîns să ia o anume atitudine. Considera provocarea ei un păcat destul de neînsemnat.

— Singura diferență este că eu joc pe nave și pe asigurări și nu doar de dragul cărților de joc.

— M-am gîndit la asta, îi mărturisi, dar riscul e prea mare. Dacă aș pierde un vas la joc aș fi măturată de-aici.

Dintr-odată își dădu seama că discuția despre bani fusese luată în serios de ea.

— Doamne Dumnezeule, nici să nu te gîndești la asta. Știu destul de multe despre vapoare și aș putea să-ți spun că niciodată nu poți paria că încărcătura va ajunge la destinație decît dacă vasul e bine înarmat, iar marinarii de la bord sînt bine instruiți să lupte împotriva piraților.

—Ai vasele tale, nu-i așa?

Eve era surprinsă să vadă cu cîtă ușurință discuția alunecase spre ce o interesa. Crezuse că era nevoie să-i facă cel puțin două, trei vizite pînă cînd îi va putea cere lucrul de care avea neapărat nevoie.

— În urmă cu doi, trei ani mi-am construit primul vas. Era făcut din lemn de cea mai bună calitate. Mai apoi numărul vaselor a ajuns la trei. Făceau ruta China-India. Acostau la Burma, Sumatra şi Canton, dar nu în Persia. Acolo e patria piraţilor.

— Adam,mi-ai putea lua marfa pe unul din vasele tale?

—Bineînţeles. Iartă-mă că nu ţi-am propus eu asta. Aş fi oricînd fericit să te ajut.

Privirea lui albastră îi sfredeli chipul cu intensitate, într-un fel intim, care dădea cuvintelor un anume înţeles.

Se apropie de ea şi-i desprinse pieptenul de baga, lăsîndu-i părul să cadă în valuri pe umeri. Apoi îi puse superba orhidee după ureche.

— Toată seara mi-am dorit să fac lucrul ăsta, îi mărturisi cu un glas grav.

Îi cuprinse faţa în palme şi l-o ridică pînă buzele lui mai că le atingeau pe ale ei.

— Eve, îţi voi plăti datoriile pe care le-ai făcut la jocurile de noroc.

Acestea erau exact cuvintele pe care şi-ar fi dorit să le audă, dar era conştientă că-i va cere ceva în schimb.

De-a lungul anilor îşi dăduse seama cum trebuie să reacţioneze într-o asemenea situaţie. Se prefăcu încurcată şi-l îndepărtă.

—Nu te pot lăsa să faci aşa ceva!

Ştia că nimic nu se obţine gratuit pe lumea asta, mai ales cînd era vorba de bărbaţi. Era pregătită să-i dea preţul pe care l-ar fi cerut, asta făcuse toată viaţa ei, dar, din acest moment, se hotărîse să impună şi condiţiile ei.

Savage nu putea fi citit, era realmente o enigmă. Îşi dădea seama că era genul căruia îi plăcea să domine

şi că avea o voinţă puternică. Dar, cu ajutorul sexului, ar fi putut să preia ea controlul asupra lui.

Îi aruncă o privire seducătoare printre gene care voia să-i spună într-un fel ademenitor: aş putea să cîştig banii ăştia. Adam ştia că era o formă de a accepta banii de la el. Îi umplu paharul din nou şi apoi desfăcu masa de joc şi puse pe ea zarurile. În seara aceea dorea să-şi petreacă timpul jucînd.

Deschise o cutie de argint şi-i goli conţinutul pe masă.

— Vom juca pe bijuterii, spuse cu voce înceată, privindu-i buzele.

Citi pe faţa ei uimirea şi-o văzu umezindu-şi buzele. Îşi rezervase plăcerea de a o vedea luată prin surprindere. Împărţi în grămezi egale rubinele, smaraldele şi diamantele.

Eve simţi că pulsul îi bate rapid. Sîngele începu să-i circule fierbinte şi rapid prin vene. I se tăiase respiraţia văzînd strălucirea pietrelor pe tablă. Dădu un dublu cinci. Adam n-o slăbea din ochi nici o clipă. Dădu cu un gest nepăsător un cinci-şase şi trecu din partea ei într-a sa un smarald de-o mărime apreciabilă.

Văzu cum încordarea de pe faţa ei creşte şi, apoi, satisfacţia ce-i apăru în ochi cînd fu rîndul ei să facă unsprezece puncte.

Adam dădu tura următoare şase-şase. Îi luă înapoi un diamant.

Ochii ei se aprinseră şi liniştea era tot mai apăsătoare, simţind că şansele n-o favorizează.

Chipul lui Adam părea în lumina lămpii, negru şi fioros ca al unui leopard, ascunzîndu-şi gîndurile şi intenţiile în spatele unei măşti perfecte. De fapt, totul era pură dorinţă sexuală. Pofta aprinsă a lui Eve de-a avea bijuterii îi era scrisă pe faţă. Aşa i-ar fi plăcut lui Adam să fie privit de ea cînd ar fi fost goală. Avea o

privire flămîndă ce spunea: *Trebuie să le am, altfel mor.*

Cu fiecare aruncare de zaruri lua cîte o bijuterie.

Ştia că Russell îi dăduse deplină libertate în tot ce dorea să facă. Îi spusese că fiind soţia lui era mai liberă decît pasărea cerului şi, mai mult, o învăţase să-i placă această situaţie.

Cînd îi luă şi ultima piatră, Eve se ridică grăbită, strîngînd pumnii cu un gest nervos şi-i spuse cu o voce rănită:

— Credeam că eşti un gentleman. Credeam că ai să mă laşi să cîştig.

— N-am lăsat pe nimeni niciodată să cîştige cînd erau şi interesele mele la mijloc şi n-am s-o fac nici acum.

Înconjură masa de joc şi se apropie de ea ca un vultur de pradă. Vocea îi era şoptită, caldă. Mîinile lui bronzate o cuprinseră pe după umeri.

— Eve, tu ştii mai bine decît orice altă femeie că nu sînt un gentleman.

O cuprinse un tremur nervos cînd gura lui i-o luă în stăpînire pe a ei, făcînd-o aproape să ameţească. Dar se gîndea că trebuie să opună rezistenţă acestui joc, pretenţiei virile a acestui bărbat. Cînd o atinse, îngheţă.

Savage îi descheie rochia şi-i lăsă umerii goi înainte ca ea să-şi dea seama de îndrăzneala gesturilor lui. Rochia căzu şi ea rămase într-o cămaşă de mătase scurtă, corset şi cizme negre, înalte.

Savage dezbrăcase sute de femei în viaţa lui. Era expert în jocul seducţiei. La douăzeci de ani, cînd părăsise Anglia, considera că avea destulă experienţă cînd era vorba de femei. Avusese servitoare, femei măritate, chiar tîrfe; cînd ajunse-n India îşi dăduse seama că, de fapt, nu ştia nimic despre arta senzualităţii şi hotărî să-şi îmbogăţească educaţia în această privinţă.

Vizitase templele secrete ale zeilor dragostei și fertilității, unde statuile exacerbau imaginea sexualității. Pînă și-un marinar ar fi roșit văzîndu-le. Întîlnise nababi a căror dansatoare profesioniste puteau scoate pe oricine din minți cu mișcările lor. Văzuse colecții de neprețuit de opere de artă erotice hinduse și orientale care-l făcuseră să-și schimbe gustul și aprecierile privind natura sexuală a individului. Învățase să se cunoască fără rușine și falsă pudoare, cum se întîmplă în așa-zisul Vest al civilizației.

Se gîndi că Eve îi respinse avansurile pentru că avea gîndirea unei femei obișnuite. Încercă s-o elibereze de prejudecăți.

— Aș pune pariu că n-ai permite unui individ fără titluri nobiliare să pună mîna pe corpul tău, îi șopti. Deși îți place să-l arăți numai nobililor, vei avea prilejul să ai o experiență cu un sălbatic de mare clasă.

— Te rog nu, servitorii vor afla... O, Doamne Dumnezeule, Adam nu te dezbrăca.

— Eve, a fi gol e un lucru cît se poate de firesc. Nu te mai îngrijora în privința servitorilor. Încearcă să nu mai fii inhibată.

În timp ce-o ținea în brațe și-o închipui goală. O imagine excitantă a englezoaicei de viță nobilă, rece, cu pielea de alabastru și părul galben-auriu.

Începu să-i scoată cizmele.

—Nu, Adam...

Ochii ei aveau o expresie chinuită ca și cum el era cel obligat să cedeze. Îi era frică de momentul în care-i va vedea corpul magnific, de bărbat viril aflat în culmea puterii, corp de animal tînăr ce ascunde dorințe nestăpînite. Se temea că atunci își va pierde controlul.

Niciodată nu-și pierduse stăpînirea de sine într-o relație sexuală și îi era frică să i se întîmple lucrul acesta acum.

Savage se gîndi că ar fi fost mai bine să se îmbrace. Dacă i-ar fi văzut cicatricele ar fi trebuit să explice de unde le căpătase. Ar fi însemnat prea multe întrebări și prea multe răspunsuri despre trecutul său zbuciumat. Nu-i plăceau oamenii care umblau unde nu le fierbe oala. O parte a vieții lui trebuia să rămînă definitiv ascunsă de curiozitatea celorlalți. O trase lîngă el și-i prinse sînii în palmă.

— Eve, nu sta încordată, lasă-mă să te iubesc.

— Nu, nu, nu, îi răspunse, aproape incoerent.

Începu să i se pară că e dezgustătoare. Adam Savage stîrnise în ea acea plăcere pe care ea o califica drept brutală, țărănească, nerafinată.

Eve nu ajunsese cu nici un bărbat la orgasm. Nu putuse. Corpul ei nu se comporta așa. Rămînea stăpînă pe situație chiar cînd nu-și dorea acest lucru. Cînd nu putea evita ca actul să se producă, voia să se încheie totul cît mai repede. Instinctiv își dădu seama că Savage era genul care acționa încet, cu răbdare, perseverent și niciodată gîndindu-se să renunțe. Era tipul bărbatului care făcea ca femeia să țipe că-l dorește, că vrea să facă dragoste cu el. Se crispă toată imaginîndu-și că, probabil, servitorii stăteau lîngă ușă și ascultau. Se gîndi dintr-odată că se comportau ca animalele pe care le văzuse nu cu mult timp în urmă. Savage era taurul care aștepta să o penetreze. Îi smulse rochia din mînă și o trase la piept să-și acopere goliciunea.

— Ticălosule, cum poți să mă faci... să mă simt atît de prost? îi spuse indignată.

Adam Savage înțelese că Eve era frigidă. Dacă sperase că va topi gheața din ființa ei, acum își dădu seama că trebuia să se apropie de ea în alt fel. O ajută cu blîndețe să se îmbrace, îi prinse părul cu pieptenele de baga și o strînse în brațe. Îi spuse ce fru-

moasă este, ce inteligentă. O sărută pe față, pe gît, pe obraji, pe ochi şi apoi pe buze. O făcea să simtă acea plăcere pe care şi-o dorea cel mai mult. Adora să i se spună că e frumoasă. Acum era îmbrăcată şi curtată delicat; n-ar fi stricat pentru nimic în lume frumusețea acelui moment făcînd dragoste.

În acelaşi timp, Savage spera că, dacă acționa cu răbdare, o va face să-l dorească mai mult decît fusese în stare să accepte de data aceasta.

Eve îşi spuse că s-ar fi măritat cu el dacă ar fi avut titluri nobiliare. Se ridică în vîrful picioarele şi-i sărută rapid buzele devastatoare.

—Eşti într-adevăr un sălbatic, Lord Savage Adam.

Capitolul 5

Bernard Lamb se întoarse la proprietatea de la Lamb Hall în seara următoare vrînd să vadă în ce stare se afla victima lui, dar ştia că trebuie să fie mai întîi prevăzător şi apoi curios. Sub nici un motiv nu trebuia văzut în preajma castelului de vreunul din membrii casei. Dacă accidentul avea să i se întîmple Lordului Lamb, primul bănuit ar fi fost el, ca ruda cea mai apropiată.

Bernard se ascunse în spatele unor tufişuri, la o oarecare distanţă de Lamb Hall pentru a pîndi pe fereastră. Avea răbdarea unui păianjen ascuns în spatele unor frunze.

Nu fusese prea greu s-o ghicească pe bătrîna prostituată. O femeie de înălţime mică, ce se agita încoace şi-ncolo cu o rapiditate uimitoare ce-şi mişca exagerat mîinile cînd vorbea. Îşi dădu seama de la distanţă care sînt servitorii, dar îi veni mai greu să distingă care e verişorul şi care e verişoara.

Amîndoi erau supli, bruneţi şi înalţi, amîndoi mergeau domol, cu un pas neglijent. Credea că-l văzuse pe vărul său, Anthony, citind la o masă din bibliotecă, dar cînd profilul acela se ridică şi se-ndreptă spre fereastră îi văzu fusta şi-şi dădu seama că era Antonia. Deşi nu-i văzuse trăsăturile îndeaproape, se gîndi că nu s-ar fi putut simţi niciodată atras de o persoană care nu

avea o feminitate evidentă.

Gîndul îl duse la micuța lui actriță Angela Brown, la formele ei unduitoare, perfecte, la părul ei argintiu-auriu, coafat după ultima modă, la sînii bogați ce stăteau gata să spargă dantelele și corsetul rochiei de satin.

Luminile se stingeau una cîte una, aici la Hall. Se culcau devreme. Cînd Lamb Hall îi va aparține, luminile vor străluci pînă în zori, se gîndi, zîmbind mulțumit.

O idee strălucită îi trecu prin minte dintr-odată; atît de bună, că-l făcu să rînjească de bucurie. Merse în spatele trăsurii și scoase axul unei roți cu ajutorul clocanului și-l băgă în buzunar.

Ce simplu fusese! Trăsura avea să parcurgă cîteva mile înainte să se descentreze și să-și piardă roata. Apoi se va prăbuși. Partea frumoasă era că n-aveau cum să facă legătura între accidentul de trăsură și persoana lui.

Afacerile pe care le avea de făcut în Stoke vor fi încheiate cu succes. I se părea chiar că aude vocea Angelei Brown de pe scena *Teatrului Olimpic*.

Anthony Lamb se izolă de restul lumii aproape două săptămîni. Moartea tatălui trezise în el un puternic sentiment de vinovăție. Se gîndea că, dacă ar fi fost în Ceylon ar fi putut măcar să-și consoleze mama de pierderea suferită. Mai era și faptul că împlinea în curînd șaptesprezece ani și nu plecase încă nicăieri în afara Angliei.

Se simțea frustrat că ai lui nu se gîndiseră nicio-

dată să-l cheme în Ceylon şi hotărî ca, în mai puţin de un an, cînd va avea vîrsta majoratului, să plece într-acolo. Nu-i spuse nimic Antoniei, dar îşi propusese ca atunci cînd va sosi acest individ, Adam Savage, să înveţe de la el tot ce se putea. Şi mai ales totul despre India. Din momentul în care începuse să facă planuri se simţea deja mult mai bine.

Antonia fu fericită să-şi vadă fratele mai liniştit. Purta pantaloni de călărie de un gri deschis şi o jachetă avînd culoarea cerului senin. Mai văzu că-şi prinsese în păr o eşarfă nouă şi-şi spuse că, probabil, nu se ostenise să se îmbrace atît de elegant doar pentru plimbarea călare pe care o făcea în fiecare dimineaţă.

— Mă gîndeam să dau o raită şi să stau de vorbă cu olandezii. Au auzit, cu siguranţă, de moartea tatei şi cred că ar trebui să-i asigur că nu voi face nici o schimbare. Vor avea în continuare aceleaşi slujbe şi aceleaşi îndatoriri.

Antonia încuviinţă zîmbind. Aveau două ferme în regiunea aceea şi ambii arendaşi aveau fete drăguţe. de-aici şi eşarfa nouă în părul lui.

— Astăzi briza bate destul de tare. Voi ieşi mai tîrziu cu barca.

—Şi dacă te-aş ruga să nu te aventurezi în larg?

— Nu-ţi fie teamă! Care ar mai fi farmecul de-a locui pe coastă dacă nu ieşi în larg cu barca? Nu cred că voiai să-mi spui că nu sînt un marinar la fel de bun ca tine, nu-i aşa, Tony?

— Oh, Doamne, acum ţi se pare că vorbele mele sînt o provocare. Te rog doar să fii atentă. Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic.

În timp ce Antonia îşi schimba hainele pentru ieşirea pe mare îl privi pe Anthony pornind călare în galop. Nu era drept să insiste atît de mult pe faptul că trebuie să fie prevăzătoare cînd el însuşi risca să-şi

rupă gîtul călărind fără șa. Era un călăreț superb și-i făcea mare plăcere să-l urmărească, mai ales în momentul cînd sărea peste gardul înalt ce înconjura pajiștea castelului. Îl văzu sărind ușor, fără nici o dificultate, dar dintr-o dată se întîmplă ceva ciudat. Călărețul căzu și calul se comporta ca o sălbăticiune fioroasă a junglei. Tony nu reușea să se ridice. Antonia coborî într-o fugă nebunească și-o strigă pe Roz care era pe terasă.

— Tony a căzut de pe cai! Cheamă-l pe domnul Burke.

Își strînse fustele pe lîngă ea, alergă prin grădină, traversă parcul mic din fața casei și ajunse lîngă gardul unde căzuse Anthony.

Fratele ei stătea întins pe iarbă palid ca un cadavru. Inima i se opri pentru cîteva secunde. Nu se putea să fi murit! Un necaz nu vine niciodată singur.

— Nu! Nu! țipă cît o țineau puterile ca să-și alunge frica.

Dintr-odată simți că se sufocă și că nu mai poate respira. Auzi bătaia amenințătoare a unor tobe. Se uită cu ochii mari la figura speriată a domnului Burke care alerga înspre ei cît îl țineau puterile. Pe cînd stătea aplecată asupra fratelui ei, Anthony se ridică în capul oaselor și zîmbi derutat:

— La naiba! Probabil că am o moacă tare tîmpită din moment ce am făcut pe toată lumea să alerge spre mine.

Antonia își dădu seama că bătaia de tobe pe care o auzise era de fapt bătaia inimii ei.

— Nenorocitule! M-am temut că ai murit!

— Mergi cu domnul Burke. Îți duc eu calul, îi spuse Antonia pe un ton poruncitor.

Domnul Burke fu mai diplomat.

— Întoarce-te acasă și liniștește-o pe bunica ta că

n-ai luat decît o trîntă şi nu te-ai rănit.

Iapa tremura din toate încheieturile. Cînd Antonia o trase uşor de hăţuri văzu că faţa îi era plină de sînge.

— Venus, draga mea, lasă-mă să văd ce-ai păţit.

Pielea calului fusese tăiată de un obiect foarte ascuţit. Antonia îi scoase hăţurile şi-şi plimbă degetele de-a lungul curelelor. Văzu unde era tăiată cureaua şi mulţumi în gînd providenţei că nu se rupsese cu totul. Îşi plimbă mîna de-a lungul gîtului calului şi-i vorbi cu blîndeţe, ca să-l liniştească.

— Grăjdar, spuse celui care ar fi trebuit să se ocupe de trăsură, nu mi-aş fi închipuit că harnaşamentul e într-o stare aşa de proastă. Să nu mai foloseşti vechiturile astea şi verifică-le cu mare atenţie şi pe celelalte. Va trebui să cumpărăm altele noi.

Antonia pregăti mîncarea calului în care pusese şi o fiertură cu efect de narcotic. Îi spălă rănile şi o unse cu o alifie în timp ce grăjdarul-o ţinea de coamă. Venus scutura capul de durere, dar cu siguranţă, durerea de acum era cu mult mai mică decît cea pe care o avusese cu cîteva minute înainte.

Cînd Antonia intră în casă, Anthony îşi schimbase deja haine şi-i explica lui Roz ce păţise.

— Hăţurile s-au rupt şi am simţit cum şaua alunecă într-o parte chiar cînd mă pregăteam să sar gardul.

Antonia preciză şi ea:

— Harnaşamentul pe care-l foloseşti e putred de-a binelea. Va trebui să cumpărăm altul. Săraca Venus e într-o stare mult mai gravă decît Tony.

— Ce a păţit? întrebă el îngrijorat privind înspre grajduri.

— Faţa îi e tăiată un pic, dar se va face bine. Ar fi bine să te uiţi la cuiele ascuţite pe care le-am găsit pe partea din interior a căpăstrului.

După ce fratele ei plecă, Antonia își duse mîna la inimă.

— Oh, Roz, dacă l-ai fi văzut. Stătea întins pe pămînt, nemișcat și atît de palid, încît am crezut că a murit.

Roz o privi înțelegătoare.

— Te-ai speriat rău, draga mea. Vino, am să-ți dau o gură de brandy.

Antonia se cutremură și tuși. Băutura îi alunecă pe gît tăindu-i răsuflarea, dar, în același timp îi dădu un sentiment relaxant de siguranță, care i se răspîndi în întreg corpul.

— Era să înnebunesc de frică, văzîndu-l întins acolo.

— Mulțumește-i lui Dumnezeu c-a fost doar un mic accident. Dacă i se întîmplă ceva lui Anthony vom avea și alte suferințe în afară de aceea de a-l pierde.

—Ce vrei să spui?

— Acel ticălos cu față pocăită, vărul tău, care nu urmărește decît să vîneze averi, Bernard Lamb, va moșteni nu numai titlul ci și casa asta și toate proprietățile pe care le avem. Chiar și casa din Londra. Tu și cu mine trebuie să stăm de strajă și să-l punem la punct cît mai dur cu putință.

Antonia se înfioră de parcă ar fi văzut o stafie, cu tot cu brandy-ul pe care-l băuse. Îi pierise orice chef de-a mai merge în larg cu barca.

.Antonia nu avea proprii ei bani. Noile cheltuieli urmau să fie făcute din renta lui Anthony. Avea o idee foarte vagă despre suma care-i aparținea ca zestre și se simți brusc umilită de faptul că trebuia să-și găsească un soț care s-o întrețină pentru tot restul vieții.

I-ar fi părut mai bine să-și găsească un soț înainte să se însoare Anthony. Altfel îi va fi tot mai greu să suporte acea situație. Trebuia să-și găsească un aco-

periş deasupra capului şi un statut social, altfel nu va fi nimic mai mult decît o îngrijitoare de fermă, mătuşă a copiilor fratelui ei. Antonia nu era genul femeii tinere care să stea pasivă într-o situaţie ce pare să n-aibă ieşire. Hotărî să meargă la Londra şi să stea de vorbă cu avocaţii familiei. Va insista să afle care era partea pe care o va căpăta drept zestre. Voia să ştie dacă, în cazul în care nu se va mai mărita va mai primi banii la vîrsta de optsprezece ani. Mai voia să ştie şi dacă tatăl său îi lăsase ceva prin testament, iar dacă nu, asta era!

Şi, pentru că nu aveau secrete unul faţă de celălalt, Antonia îi împărtăşi fratelui ei intenţiile pe care le avea. Anthony nici nu se gîndea să meargă la Londra.

— Află în primul rînd cînd se întoarce individul ăsta, Savage. Trebuie să merg la Rochester să cumpăr un harnaşament nou şi voi avea nevoie de bani cît de curînd.

Roz şi Antonia, însoţite de domnul Burke plecară la Londra. Casa de la oraş avea o mulţime de servitori, aşa încît n-avură nevoie să-şi ia cu ele servitoarele de la Lamb Hall.

— Călătoria asta la Londra nu poate fi decît o binecuvîntare. Chiar dacă nu putem merge la baluri, o putem vizita pe Lady Jersey. Frances ne va pune la curent cu ultimele noutăţi şi cancanuri.

Antonia şi domnul Burke schimbară priviri amuzate. Nimeni nu ştia că pe măsură ce trăsura cîştiga viteză axul de fier al unei roţi din spate ieşea treptat din locul lui.

Roz trebuia să se sprijine bine pentru a sta în echilibru.

— Servitorul şi-o fi închipuit că e Dick, tartorul iadului.

Antonia rîse.

— Cine o fi şi Dick, tartorul iadului?

— Cum, n-ai auzit de el? Oh, Doamne, ești o provincială atît de naivă, draga mea. El conducea trăsura poștei din Cambridge. Avea o strugă imensă între dinții din față și cu toate acestea scuipa uimitor de bine.

Antonia se distra din ce în ce mai mult.

— Nu sînt atît de provincială să cred toate poveștile pe care mi le spui, Roz.

Trăsura își încetini mersul și Bradshaw o trase în curtea unui han. Sări jos de pe capră iar domnul Burke deschise ușa trăsurii și coborî și el.

— Ceva-i în neregulă aici. Trăsura merge ca un bețiv pe șapte cărări, spuse Bradshow ținînd cu o mînă sigură hățurile cailor transpirați.

— E în neregulă, pe naiba. Tu conduci trăsura ca un nebun, îi spuse Roz, scoțînd capul prin ferestruica trăsurii.

Bradshow se posomorî pe dată.

Domnul Burke spuse:

— Plimbă puțin trăsura prin curte și eu am să urmăresc ce se întîmplă.

Bradshow se urcă din nou pe capră și mînă caii prin curtea hanului. Roata din spate era în mod evident descentrată iar axul de fier din centru era pe punctul de-a cădea.

— Oprește! Oprește! strigă domnul Burke alarmat. Roata din spate e gata să cadă.

Bradshaw se repezi să vadă exact ce se întîmplă.

— Doamne Dumnezeule! Era să se întîmple o nenorocire!

Domnul Burke le rugă pe doamne să facă o scurtă plimbare în timp ce el și cu Bradshaw schimbară axul roții. Doamnele habar n-aveau că fuseseră pe cale să dea nas în nas cu moartea, așa că pășiră calme în salonul hanului.

Hangiul strîmbă din nas cînd auzi că doamnele cer o ceaşcă de ceai şi-un pahar de cidru. Dacă ceaiul va înlocui berea, ce sens va mai avea cîrciuma lui?

Cînd domnul Burke intră şi el în han şi comandă bere, fața cîrciumarului se mai lumină. Cu tot zîmbetul acestuia, sprîncenele domnului Burke rămaseră încruntate.

— Două accidente în două zile mă fac bănuitor, spuse el cu voce înceată.

—E doar o coincidență, replică Antonia.

—Eu nu cred în coincidențe, spuse Roz aspră.

— Crezi că cineva încearcă să ne facă vreun rău? întrebă Antonia glumind.

— Există posibilitatea ca cineva să-i vrea răul lui Anthony.

Antonia spuse neîncrezătoare.

—Tu îți închipui că vărul nostru, de care-ai pomenit adineaori, vine tocmai de la Stoke şi se chinuie să descentreze roata trăsurii şi să taie şaua calului lui Anthony? Cred că nici n-are habar de existența noastră.

Deşi discuția nu luase amploare, Antonia avu un coşmar îngrozitor în acea noapte. Visă că, pe cînd erau plecați la Londra, cineva îi ucide fratele. Coşmarul fusese atît de real şi devastatator, încît se trezi îngrozită, întrebîndu-se dacă nu cumva lucrurile acelea chiar s-au întîmplat. Brațele îi erau acoperite de pete roşii. În spate simțea fiori reci ca şi cum s-ar fi plimbat desculță prin zăpadă. Se iveau zorii şi ea nu-şi putea stăpîni tremuratul.

Capitolul 6

Cînd Antonia păşi în camerele companiei *Watson & Goldman*, spaima de după coşmar dispăruse deja, dar urma un lucru dificil, acela de a-şi rezolva problemele financiare.

Tînăra Lady Lamb era îmbrăcată după ultima modă. Purta un mantou de blană şi o rochie de mătase, ambele extrem de elegante deşi aveau culoarea neagră a doliului. Numai ochii verzi, exact ca ai fratelui ei, îi aminteau avocatului că era sora lui geamănă.

— Domnule Watson, începu, n-are nici un rost să mă ascund după deget. Am venit să mă interesez de banii mei.

Avea o voce fermecătoare, puţin guturală, cu tonuri joase care aproape-l hipnotiza. Ochii ei splendizi îl priveau aşteptînd un răspuns.

—Banii dumneavoastră? repetă întrebarea el cu un glas neutru.

— Cînd aţi venit la Stoke aţi discutat numai afacerile fratelui meu. În ce mod îmi afectează moartea tatălui meu situaţia financiară, domnule Watson?

—Draga mea, Lady Lamb, dumneata n-ai o situaţie financiară. În trecut, asta ţinea de îndatoririle tatălui dumneavoastră. În prezent, de această problemă se ocupă Anthony, iar pe viitor va fi grija soţului dumneavoastră.

Ochii Antoniei aruncară furioşi scîntei verzi.

— Şi dacă acest Făt-Frumos nu se va materializa, aş putea să-mi folosesc banii din zestre pentru a mă întreţine singură?

— Lady Lamb, n-o să aveţi probleme să vă găsiţi un soţ, vă asigur.

Cum îndrăznea să-i dea sfaturi?

— Vrei poate să mă iei dumneata de nevastă, domnule Watson?

— Nici nu încape discuţie că aş vrea să mă căsătoresc cu dumneavoastră, doamnişoara mea, dar, din păcate posed deja o soţie.

Antoniei aproape că îi veni să strige: *Nu poţi să ai în posesie o soţie.* Trase adînc aer în piept pentru a se calma.

— Îmi pare rău, domnule Watson. De obicei nu sînt atît de nepoliticoasă. Tata nu mi-a lăsat nimic în testament?

— Mi-e teamă că nimic, dar bineînţeles, zestrea vă e în siguranţă şi nu va fi afectată.

— Cît înseamnă, de fapt, această zestre? Şi, în cazul în care nu mă mărit aş putea să folosesc banii pentru a mă întreţine? repetă întrebarea.

— Nu e de competenţa mea să discut suma care v-a fost lăsată ca zestre.

— Dar a cui competenţă este, domnule? întrebă.

— Păi, e treaba tutorelui, bineînţeles. Tatăl dumneavoastră l-a numit pe Adam Savage drept tutorele vostru legal şi dispoziţiile lui trebuie să le urmăm întocmai. La fel şi fratele dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că străinul acela, care se află acum de partea celalată a lumii ne va spune ce să facem şi ce nu? Dar asta e o ticăloşie! Am să-i scriu mamei de îndată şi-am să-i spun că este inadmisibil ce se petrece aici.

— Mama dumneavoastră nu poate contesta legea.

Numai contestarea testamentului tatălui dumneavoastră ar putea schimba situaţia.

— Aşa deci, spuse cu voce înceată, resemnată. Acest Savage se poate amesteca în viaţa mea oricum şi oricînd doreşte. Lordul Lamb are nevoie de bani. Va trebui să cerşească, întinzîndu-i pălăria acestui Savage? întrebă Antonia dezgustată.

— Draga mea domnişoară, Adam Savage are un asemenea control asupra averii dumneavoastră c-ar putea să cheltuie banii şi-n interes personal dacă aşa doreşte.

Antonia rămase cu gura deschisă. Ei, dacă aşa stăteau lucrurile, îi va arăta de ce e în stare. Un plan diabolic se ivi în mintea ei în ceea ce priveşte proprietatea de la Edenwood.

Cînd Antonia se întoarse în Curzon Street, Frances Jersey se întreţinea cu Roz în salon.

— Antonia, îmi pare atît de rău că nu poţi lua parte la toate acţiunile care se organizează în sezonul acesta. E un avantaj teribil să începi vînătoarea de soţi la şaisprezece ani.

— Bărbaţii! Nu dau un capăt de aţă pe ei, spuse Antonia nervoasă trîntind pălăriuţa pe masa de toaletă.

— Roz, ai pregătit-o splendid pentru intrarea în societate. Bărbaţii merită să fie trataţi ca nişte cîini.

— Cum a fost la recepţia ducesei Devonshire? întrebă Roz.

— Jocuri de noroc, dansuri, scandaluri şi duhoare din belşug. Dinţii falşi ai Contelui Bristol sînt făcuţi din

roci aduse din Egipt. Arată foarte murdari. Nu-i de mirare că poartă un evantai.

— Îh, se scutură Roz scîrbită. De ce nu şi-a pus dinţi din porţelanul apărut de curînd la Wedgwood? Ce mai face draga de Georgiana? Trebuie s-o vizitez înainte de-a pleca din Londra.

— N-o poţi găsi niciodată acasă. O găseşti în Fleet Street jucînd zaruri. Datoriile pe care le-a făcut la jocurile de noroc sînt mai mari decît a prietenului ei de suflet, Prinţul, deşi frumuseţea ei încă-i aduce la picioare pe toţi amorezii din Londra.

— Doamne Dumnezeule, rochia ei avea nişte dungi ca nişte şenile, cu buzunare imense şi-un model înflorat de cel mai prost gust. Rochia semăna mai degrabă cu o casă proaspăt tencuită decît cu rochia unei doamne. Şi ce să mai vorbim de faptul că are pretenţii de cultură. A început să vorbească cu un accent stricat, italienesc, rîse Frances.

— Iar delicateţea pe care i-o arată soţului o face săi pună-n fiecare noapte în pat trei sticle cu apă caldă, adăugă Roz confidenţial.

— Săraca doamnă, oftă Antonia.

— Draga mea ştiam c-ai să dezaprobi tot ce-ai auzit aici, adăugă Frances cu ochii strălucind.

— Trebuie să ştii să dai replici usturătoare cînd ai să participi la sezonul următor. Noul hobby al societăţii este să se amestece în toate scandalurile şi bîrfele. Ei, cred că sînt epuizată.

— Aşteptam să spui asta, îi replică Roz.

Apoi îi aruncă o privire rapidă Antoniei.

— Întîlnirea ta cu *Watson & Goldman* s-a dovedit de vreun folos?

— Ce-am auzit acolo m-a umplut de furie. O femeie e absolut dependentă de tatăl, de fratele sau de soţul ei. Iar eu mai pot adăuga că sînt dependentă şi de-un

tutore. Roz, am de gînd să-i stau ca un ghimpe în coastă lui Savage. Va regreta c-a ajuns gardianul meu.

— Draga mea, nu este nimic de făcut pînă cînd nu se întoarce în Anglia și-ți sugerez să ți-l scoți din minte pentru că vom merge la cumpărături.

— Nu-i nimic de făcut? Antonia zîmbi și ochii îi luciră șmecheri. Ai să vezi!

Strada oferea o priveliște pitorească: doamne elegante plimbîndu-se cu umbreluțe pe umăr, aventurieri veniți din diferite țări, hoți de buzunare, tîrgoveți și cerșetori desculți. Cînd o luară spre Charing Cross ceea ce văzură li se păru o adevărată paradă. O mulțime cît se poate de pestriță se plimba de-a lungul străzilor înțesate de magazine și cafenele ce aveau geamurile acoperite cu draperii roșii. Bărbații priveau prin monoclu femeile simțindu-le zîmbetele dulci sau se uitau cu dispreț la prostituatele care îndrăzniseră să se plimbe în acea parte a orașului.

Filfizonii prezenți la fiecare colț de stradă își dădeau aere unul față de altul, fluturîndu-și hainele elegant brodate cu motive florale și animale. Purtau pantaloni dungați ce imitau blana zebrei. Toți aveau săbii în teci de piele sau pumnale lucrate după cea mai nouă modă. Purtau cu ei tabachiere sculptate cu măiestrie, evantaie și batiste mari colorate.

Antonia se gîndi că le-ar sta mai bine să apară în costumele acelea pe scena unui teatru decît pe stradă. Londonezii aveau un apetit grozav pentru viața socială așa încît se deschiseseră peste tot în oraș teatre și grădini de vară.

În noaptea aceea Bernard Lamb se afla în al doilea rînd al teatrului *Olympia* dornic s-o urmărească în spectacol pe Angela Brown. Apăru îmbrăcată în costumul unui paj, care se compunea dintr-o singură piesă, o haină atît de scurtă încît nu-i acoperea în întregime fundul apetisant. Asta o făcea pe Angela atît de încîntătoare. Avea fața unui copil nevinovat, dar costumele provocatoare pe care le purta te făceau să descoperi că era de fapt un copil foarte obraznic. Vocea îi era caldă ca a unui înger. Înainte de a-și încheia cîntecul, Bernard se îndreptă spre culise ca s-o întîlnească.

— Arăți ca o pisică plouată, îi spuse batjocoritoare trecînd pe lîngă el.

El o luă de braț și-i povesti despre planurile pe care și le făcuse.

— Străduiește-te să-mi spui ceva mai rezonabil, îi spuse, nelăsîndu-se păcălită.

Bernard îi puse sub ochi anunțul cu moartea Lordului Lamb pe care-l decupase din revistă.

— Vărul meu este în prezent noul Lord Lamb iar eu sînt următorul moștenitor al averii. Are numai șaptesprezece ani și-aș putea să-ți spun din sursă sigură că nu va trăi prea mult.

— Ce sursă? întrebă Angela devenind brusc interesată.

Bernard rînji.

— Eu sînt sursa, îngeraș.

Mîna îi coborî de-a lungul coapsei și-o pișcă de fund.

Actrița observă că purta un costum tip sport nou, cumpărat de la cel mai bun magazin de haine din Londra și pantofi din cea mai bună piele. Ar fi vrut să-l creadă dar scepticismul era la ea o a doua natură.

— Mi-a surîs norocul. Şi nici n-am cum să pierd la jocul ăsta din moment ce toate cărţile pe care le am în mînă sînt bune. În curînd voi moşteni Lamb Hall. Ţine minte ce-ţi spun, adăugă mîngîindu-i fundul. Lasă-mă să vin la tine diseară, iar mîine te voi duce să vezi proprietatea cu noua mea trăsură.

Angela mai era încurcată cu doi indivizi, dar ei nu erau atît de ticăloşi ca acest Bernie. Era un escroc de mare clasă şi asta o atrăgea. Nu avea scrupule. Dacă şi-ar fi pus împreună mintea la contribuţie ar fi făcut afaceri teribile fără a mai pune la socoteală faptul că la pat se potriveau de minune.

— Ei, atunci arată-mi de ce eşti în stare, chicoti.

— Asta am de gînd să fac, îi promise.

Angela locuia într-o încăpere de la etajul al treilea al unei clădiri construită special pentru oamenii teatrului. Pînă avea să agaţe pe cineva cu bani mulţi, era bună pentru nevoile imediate. Avea două lucruri esenţiale — un pat mare şi încăpător şi un dulap în care trebuia să-şi pună garderoba uriaşă.

Odată ce va pune piciorul la Lamb Hall şi ochii ei pofiticioşi vor vedea bogăţiile de-acolo, ea va fi aceea care-l va invita în pat, oferindu-i mii de plăceri.

Îi va veni cu siguranţă ideea de a deveni Lady Lamb şi atunci se va bucura de deliciile pe care i le va oferi mica lui perversă. Mîinile lui îndemînatice o traseră spre el pînă cînd îi simţi sexul presîndu-i-l pe al lui. Era un semn al plăcerilor ce-l aşteptau mai tîrziu.

Trebuiau să plece către Stake a doua zi dimineaţa devreme pentru că în seara următoare Angela avea o reprezentaţie. O lăsă să creadă că trăsura e a lui deşi o închiriase doar pentru o zi. Era o trăsură arătoasă. De cînd se urcase în ea, Bernard îşi spuse că nu va mai călători cu altceva.

Bernard o duse pînă în apropierea proprietăţii neîn-

drăznind să se apropie prea mult de reşedinţă, mai ales la lumina zilei.Fără să-şi dea seama Angela fusese păcălită. Fusese de acord cu propunerea lui Bernard de a se îndrepta spre malul rîului. Îşi învăţă ochii cu priveliştea de-acolo şi apoi se îndreptară spre chioşcul de pe malul apei.

Angela îi pîndea reacţiile.

— De ce naiba a trebuit să le strici trăsura cînd ai fi putut să faci ceva cu barca? Pe stradă e tot timpul cineva care să-ţi sară în ajutor, dar pe mare nu găseşti la necaz decît imensitatea apei, un cimitir rece, încăpător, gata oricînd să te primească.

Lui Bernard îi plăcu. Gîndea cu sînge rece la fel ca şi el. Minţile lor diabolice se sincronizau perfect. Luă un fierăstrău şi-l ridică în aer ca pe un obiect magic.

—Să ne grăbim.

Se apucară să facă o spărtură greu vizibilă pe fundul bărcii. Nici unul dintre ei nu era obişnuit cu un vas de mărime mică, dar amîndoi erau inventivi şi foarte hotărîţi.

Sabotorii se aflau departe cînd Roz şi Antonia se întoarseră din călătoria lor la Londra.

— Sper că Anthony a avut suficientă prezenţă de spirit să trimită nota de plată a harnaşamentului la firma *Watson & Goldman*. Am să le dau o lecţie despre cum poate fi pus la punct un tutore.

Capitolul 7

Adam jongla cu ideea căsătoriei. Avea treizeci şi doi de ani. Mulţi bărbaţi de vîrsta lui avuseseră cel puţin o soţie. În clasele conducătoare, căsătoriile erau aranjate pentru a menţine banii, pămînturile şi titlurile în mîinile nobilimii. Adam Savage n-avusese nimic din toate acestea în trecut, dar acum intenţiona să se întoarcă în Anglia şi să creeze o dinastie.

Avea nevoie de un anumit gen de nevastă: una care să strălucească în societate, să fie interesată de munca la plantaţie şi în acelaşi timp să-i facă plăcere şi lui să petreacă timpul cu ea. Lady Lamb părea că se potriveşte dorintelor lui ca o mănuşă. Avea o frumuseţe rece, era o femeie cultă şi mai ştia că ar fi fost o stăpînă superbă pentru Edenwood, ceea ce l-ar fi ajutat să reuşească în ambiţiile politice.

Frumuseţea ei rece de englezoaică îi deştepta instinctele şi era ca o provocare să încerce să-i trezească senzualitatea. Ar fi reuşit pînă la urmă să se satisfacă reciproc din punct de vedere fizic. Singurul dezavantaj era vîrsta ei. Nu se putea aştepta să-i dăruiască urmaşi, dar se va mulţumi cu un singur băiat care va fi şi moştenitor al averii. Dacă se va însura cu Eve îi va face imediat un copil. Căsătoria cu Eve va face să fie tatăl legal al copiilor ei şi va fi un tată bun dar autoritar. În momentul de faţă călătorea spre Londra cu o

încărcătură preţioasă la bordul vasului *Dragonul Roşu*. Avea tec, abanos, lemn de santal, piper. Acestea erau mărfuri care aşteptau de multă vreme să ajungă la destinaţie. Cînd încărcase cauciucul şi recoltele de ceai trebuise să calculeze cu exactitate cît spaţiu îi mai rămînea pentru celelalte mărfuri.

Anglia îl chema ispititor acasă şi aproape că se decise să se întoarcă cu *Dragonul Roşu* cu prilejul următoarei călătorii. Avea să ia cu el cîteva din obiectele de mobilier de specific oriental şi cinci zeci de lăzi cu emblema leopardului pentru a le deosebi de lăzile care conţineau ceai.

Unul din vasele sale mai mici din China avea să facă o escală în Colombo pentru a încărca mătase de cea mai bună calitate pe care Anglia urma s-o importe. De îndată ce vasul era încărcat va verifica marfa Evelynei şi vasul va pleca spre Colombo.

Înaintau greu. Savage avea depozitul său de mărfuri în Colombo, iar cînd *Dragonul Roşu* ancoră, echipajul dusese rînd pe rînd lăzile cu ceai şi cauciuc putîndu-şi face o idee despre spaţiul care-i rămăsese liber.

Căpitanul şi echipajul de pe *Dragonul Roşu* aveau nişte figuri ameninţătoare, aleşi special pentru îndemînarea şi duritatea comportamentului lor. Se bucurau de-o oarecare libertate cît erau în serviciul lui Savage; puteau merge la cîrciumă şi la bordeluri, dar nici unul dintre ei nu îndrăznea să lipsească sau să vină beat cînd era vorba să-şi facă datoria.

Unul din vasele sale mici, *Dragonul de Jad*, acostase în acea dimineaţă. Îi spuse căpitanului că vor naviga spre Anglia şi că era bine să fie pregătiţi de plecare în cel mult două-trei săptămîni.

De cîtva timp negocia cu oficialităţile Companiei Indiei de

Est din Madras să le vîndă proprietatea Leopard'Leap. Cînd deschise scrisoare văzu că primise o ofertă generoasă din partea Companiei.

Savage întră în cabina căpitanului de pe *Dragonul de Jad* și se așeză în scaunul lui sprijinindu-și picioarele pe masa de lucru a acestuia. Aruncă pe masă scrisoare care conținea un număr de hărți desenate meticulos de el însuși, pe cînd naviga spre Canton. Ceea ce nu înțelegea era de ce-i oferea asemenea sumă Compania Indiei de Est pentru Leopard'Leap. Gîndurile îi zburară în trecut la primii ani, cînd sosise aici. Sîngerase, transpirase și vărsase lacrimi pentru ca această plantație să fie productivă. Își sacrificase tinerețea muncind din greu, ore fără sfîrșit care-l epuizaseră fizic și psihic. Își riscase sănătatea pentru întreg restul vieții. Și acum mai avea urmări de pe urma malariei. Fusese în pragul nebuniei, îndurînd o singurătate cumplită pînă în momentul cînd se obișnuise cu natura. Își riscase viața la vînătoare de nenumărate ori vînînd elefanții cei mai periculoși care călcau plantațiile. Vînase panterele care-i mîncau vitele; riscase să fie ars de băștinașii care ar fi vrut la început să scape cu orice preț de omul alb.

Ar fi trebuit să fie recunoscător sorții că era viu și liber. Dar Savage nu era recunoscător. Ceylonul îi intrase în sînge și Leopard'Leap devenise o parte din ființa lui. Construise totul doar cu ajutorul mîinilor lui. Își privi mîinile. Erau aproape negre, puternice și pline de cicatrici. Degetul mic al mîinii stîngi avea culoarea tăciunelui. Fusese aproape ars din cauza trăsnetului care-l lovise pe cînd se afla în mijlocul recoltelor înainte de-a veni musonul.

Cînd venise aici n-avusese decît un rînd de haine. Acum era proprietarul unui pămînt care-i devenise foarte drag. De aceea ezita dacă să-l părăsească acum cînd

ajunsese milionar. Nu putea să se despartă de Leopard'Leap.

Luă scrisoarea Companiei şi începu să scrie răspunsul în grabă. Se oferea să le lase plantaţia pe o perioadă de doi ani. Dădea ocazia astfel Companiei Indiei de Est să bage în buzunare profiturile imense ce se puteau scoate de pe plantaţie. Dacă la sfîrşitul acestui timp Compania va mai dori să ia în arendă pămîntul, condiţiile vor fi renegociate.

Savage căută o formulare delicată. Ştia că n-avea nimic de pierdut. Dacă la sfîrşitul celor doi ani va decide că nu va renunţa la Leopard' Leap va cere un anume preţ Companiei şi-şi va recăpăta plantaţia.

Trimise răspunsul cu primul vas care pleca ştiind că-l aşteptau cu înfrigurare. Mai scrise să trimită un administrator cît se poate de repede pentru că el urma să plece în Anglia în trei săptămîni.

Savage trimise cîteva vagoane cu marfă către Leopard Leap. Le putea ajunge cu uşurinţă din urmă, călare fiind, a doua zi. Pe măsură ce lumina serii cobora, atmosfera liniştită a zilei era înlocuită de un aer provocator ce se ivea odată cu înserarea. Femeile din casta nobilă dispăreau înfăşurate în voaluri de mătase în timp ce femeile din casta inferioară îşi făceau apariţia cu părul negru ca abanosul lăsat neacoperit.

Adam spuse echipajului de pe *Dragonul de Jad* să nu mai încarce nici o marfă pînă a doua zi dimineaţă. Voia să supravegheze el însuşi mărfurile pe care voia Evelyn să le exporte în China.

Poate că asta era ultima lui şansă de a gusta din plăcerile pe care le oferea Colombo. Muncise optsprezece ore pe zi şi se simţea obosit ca un ţăran care se întoarcea seara de la munca pămîntului. Se îndepărtă de vas şi intră în oraş. O luă spe est, în partea opusă

portului și ajunse la capătul străzii Keiany unde se opri în fața unei case numită *Bijuteria Estului*. Ajuns în fața intrării își scoase pălăria cu boruri largi și-și îngustă ochii care lucira ca oțelul.

Camera de primire avea zeci de oglinzi cu rame ce aveau încrustate pietre prețioase. Rămase pur și simplu cu gura căscată. Era prima dată cînd vedea o asemenea opulență în cei șase ani de cînd se afla aici. Aici află că Ratnapura era numit și Orașul Pietrelor Prețioase, unde amitestitele violet n-aveau nici o valoare.

Două femei de culoare îl întîmpinară cu voci calde.

Leopardul onorează *Bijuteria Estului* cu prezența sa. Amîndouă purtau sariuri brodate, de culoarea lavandei. Arătau ca două surori, dar Adam știa că nu era vorba de așa ceva. Erau mamă și fiică, o combinație excitantă, care ar fi dus orice bărbat în pragul nebuniei.

Le sărută mîinile și schimbă cîteva amabilități formale așa cum se obișnuiește înainte de a fi întrebat ce preferă. *Bijuteria Estului* oferea două lucruri: stimulare și relaxare. Întotdeauna alesese primul lucru și nu-și regretase niciodată alegerea. Cu toate acestea, în seara asta, alese relaxarea. Fu îndrumat spre stînga unde o cortină de mărgele ascundea o ușă.

Intră. Fu așezat pe un divan comod și i se dădu un meniu de unde putea alege ce-și dorea. Fu condus spre camera de baie unde șase servitoare îi scoaseră hainele și arma. Două intrară cu el în bazin, în timp ce celelalte patru aveau grijă ca apa să-și mențină temperatura fierbinte pînă la limita la care putea fi suportată. Aburii umplură în curînd mica încăpere.

Apoi îi masară corpul, îl înfășurară într-un prosop uriaș și-l duseră în saună. Fetele se aliniară în fața lui ca să poată alege pe una din ele. Hainele străvezii

mai mult provocau decît ascundeau aşa încît n-a fost o problemă grea pentru Adam să aleagă una dintre ele. Numele ei era *Încîntare* şi pînă în zori constată că fata-şi merita numele.

Cînd rămaseră singuri fata-şi dezbrăcă veşmîntul diafan şi corpul i se arătă în toată goliciunea. Cu o mişcare a capului îşi scutură părul care-i căzu într-o cascadă neagră şi strălucitoare. Îi ajungea pînă la călcîie. *Încîntare* avea forme pline, coapse zvelte, sîni pietroşi şi o talie de viespe.

Faţa ei radia o senzualitate puternică; avea buze pline şi ochi imenşi, negri.

Îl aşeză pe divan şi-i masă fiecare muşchi folosind un ulei parfumat. Mîinile îi erau dumnezeieşti. Începuse să se destindă şi, în momentul în care fata termină, simţea că fiecare mădular i se topeşte.

Mîncarea pe care o comandase era gata. *Plăcere* luă tava din mîna servitorului şi-o puse pe podea. El se aşeză gol între perne în timp ce ea ridică capacul supierei de unde se răspîndiră arome îmbătătoare, făcute anume parcă să-i trezească apetitul.

Întîi îi oferi o sticluţă ce conţinea un lichid albăstrui străveziu. Adam sorbi băutura, o plimbă puţin prin gură savurîndu-i gustul. O pace şi o linişte adîncă puseră stăpînire pe sufletul şi trupul lui.

Îşi aminti vizitele din trecut cînd fiecare fel de mîncare fusese condimentat şi fierbinte ceea ce-l făcuse să capete un apetit sexual de nepotolit. De data aceasta nimic nu fusese condimentat. Mîncarea fusese liniştitoare. Cînd se sătură suspină mulţumit şi-o lăsă să-i spele degetele şi faţa cu apă de trandafiri. Dintr-un sertar fata scoase o casetă încrustată cu pietre preţioase şi o aşeză pe masă în faţa lui. Deschise caseta şi începu să se vopsească pe corp cu o substanţă roşie.

Își unse palmele și gleznele, apoi își masă sînii desenînd pe ei cu degetele modele geometrice complicate și petale de flori pornind de la sfîrcurile sînilor. Apoi își înmuie degetele într-un comartiment al casetei unde se afla o vopsea de un roșu și mai strălucitor, își desfăcu larg picioarele și începu să-și picteze sexul cu un roșu sîngeriu.

Adam crezuse că este atît de relaxat încît n-ar fi putut mișca un deget; dar se înșelase. Membrul său bărbătesc, se întări, se ridică și se umflă, pe măsură ce ochii urmăreau fascinați ce făcea sexului cu degetele ei delicate. *Încîntare* își picta buzele dintre picioare pentru a le da aspectul unei guri senzuale.

Din alt compartiment al casetei luă două brățări decorate cu doi clopoței mici și le prinse cu un gest rapid de glezne. Apoi, cu un gest moale, insinuant își ridică un picior și-l trecu pe după cap. Avea nevoie de ajutor pentru a și-l pune și pe celălalt. Rămase într-o stare de nemișcare absolută, știind că Leopardul se va ridica de pe podea, împins spre ea de o voință care-l depășea.

Cînd se ridică, penisul întărit își ridicase vîrful spre buric. Se îndreptă încet spre obiectul dorinței lui. Apoi își împinse mădularul către poarta sîngerie a paradisului. Cînd o pătrunse cu putere, dar cu mișcări încete, clopoțeii de la glezne începură să sune într-un clinchet gingaș. Încîntare își mută picioarele din jurul capului ei înconjurîndu-l pe al lui. Începu s-o penetreze tot mai adînc și mai repede pînă cînd clopoțeii începură să sune și ei într-un zgomot neîntrerupt. Savage zîmbi mulțumit că arăta îndemînare în acest joc. Sunetul ritmic al clopoțeilor crescu în volum pînă cînd se dizolvă într-o melodie neîntreruptă ce părea că vine de undeva din cer.

Încîntare îl pofti pe Leopard din nou să se așeze

între perne în timp ce ea-i rulă pe spate o rădăcină specială ce răspîndea un miros fin, ameţitor. Adam îşi scutură capul ştiind că a doua zi se va trezi cu o migrenă.

Încîntare se lăsă pe perne lîngă el şi începu să-i lingă pielea bronzată dorind să vadă dacă se relaxase cu adevărat. Îl linse pînă ajunse la buric urmărind mulţumită cum pleoapele îi coborau grele.

Nu rămase surprinsă însă să vadă că braţele lui puternice o cuprind şi o trag în josul corpului lui. O cuprinse între coapsele puternice şi-o tortură cu penetrări lente ceea ce-i spuse că încă nu era gata de ejaculare.

Încîntare era mulţumită că Leopardul o adusese la orgasm de două ori înainte de a adormi. Penisul îi era moale de-a lungul coapselor cînd îl împinse uşor între perne. Se lăsă deasupra lui şi-şi oferi gurii lui pieptul pietros cu sfîrcurile întărite.

Limba lui se plimba jucăuşă pe sfîrcurile superbe; o muşca blînd cu dinţii. Cînd începu să-i sugă cu putere îşi simţi corpul ca electrocutat. Leopardul era vestit pentru virilitatea lui. Dintr-odată se mişcă rapid spre mijlocul corpului lui şi-i luă penisul în gură. Fură cîteva minute lungi de plăcere înainte ca sămînţa lui să iasă cu putere. Îi supsese fiecare picătură. Înghiţi perlele acelea bogate, ştiind că sînt cel mai bun sirop pentru refacerea tenului. Leopardul adormi; se prăbuşise pur şi simplu într-un somn adînc.

Plătise cu generozitate de două ori suma ce i se ceruse, dar era necăjit pe faptul că nu se controlase suficient. Tutunul pe care-l fumase în noaptea trecută era un gest nechibzuit care-i dădea acum palpitaţii.

Cînd ajunse pe chei unde *Dragonul de Jad* ancorase, echipajul deja încărca marfa aflată în depozitul său. Se urcă la bordul micului vas şi coborî sub punte.

Se opri în mijlocul unei propoziţii şi strănută. Ochii lui albaştri aruncară priviri de oţel marinarilor. Mirosul îi spusese că trebuia să se aştepte la ceva neplăcut. Luă o ladă din mîinile unui marinar şi-o desfăcu.

Opiuml

Se uită fioros spre cutiile şi lăzile aliniate în ordine, alese una la întîmplare şi-i cercetă conţinutul. Lady Lamb încerca să exporte sute de cutii cu seminţe de mac din care urma să extragă apoi periculosul lor ulei.

Ochii lui Savage aveau atîta furie în ei, încît marinarii se dădură înfricoşaţi cîţiva paşi înapoi. Pentru a nu-şi pierde respectul în ochii lor nu-şi descărcă nervii pe ei. Îşi recăpătă stăpînirea de sine în cîteva minute împingîndu-şi mînia în adîncul sufletului pînă cînd va putea să şi-o descarce pe Eve.

Ordonă cu o voce tăioasă.

—Descărcaţi fiecare ladă. Vă voi da altă încărcătură pentru China chiar în după-amiaza asta.

După ce-şi puse la punct afacerile, Savage îşi încărcă pistolul, îşi chemă calul şi se îndreptă ca o furtună spre casă. Mînia lui împotriva lui Eve creştea cu fiecare milă. Dacă ar fi fost tînără i-ar fi putut scuza ignoranţa. O femeie sofisticată, care trăise în Est timp de zece ani ştia cu siguranţă că opiumul poate cauza moartea. Dacă l-ar fi consultat cu privire la afacerile cu opium ar fi pus-o la punct în termenii cei mai aspri cu putinţă. Faptul că nu-i spusese nimic îi mărea vina şi mai mult. Îşi folosise strategia feminină pentru a obţine permisiunea să-i folosească vasul făcîndu-l complice la planurile ei murdare.

Lucrul ăsta îl înnebunea la culme. Toată viaţa învîrtise pe degete bărbaţii cum dorise. Dar jură că o va face să-şi dea seama că în privinţa lui se înşelase. Plantaţia Lamb trebuia să fie o afacere încheiată şi ştia că va avea o discuţie deschisă cu ea înainte de a-şi vedea de treburile sale la Leopard Leap.

Capitolul 8

Savage călărise timp de douăzeci de ore. Era nespălat şi nebărbierit. Transpiraţia şi praful drumului îi dădeau un aspect jalnic, dar în clipa aceea nu mai dădea un ban pe formalităţi. Lăsă hăţurile calului în mîinile grăjdarului şi intră în clădirea Casei Guvernamentale ignorînd paznicii care supravegheau intrarea principală, împingîndu-l pe majordomul care-i ieşise înainte în holul recepţiei. Cizmele sale lăsară o dîră de pămînt pe duşumeaua albă lustruită. Casa Guvernamentală nu era lipsită niciodată de musafiri. Eve era în camera de zi cu un reprezentant al guvernatorului din Madras şi cu un prinţ din familia Raja Singha. Amîndoi bărbaţii îl recunoscură imediat după legenda care circula pe seama cicatricii de pe obraz. Savage intră în camera de zi fără să se scuze. Ochii lui Eve se măriră. Era şocată.

— Lady Lamb şi cu mine avem lucruri importante de discutat. O s-o scuzaţi.

Vocea lui nu admitea replică. Suna ca o poruncă.

Eve se ridică imediat pentru a evita o scenă şi-l urmă într-o cameră mai izolată. Purta o rochie de doliu ultra elegantă. Buclele blonde erau prinse cu pieptenul de baga. Evita să-l privească, nările simţindu-i de la distanţă mirosul neplăcut.

—Ce înseamnă asta? întrebă cu o voce rece.

Era îmbrăcată impecabil, manierele îi erau atît de rafinate şi de reci, încît îşi dădu seama că trebuia să-i demascheze intenţiile, pentru a-i inhiba orice intenţie. Trase aer adînc în piept pentru că-i venea în acel moment s-o zdrobească.

— Dracu' să-l ia de opium, urlă. Explică-te, doamnă.

—Ah!

Un val de roşeaţă îi inundă obrajii.

—Eu, eu... ştiam ca unele porturi consideră că e ilegal transportul de opium, dar m-am gîndit că tu eşti de altă părere, dragul meu.

— Nu mă interesează ce e legal şi ce e ilegal şi ştii prea bine asta. Comerţul cu droguri e o porcărie!

— Am nevoie de bani, îi răspunse cu o voce de gheţă, ca şi cum acest lucru i-ar fi scuzat faptele.

Scoase din portmoneu cinci mii de lire şi le aruncă pe masă.

—Ţi-am cumpărat drogul, doamnă.

—Adam, nici n-am bănuit că opiumul e atît de...

— Nu face pe proasta cu mine, Eve! Trăieşti în Est de zece ani. Ştii ce proprietăţi dăunătoare are opiumul. Ştii că oamenii ajung dependenţi de el şi totuşi condamni milioane de oameni la moarte, cînd ştii că nu există leac pentru boala asta.

—Dar nu sînt decît nişte ţărani chinezi nenorociţi.

O luă de umeri cu brutalitate şi-şi înfipse degetele în carnea delicată.

— Sînt fiinţe umane! M-ai auzit pe mine şi pe Russel cînd vorbeam despre nocivitatea opiumului. Sînt în stare să-şi vîndă fermele, familiile, nevestele şi chiar copiii pentru a şi-l procura. Ar sta ziua întreagă nemîncaţi dar să aibă în schimb drogul. Consumă pînă cînd mor, într-o stare de agonie. Opiumul este odios, corupe, duce cu el un blestem şi mînjeşte pe

oricine se-atinge de el.

O scutură.

— Ştiu ce-nseamnă asta. Primul cîştig important l-am făcut exportînd opium la Canton şi-am plătit pentru asta. Nu doar rănile de pe corpul meu, ci şi sufletul mi l-am distrus. Acum pot să scot aceeaşi bani din ceai şi cauciuc. Înseamnă cîteodată optsprezece ore de muncă pe zi, dar e o muncă decentă, curată. Pot dormi noaptea liniştit.

Eve îşi dădu seama că are convingeri puternice şi că făcuse o greşeală îngrozitoare. Aşteptase luni întregi plecarea lui în Anglia pentru a exporta opiumul.

— Am greşit că n-am discutat cu tine, spuse cu voce moale.

— Sînd două mărfuri pe care vasele mele nu le vor duce-n Orient: fildeşul şi opiumul.

Fildeşul, îşi spuse Eve. Cum de nu m-am gîndit la asta? Sînt plătite averi întregi pentru el.

Savage o privi şi-i văzu pieptenele din păr. Îşi înfipse degetele în părul ei aranjat perfect şi-l scoase.

— Exact ca obiectul ăsta. Pieptenele este făcut din coloana unei păsări nevinovate. O practică de-a dreptul inumană!

Spuse tot ce avea pe suflet, dar mai avea ceva de adăugat:

— Iartă-mi nepoliteţea, Lady Lamb. N-am văzut altă cale. Provin din pătura ţărănească.

Se închină cu o uşoară ironie şi aroganţă pe faţă şi se îndreptă spre Leopard Leap.

Savage îşi chemă supraveghetorii şi servitorii în aceeaşi după-amiază. John Bull stătea în faţa uşii ca

un sergent major poruncindu-le să se descalțe și să-și lase papucii la intrarea în bungalow. Stăteau respectuoși în biroul stăpînului, ascultîndu-i fiecare cuvînt.

— În foarte scurt timp, înainte chiar de a se termina luna, mă voi întoarce în Angila. Un nou sahib va veni în cîteva zile aici. Vreau să munciți la fel de bine pentru el cum ați muncit și pentru mine. Nu am de gînd să vînd Leopard Leap. Este încă plantația mea și n-aș vrea să meargă treburile prost din cauză că nu veți arăta loialitate noului stăpîn. Aici e singurul loc din Ceylon unde cresc ceaiul și cauciucul. Unul din vasele mele va aduce recoltele de ceai în Londra. Și voi ști dacă a scăzut producția.

Trăsăturile feței i se îmblînziră și făcu un lucru rar – zîmbi.

Tamilii, cu toate acestea, nu zîmbiră. Era o zi îngrozitoare pentru ei să afle că stăpînul pleca departe de casă. Leopard Leap se identifica cu ființa lui Adam. Plantația era situată la poalele unor dealuri, iar unul din ele se chema Vîrful lui Adam, cel mai sfînt munte din lume. Legenda povestea cum fusese alungat Adam din cer pentru că păcătuise cu femeia lui. Fusese exilat pentru o mie de ani. Primul lui pas fusese pe Vîrful lui Adam și urma piciorului rămăsese întipărită în piatră. Nu era nici un lucrător la Leopard Leap care să se îndoiască că Adam din legendă era același cu Adam Savage. Înălțimea, puterea și talentele pe care le avea, împreună cu ochii albaștri strălucitori erau un dar de la Dumnezeu. Se grăbiră să spună cele aflate de la Leopard și altor muncitori.

Savage luă registrele cu socotelile plantației și vru să le dea supraveghetorilor, dar vocea lui John Bull îi atrase atenția:

— Cînd vom fi în Anglia, Excelența sa va dori să te

îmbraci ca o englezoaică. Îi vei face de ruşine arătînd ca o străină. Nu e nevoie să iei nici una din hainele de aici.

Adam încercase întotdeauna să se arate diplomat cînd era vorba de certurile dintre servitori.

— John Bull, se întîmplă rar, dar totuşi, de data asta, te înşeli, spuse Savage cu tact. Floare de Lotus este mult mai frumoasă în hainele pe care le poartă acum. Vezi, te rog, dacă are tot ce-i trebuie pentru a-şi pregăti hainele şi celelalte lucruri.

Kirinda îi aruncă lui John Bull o privire satisfăcută.

— Cu toate astea, va avea nevoie de papuci englezeşti. Fă-i rost imediat de o pereche să aibă timp să se obişnuiască cu ei. Podelele din Anglia sînt mult prea reci faţă de cele de aici ca să poată merge desculţă.

Faţa Kirindei se posomorî şi fu rîndul lui John Bull să-i zîmbească mulţumit.

În amurg, Adam rămase surprins s-o vadă sosind pe Lady Lamb. Într-un fel se aştepta. Primul lucru pe care-l observă fu că renunţase la doliu. Purta o rochie dreaptă, din cea mai fină muselină ce se găsea în India şi-o floare de lotus albastră, rară, prinsă la despicătura dintre sîni a rochiei. Părul blond nu mai era prins, ci îi cădea pe umeri în valuri; toate aveau darul de-a crea senzaţia unei frumuseţi blînde. Nu arăta deloc rece; în lumina lămpii părea caldă, aproape vulnerabilă.

Cînd rămaseră singuri, veni spre el şi-şi puse palmele pe pieptul lui. Îl privi pocăită.

— Oh, Adam, poţi oare să mă ierţi? murmură cu un glas moale.

Lui Savage îi era clar că venise să-l seducă. Ironia nu-l părăsise. Deşi Eve era din punct de vedere sexual frigidă, era capabilă să joace rolul tîrfei de dragul ba-

nilor şi al bijuteriilor. Adam era curios să vadă pînă unde era în stare să meargă.

Pretinse că cedează tentaţiilor pe care i le oferea Eve. Buzele lui se repeziră flămînde la ale ei şi murmură.

— Nu vreau să te tăvăleşti cu nimeni altcineva... decît cu mine.

Eve se cutremură. Era o reacţie clasică pe care o aveau femeile auzind asemenea cuvinte. Ochii ei se măriră uimiţi. Cum naiba fusese în stare să stea aproape goală pe divan în timp ce John Bull şi propriul servitor se aflau în camera alăturată?

Ochii albaştri ai lui Adam zîmbiră amuzaţi.

— Prefer doamna, tîrfei, îi murmură, acoperind-o cu săruturi.

În momentul în care o auzi răspunzîndu-i, îşi luă mîinile de pe ea.

Ura faptul că el o domina în mod clar. Adam era hotărît s-o facă să vrea mai mult.

În final îşi adună curajul şi-l întrebă:

— Ce-ai făcut cu opiumul?

— L-am trimis în Anglia, îi răspunse răspicat.

— Care-i diferenţa între Anglia şi China?

Savage începea să se enerveze. Nu era în firea lui să se lase chestionat.

— În Anglia pot controla mai uşor ce se întîmplă cu el. Va fi folosit ca medicament pentru a uşura durerea cînd este tăiată mîna sau piciorul unui om şi pentru femeile care nasc.

Trase adînc aer în piept.

— Eve, în curînd *Dragonul Roşu* va pleca şi voi fi şi eu la bordul lui.

Îi privi faţa insistent. Îi văzu privirea uimită, şocată. Ea credea, în schimb, că fiecare decizie pe care o lua era urmarea celor cîteva săptămîni mai intime pe care

i le dăduse.

— Atît de curînd? întrebă cu un ton din care ei nu putu să-şi dea seama dacă era tristă.

—Ai vîndut Leopard Leap?

—Nu. L-am închiriat Companiei.

O prinse cu tandreţe de umeri.

—Evelyn, de ce nu vii cu mine?

Nu îndrăznea să spere că propunerea lui însemna ceva mai mult decît c-ar fi dus-o acasă.

—Adam, Lamb Hall aparţine acum fiului meu.

Fusese oare suficient de subtilă? Oare voia s-o ceară în căsătorie? Îi voia bogăţiile şi ştia că singurul fel în care le-ar putea obţine ar fi căsătoria. Dar în acelaşi timp mărîtişul însemna pierderea titlurilor şi era destul de lacomă pentru a nu-şi permite să piardă ceva. Aşa încît, nefiind sigură pe intenţiile lui, spuse:

—Aici am un palat întreg şi-o grămadă de servitori.

Eve simţi că se linişteşte. Trebuia totuşi să se arate prevăzătoare.

—Nu pot să mă gîndesc la căsătorie pînă nu se va termina perioada de doliu. Mergi şi vezi ce se petrece la Edenwood. Cumpără titlul de care-am vorbit şi apoi întoarce-te la mine.

— Nu vreau să-ţi faci griji în privinţa banilor cît sînt plecat. Am aranjat să ai acces la banii pe care-i am depuşi la banca din Colombo.

Îi văzu ochii strălucindu-i şi apoi plecîndu-şi grăbită genele.

Eve se simţi obligată să protesteze. Nu-şi dorise ca el să-şi dea seama vreodată cît de importanţi sînt banii pentru ea. Pe deasupra, era un om alunecos.

—Adam, n-ar trebui să te gîndeşti să mă cumperi.

— Dacă banii te jignesc, am să-ţi dau bijuterii, îi spuse provocator, văzînd prin ea ca printr-un cristal de Veneţia.

Brațele ei îi înconjurară pieptul.

— Acele bijuterii pe care le-am jucat la zaruri... care sînt fabricate în City Cems?

— Da, aduc de acolo asemenea piese în fiecare an.

— Exporți diamante, rubine și smaralde în Anglia? întrebă cu răsuflarea întretăiată.

— Da, dar în prezent cîștig la fel de mulți bani cu pietrele semiprețioase ca berilul, granatele și topazurile. Safirul poate avea toate nuanțele din lume: albastru intens, indigo, azuriu, cenușiu, verde. Cu o mînă de rupii poți cumpăra o ladă de ametiste.

— Nu e prea departe de aici, nu-i așa?

O putea simți cît era de excitată și știa că gîndurile îi erau toate concentrate asupra ideii de bijuterii. Îi trase rochia pentru a-i acoperi un umăr gol.

— Nu e foarte departe. Dar prin munții aceia bîntuie bandiții. Ai auzit de practicile lor? E un ritual pe care-l folosesc cînd omoară călătorii. Ratmapura e unul din orașele cele mai bîntuite de diavol de pe pămînt. Mustește de hoți, criminali, vagabonzi. Îți interzic să te duci acolo, Eve.

Se miră cum putea să-i ghicească gîndurile cu atîta ușurință. Cunoștea prea multe despre femei. Se simțea și atrasă și respinsă de felul lui de a fi. O trase de talie pînă lîngă el, îi luă fața în mîini și se uită în ochii ei.

— Promite-mi că n-ai să mergi acolo și-am să te acopăr cu bijuterii.

Ea înghiți cu greu. Cum să fi rezistat unei asemenea oferte? Era marea ei șansă. Trebuia să-l convingă că pe el îl voia și nu bijuteriile.

— Vii la mine mîine seară, îl întrebă cu o voce senzuală sperînd că îi oferea ceea ce el nu visase niciodată.

— Am să-ncerc, îi spuse, pe jumătate promiţînd, pe jumătate încercînd să scape de pledoaria pe care urma s-o audă.

Evelyn nu era singura Lamb interesată de averea lui Savage. Înainte de a părăsi camera, Antonia se uită cu o privire cercetătoare în oglinda mare din perete. Fusta de călărie şi jacheta erau negre dar, pentru a îndulci aspectul sumbru al hainelor, îşi pusese dantele la mîneci şi la gît.Trimise o bezea imaginii elegante pe care i-o înapoia oglinda, pocni din călcîie şi salută ca un soldat. Destinaţia în clipa aceea urma să fie Edenwood şi, de cînd călărea de una singură şi nu era supravegheată, parcurgea cele douăsprezece mile într-un timp record.

James Wyatt avea mînecile suflecate. O recunoscu imediat şi se îndreptă spre ea s-o ajute să descalece.

— Lady Antonia, speram că veţi trece să ne vizitaţi din nou.

Îi zîmbi cu ochii ei inteligenţi şi-l privi cu o admiraţie nedisimulată.

— Vin la Edenwood ca într-un loc fermecat. Ceea ce faceţi aici mă fascinează. Mă face să visez.

Zîmbi şi două gropiţe i se iviră în obraji.

Începură să se plimbe către casă.

— Sînt foarte măgulit, doamnă. Poate mă veţi ajuta să mă decid asupra cîtorva lucruri. Şi poate visurile dumneavoastră vor deveni realitate.

Era cu adevărat fericit de atenţia pe care i-o dădea această tînără doamnă.

— Cred că preferaţi eleganţa grandorii.

— Da, aşa este, dar aş paria pe ultimul ban din bu-

zunar că domnul Savage preferă grandoarea. Aș vrea să cred că Edenwood le va avea pe amîndouă și, dacă te gîndești mai bine, nu există nici un motiv să nu se întîmple așa.

— E absolut magnific, îți ia pur și simplu respirația, dar n-ar fi un efect și mai uluitor dacă ați construi o terasă semicirculară cu o balustradă de marmură. Marginea terasei ar putea fi ornată cu sute de flori, care i-ar da aspectul unui gard viu.

— Aveți o imaginație bogată, din cîte observ, spuse Wyatt. Aș putea folosi piatra din Morfolk, care are culoarea liniștitoare a pămîntului verde-brun.

Antonia aprobă entuziasmată.

— Da, piatra de Morfolk pentru balustrade, dar terasa trebuie să fie de marmură. Dacă v-ați hotărî să proiectați partea vestică în stil roman trebuie să aduceți din Italia marmura aceea superbă care-și schimbă nuanța în funcție de lumina zilei. Aș sugera-o pe aceea crem care are vinișoare sîngerii.

Deși costul ar fi fost enorm, rezultatul avea să fie splendid.

În interiorul casei Antonia continuă să dea sugestii care costau mulți bani.

. Antonia rămase încremenită privind ornamentele care înconjurau camera pînă sus în tavan. Îi stătea pe vîrful limbii să sugereze că s-ar putea face niște aplicații cu aur de 24 de carate. Își reținu de data asta orice remarcă și se hotărî să găsească alte locuri unde să-și poată exprima niște idei păgubitoare.

Ochii i se lărgiră de uimire cînd James Wyatt o duse în ceea ce se numea camera de baie.

— Camerele de baie sînt unele din cele mai importante lucruri pe care și le dorește domnul Savage. Aceasta este exact lîngă dormitorul stăpînului, care se află la ultimul etaj.

— Acesta se numeşte *lumina cerului.* A fost proiectată pentru clădiri ca muzee şi palate, dar nu cred c-a mai fost folosită într-o locuinţă privată.

— Oh! Îmi imaginez ce splendidă ar arăta camera asta cu nişte oglinzi veneţiene care să reflecte lumina ce vine de sus. Şi-ar fi mai minunat dacă bucăţile de faianţă ar fi pictate. Există un mare artist în Shepherds Market care pictează sălbăticia naturii. Oh, James, trebuie să-l chemi şi să-l pui să deseneze nişte miniaturi pe fundul bazinului.

Arăta atît de entuziasmată încît nu putea fin contrazisă.

James Wyatt văzuse aspectul final al casei prin ochii femeii dar ştia că dacă-i urmează toate sfaturile va transforma casa într-un circ.

—Sîntem foarte norocoşi că ne aflăm lîngă Londra. Avem cei mai mari maeştri din lume doar la cîţiva paşi de noi. De ce nu chemaţi pe unul din cei mai mari artişti europeni să picteze tavanul? Iar căminul are nevoie neapărat să fie sculptat de Adam.

— Sînt patru fraţi Adam. Îl cunosc şi pe Robert şi pe James destul de bine. Nici unul din ei n-ar sculpta un cămin dintr-o cameră. Au o regulă stricta şi anume: ei proiectează o încăpere în întregime începînd cu tocurile uşii şi terminînd cu mobila. Sînt convinşi că fiecare lucru din cameră trebuie să poarte pecetea aceluiaşi stil. Şi covorul trebuie să se potrivească tavanului.

— Aşa e James, e o idee splendidă. Să-i chemăm pe fraţii Adam să se ocupe de salonul principal şi de sufragerie şi, poate, chiar de galerie. Trebuie să faceţi tot ce vă stă în putinţă să-l mulţumiţi pe acest nabab şi lumea vă va căuta serviciile înfrigurată, spuse Antonia.

— Îmi pare rău, domnule Wyatt, dumneavoastră aveţi reputaţia de a fi cel mai bun arhitect. Am fost lip-

sită de respect să vă lămuresc c-aţi avea nevoie să vă atrageţi clienţii.

El îi zîmbi înţelegător.

— Am o mulţime de clienţi, dar nici unul nu mă plăteşte cum o face domnul Savage.

Antonia îşi încruntă sprîncenele, hotărîtă să-l provoace din nou.

— Aţi lucra pentru cineva care nu v-ar plăti?

— Poate, dar e un lucru dificil să refuzi atîta generozitate.

— Înţeleg, spuse rîzînd de naivitatea de care dăduse dovadă. Acum am prilejul de a lucra pentru un client putred de bogat.

Îi aruncă o privire provocatoare printre gene.

— Dacă am să-l întîlnesc vreodată pe William Kent, am să-l conving să construiască grădini uriaşe cu alei din pietre de marmură, un lac şi poate un zid chinezesc. O pagodă, o grotă sau poate un Templu al Soarelui. Sînt o mulţime de lucruri de făcut. Şi un parc pentru călărit — clătină din cap — săracul meu domn Wyatt, te-am obosit?

— M-ai încîntat, doamnă. Doar nu plecaţi! întrebă melancolic.

— Sînteţi foarte politicos. Ar fi trebuit să-mi spuneţi să plec încă de acum cîteva ore.

— Promiteţi să mai veniţi?

— Nici furtunile, nici focul n-or să mă oprească, îi promise.

La cină îi povesti lui Roz aventura de la Edenwood.

— Am să merg iarăşi. Trebuie să mă ajuţi să găsim metode noi de a-i cheltui averea. Oh, Roz, are averi urlaşe acest fabricant de bani!

Bunica fu întru totul de acord cu ea.

— S-o ia naiba de prevedere. Ai să realizezi multe în viaţă cu pasiunea pe care-o pui în lucruri, dintot-

deauna am ştiut-o. Tot ce faci tu poartă emblema acestei stări. Pasiune. Pasiune în toate. Mai bine să regretăm lucrurile pe care le facem decît pe acelea pe care nu le-am făcut.

— S-ar putea să ţin minte asta: *Pasiune în toate*, rîse Antonia.

În cealaltă parte a lumii Savage se simţea cuprins de acelaşi sentiment. Noaptea cobora asupra lui căldura tropicelor. Nu avea nici o îndoială că avea să-i lipsească Leopard Leap, Ceylonul şi India. Aici învăţase cu adevărat să-şi trăiască viaţa. Să dai cu aceeaşi măsură cu care ţi se dă. Şi să ţi se ia cu aceeaşi măsură cu care iei. Fusese o lecţie pe care o învăţase după mult timp.

Cînd tatăl lui murise bolnav, fapt care-l împinsese direct în braţele sărăciei, Adam se hotărî să facă bani de unul singur. Primul său vas, unul de capacitate mică, transportase opium din India în China. Ajunsese în curînd mai bogat decît ar fi visat vreodată, dar cu ce preţ! A te implica într-o asemenea aventură era sinonim cu a deveni ucigaş. Totul se reducea la un singur lucru: a ucide sau a fi ucis... a distruge sau a fi distrus.

Şi probabil că totul ar fi continuat în acelaşi fel dacă nu i s-ar fi ivit o marfă nouă. Cincizeci de fetiţe aflate la vîrsta pubertăţii pentru piaţa de sclavi. Pentru el alegerea părea uşoară. Nu dădea un ban pe sufletele acelor copii nenorociţi. Ar fi dat opiumul însă în schimbul unor femei cu experienţă. Ce naiv fusese cînd crezuse că le va putea obţine la un preţ de nimic. Banditii aceia le vînduseră de cel puţin doisprezece ori şi apoi

le recuperaseră.

Eliberarea acelor copii îl costase aproape viața. Căpătase o duzină de răni de cuțit, răni care-l spintecaseră abdomenul și torsul. Băiatul tamil pe care-l angajase bucătar pentru echipajul său îl adusese înapoi la viață. Cînd Savage voise să-i ofere o recompensă, el îi spusese: Cînd te vei întoarce în Anglia, ia-mă cu tine! Savage știa că i se aduse o a doua șansă în viață și în acel moment jură să se schimbe. Cumpărase plantația falimentară din Ceylon de la un danez. Importase plante de cauciuc din Burma și răsaduri de ceai din Souchong. Apoi muncise timp de optsprezece ore pe zi ani întregi. Știa că sosise timpul să se întoarcă acasă, dar, oh, cît îi va lipsi căldura și transpirația, templele cu mirosuri de tămîie și condimente, mizeria și culoarea neagră a băștinașilor. Un zîmbet îi flutură pe față. Mîine va lăsa în urmă acest pămînt de vis. Mîine va naviga spre Anglia.

Capitolul 9

Coasta de sud a Angliei era sufocată în acea vară de o căldură neobişnuită. Lumea bună a Londrei părăsea oraşul şi pleca pe malul mării la Brighton.

La Stake gemenii Lamb îşi făceau plimbarea de dimineaţă călare, cu o oră mai devreme ca să nu ajungă prizonierii căldurii de peste zi. Anthony îşi învăţă sora să sară peste gardurile vii ale parcului aşa cum făcea el, fără să ezite. Iapa ei se oprea adesea în faţa gardului şi Antoniei îi era frică să o forţeze prea mult.

— Tony nu e de vină calul, ci tu, îi spuse. Ţi-e frică şi calul simte asta. Nu te gîndi că ai în faţă o barieră. Imaginează-ţi un cal şi un călăreţ cum trec ca-n zbor de partea cealaltă a zidului. E simplu. Concentrează-te.

— Vrei să spui că dacă nu mă gîndesc în special la zid voi reuşi să-l trec?

— Exact. Odată ce depăşeşti momentul acesta, restul va fi uşor. Trebuie să arăţi calului că ai încredere absolută în el.

Munciseră toată săptămîna. Anthony făcuse un set de exerciţii şi Antonia trebuia să ţină pasul cu el. Pentru prima dată reuşi să-l întreacă sărind gardul parcului de la Lamb Hall. Veni şi el cîteva secunde mai tîrziu făcînd să sară bulgării de pămînt de sub

copitele calului. Anthony își răsuci gîtul.

—La naiba, am transpirat tare. Haide, am să te ajut să-l ducem în grajd. A început să bată briza, să ieșim în larg după-amiază, sugeră el.

— E o idee bună, Tony. De fapt, ce-ar fi să-i spunem domnului Burke să pregătească un coș pentru picnic? Am să-mi pun o pereche de pantaloni largi pînă la genunchi. E prea cald pentru fustele astea.

—E al nabii de cald și pentru perucă. Am să-mi leg părul într-o coadă.

Cînd bunica o văzu pe Antonia coborînd scările îmbrăcată într-o scurtă de lînă și o pereche de pantaloni pînă la genunchi, fața i se încruntă.

— Asta înseamnă că mergeți să navigați în după-amiaza asta?

— Da, domnul Burke ne împachetează mîncarea. Nu te superi, nu-i așa?

— Să mă supăr? Rugăciunile mi-au fost în sfîrșit ascultate, făcu Roz cu ochiul. Maiorul Jeremy Blount îmi face o vizită în după-amiaza asta.

— Nu cumva este reprezentantul din Stoke al Parlamentului? Dar de cînd te interesează politica?

— De cînd i-am văzut umflătura puternică dintre coapse, draga mea.

— Vom fi plecați cîteva ore bune, promise Antonia, dîndu-și părul pe spate cu o mișcare a capului.

Anthony purta haine la fel cu ale ei. Antonia îi dădu pelerina de ploaie în clipa în care domnul Burke intră în hol aducînd coșul pentru picnic.

Roz spuse:

— Domnule Burke, nu știu cum poți să-i privești și să stai serios.

— Asta-i moda acum; să fii excentric, spuse Antonia văzînd privirea amuzată din ochii domnului Burke.

Privirea lui Roz îi cercetă din creştet pînă în tălpi.

— Sînteţi mai mult decît excentrici. Sper ca domnul Jeremy să nu vă vadă. Din cauza ginului pe care-l va bea îşi va închipui că vede dublu.

Gemenii se urcară pe micul vas numit *Pescăruşul*. Anthony desfăcu pînzele în timp ce Antonia verifica velele. O cută îi apăru între sprîncene cînd observă că frînghiile sînt încîlcite.

— Frînghiile sînt încurcate! strigă.

Anthony avea deplină încredere în dexteritatea ei şi-i zise.

— Desfă nodurile repede.

Degetele ei delicate desfăcură frînghia şi abia mai avu timp să mai arunce în jur o privire cercetătoare înainte ca vaporaşul să se îndepărteze de ţărm. Anthony puse-n mişcare elicea şi apoi îşi lăsă faţa bătută de vînt.

— La naiba, Tony, cum de n-ai văzut săptămîna trecută, cînd am navigat, că funiile erau încîlcite? întrebă nerăbdătoare.

— Ştii că las totul în ordine. N-am nici cea mai vagă idee cum de s-au putut încîlci.

În acelaşi timp supravegheau cu atenţie celelalte lucruri de pe vas.

În timp ce Anthony se afla la cîrmă încercînd să scoată vasul din strîmtoarea Medway auzi un zgomot ciudat ce creştea din ce în ce mai puternic.

— La pămînt! strigă şi amîndoi se trîntiră pentru a evita impactul cu valul care se sparse chiar de vasul lor.

Anthony era expert în a cîrmui vasul făcîndu-l să înainteze pe aceeaşi direcţie în care bătea vîntul.

Îşi încrucişară picioarele în aşa fel încît să stea într-un oarecare echilibru şi apoi deschiseră coşul pregătit pentru picnic. Domnul Burke era o adevărată comoară. Tot ce le pregătise era mîncare gătită. Pui rece şi potîrnichi fripte, brînză, ciuperci muratecu morcovi şi pîine prăjită. Cîteva mere se aflau pitite într-un colţ. Două butelcuţe cu cidru fuseseră pregătite pentru a încheia această masă regească.Goliră repede conţinutul coşului, apoi ridicară ochii spre soare. Nu era nimic mai plăcut pe pămînt decît să fii pe mare şi să te simţi liber. Plutind între cer şi mare îşi puteau elibera gîndurile, sufletul, imaginaţia. A naviga era, cu siguranţă, cel mai incitant sport din lume. Era locul unde te puteai simţi cel mai aproape de Paradis.

Dintr-odată Anthony se uită către vest şi văzu cerul întunecîndu-se.

— Pregăteşte pelerinele, vine furtuna!

Înainte să-şi fi terminat ce avea de spus, temperatura scăzu brusc şi amîndoi se cutremurară la auzul unui tunet puternic. Încercară să potrivească mersul vasului în aşa fel încît să contrabalanseze forţa vîntului.

Pescăruşul era acum la cheremul vremii. Fiecare simţi fiorul fricii ştiind că dacă vîntul bătea din ce în ce mai tare exista pericolul clar de-a se răsturna.

Anthony învîrti cîrma pînă cînd vîntul ajunse să le bată direct în faţă.

—Trage velele.

Ştiau că pe timp de furtună velele erau mai degrabă un pericol.

— Pînzele sînt agăţate de ceva. Nu pot să le strîng, strigă Antonia.

Imediat după aceea văzu o spărtură destul de mare în vas. Ţinu în ea această îngrozitoare imagine. Ar fi putut poate s-o rezolve fără să-l facă pe Tony să intre în panică mai mult decît era necesar.

Anthony făcuse tot ce se putea. Pusese vasul pe direcţia vîntului aşa încît să facă pericolul răsturnării cît mai mic cu putinţă. Vîntul transformase marea întrun ocean de spumă. Mugetul apei devenise asurzitor. Antonia îşi simţea bătăile inimii ca bătăile unei tobe. Se stăpînea cu greu să nu ţipe de frică.

—Găseşte găleata, luăm apă l îi strigă Anthony.

Ochii Antoniei priviră îngrijoraţi puntea.

—Nu e aici. Am să iau ulcioarele unde a fost cidrul. Dar un val mătură ambele ulcioare în mai puţin de cîteva secunde.

— Doamne Dumnezeule, e o vijelie, nu e chiar o furtună spuse el încercînd să-i dea curaj şi surorii sale.

Apoi lăsă cîrma din mînă şi-i dădu o frînghie legată de catarg pentru a se ţine de ea. Vasul era o jucărie în mîinile vîntului.

În secunda următoare vela principală se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Cît pe ce s-o strivească pe Antonia, dar, din fericire pînza şi bara ce-o susţinea trecură doar la cîteva degete de obrajii ei. Faţa i se făcu pămîntie şi simţi că leşină.

Pescăruşul nu mai putea fi controlat, dar mai îngrijorător era că pierduseră vela principală care stătea pe trei sferturi prăbuşită şi se bălăngănea cu un scîrţîit îngrozitor.

Antonia îşi muşca buzele să nu strige dar cînd trăsnetul lovi catargul nu se mai putu stăpîni. Strigă cu toată disperarea. Vasul, complet instabil, se lăsa purtat de valuri la bunul plac al vîntului. Amîndoi se temeau. Totul era o chestiune de secunde. Antonia stă-

tea prăbuşită pe punte cînd văzu cu ochii măriţi de panică un val uriaş cît un munte care se ridică deasupra lor şi se prăbuşi ca un perete de gheaţă. Valul o trase cu putere în adîncuri. Înţelese ce-nsemna să spui că marea are culoarea verde. Milioane de bule verzi o înconjurau şi o cuprinse teama că or să-i intre în gură şi-n nas. Apoi îşi dădu seama că ea era de fapt cea care scotea pe gură şi pe nas acele bule verzi şi că în cîteva clipe-şi va lua adio de la viaţă. Cînd nu mai avu nici un strop de aer, îşi simţi plămînii arzînd.

Deodată se simţi trasă din apă cu puterea cu care sare dopul unei sticle. Îşi dădu părul din ochi cu degete tremurînde, căutîndu-şi înnebunită fratele. Era prinsă cu o funie şi se afla în siguranţă, dar fratele ei era în pericol. Îl revăzu apoi cînd se ciocniră unul de celălalt.

Odată căţăraţi pe punte se răsturnară pe spate. Ca doi căţei plouaţi încercau cu ultimele puteri să dezlege şalupa. Brusc puntea vasului se crăpă. Antonia se afla acolo în timp ce Anthony coborîse în şalupă. Nu era timp de vorbit, nici măcar de rugăciuni, dar cînd se regăsiseră izbucniră în plîns şi în rîs în acelaşi timp. Erau uzi pînă la oase. Înnebuniţi de frică, auziră o trosnitură şi puntea se crăpă şi mai mult.

Antonia începu să strige.

— Tony, unde eşti?

O gheară i se înfipse în inimă. *Tony! Tony! Tony!* striga de zeci de ori. O cuprinse o frică cum nu mai cunoscuse pînă atunci.

Cerul era brăzdat de fulgere. Antonia simţi miros de sulf şi-şi zise că iadul era pe undeva pe aproape. Văzu catargul prăbuşindu-se ca un copac. Uitase că fusese legată de el. Următorul lucru pe care-l văzu fu

marea care-o trase în adîncuri făcînd-o să înghită din belşug apă sărată.

Apa îi trecu deasupra capului. Simţi strînsoarea frînghiei pe după încheieturile mîinilor şi trase de ea. Îşi dădu seama că se putea sluji de catarg ca de o plută. Cînd ajunse în apropierea lui îşi încolăci braţele şi ridicîndu-şi capul cu ultimele puteri privi în jur.

Unde Dumnezeu era Tony? Îşi spuse că s-o fi urcat din nou pe punte s-o caute.

Apa era rece ca gheaţa şi-şi simţea corpul amorţind. Mintea i se golea de orice gînd. Valurile se potoleau, vîntul nu mai bătea cu aceeaşi putere, tunetele se auzeau tot mai îndepărtat. Antonia, agăţată de lemnul salvator pluti ore întregi.

La mile întregi depărtare, Anthony trăia aceeaşi tragedie ca a surorii lui. Era agăţat de coşul de picnic ca de-o plută şi-aceasta îl ducea tot mai departe şi mai departe. Era în stare de incoştienţă. În rarele momente de lucidate mulţumea cerului că Antonia se afla pe puntea *Pescăruşului*. Probabil că valurile o vor duce pînă la urmă la ţărm. Anthony îşi dădea seama că şansele de a supravieţui erau extrem de mici. Pe măsură ce se lăsa întunericul speranţele-i dispăreau odată cu lumina ce se stingea în amurg. Căzu din nou într-un leşin adînc.

Un vas comercial urmărea un banc de balene. Îşi schimbase ruta din cauza furturnii. În ultimele raze de lumină cei de pe punte văzură o pelerină galbenă şi vestea zbură pe punte din gură-n gură. Un marinar, îl pescui într-un sfîrşit pe tînărul pe jumătate înecat şi

mai mult de-o duzină de mîini îl traseră pe punte. Anthony fusese salvat de un vas numit *Earl of Abergavenny*, ce se îndrepta spre Bombay.

Norii negri veneau din vest și se îndreptau spre mare. Cînd se auzi primul tunet, Roz se scuză față de maior. Nu mai putea continua acest tête-à-tête, să bea ceai și să flirteze cînd știa că gemenii se aflau pe mare.

— Am să urc pînă sus să văd cît de periculoasă e furtuna asta. De pe balconul lui Anthony marea se vede foarte bine.

Maiorul o urmă și cînd ajunseră îl găsiră pe domnul Burke ce se afla acolo încă înainte de a sosi ei, scrutînd neliniștit orizontul.

— Nu-ți fie teamă, Lady Randolph, Anthony este un marinar bun și sînt destul de înțelepți să se întoarcă acasă la primele semne de furtună, îi spuse domnul Burke.

O ploaie torențială îi făcu să părăsească balconul.

— N-am mai văzut o furtună care să se dezlănțuie atît de repede, exclamă Roz.

— Asta-i din cauza căldurii insuportabile din săptămîna asta. A fost ceva neobișnuit pentru Anglia, sublinie maiorul.

Torentul se îndrepta vijelios spre mare.

— Doamne, este o furtună! spuse Roz. *Pescărușul* va fi la cheremul vîntului.

Domnul Burke încercă s-o liniștească pe Roz, deși el însuși era foarte îngrijorat.

— Mă duc la chioșcul de pe malul apei, poate-i găsesc acolo.

— Vin și eu, se hotărî Roz. Nu pot să stau aici și să aștept.

La chioșc nu era nici urmă de *Pescăruș*, așa încît

merseră pînă la gura rîului care se vărsa în mare. Fierbinţeala după-amiezii dispăruse; vîntul bătea în continuare turbat. Ajunseră pînă pe plajă şi scrutară orizontul. Toţi trei erau tăcuţi, întunecaţi. Auzeau valurile uriaşe spărgîndu-se de ţărm şi pescăruşii ţipînd deasupra chipurilor lor. Nu vedeau în zare nici o pînză, nici o epavă.

Maiorul luă o decizie pe moment.

— N-are rost să stau aici, Roz. Acum că furtuna a trecut şi marea este navigabilă am să ies în larg. Mai sînt însă două ore pînă să se lase întunericul.

—Oh, Jeremy, îţi mulţumescl Dar nu pleca singur.

— Vecinul meu e un bun navigator, am să-l iau pe bătrînul Kent.

Jeremy Blount îi strînse mîna lui Roz înainte de-a pleca şi o asigură că nu are de ce să fie îngrijorată. Fu surprinsă să constate că maiorul avea braţe puternice şi înţelese cît de plăcut era să aibă un bărbat în preajmă care-şi punea viaţa în primejdie ca s-o ajute.

Ceva, poate nu o voce interioară, ci un sentiment adînc îi spunea că va exista un sfîrşit bun la toată povestea asta. Îşi strînse mantaua pe lîngă ea şi ieşi afară gata să înfrunte orice i-ar fi oferit destinul.

Cînd îl întîlni din nou pe domnul Burke pe plajă pustie, văzu că lumina zilei era pe cale să dispară. Marea avea încă o culoare întunecată, dar cerul, deşi se luminase puţin, mai era încă plin de nori grei, cenuşii. Îl prinse de braţ pentru cîteva clipe, simţind că ceva din tăria caracterului lui trece şi asupra ei apoi se desprinse şi spuse:

— Am să merg cam o milă în direcţia asta, tu ia-o înapoi către gura rîului la Madway. Există şanse să-i găsim dintr-un minut într-altul.

Se despărţiră şi peste aproape o oră se întîlniră din

nou. Lumina- luase aproape cu totul locul întunericului. Scrutau atenţi depărtările, încă sperînd că-i vor găsi în viaţă.

— Vom face acelaşi lucru ca data trecută. Vom parcurge aceeaşi distanţă. Pur şi simplu nu pot să mă întorc acasă.

Ştia că domnul Burke era pe punctul de a-i ordona să se întoarcă acasă. Cuvintele ei îi schimbară gîndul.

—Aşa facem, fu de acord el. Strigă dacă vezi ceva.

Cincisprezece minute mai tîrziu domnul Burke fu cel care strigă. Ceva fără formă clară zăcea pe trei sferturi în apă, un sfert pe nisip. Fără să ezite se avîntă spre acel ceva ca să-l aducă pe plajă. Nu-şi dădea seama încă bine dacă era o persoană pînă cînd descoperi că acel obiect era înfăşurat într-o pelerină galbenă.

— Sfîntă Fecioară, mai eşti în viaţă, se adresă corpului aceluia inert. Roz! Roz! strigă trăgînd aer în plămîni pentru a putea ridica obiectul acela plin de apă.

O auzi pe Roz răspunzîndu-i şi încă de la distanţă îi simţi surpriza, bucuria şi speranţa. Însă cînd vru să ridice corpul simţi că ceva îl împiedică. Văzu că degetele băiatului ţineau strîns o funie care ducea la un par gros din lemn. Nu putea să desfacă nodul cu unghiile şi-n disperare de cauză începu să tragă de funie folosindu-şi picioarele.

Văzu că tînărul încă respira chiar dacă nu era conştient. Roz veni alergînd cît o ţineau puterile.

—Oh, Doamne.

—E Anthony, strigă domnul Burke. Încă respiră. Dar, Hristoase, e grozav de greu.

—Dar, Dumnezeule, unde e Antonia? ţipă Roz.

—Nici urmă de ea... nici urmă de *Pescăruş*. Anthony era legat de catarg. Aşa s-a salvat.

— Antonial Antonia, strigă Roz disperată către marea întunecată.

Vîntul îi purtă vocea tremurată către depărtări.

— Roz, dacă vrem să-l salvăm pe Anthony trebuie să-l ducem şi să-l punem într-un pat cald. E inconştient, îngheţat, la un pas de moarte. Soarta ne-a dat unul înapoi, nu pe amîndoi. Dacă nu ne grăbim îl pierdem şi pe Anthony.

Ca şi cum inima i s-ar fi rupt în jumătate, Rosalind înţelese că trebuia să treacă la treabă. Cu o ultimă privire disperată, încărcată de durere, mai privi o dată marea şi apoi îl urmă pe domnul Burke.

—Faceţi focul în camera lui Anthony, se adresă servitorilor. E pe jumătate îngheţatl Încălziţi supa imediat. Aduceţi brandy. Aduceţi prosoape uscate şi încălzite. De fapt, am să mă ocup eu de toate astea.

Apoi se gîndi la altceva.

— Aduceţi-l pe Bradshaw imediat. Spuneţi-i să-l caute pe Maiorul Blount şi să-i transmită că Anthony e în siguranţă, dar să continuie s-o caute pe Antonia şi *Pescăruşul*.

—Oh, bunică!

Roz nu putea să-şi creadă urechilor.

—Doamne, dar este Antonia.

Domnul Burke se dădu un pas înapoi de uimire şi-o lăsă pe Roz să aibă grijă de ea. Bunica o dezbrăcă de cămaşă şi de pantaloni şi-o înfăşură într-un prosop uriaş, cald. O băgă apoi în pat sub cuverturi.

O servitoare aduse supa fierbinte.

— Va trăi Lordul Lamb,doamnă? întrebă tînăra fată cu vocea gîtuită.

Roz stătu încremenită o jumătate de minut. Fata avea dreptate. Pneumonia era un lucru sigur.

— Da, ai dreptate, are nevoie de odihnă. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de această cameră. Vreau ca

Tony să aibă linişte absolută. Am să am eu grijă de tot ce trebuie.

Cînd sosi doctorul, domnul Burke şi Lady Randolph schimbară priviri îngrijorate. Îi ridică păturile pînă sub bărbie şi-i şopti.

— Dormi, draga mea. Mîine îmi vei spune ce s-a întîmplat.

Ochii Antoniei erau deja închişi simţindu-se în siguranţă, la căldură şi schiţă un zîmbet dulce de mulţumire.

Capitolul 10

Adam Savage păşi pe puntea *Dragonului Roşu.* Îl aştepta o săptămînă de plictiseală. Se simţea ca un leopard în cuşcă. Anticipase zilele lungi de lenevie în soarele torid şi se gîndise că se va lăsa prins de lectură. Devoră scrierile lui Homer şi pe cele ale lui Vergiliu şi apoi trecu la romanele contemporane ale lui Fielding. Ele îi ţineau ocupată mintea, dar corpul îi cerea cu disperare mişcare. Energia încătuşată gemea să fie eliberată.

În disperare de cauză avu el însuşi grijă de caii arabi pur sînge pe care-i ducea în Anglia, periindu-i, cărîndu-le apă. În final merse la căpitan şi-i spuse să-i dea aceleaşi munci ca oricărui membru al echipajului. Stătea nopţile pînă tîrziu privind cerul. Erau orele cînd îşi lăsa gîndurile să zboare libere.

Prima dată cînd părăsise Anglia pentru a merge în India, nu ştiuse că se despărţea de un anume trecut.

Tatăl său se ocupase de comerţul cu lemn. Locuiau deasupra magazinului, lîngă Fluviul Tamisa. Casa lor nu arăta mai grozav ca un bordei. Tatăl său era îndrăgostit de munca pe care o făcea. Era unul din cei mai apreciaţi meşteşugari.

Adam Savage nu moştenise mîinile de aur ale tatălui său aşa încît el se ocupa de cumpăratul lemnului. Cînd lemnul de bună calitate ajunsese o raritate în

Anglia şi trebui să fie importat, costul lui devenise aproape inaccesibil. Tînărul Savage văzuse cum mahonul şi lemnul de santal rămîneau necumpărate şi avu experienţa amară a lucrurilor ce nu ţi le poţi permite din cauza lipsei banilor. Vorbi cu marinarii şi află că în India lemnul acela putea fi procurat cu numai cîţiva penny şi se hotărî să plece cu un vas comercial pentru a aduce lucrurile de care avea nevoie tatăl său, la prima mînă.

Savage simţi din nou cum creşte în el sentimentul vinovăţiei. Cum ar fi putut să ştie atunci că tatăl lui se stingea de gripă în acel bordei umed, nenorocit pe cînd el se bucura de soarele fierbinte al Bombay-ului? La gîndul că nu fusese în stare să-i asigure tatălui său un trai decent simţi că înnebuneşte. În schimb avusese grijă să ajungă el însuşi bogat. Cînd judecase mai tîrziu la rece şi înţelese că distrusese nenumărate vieţi pentru a obţine un profit, închise o uşă a trecutului şi deschise o alta.

Savage se făcuse cunoscut pentru duritatea cu care se luptase să-şi adune bogăţia, dar plătise înmiit pentru tot ce făcuse. Casa magnifică pe care şi-o construia urma să fie un simbol. Era o recompensă pentru munca grea pe care-o făcuse, dar şi locul unde urma să-şi crească proprii copii.

Dacă s-ar fi însurat cu Evelyn Lamb, copiii ei ar fi fost şi ai lui. Gîndurile îi zburară înapoi la Ceylon unde îşi luase rămas bun de la Eve.

— Astăzi am fost la capelă. N-am mai fost acolo de la înmormîntarea lui Russel. M-am rugat să călătoreşti

în siguranță.

Savage era un cinic. Se întrebă pentru ce naiba s-o fi rugat cu adevărat.

—Rămîi cu mine în noaptea asta?

Ochii lui albaştri scînteiară; ea începu să tremure şi-şi lăsă genele în jos.

Ştia că ar fi preferat să joace rolul tîrfei decît să-i piardă, dar Savage era prea mîndru pentru a face dragoste cu o femeie care nu era înnebunită de dorința de a-l avea. Răceala ei sexuală era o provocare, dar avea nevoie de timp ca să-i învingă frigiditatea. Se hotărîse să nu facă dragoste în noaptea aceea, ci să aştepte pînă cînd se va întoarce s-o ia cu el. Ştia că ea începe să se simtă atrasă de el, ştia că într-un fel crescuse în ochii ei şi hotărî s-o facă să-i dorească şi mai mult.

Savage o luă în brațe şi-o duse în dormitor.

— N-am să fac dragoste cu tine în patul lui Russel, îi spuse cu brutalitate.

O muşcă de lobul urechii.

— Lucrurile pe care am de gînd să le fac l-ar pîngări, adăugă provocator.

La auzul unor cuvinte atît de intime un tremur involuntar scutură corpul lui Eve.

O aşeză în pat.

—Eşti atît de încordată.

Îi scoase pantofii şi începu să-i maseze picioarele.

— Vreau să te relaxezi. Vreau să dormi şi să mă visezi în fiecare noapte.

Atingîndu-i pielea albă, mîngîind-o, ochii îi rămăseseră ațintiți în întuneric. Eve nu era exact ceea ce şi-ar fi dorit. Inițial se simțise atras de ea pentru că avea cîțiva ani în plus şi pentru că avea experiența maternității. Se aşteptase să găsească o femeie plină de

voluptate, dar nu fu aşa. Era o provocare pentru el s-o modeleze. Dacă ea nu i-ar fi satisfăcut dorinţele, ar fi ştiut să fie discret în privinţa legăturilor extraconjugale.

Înainte de a pleca îi dărui un inel. Era un diamant splendid de zece karate. Nu era un inel de logodnă, ci un simbol al faptului că urma să se întoarcă pentru un răspuns.

În mod intenţionat nu-i dăduse inelul cînd era trează. Nici nu se putea logodi pînă nu trecea perioada doliului. Ştia exact că inima îi va bate cu putere de bucurie că e în stăpînirea unei asemenea comori.

I se ivi un zîmbet pe buze. Eve era o tîrfă avară, delicioasă ca majoritatea femeilor. Dar asta nu-i scădea cu nimic valoarea. Va fi o superbă castelană a Edenwood-ului şi îi va dărui copii.

Un fiu! Un fiu în pragul maturităţii! Avea o experienţă bogată pe care urma s-o împartă cu el. Şi o fiică, se gîndi imediat. În privinţa ei nu avea prea multe de spus. Nu prea ştia ce să discute cu o fată tînără, dar îi putea oferi protecţia lui. Lumea era o imensă capcană. Va avea grijă ca nici un rău să n-o atingă. Dar un fiu... Anthony... Tony... nu mai avea răbdare.

Cînd Antonia deschise ochii o văzu pe Roz într-un scaun chiar lîngă patul ei. Era dezorientată şi se lăsă din nou să cadă între perne. Văzu că se află în camera lui Anthony. Bunica ei deschise ochii şi suspină adînc, eliberată cînd o văzu pe Antonia cu faţa proaspătă.

— Unde e Anthony?

— Nu ştim, draga mea, dar mi-e teamă că trebuie

să ne aşteptăm la ce-i mai rău. Îţi aminteşti ce s-a întîmplat?

Dumnezeule, dacă ea trăia, era clar că şi fratele ei geamăn era în viaţă. Soarta unuia avea să fie şi soarta celuilalt. Cum ar putea fi altfel?

Antonia îşi înghiţi cu greu un suspin.

— Furtuna a venit ca din senin. Totul a mers prost încă de la început. Frînghiile erau înnodate şi nu puteam strînge pînzele. Poate am fi reuşit s-o scoatem cumva la capăt dar *Pescăruşul* era complet instabil. Cred că Tony a fost măturat de pe punte şi nu l-am mai văzut.

Ochii lui Roz erau atît de trişti încît îşi spuse c-ar fi trebuit să-şi ascundă emoţiile de dragul ei.

— Ar trebui să-l caute cineva pe Anthony. Am stat ore întregi pînă să mă aducă la ţărm mareea.

— Maiorul Blount şi vecinul lui sînt cu o şalupă şi-l caută pe mare. I-am trimis vorbă că unul din gemeni e în siguranţă, dar să meargă din nou la ivirea zorilor şi să-l caute pe Anthony sau epava *Pescăruşului*.

Cînd Antonia încercă să dea păturile la o parte şi să coboare din pat căzu înapoi crispîndu-se.

—Eşti rănită! strigă Roz.

—Nu... nu cred. Antonia ridică pătura şi-şi privi corpul. Doamne, sînt plină de zgîrieturi.

—Eşti sigură că asta-i tot?

—Da, sînt sigură. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să-l caut pe Anthony.

— În nici un caz. Trebuie să te odihneşti. Avem de discutat ceva. Domnul Burke caută pe plajă.

Antonia suspină.

— De ce sînt în camera lui Tony?

— Cînd domnul Burke te-a scos noaptea trecută din apă am crezut că eşti Anthony... Aşa că...

Roz se opri, dar Antonia înțelese că voia să spună mai mult.

— Draga mea, trebuie să privim lucrurile în față. Dacă Anthony s-a înecat sau s-a pierdut pe mare, vărul lui, acel Bernard Lamb va moșteni titlul și casa.

O tăcere grea se lăsă în cameră și Antonia încercă să înțeleagă vorbele bunicii. Cînd înțelese, izbucni:

— Nu! E imposibil! Tony lipsește doar. Nu este mort. Nu-l voi lăsa să moară.

— Sfîntă Fecioară, ai dreptate, dar dacă... totuși nu e așa, dacă Anthony nu se mai întoarce azi sau... în curînd se va crede că într-adevăr s-a pierdut pe mare sau s-a înecat.

Antonia își întoarse fața spre pernă cu inima zdrobită. Anthony era o parte din ea. Nu se mai putea preface că e tare, nici chiar de dragul bunicii.

Roz îi puse o mînă pe umăr.

— Antonia, domnul Burke și cu mine am discutat toată noaptea. Avem un plan... mai degrabă o idee, dar totul depinde de tine. Va fi în întregime decizia ta.

Antonia își acoperi fața cu pătura.

Roz își umezi buzele uscate apoi vorbi pe un ton șoptit, confidențial.

— Cînd zvonul despre acest accident nenorocit se va răspîndi, și lumea va ști că Anthony s-a înecat, noul moștenitor va fi aici în mai puțin de o zi cerîndu-și toate drepturile și alungîndu-ne de la Hall. Nu ți-am spus draga mea, dar Bernard Lamb a venit la Stake imediat după moartea tatălui tău. Tînărul ăsta hrăpăreț se uita la reședință cu un ochi flămînd. Aproape că l-am scos afară. Nu aveam de gînd să-l las să pătrundă ca un șarpe în sînul familiei. Acum,că situația s-a schimbat,ar avea o plăcere nebună să ne scoată el pe noi afară. Probabil a așteptat și s-a rugat să aibă loc un

accident pentru a se îndeplini planurile lui mîrşave.

Antonia era şocată de spusele bunicii ei. Deci coşmarul pe care-l avusese devenea realitate. Probabil că ticălosul acela de Bernard Lamb făcuse mai mult decît să se roage ca să aibă loc un accident. Probabil sabotase *Pescăruşul* intenţionat. Asta însemna crimă. Şi probabil că reuşise! Antonia gemu şi-şi închise ochii. Nu, nu, îşi spuse, nu trage concluzii pripite. Nimeni nu poate gîndi atît de diavoleşte. Toţi cei care fac rău se tem c-o să-i trăznească pedeapsa Celui de Sus.

Iar ea, dacă avea gînduri frumoase poate va face să se întoarcă Tony.

— Dacă ne vom preface că tu eşti Anthony, cîştigăm timp, măcar două săptămîni. Între timp te vei întrema şi Anthony se va întoarce acasă. Dacă n-a supravieţuit, vom avea timp să împachetăm lucrurile şi ne vom găsi un adăpost. Ne putem muta în casa pe care am primit-o de zestre. Nu e cine ştie ce lucru, dar e totuşi suficient. Pentru un timp n-o să dăm nici un anunţ la *Gazetă* despre accidentul pe mare.

Cuvintele bunicii o aduseră la o realitate şi mai crudă. Nu numai că Anthony era posibil să se fi înecat, dar şi securitatea casei era în pericol. Toată liniştea ei ajungea un fapt de domeniul trecutului.

Roz crezu că Antonia respinge ideea.

— Dacă ai să joci o perioadă rolul fratelui tău n-ai să pierzi nici titlul, nici casa de la oraş şi nici cel mai important lucru dintre toate, Lamb Hall.

Antonia se miră auzind îndrăzneala propunerii.

— Eşti de acord să iei locul lui Anthony?

— Bineînţeles! Voi fi Anthony pînă se va întoarce. Nimeni, absolut nimeni nu va şti acest lucru.

—Şi dacă se întoarce, draga mea? insistă Roz.

—Dacă mai insişti, nu mai iau parte la jocul ăsta, strigă Antonia supărată. Voi lua locul lui Anthony nu-

mai pînă cînd se va întoarce.

Roz scoase o pereche de foarfeci din buzunar.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ţi tai părul pînă la lungimea pe care o avea părul lui Anthony.

Antonia se întunecă pentru o secundă privindu-şi buclele răsfirate pe pernă.

— Trebuie? Aş putea să-l ascund sub una din perucile lui Tony.

— Ştii că nu poartă perucă cît stă pe acasă şi nici cînd mergea în larg cu barca. Vreau ca servitorii să creadă că tu eşti Anthony, cu excepţia domnului Burke, bineînţeles. Asta va fi testul. Dacă personalul va crede că tu eşti fratele tău, atunci toată lumea va fi convinsă de acest lucru.

Tony închise ochii tristă, suportînd cu greu gîndul că-şi va pierde buclele negre, strălucitoare, superbe. Dintr-odată simţi că faţa i se umezeşte.

Roz strînse părul tăiat cu grijă.

—Pune-ţi o haină de-a lui Anthony şi du-te la fereastră. Eu am să sun o servitoare.

Ana fu prima care se ivi la auzul clopoţelului.

— Ana, roagă-l pe tînărul James să aducă apă pentru baia lui Anthony şi poţi să schimbi aşternuturile între timp.

Ana făcu o reverenţă spre Roz şi apoi aruncă printre gene o privire rapidă tînărului Lord Lamb. Se înroşi văzîndu-l în cămaşă de noapte şi începu să se bîlbîie.

—Vreţi să vă aduc micul dejun, domnule?

— Nu, mulţumesc, Ana. Am să iau micul dejun jos, ca de obicei, repetă Antonia, sperînd că vocea ei avea aceeaşi asprime ca a lui Tony.

—Oh, domnule, am fost toţi atît de îngrijoraţi pentru dumneavoastră. Mulţumim acum cerului că sînteţi în siguranţă.

—Mulţumesc, Ana.

Servitoarea se înroşi încă şi mai tare. Era pentru prima dată cînd tînărul stăpîn îi spunea pe nume. Se strecură afară să-l găsească pe James, iar Antonia se repezi pe balcon să-şi umple plămînii cu aer. Pentru o secundă totul păru că se învîrteşte în jurul ei şi simţi că i se-nmoaie picioarele. Privirea îi rămase aţintită asupra chioşcului de pe malul rîului. Dar acolo nu era nici o mişcare. Ironia soartei făcea ca apa să fie astăzi foarte liniştită.

Antonia intră din nou în camera lui Tony în timp ce James turnă două găleţi cu apă fierbinte într-o mică vană ce se afla într-un colţ. Înainte să deşerte găleţile, James aruncă o privire furişă către Lady Randolph şi o văzu aşezînd hainele stăpînului.

Roz conduse servitorul pînă la uşă şi apoi încuie.

—Cu cît o să stea mai departe de treburile noastre, cu atît mai bine.

Antonia îşi scoase cămaşa şi se duse în faţa oglinzii să-şi cerceteze zgîrieturile. Sînii şi coastele îi erau zgîriate. Încă mai avea sînge închegat. Pe una din coapse avea o cicatrice lungă ce-i pornea din faţă către fund. Se strîmbă de durere cînd îşi atinse rănile de la picioare şi de la coate. Speră că apa o va relaxa. Acesta fu ultimul lucru pe care şi-l aminti.

Doamna Rosalind Randolph era cuprinsă de teamă cum nu mai fusese pînă atunci. Nepoata ei dragă avea pneumonie. Cînd Antonia îşi pierduse cunoştinţa şi trebui să fie băgată în pat, Roz îşi dădu seama că trupul îi ardea de febră. Îi făcu baie ea însăşi şi o îngriji zi şi noapte vreme de şase zile şi şase nopţi. Se

rugase ca niciodată pînă atunci.

— Te rog, Doamne, nu-i lua pe amîndoi. Lasă-mi măcar acest copil și n-am să-ți mai cer nimic altceva.

Se pare că Dumnezeu o ascultase într-adevăr pe Rosalind pentru că febra Antoniei începu să scadă.

Maiorul Blount trecea pe acolo în fiecare zi. Îi trimise un mesaj mulțumindu-i pentru tot ce făcuse și-l rugă să caute oricît de fără speranță ar fi părut situația. Maiorul Blount îi răspunse scriindu-i că *Gazeta* răspîndea un zvon despre accident.

Rosalind își dădu seama că maiorul încă nu știa c-o salvase pe Antonia, dar avea de gînd să aștepte pînă-i va putea explica personal cele întîmplate. În săptămîna care urmă accidentului nu se ivi nici urmă de epavă în apropierea plajei. Roz trebui să accepte adevărul crud, Anthony nu se va mai întoarce niciodată. Se simțea dărîmată, fără apărare. Dar știa că trebuie să facă față durerii cu demnitate.

Cu ajutorul domnului Burke începu să își împacheteze lucrurile. Se simțea ușurată ori de cîte ori Antonia deschidea ochii și cerea apă.

Luă paharul din mîna Antoniei și-l puse la capătul patului. Cînd Roz o văzu închizînd ochii liniștită, urcă la etaj și scoase dintr-un sertar o pană de scris și-o foaie. Inevitabilul trebuia să se producă. Era de datoria ei să informeze Compania *Watson & Goldman* că Lordul Anthony Lamb se pierduse pe mare și, că probabil, se înecase. Era cea mai dificilă scrisoare din viața ei.

Două ore mai tîrziu cînd Antonia se trezi, Roz văzu că starea sănătății ei se îmbunătățise simțitor. Îi luă mîna și-i spuse cu blîndețe că nu mai erau speranțe în privința lui Anthony.

— Cît timp a trecut? întrebă Antonia ținîndu-și res-

pirația.

—Ai fost grav bolnavă șase zile, draga mea.

—Îți mulțumesc, bunică. Mi-ai dat toată dragostea ta, acum am să-ți arăt că pot fi puternică.

— Știu, draga mea că și inima ta e frîntă de durere, dar nu avem ce face. Îi spun Anei să pregătească imediat camera ta și lucrurile. Cînd te vei simți destul de bine, mîine sau poimîine ne vom muta în căsuța mea.

Antonia se uită încremenită de parcă Roz înnebunise.

— Dar nu-i nevoie să împachetezi nimic. Lamb Hall e casa noastră. Nu plec nicăieri de aici.

— Trebuie să înțelegi că vremea noastră a trecut. Eu mi-am împachetat deja lucrurile și am trimis o scrisoare la *Watson & Goldman* despre accident.

Antonia sări ca friptă.

— Cum? Cînd?

— James a luat scrisoarea și-o pune la oficiul poștal al hanului.

Antonia aruncă păturile și se apropie ca o furtună de Roz.

— Doamne, copilul meu, ce faci? Du-te în pat imediat!

—Trebuie să aducem înapoi scrisoarea aceea blestemată! Am să fiu Anthony.

— Dacă mai continuăm jocul ăsta s-ar putea să intrăm într-o mare încurcătură. Ceea ce facem noi este împotriva legii. E un act imoral.

— Aici nu sînt de acord cu tine. Pentru mine e mai imoral ca Bernard Lamb să poarte pantofii lui Anthony sau să-i ia titlul!

Pieptul i se ridica spasmodic și vocea îi era gîtuită de furie. Camera părea că se învîrte cu ea.

— Am să iau locul lui Anthony, nu numai pentru azi

sau mîine, ci pentru cît va fi nevoie.

Roz văzu hotărîrea din ochii ei și-și spuse că oricum ar fi încercat s-o convingă să-și scoată din cap ideea aceea, n-ar fi reușit.

— Am să-l trimit pe domnul Burke la han să aducă scrisoarea înapoi.

— Nu, spuse Antonia hotărîtă, asta e de datoria mea.

Rosalind începu să se teamă că fata delira, dar văzînd privirea aspră din ochii Antoniei rămase tăcută.

Îmbrăcă hainele lui Tony și constată că nu erau cu mult prea diferite de ale ei. Își puse o cămașă de-a lui și apoi își prinse părul cu agrafe. Se simțea foarte slăbită. Înainte de a-și pune eșarfa în jurul gîtului își spuse că de-acum încolo atenția trebuia să-i fie încordată la maximum. Își puse o pereche de pantaloni din cele două pe care le cumpărase de la Londra pentru Anthony, îi strînse bine cu o curea în talie.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că am sînii mici, șopti.

Apoi rîse.

— Nu credeam c-am să ajung să spun asta.

Văzu totuși că partea din față a cămășii stătea puțin ridicată, așa că deschise dulapul și alese o vestă brodată.

Baia pe care-o făcuse cu puțin timp în urmă îi încrețise părul. Luă o perie și-l pieptănă bine și apoi îl strînse cu o panglică neagră. Se uită din nou în oglindă. Era chiar Anthony, Anthony din cap pînă-n picioare. Doar o vagă părere amintea de Antonia. Avea un sentiment ciudat, ca și cum ar fi așteptat ceva ce n-avea să se întîmple niciodată. Suspină tristă încercînd să accepte ce se întîmplase. Și astăzi... și mîine avea să fie un altcineva.

Tony își adună cu greu gîndurile. Se ținu strîns de

balustradă cînd coborî scările, simţind că se putea prăbuşi în orice moment.

Îl rugă pe Brandshaw să pună şaua pe Neptun, pentru că era mai rapid decît Venus. Brandshaw era pe punctul de a-şi întreba stăpînul dacă se simte mai bine, dar o privire rapidă îi spuse că încă nu se refăcuse complet. Îi ajută să încalece şi scutură din cap dezaprobator văzîndu-l cum se îndepărtează ca vîntul, îmbrăcat, ca de obicei, cu o impecabilă eleganţă.

Tony răsuflă uşurată cînd ajunse la Stake şi văzu oficiul poştal. Acum, dacă norocul era de partea ei, trăsura nu plecase încă spre Londra. Cînd descălecă se sprijini cîteva minute de Neptun ca să prindă puteri.

Timpul acela de odihnă de două-trei secunde îi fu de folos pentru că auzi în preajmă vocea unui grăjdar.

—Bună ziua, Lord Lamb.

—Bună ziua, Tobi. N-a plecat încă trăsura poştei, nu-i aşa?

—Ba da, domnule. A plecat de cel puţin o jumătate de oră. Aţi uitat să trimiteţi ceva?

—La naiba! înjură Tony şi o cuprinse o tuse puternică.

Trebuia să se grăbească să ajungă din urmă trăsura.

—Unde se opreşte? întrebă Tony.

Grăjdarul clătină din cap.

— Păi, să vedem, de aici se opreşte la Rochester apoi la Catham. Dar dacă n-o prinzi înainte de Chatam, nici nu mai ai şanse s-o faci. Odată ce ajunge la Turpike, sînt schimbaţi caii şi nu mai vezi nici praful din urma trăsurii.

Tony nu mai pierdu vremea. Îşi înfipse călcîiele grăbindu-l pe Neptun să galopeze cu viteză, gata să se prăbuşească din şa. Îşi reveni la timp şi-şi scutură capul pentru a-şi limpezi gîndurile. O voce din interior

îi spunea că, dacă luase cu adevărat locul lui Anthony, nu trebuia să renunţe. Nu după mult timp, în zare se ivi un nor de praf în spatele căruia se profila conturul trăsurei.

Vizitiul crezu la început că este urmărit, dar cînd văzu că tînărul nu are armă, încetini mersul nebunesc al cailor şi se opri.

Tony cu o voce autoritară se răsti la el.

— Sînt Lord Anthony Lamb, domnule şi îţi vei pierde slujba înainte de a spune cum te cheamă dacă nu îmi înapoiezi imediat ceea ce-mi aparţine. Informaţiile din această scrisoare sînt atît de periculoase încît ai prefera să fii în închisoare decît să nu-mi dai ascultare.

Omul începu să se văicărească:

— N-am ştiut că duc ce nu trebuie. Sînt atîtea pachete şi scrisori pe capul meu.

Cînd biciuise caii ca să ajungă din urmă trăsura poştei şi cînd se repezise spre cutia de scrisori şi începuse să scotocească furioasă, Antonia ştiu că se comportase ca un bărbat şi nu ca o femeie delicată. Lua scrisoarea pentru *Watson & Goldman* şi-i dădu drumul în buzunar. Apoi se aşeză pe marginea drumului şi începu să plîngă.

Domnul Burke o găsi exact în momentul acela. Lady Randolph îl ordonase să se ducă după ea.În timp ce domnul Burke o ajuta să se urce în trăsură, ea îl privea cu cea mai adîncă recunoştinţă.

— Ce m-aş face fără tine, domnule Burke? Eşti mîna mea dreaptă.

Bernard Lamb văzu negru în faţa ochilor cînd citi anunţul în *Gazetă*. Îl citi de două ori şi, în final, trebui să accepte adevărul acelor rînduri. Ar fi sfîşiat ziarul în bucăţi după acea aşteptare lungă de trei săptămîni. Acum scria în sfîrşit, negru pe alb că avusese loc un acci-

dent. Lucrul pe care-l sperase, ba încă pentru care se rugase, se întîmplase. Dar, Cristoase, dacă ceea ce scria în *Gazetă* era adevărat, nu se înecase cine trebuia.

Tremurînd de disperare, Bernard mai citi anunţul o dată. *O furtună teribilă s-a abătut asupra coastei săptămîna trecută şi a scufundat mai multe vase care navigau de-a lungul rîului Meway. Am primit ştirea conform căreia Lady Antonia Lamb s-a înecat în apropierea casei sale din Stake.*

Bernard izbi cu pumnul în masă cu atîta putere încît unul din picioarele mesei se rupse. Cu cît se gîndea mai mult,cu atît începeau să i se învălmăşească gîndurile şi sentimentele. Complotul pe care-l pusese la cale îl făcuse să se felicite pentru isteţimea de care dăduse dovadă, dar o oarecare frică puse stăpînire pe el. Vărul său Anthony îşi dăduse seama probabil că înnodase frînghiile şi blocase velele. Aşa că se decise să stea la distanţă o perioadă. Trebuia să pregătească un alt plan criminal. Un gînd plăcut îi veni în minte cînd îşi aminti amănuntele vizitei la Stake. N-o mai vizitase pe Angela de cîteva zile. Începu să fluiere mulţumit.

Angela Brown dormea încă în momentul în care Bernard intră în apartamentul ei. Era un lucru grozav că nu adusese pe nimeni acasă la ea, se gîndi el şi-i pipăi coapsa plină. Ridică apoi pătura şi-o pocni uşor peste fund cu sabia. Ea protestă în somn, dar în mai puţin de cîteva secunde se trezi.

—De ce naiba te joci?

—Mă joc de-a crima şi pedeapsa... ei, ce zici?

—Nu înţeleg ce vrei să spui, Bernie.

— Ai să faci cunoştinţă în curînd cu diavolul, Angela. A avut loc un accident serios. Un văr s-a înecat.

Îi flutură ziarul sub nas. Ochii ei îl priviră neîncrezători.

— Să nu-mi spui că eşti noul Lord Lamb, strigă şi-i sări în braţe.

Bernard îi luă mîinile de după gît şi-o împinse brutal. O trînti apoi pe pat şi-i strigă.

— Nu, tîrfă proastă ce eşti. Ai omorît geamănul de care mă durea-n cot dacă trăieşte sau nu.

O privire îngrozită îi apăru Angelei pe chip.

—Fata?! Porcule, nu eu sînt de vină, ci tu.

Ochii ei se măriră de groază văzînd cum trăgea ușor sabia din teacă.

Începu să se joace cu ea. Îi despica cămasa de noapte lăsînd-o aproape goală, apoi îi strecură metalul rece al săbiei între genunchi.

—Desfă-i pentru mine, Angela.

Începu să respire tot mai greu, simțindu-și penisul întărindu-l-se. Puterea era atît de excitantă. Era mai mult decît un drog. Odată ce simți că ai putere asupra altcuiva, microbul nu te mai părăsește.

Încet, cu ochii mari, Angela își desfăcu picioarele. Se simți ușurată cînd îl văzu lăsînd jos sabia pentru a-și scoate hainele. Dar țipă după cîteva secunde cînd îl văzu luînd-o din nou și îndreptînd-o spre ea.

Sexul lui stătea tare și drept ca o armă. Știa că era un joc bolnav. Vroia s-o terorizeze pînă cînd avea s-o pătrundă.

În timp ce înainta spre ea, Angela își mușcă buzele pînă la sînge și țipă.

După ce-o transformă într-o sclavă a plăcerilor sale, Bernard ejaculă și căzu epuizat peste ea.

Cînd *Gazeta* ajunse la Lamb Hall, Tony și Roz se îngroziră. Nu vruseseră ca *Watson & Goldman* să creadă că Antonia murise, și nici ca acest lucru să se afle atît de curînd în societate. Pentru că, în momentul acesta, cum își va mai putea ea găsi un loc în lume?

Îl consultară pe domnul Burke și întocmiră o poveste plauzibilă pe care urmau s-o dea la *Gazetă*.

Lady Antonia Lamb a fost salvată și se află acum în siguranță. Va petrece următoarele săptămîni în Bath pentru a se reface după gravul accident. Gazeta își cere scuze pentru erorile apărute în paginile ei.

Capitolul 11

De-a lungul călătoriei la bordul *Dragonului Roşu* John Bull şi Kirinda aveau rău de mare. Deşi erau jenaţi de situaţie, încercau să-şi păstreze demnitatea. Adam intra des în cabina ei, urmărind cît de repede slăbea. Ştia că avea nevoie de mai multă atenţie decît John Bull. Pe măsură ce se apropiau de Canalul Mînecii, amîndurora le era tot mai rău. Savage se văzu pus în situaţia de a fi dădacă.

Kirinda vărsă şi-şi întoarse faţa spre peretele cabinei. Era albă la faţă ca moartea şi îngrozită că stăpînul curăţă voma de pe jos şi-o ajută să spele.

— Kirinda, uită-te la mine, îi ordonă el cu voce aspră.

—Lasă-mă, lasă-mă să mor, şopti ea.

—Nu se moare aşa uşor, micuţo, murmură Adam.

—Sînt copleşită de ruşine.

— Gîndeşte-te de cîte ori m-ai îmbăiat şi tu pe mine, prostuţo. M-ai îmbăiat cînd n-aveam nici măcar puterea să deschid un ochi. Stai jos. Am să-ţi spun ceva care-o să-ţi placă. Diseară vom ancora.

Ea îi sărută mîinile. Capul lui brunet aproape că atingea grinzile.

— Vreau să iei acest biscuit şi să-l înmoi în vin. Îţi jur pe Vishme că stomacul nu-l va respinge.

Kirinda știa că îi era interzis vinul, dar și că trebuia să asculte de ordinele lui. Dar în adîncul inimii era încredințată că stăpînul era un zeu mai important decît orice zeu hindus. Înainte de-a închide ușa îi mai spuse.

— Am să-ți mai spun ceva care-o să-ți placă: John Bull se simte mult mai rău decît tine astăzi.

Kirinda nu și-l putea imagina pe John Bull doborît de boală. Se înviora imediat.

Lui John Bull îi rezervă alt tratament. Îi vorbi cu asprime.

— Ai așteptat o viață întreagă momentul ăsta. Trecem prin Canalul Mînecii. N-ar trebui să stai pe punte să privești pămîntul tău iubit? Kirinda e foarte bolnavă, o înțeleg. Și nici nu se gîndește să pună piciorul pe pămîntul Angliei înaintea ta.

John Bull scînci încetișor.

— După cum mă simt ai putea să mă arunci pe pămîntul Angliei ca pe un sac de gunoi.

— Moaie biscuitul ăsta uscat în vin, îl instrui Savage. Kirinda a avut curajul și bunul simț de-a lua puțin vin. Și-a revenit imediat.

John Bull nu voia ca fata să pară un marinar mai bun decît el. Dacă era să facă ceva, trebuia să pună piciorul pe pămîntul Angliei neajutat de nimeni.

Se lăsase întunericul înainte ca *Dragonul Roșu* să ancoreze în portul Indigo Dock din Londra. O undă de nostalgie îl cuprinse pe Savage fiindcă erau mai mult de doisprezece ani de cînd părăsise cheiurile acestui port. De pe punte văzuse luminile aprinse pe țărm. Coborî primul și închirie o trăsură care să-i ducă pe el și pe servitori la un hotel din Londra. Tălpile îi ardeau de nerăbdare să calce pietrele străzilor dar nu dădu frîu liber tentației. Fusese o vreme cînd călătorise doar

cu hainele pe care le avea în spate. Dar acum nu era cazul. Bogăţia însemna şi un anumit fel de a te prezenta în societate.

Savage închirie cea mai puţin dărăpănată trăsură. Întors pe punte descuie depozitul de arme şi le împărţi căpitanului şi ajutoarelor sale.

— Voi închiria spaţiul de depozitare mîine. Vreau ca unul din voi să păzească bine înarmat lăzile de pe vas pînă voi veni personal să le ridic. Pe aici mişună o mulţime de şobolani. N-ai să-i poţi ţine departe de vapor dar ai grijă să nu se apropie de cutiile de ceai şi de cele cu condimente. Eventual adu cîteva pisici.

Savage îşi împachetă cîteva lucruri şi apoi intră în cabinele celor doi servitori:

— John Bull, ne aşteaptă o trăsură.

Servitorul Tamil deschise uşa cabinei încet şi păşi apăsat căutînd să pară cît mai demn. Kirinda păşea şi ea în spatele lui. Mergea încet ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se prăbuşească. Într-o mînă ducea colivia cu Rupee iar în cealaltă o valiză brodată în care-şi ţinea hainele.

Formau un trio ciudat, dar personalul hotelului *Savoy* era renumit pentru serviciile sale discrete, impecabile, deşi era peste puterile lor să nu se zgîiască la cei trei.

Era evident că era vorba de un nabab şi de servitorii lui. Deşi bărbatul cu înfăţişarea impunătoare, cu părul negru buclat, revărsat pe umeri şi cu pielea de culoarea mahonului semnă Savage, se îndoiră totuşi că omul aparţinea rasei albe. Îl porecliră imediat Savage Indianul. Cînd fu întrebat pentru cît timp va avea nevoie de camere, îl îngheţă pe interlocutor cu ochii lui albaştri de oţel:

— Pentru moment.

Ceea ce însemna că nu le spusese nimic sau că le spusese totul.

Omul cu turban închise ochii ca şi cum s-ar fi rugat în tăcere în timp ce pasărea pe care o ducea alese unul din cele mai rare şi mai vechi cuvinte englezeşti şi ţipă cu o voce ascuţită, înaltă: *Sodomitule*!

Femeia îmbrăcată într-un sari delicat umplu cu rîsul ei foaierul hotelului *Savoy* .

Adam Savage se aşeză la birou şi începu să întocmească o listă cu lucrurile pe care le avea de făcut. John Bull despachetă hainele stăpînului său şi le puse în ordine în dulap, scuturînd dezaprobator din cap la gîndul că Savage îşi adusese de pe *Dragonul Roşu* doar un costum din cele peste douăsprezece cîte avea.

Totul decurse cum trebuia pînă la sosirea menajerei hotelului. John Bull îşi luă sarcina de a se ocupa de ea. Avea nişte prosoape mari atîrnate de braţ şi în cealaltă mînă aducea trei vase mari de porţelan. Cînd vru să i le dea lui John Bull, el o privi ca pe o nebună:

— Sînt de nefolosit, îi spuse răspicat.

Ea îl privi din cap pînă în picioare ştiind instinctiv că va urma ceva neplăcut, şi-l provocă:

— Ce vrei să spui ?

— Sînt prea mari. Cînd sînt pline, nu pot fi ridicate... De aceea sînt de nefolosit.

Menajera îşi ridică ochii în tavan.

— Cîteodată sînt mai pline, cîteodată sînt mai goale.

— Refuzăm să bem din nişte căni aşa mari. Adu altele mai mici.

— Căni? hohoti femeia. Ţăran prost ce eşti, astea-s oale de noapte.

— Oală de noapte? repetă interzis John Bull.

— Da, chiar aşa... oale pentru pişu.

Pasărea repeta entuziasmată noile cuvinte: *Oală pentru pişul Oală pentru pişul*

John Bull era încremenit de supărare, dar nu voia să mai discute lucrurile acestea cu o servitoare. Chiar stăpînul lui va fi şocat de asemenea practici necivilizate.

—Nu aveţi cameră de baie? Cît primitivism!

—Te tragi de şireturi cu mine? Un străin tuciuriu îmi spune mie că sîntem primitivi?!

Savage auzise vocile ridicîndu-se. Veni să vadă ce se întîmplă. Menajera, îmbrăcată într-o uniformă gri stătea cu mîinile în şolduri gata să-şi apere ţara împotriva acestui negrotei de nimic.

— E vreo problemă? întrebă Savage cu o voce rece, autoritară.

Tînăra menajeră se alarmă pe dată cînd îl văzu pe bărbatul acela înalt, brunet, cu înfăţişare aspră. Savage era obişnuit cu spaima provocată de cicatricea de pe faţă. Se blestema în gînd că îl mai deranja acest lucru după atîţia ani.

— Femeia asta mă acuză că am tras-o de şireturi, spuse John Bull.

—N-am spus aşa ceva! negă femeia.

— Ba da, Excelenţă. I-am spus că acele căni sînt de nefolosit. Apoi ea l-a învăţat pe Rupee să spună: *Oală pentru pişul* Şi apoi m-a acuzat c-o trag de şireturi.

Adam Savage luă obiectele pe care le adusese femeia şi spuse:

—O mică neînţelegere. La revedere!

— De ce aţi lăsat-o să plece? Nu e femeia care face vînt cu evantaiul?

— Nu, John Bull, aici nu sînt evantaie. În Anglia nu avem nevoie să ne răcorim, ci să ne încălzim! Aştept chelnerul. Îl vei lăsa să intre, dar nu înainte de a duce papagalul într-o altă cameră şi de a o ajuta pe Kirinda să se pregătească pentru noapte. Dacă ai răbdare,

vom avea parte și de-o cină.

—Oh, Excelență, acum că sîntem în Anglia, trebuie să avem mare răbdare cu ciudățeniile de aici.

—Într-adevăr,John Bull și invers.

Antonia, purtînd hainele fratelui său, stătea în camera acestuia cu o carte deschisă în poale. Istorisirea aceea n-o atrăgea deloc. În ciuda tuturor rugăciunilor și implorărilor pe care le adresase Domnului, Anthony nu apăruse.

Se simțea plictisită și foarte singură. Cu toate acestea, era hotărîtă să-i ia locul. Mai degrabă ar fi murit decît să-l vadă pe Bernard Lamb că le fură proprietatea

Era o zi atît de frumoasă, i-ar fi plăcut atît de mult să iasă afară, dar suspină și-și aținti din nou privirea asupra paginilor cărții. Deodată, însă, se trezi din amorțeală. La naiba! Ar fi trebuit să iasă totuși. Frica de a nu fi descoperită o făcea să stea departe de toată lumea. Dar realiză că nu așa proceda corect. Cheia reușitei acestui plan era atitudinea ei. Devenea tot mai convinsă de asta.

Se va îmbrăca de călărie, da, asta va face. Va călători pînă la fermele din apropiere să vadă dacă era nevoie de ceva. Își legă părul cu o panglică și-și prinse un guler scrobit. Își puse în buzunar cîteva monede de argint și luă cravașa de călărie a lui Tony. Cînd ajunse în grajd se apropie de Venus, dar își aminti la timp și-i ceru lui Bradshow să-l înșeueze pe Neptun.

—N-a alergat de mult, stăpîne, spuse Bradshow.

Cățeaua veni spre el dînd din coadă. Antonia era

gata să o alinte şi să-i spună cuvinte dulci cînd îşi revizui atitudinea.

— Hei, ce mai faci, brută bătrînă? Aştepţi să-ţi dezmorţeşti ciolanele, nu-i aşa?

Cîinelui îi plăceau cu mult mai mult înjurăturile decît cuvintele dulci.

Ajunse la fermă. Îşi scoase mănuşile de călărie şi se apropie de vacă. În timp ce ţinea piciorul din spate al vacii văzu îngrozită că fusese împroşcată cu bălegar pînă deasupra cizmelor de călărie. Dar nu mai avu grija asta pentru că asista la miracolul naşterii. Vaca scoase un muget puternic şi în curînd o grămadă de carne învelită într-o pieliţă subţire căzu în mîinile lui Joe. El rupse grăbit pielea de pe capul bebeluşului şi se aplecă deasupra lui să vadă dacă mai respiră.

Joe zîmbi mulţumit şi spuse:

— Acum puteţi să lăsaţi piciorul vacii. Îmi pare rău că v-aţi murdărit, domnule.

Tony îşi privi pantalonii amuzată.

— Bălegarul aduce noroc, nu-i aşa? Deci nu-i nici o pagubă.

— Aşa e, voiam să vă spun că-mi pare rău pentru necazul pe care-l aveţi.

— Am venit să văd dacă aveţi nevoie de ceva. Am observat că unul din pereţii grajdului aproape se prăbuşeşte. Va trebui reparat şi lărgit. Cînd a fost văruit ultima dată?

— Nu l-am mai văruit de vreo doi-trei ani.

— Am să-ţi aduc var şi nişte bidinele lungi.

— Poate ne ajutaţi şi la văruit, rîse Joe.

— Nu te obrăznici, Joe.

Pe cînd călărea înapoi spre Hall, se simţea tot mai bine dispusă. În ziua aceea totul mersese strună. O uimea faptul că toată lumea o acceptase ca fiind Tony.

O atitudine firească şi un limbaj mai colorat şi toţi o luaseră drept bărbat.

Urcînd scările să-şi schimbe pantalonii de călărie îl întîlni pe domnul Burke.

—Am ajutat o vacă să fete, îi spuse mîndră.

—Foarte bine, stăpîne.

— Apropo, oare ce-a vrut să spună James astăzi, cînd mi-a dat o guinee şi mi-a spus că am cîştigat.

—Tatăl lui e agent de pariuri. Anthony paria pe cai.

—Ce pierdere prostească de banii hotărî Antonia.

—Vorbeşti ca o femeie, o necăji domnul Burke.

— Ei, în cazul ăsta, dă-i guineea asta lui James şi spune-i că vreau să pariez o sumă de douăzeci de ori mai mare pe alt cal. Biletul va fi al dumneavoastră.

Îi făcu domnul Burke cu ochiul, ignorînd mirosul de bălegar ce-l răspîndea în jur.

În timp ce îşi scotea cizmele se întrebă care va fi reacţia lui Adam Savage cînd va primi de la *Watson &Goldman* nota de plată pentru reparaţiile fermei. Apoi ridică din umeri. Să te îngrijorezi pentru fiecare lucru era un obicei femeiesc. Ea nu se va mai purta aşa.

Capitolul 12

Prima întîlnire pe care şi-o fixă Adam Savage fu cu cei doi avocaţi de la *Watson & Goldman.* Prietenul său, Russel Lamb îi recomandase călduros. Cînd îi va cunoaşte şi va vedea de ce sînt în stare, va deveni, probabil, clientul lor.

— Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să găsesc un depozit bancar, spuse Savage. Pînă acum l-am folosit pe al lui Loy dar dacă îmi găsiţi ceva mai avantajos, mă voi lăsa pe mîna voastră. Însă contractul va trebui semnat mai tîrziu. Aurul meu e depozitat în lăzi.

Watson îl privi mirat pe Goldman.

—Aurul dumneavoastră e în lăzi? întrebă.

—Da, mai exact în douăsprezece lăzi!

–Şi cam cît aur conţin aceste lăzi? întrebă politicos Watson.

—Valorează aproximativ două sute de mii de rupii.

Lui Watson îi trebui ceva timp să calculeze. Dar Goldman se descurcă mai repede. Indian Savage avea o avere de două milioane şi jumătate de lire în aur! Cei doi parteneri nici nu îndrăzneau să se privească. Păstrară un moment respectuos de tăcere înainte de a-l convinge pe valorosul lor partener să-şi încredinţeze afacerile în mîinile lor.

— Am aici o listă. M-aţi putea ajuta cu nişte adrese? Aş avea nevoie de un secretar competent, de un

mijloc de transport şi după cîte îmi dau seama şi de un croitor. Cînd trec pe stradă, oamenii îşi lasă treburile baltă, ca să mă privească.

Domnul Goldman luă lista şi schimbă cîteva cuvinte cu asociatul său spunîndu-i să caute tot ce-i mai bun cu putință.

— William Wyatt îmi construieşte o casă la Gravesend. Am lăsat nişte fonduri acolo, dar cred că acum s-au terminat. Am să trimit la voi toate notele de plată. Dar cel mai urgent lucru e o casă în Londra. Am nevoie de ea astăzi, dar vă las timp pînă mîine. Între timp, domnilor, voi sta la *Savoy*.

— Domnule Savage, constat că sînteți un om practic, spuse Goldman. Dar a vă procura o casă astăzi este practic imposibil. Poate vă închiriem una pentru cîteva zile.

— Prietenul meu, Russell Lamb m-a asigurat că sînteți cei mai descurcăreți indivizi, sublinie Savage.

Domnul Watson aştepta prilejul potrivit pentru a deschide subiectul despre faptul că era tutorele celor doi gemeni şi chiar găsi ocazia.

— Casa Lordului Lamb din Londra se află pe strada Curzon. Dacă tot sînteți implicat în afacerile familiei, de ce să nu profitați? Camera e complet mobilată şi are tot personalul de care e nevoie. Vom avea şi noi timpul necesar pentru a vă cumpăra o casă în oraş care să vă placă.

— Ideea ta e bună ca o soluție de moment. Dar nici nu am avut plăcerea să cunosc familia.

Domnul Watson îi explică pe un ton confidențial.

— Sînt foarte tineri şi au trăit la țară tot timpul, sînt primitivi şi inocenți, spre deosebire de şmecherii de vîrsta lor de la oraş. Tinerii din ziua de azi sînt de-a dreptul neruşinați. De cînd ați plecat de aici morala s-a dus pe apa sîmbetei. Dar cu tînărul Lord Anthony Lamb nu

veți avea probleme. E un tînăr adorabil, cu care poți ajunge ușor la o înțelegere.

Adam Savage îl privi cu atenție.

— Ce mă face oare să cred că vrei să mai spui ceva?

Domnul Watson își drese glasul.

— Ei, domnule, e vorba de Lady Antonia. A venit imediat după moartea tatălui ei și a cerut să afle de cîți bani poate dispune. Cînd am asigurat-o că banii ei sînt în siguranță, a vrut să știe dacă poate să-i ridice și să-și asigure cu ei independența. I-am spus că dumneavoastră controlați averea familiei lor. S-a cam bosumflat și mi-e cam teamă că și-a făcut un obicei din a cumpăra tot ce-i trece prin minte și de-a trimite notele de plată aici, urmînd ca dumneavoastră să le semnați.

—Dă-mi-le să le semnez, spuse Savage.

Cînd își aruncă ochii pe ele văzu că erau facturi pentru rochii, lenjerii, șaluri și alte fleacuri feminine care în total făceau mai puțin de o sută de lire. Alte cîteva facturi erau pentru fermele de la Stoke.

— Trece toate astea în contul meu. Anthony primește un sfert din renta lui obișnuită, mi se pare. E o sumă atît de mică, încît nu-mi închipui cum se descurcă. Dublează imediat. Voi merge la Stoke imediat ce-mi rezolv cele mai urgente afaceri. Savage se opri o clipă. Deci, domnilor, vă spun la revedere. Mă găsiți în CurzonStreet.

Domnul Goldman îi dădu lista cu adrese și îi strînse cu putere mîna.

Din locul unde se afla nu avea mult de mers pînă la *Savoy*, așa că preferă să meargă pe jos.

Gîndurile i se opriră o clipă la gemeneii Lamb. Fata era precis copia măică-si. Cu toate acestea băiatul părea a avea o fire sinceră și plăcută. Spera că în cu-

rînd vor deveni prieteni.

Deveni conştient că lumea îl privea cu atenţie, ba, mai mult chiar, se zgîia la el cu nişte priviri tîmpite. Le dracu! ce modă mai era şi aceasta? Era singurul bărbat de pe stradă care nu purta perucă. Cei mai mulţi domni purtau pantaloni de satin pînă la genunchi, haine brodate şi gulere înalte pe sub care îşi puneau cravate sofisticate. După părerea lui Savage le-ar fi stat mai bine într-o sală de bal decît pe stradă. Ce se întîmplase cu mantalele sobre, lungi care se purtau cu doisprezece ani în urmă?

Văzu unul din bărbaţi încălţat cu pantofi cu tocuri înalte, îmbrăcat în roşu şi se miră cum de nu îi era ruşine să imite moda femeiască. Londra avea excentricii ei; da, Dumnezeule, aceşti bărbaţi arătau ca nişte femei; era culmea ridicolului. Un număr mare de tineri îşi vopseau feţele, purtau cercei şi fluturau evantaie. Înnebunise oare lumea cît timp fusese plecat în India?

Doi filfizoni se zgîiau indolenţi în faţa unui magazin de ciocolată. Unul avea pe haină fluturi brodaţi, în timp ce celălalt avea prins pe partea din faţa hainei un imens buchet de flori. Savage se uită la el dezaprobator în timp ce filfizonul îi întoarse privirea, privindu-l din cap pînă în picioare pe uriaşul străin cu păr lung, negru.

Savage văzuse suficiente ciudăţenii la bărbaţi. Îşi îndreptă atenţia asupra femeilor. Femeile sărace erau cele care arătau mai decent, pentru că, doamnele bogate, elegante, purtau rochii pline cu dantele şi peruci înalte pudrate, decorate cu flori şi păsări. Majoritatea erau însoţite de cîte un servitor care le căra bagajele. Cu toate acestea, cînd văzu o doamnă ultraelegantă, ducînd o maimuţă în lesă, se simţi mulţumit că o asemenea practică nu era interzisă într-

o ţară aşa-zis civilizată.

Întors la *Savoy*, Savage trimise o notă la Lamb Hall pentru a-l informa pe Lord că s-a întors în Anglia, cerîndu-i în acelaşi timp permisiunea de a locui o vreme în casa lor din oraş, pînă îşi va cumpăra şi el una. Era mai mult o formalitate. Avea să fie demult mutat pînă va ajunge scrisoare la Stoke. Adăugă că va face o vizită la Lamb Hall săptămîna următoare.

Fenton, majordomul de la Curzon Street îl întîmpină pe Savage cu urări de bun sosit, mirat un pic să afle că fusese prieten şi vecin cu stăpîna lui, doamna Eve şi cu fostul stăpîn Russell Lamb. Fenton se întreba de mult timp cum se va descurca domnul Burke în noile condiţii. Casa din oraş avea o bucătărească pe nume Hogg şi o menajeră numită Dora. Acestea nu-şi puteau dezlipi privirile de la ciudatul trio venit din India.

Dora şopti:

—Îi vezi cum arată?

Doamna Hogg îşi linse buzele în semn de dezaprobare:

—Cerule, parcă-s veniţi de pe alt tărîm.

Dora, care nu arăta prea bine, se uită cu invidie la pielea arămie a fetei şi la hainele ei exotice. Fenton îi prezentă lui Savage dormitorul, dar fu extrem de grijuliu şi cu ceilalţi doi. Observă hainele de un alb imaculat ale lui John Bull şi turbanul cu rubinul imens şi se gîndi că, probabil, era un prinţ venit în vizită iar doamna aceea, nevasta sau concubina lui. Ca să-i cîştige de partea sa le dădu cameră separată şi fu încîntat să vadă că domnul Savage era mulţumit şi-i strecurase o guinee în mînă.

— O să-mi vină bagajele mîine după-amiază. John Bull se va ocupa de asta.

Adam se hotărî să discute în particular cu John Bull şi Kirinda ştiind că se vor simţi ca peştii pe uscat pînă se vor obişnui.

—Voi coborî să cunosc personalul.

Savage hotărî că cel mai bun loc pentru a pune colivia păsării era holul de la intrare unde duşumeaua putea fu uşor curăţată. Apoi intră în bucătărie şi se prezentă singur.

— Servitorii pe care i-am adus din Ceylon vi se vor părea stranii, cu siguranţă. Servitorul meu a fost obişnuit să aibă grijă de un personal numeros, aşa că de multe ori va avea tendinţa să-şi impună părerea. V-aş ruga să faceţi tot ce vă stă în putinţă să vă înţelegeţi bine. Dacă se vor ivi probleme, veţi veni direct la mine fără ezitare.

Doamna Hogg îl privi înţelegătoare. Acest bărbat arăta mai mult decît bine. Cunoştea de la o primă privire un bărbat cu autoritate, dar era peste puterile ei să dea ascultare unor străini.

—Probleme, domnule? întrebă.

— S-ar putea să anticipez probleme care nici nu vor exista. Dar ştiu sigur că se vor ivi, cel puţin în privinţa mîncării.

Gura doamnei Hogg schiţă o strîmbătură. Nimeni n-avusese în trecut îndrăzneala să-i critice mîncarea.

— În Ceylon se găteşte foarte condimentat şi mîncăm foarte multe fructe şi legume. În plus, v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi găti mîncărurile fără ceapă, aliment pe care-l urăsc de-a dreptul. Faceţi-mi favoarea de a-l lăsa pe servitorul meu să facă cumpărăturile necesare şi daţi-i mînă liberă în bucătărie ca să-şi gătească mîncărurile lui tradiţionale.

Doamna Hogg ar fi refuzat, dacă ar fi îndrăznit.

— Voi lipsi pentru diverse afaceri aproape toată ziua. Vă mulţumesc pentru cooperare.

După ce plecă se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi toţi trei începură să vorbească deodată.

Doamna Hogg mormăia întruna. Deodată o voce ţipă: *Sodoma şi Gomora*!

Alergă în hol să vadă cine strigase cuvintele acelea păcătoase.

—Ce-a fost asta? o întrebă pe Dora.

—E pasărea lor.

— Urăsc păsările. N-ar trebui să stea aici şi să vorbească aşa spurcat. Am s-o duc în pivniţă!

Dora era mai mult decît curioasă în privinţa noilor locatari. Pretextînd că şterge praful, urcă la etaj să asculte la uşă şi să privească prin gaura cheii. John Bull deschise uşa exact în acel moment.

—Te rugai? o întrebă.

—Nu pîndeam, răspunse aceasta speriată.

— Nu te acuzam că pîndeai, deşi am văzut clar că asta îţi era intenţia.

—Nu pîndeam, negă din nou Dora.

— Acum minţi, asta pe deasupra faptului că pîndeai. De ce te zgîieşti la mine?

Dora crezu că insulta era cea mai bună apărare.

—De ce porţi piatra aceea rotundă la turban?

John Bull medită dacă să răspundă unei femei care era de rang inferior lui:

— Asta e uniforma mea. O port din acelaşi motiv din care porţi şi tu zdreanţa aceea pe cap.

— Zdreanţă? exclamă Dora, foarte ofensată. Purta cea mai bună bonetă a ei. Bonetele mele nu sînt zdrenţe. Asta e din bumbac, dar am şi din dantelă.

Însă în dialectul pe care îl vorbea John Bull dantelă însemna pureci, aşa că se retrase îngrozit cîţiva paşi.

—Pureci? Ai pureci? Asta mă face să înţeleg de ce porţi tichia aceea caraghioasă.

— Da, am, spuse Dora mîndră, referindu-se la dantelă.

— Atunci nu te apropia de mine. Ești murdară!

— Murdară! țipă aceasta.

— Ești concediată. Pfu!

— Nu mă poți concedia... abia ai venit astăzi.

— N-am venit în Anglia să mor, am venit să trăiesc!

Coborî în bucătărie și se întîlni cu bucătăreasa.

— Dați-mi voie să mă prezint. Sînt John Bull.

— Dacă tu ești John Bull eu sînt regina din Sheba, spuse.

— Sheba? Deci nu sînteți femeia-porc? întrebă dea dreptul derutat.

Dora începu să chicotească văzînd că doamna Hogg se face roșie ca focul.

— Femeia-porc? Îți bați joc de numele meu? întrebă.

— Nu, doamnă. Vă asigur că sînt foarte serios.

— Pentru tine sînt doamna Hogg. Și-ți cer să mă respecți și să nu te amesteci în treburile mele de la bucătărie.

— N-am nici o intenție să mă amestec în treburile dumneavoastră sau în treburile femeii cu păduchi. Am venit să iau ceva de mîncare pentru pasăre, pentru că nu a primit nimic astăzi. Unde e păsărea?

— Am mîncat-o! spuse doamna Hogg.

John Bull se făcu alb ca varul.

— Ați mîncat-o? întrebă neîncrezător. Stăpînul iubea enorm pasărea aceea.

— Ei, am mîncat-o. Iac-așa.

— Am rămas fără cuvinte, le spuse pe un ton solemn.

— Fără minte, vrei să spui.

— Aș putea să vă spun ceva pe potrivă, dar mă abțin! spuse John Bull închizînd ușa bucătăriei cu un

gest demn şi retrăgîndu-se sus la etaj pentru tot restul zilei.

Înainte de a părăsi casa, Savage primi o notă de la domnul Watson care-i scria despre o casă care i-ar place, dar înainte de a trece pe la avocaţi, se hotărî să-l viziteze Saville Row, croitorul care-i fusese recomandat. Nu mai fusese niciodată într-o cabină de probă. În tinereţe, hainele fuseseră un lucru de mică importanţă iar în India croitorul venea fie pe vasul lui, fie la plantaţie. Vînzătorii din magazin erau nişte indivizi cu desăvîrşire snobi care i-ar fi arătat orice fleacuri din magazin. Cînd descoperiră însă că pentru el banii nu reprezentau o problemă, începură să-l linguşească. Îl făcură să creadă că îl vor îmbrăca întocmai ca pe un prinţ şi-l vor transforma dintr-un colonist stîngaci într-un individ ultraelegant. Dar în momentul acela fură nevoiţi să afle că Savage avea personalitate şi că-şi impunea voinţa cînd trebuia.

Le comandă două duzine de cămăşi albe şi tunici cu guler pe lîngă gît din cel mai fin material. I se luară măsuri pentru haine albastre, roşii şi negre şi pentru cîteva mantale lungi în culori ce contrastau uşor. Comandă de asemenea, pantaloni de stofă obişnuită şi alte cîteva perechi de pantaloni de piele. Cumpără mănuşi pentru călărit şi pentru condusul trăsurii. Vînzătorii nu avură curajul să-i pomenească despre mănuşile din blană de cîine care erau ultimul strigăt al modei. Îşi cumpără o pălărie dar refuză să-şi cumpere peruci. Îi spuseră că nu va fi primit în societate, dar el

insistă spunînd că-şi va purta liber părul. Îl convinseră totuşi să-şi cumpere satin negru pentru un costum de seară explicîndu-i că albul este inexpresiv. Rîse copios cînd cizmarul îi sugeră să-şi cumpere pantofi cu tocuri înalte. I se luă măsura piciorului şi comandă cîteva perechi din piele moale, dar insistă ca toţi să fie negri. Îi lăsă pe toţi cu gurile căscate, scuturînd din cap. Făcuseră tot ce se putea pentru a-i explica faptul că a te îmbrăca bine în prezent era cu totul altceva decît a te îmbrăca pe vremuri şi că moda însemna un veşnic război între bunul gust şi vulgaritate.

Cînd Savage trecu pe la avocaţii săi află că exista o casă de vînzare nu prea departe de cea a Lordului Lamb.

— Prefer o casă în oraş. E mult mai comod pentru mine din cauza afacerilor. Mă gîndisem să se afle pe undeva pe lîngă Companie Indiei de Est sau pe Leadenhall Street.

Atît Watson cît şi Goldman erau speriaţi. Să locuiască la o asemenea adresă ar fi fost o proastă reclamă pentru el. Un om cu o poziţie socială ca a sa trebuia să cumpere o casă de pe Mayfaire. Era într-adevăr un lucru neplăcut că un om ajungea să fie judecat după adresa unde locuia.

Savage fu de acord să i se caute o casă pe Half-Moon. Merseră mai întîi să-şi cumpere o trăsură. Alese una rapidă ce ar fi putut străbate distanţa Londra-Gravesend într-o clipă. Îşi cumpără doi cai murgi. Nu putu rezista tentaţiei de a-şi cumpăra şi o şaretă uşoară despre care se spunea că atinge şi treizeci de mile pe oră şi doi cai de rasă. Nici nu clipi cînd nota îi fu calculată la peste trei mii de lire.

Plin de energie se îndreptă spre Leadenhall Street unde-şi avea sediul Compania Indiei de Est. De cînd le închiriase plantaţia, Leopard Leap primise un mare

număr de acțiuni. Intră într-o încăpere spațioasă cu pereți de sticlă și verandă. Era numită camera de oaspeți.

Auzind un glas prietenesc în spatele său, se întoarse.

— După cîte văd, te-ai întors, în sfîrșit, din India. Aș avea nevoie de un sfat în privința investițiilor mele. În schimb ți-aș putea da niște informații despre Londra. Cred că o vezi mult schimbată de cînd ai plecat de aici.

Dădu mîna cu un individ cu o înfățișare deschisă, cam de vîsta sa.

— Sînt Adam Savage. Am venit de curînd din Ceylon.

— De unde am auzit oare de numele ăsta? Bărbatul se prezentă ca fiind Cavendish.

În curînd Savage făcu cunoștință și cu Ducele Devonshire. Savage recunoscu în acesta o persoană cu care semăna în multe privințe. Amîndoi erau oameni care nu puneau preț pe conveniențe, cu mintea limpede, gata oricînd să pună în discuție o afacere profitabilă.

Vorbiră în scurtul timp cît fură împreună despre multe lucruri, inclusiv despre politică.

— Avem nevoie de un om ca tine în Companie, spuse Devonshire.

— Dar n-am un loc, replică Savage.

— O sumă consistentă de lire îți va putea ajuta să-ți găsești un loc, îl informă Devonshire.

Savage reținu informația.

— Vom da o serată la reședința Devonshire săptămîna viitoare. Îi voi spune Georgianei să te treacă pe lista invitaților. Te rog să vii. Jumătate din cei prezenți acolo vor fi prieteni de-ai soției mele și de-ai prințului de Wales, dar îți spun sigur că vor fi și oameni inteligenți pe-acolo. James Wyatt arhitectul și Pope filosoful. Dacă ți-ar face plăcere aș putea invita și pe Warren Hastings ex-guverantorul Indiei.

— Cunosc deja pe doi din indivizii de care mi-ai pomenit. Wyatt mi-a proiectat o casă în Gravesend pe care încă n-am avut ocazia s-o văd.

— De acolo îți știu numele, bineînțeles! spuse Devonshire, încîntat că a făcut legătura.

— Voi fi încîntat să vin, acceptă Adam. Pînă atunci, îmi voi procura o îmbrăcăminte mai arătoasă.

Savage nu se întoarse la casa din Curzon Street pînă la vremea cinei. La etaj, atît John Bull cît și Kirinda îl așteptau cu priviri posomorîte. Îi pregătiseră așternuturi curate, dar se simțeau ușurați că stăpînul lor va trebui să se spele într-un lighean.

— Care-i problema? îl întrebă pe John Bull.

— Am să vă spun două lucruri îngrozitoare, care vă vor necăji, Excelență. Menajera are pureci. N-am să-i dau voie Kirindei să coboare și să se umple și ea de pureci.

— Dar cum ți-ai dat seama de asta, John Bull?

— Mi-a spus chiar ea. Mi-a spus că de aceea își acoperă capul cu tichia aceea caraghioasă.

Savage simți pentru o clipă că-și pierde cumpătul, dar întrebă calm.

— Și al doilea lucru care o să mă necăjească?

— Doamna Hogg a mîncat papagalul! izbucni.

Savage își mușcă buzele ca să nu izbucnească în rîs. Deși doamna Hogg putea fi de o lăcomie nemaipomenită, se îndoia că pasărea aceea mică dar gălăgioasă i-ar fi potolit apetitul.

— Din cîte îmi dau seama nu te înțelegi bine cu personalul, îi spuse cu o voce uscată.

Apoi se uită la Kirinda.

— Ai mîncat ceva astăzi?

Ea își lăsă genele negre în jos și scutură din cap. Savage știa că n-avea nici un rost să-l admonesteze pe John Bull. Încăpățînatul Tamil avea nevoie de cel

puţin o lună pînă să se obişnuiască cu noile condiţii, iar săraca Kirinda avea să facă faţă încă şi mai greu.

— În cazul acesta mergem să cinăm?

— Oriunde am fi, în Ceylon sau în Anglia este inacceptabil ca noi să cinăm cu tine, stăpîne.

— Dacă înţelegi că eu sînt stăpînul tău, atunci trebuie să-mi asculţi ordinele, iar dacă eu ţi-am ordonat să mergem la cină aşa vei face, John Bull.

— Da, Excelenţă, răspunse acesta nedumerit.

Ajuns în sufragerie Savage îi spuse lui Fenton:

— Vrei să-i spui doamnei Hogg că vom cina?

Îi ţinu scaunul Kirindei şi-i arătă lui John Bull locul său. Doamna Hogg aproape scăpă castronul cu supă văzînd că va trebui să-i servească pe servitorii lui Savage. Faţa ei arăta clar dezaprobarea.

Cu vocea de gheaţă Savage spuse:

— Doamnă Hogg aşa vrea să-mi cer scuze pentru c-am lăsat pasărea pe hol. N-am ştiut că vă va deranja. Am să vă rog s-o mutaţi în camera mea.

— Da, domnule.

— De asemenea, am să vă rog să-l scuzaţi pe John Bull că v-a numit femeia-porc. N-a făcut-o din lipsă de respect, vă asigur. A fost doar o neînţelegere în privinţa cuvintelor.

— Accept scuzele, spuse doamna Hogg, aruncînd servitorului o privire duşmănoasă.

Următoarele cuvinte ale lui Savage căzură ca trăsnetul.

— Acum e rîndul tău.

Cînd îi privi ochii albaştri oţeliţi, simţi un fior trecîndu-i prin tot corpul.

— Rîndul meu? întrebă.

— Da, rîndul tău. Te vei scuza pentru felul cum i-ai tratat pe aceşti oameni. I-ai lăsat fără apă şi mîncare toată ziua, doar pentru simplul fapt că n-au culoarea

pielii dumitale.

Fața doamnei Hogg se înroşi ca focul.

—Mă scuz, murmură neavînd de ales.

Vocea lui Savage se mai îmblînzi, dar privirea îi rămase rece:

— Doamnă Hogg, dacă mirosul care vine dinspre bucătărie este de ceapă, îți voi sugera să mănînci doar tu ce-ai pregătit, iar nouă să ne aduci ceva pe gustul nostru.

Doamna Hogg nu-i privi prea frumos. Dispăru în sanctuarul ei şi nu se mai întoarse. În cîteva clipe apăru Dora şi le servi cina. Trei perechi de ochi îi priviră capul. Purta o bonetă de dantelă. Ochii lui Adam Savage sclipiră amuzați.

— E o bonetă drăguță, murmură văzînd că fața servitoarei se luminează de plăcere.

Capitolul 13

Cu ajutorul de nepreţuit al domnilor Watson şi Goldman, aurul lui Savage se afla în siguranţă. Apoi îu angajat un secretar pe nume Sloane şi primi şi o ofertă pentru casă în Half-Moon Street.

Odată cu poşta sosi o invitaţie la serata reşedinţei lui Devonshire şi un răspuns de la Stoke. Savage deschise plicul şi citi cu plăcere rîndurile scrise cu multă grijă de Lord Lamb:

Dragă domnule Savage,

Vă mulţumesc că m-aţi înştiinţat despre sosire dumneavoastră în Anglia. Vă rog să rămîneţi invitatul nostru în Curzon Street cît veţi avea nevoie. Îmi pare rău că trebuie să vă anunţ că Lamb Hall este în doliu şi nu primim vizite pentru moment. Dacă vreţi să-mi transmiteţi ceva, o puteţi face prin intermediul avocaţilor Watson şi Goldman.

Anthony Lamb

Savage se gîndise că cei doi copii ar putea fi în doliu din cauza morţii tatălui lor, dar trecuseră totuşi cîteva luni de atunci şi n-aveau nici un motiv plauzibil să-l primească la Lamb Hall. Hîrtia aceea arăta clar că voiau să-l ţină la distanţă. În ce scop?

— Trebuie să plec din Londra pentru cîteva zile. Ştiu că n-ai nici cea mai mică dorinţă să rămîi în casa asta

fără mine, așa că singura soluție ar fi să vă iau pe amîndoi la casa pe care mi-o construiesc la Gravesend. Mă gîndesc să-ți las ție sarcina de a alege personalul pentru Edenwood, dar acum n-avem timp pentru asta. Casa e nemobilată și fără servitori dar cred că în cîteva zile te vei descurca cu toate astea.

John Bull dornic să-și intre în atribuții, replică:

— Îndată ce vom ajunge, Excelență, va avea servitori. Un om la fiecare etaj este suficient.

Savage înțelese ce voise să spună John Bull.

— Nu cred că va trebui să trăim într-un regim spartan, dar îți mulțumesc pentru propunere.

Apoi se hotărî să-l pună la încercare pe noul secretar. Deși nu erau prea ortodoxe gîndurile lui, trebuia să vadă cîte parale face noul angajat.

Savage mîna trăsura. Kirinda stătea în cupeu cu cea mai mare parte din bagaj în jurul ei în timp ce John Bull călărea unul din caii arabi pur sînge pe care Savage îi cumpărase din Ceylon. Jeffrey Sloane ocupa locul de lîngă stăpîn admirîndu-i îndemînarea cu care mîna caii. În același timp nota instrucțiunile pe care i le dădea Adam Savage.

— N-am văzut pînă acum casa, dar pot să mi-o imaginez, îi spuse Savage. Dacă nu-mi place am s-o transform într-o cîrciumă. Va trebui să faci rost de mîncare pentru cai, pentru noi și de ustensile pentru gătit, imediat cum ajungem. Alte lucruri vor mai putea să aștepte. Lasă-l pe John Bull să aleagă ce va crede de cuviință. Are ochiul format pentru ce-i bun.

Pe măsură ce se apropia de Edenwood avea sentimentul ciudat că se îndreaptă către casă. Trăsura străbătu o alee de stejari și casa se ivi în toată splendoarea. Era mai mult decît tot ce sperase și visase. Lăsă caii lîngă grajduri și se opri în fața intrării. Voia

să fie singur acum cînd vedea casa pentru prima oară. Pe măsură ce trecea dintr-o cameră în alta se simţi îndrăgostit definitiv de această casă. Urcă scara circulară păşind cîte două trepte deodată. Ajunse în dormitorul său şi ieşi în balcon. Inima îi tresări de bucurie.

Savage voia să-şi clătească privirea, să atingă şi să respire în noua lui casă, dar datoria îl chema. Ştia că trebuie să parcurgă douăzeci de mile şi să ajungă la Stoke unde îi va întîlni pe gemeni. Începu să se gîndească la ei ca la copiii lui. Acum, că avea proprietatea de la Edenwood era un gînd confortabil.

Lăsîndu-şi oamenii să se ocupe de cele trebuincioase, Savage încăleca pe calul arab pe care-l călărise John Bull şi se îndreptă spre Stoke.

Privi către impunătoarea clădire din Lamb Hall. Era înconjurată de cîteva ferme, dar satul crea o puternică impresie de rustic. Reşedinţa era izolată pe pajiştea Medway, care avea deschidere la mare. Era un loc splendid să creşti copii dar puţin cam retras pentru un tînăr de vîrsta lui Anthony Lamb, gîndi Savage.

Cînd Antonia îl văzu de la fereastră pe călăreţul brunet, puternic, coborînd de pe calul negru, ştiu cine era fără să i se spună. Intră imediat în panică.

— Roz! A venit! ţipă urcînd scările cîte două odată. Scăpaţi de el imediat.

Alergă grăbită în camera lui Anthony şi se aşeză pe un scaun lîngă fereastră aşteptînd să vadă plecarea vizitatorului nedorit. Luă o carte, dar o lăsă imediat în poală nefiind în stare să citească. Inima-i bătea nebuneşte, iar gîndurile i se învălmăşeau în cap.

— Oh, Doamne, de ce trebuie să fac faţă de una singură unei asemenea încurcături?

Se împlineau aproape două luni de cînd dispăruse fratele ei. Prefera să se gîndească la Tony ca şi cum

n-ar fi dispărut şi nu s-ar fi înecat. Se întrebă cum s-ar fi comportat fratele ei în faţa tutorelui.

O, Doamne, cine-o îndemnase oare să sugereze acele îmbunătăţiri extravagante şi extrem de costisitoare pentru Edenwood. Şi-o făcuse cu mîna ei. Pentru că nu putea să-şi cheltuiască proprii bani, făcuse în aşa fel încît să cheltuiască dintr-ai lui. Toate lucrurile acestea se petrecuseră înaintea accidentului de pe mare, cînd credea că tutorele se află departe, în Ceylon. Acum, trebuia să joace toată mascarada asta, cum că era fratele ei iar Adam Savage apărea dintr-odată cît se poate de real şi cu o figură cît se poate de autoritară.

Privindu-l pe omul acela impunător, brunet, cu o înfăţişare hotărîtă, îşi dădu seama că se purtase prosteşte. Numai un prost ar fi supărat pe omul care avea controlul vieţii şi banilor lui, iar el nu părea uşor de păcălit. Inima i se zbatea nebuneşte. Îşi dădu seama că nu are cum să evite întîlnirea cu el, dar, Doamne Dumnezeule, nu astăzi.

Domnul Burke deschise uşa şi-l măsură din cap pînă-n picioare pe musafir. Savage nu avea carte de vizită, dar cu o voce gravă, joasă se prezentă majordomului şi-i spuse că dorea să-l vadă pe Lordul Anthony Lamb.

Roz veni să-l întîmpine.

—Bună ziua, domnule Savage. Intraţi, vă rog?

Schimbă rapid o privire cu domnul Burke, spunîndu-şi unul altuia că Savage nu era nici pe departe persoana pe care se aşteptau s-o vadă. Înfăţişarea omului acesta brunet, înalt, avea ceva grav şi sumbru. Faţa lui vorbea despre un trecut sinistru şi, cu siguranţă, reputaţia lui în privinţa femeilor trebuie să fi fost scandaloasă. Asta era un lucru uşor de recunoscut; era foarte atrăgător.

Adam Savage o privi cu atenţie pe femeia frumoasă, în vîrstă, din faţa lui. De la ea moştenise, probabil, Eve eleganţa şi ar fi putut spune chiar că Rosalind fusese cu mult mai frumoasă decît fiica ei. Aşteptă ca ea să se aşeze mai întîi şi apoi se aşeză şi el.

Fără o introducere prealabilă spuse:

— Lady Randolph am venit să vă aduc veşti liniştitoare odată cu prima mea vizită. Fiica dumneavoastră se reface cu bine din urma şocului provocat de moartea Lordului Russell. E o femeie cu capul pe umeri şi ştie că a fost mai bine că s-a întîmplat aşa decît să îngrijească un invalid toată viaţa.

— Mulţumesc pentru veştile pe care mi le-aţi adus despre fiica mea, domnule Savage. Eve are o rezistenţă pe care mulţi o invidiază.

Savage înţelese imediat că avea de a face cu o femeie perspicace.

— Imediat după moartea Lordului Russel m-am hotărît să mă întorc în Anglia să văd pe Anthony şi pe Antonia.

Un val de durere îi înăbuşi cuvintele lui Roz şi trebui să facă un efort pentru a-şi stăvili lacrimile. Omul din faţa ei arăta puternic şi, deşi era zdrobită de durere trebuia să-i spună despre pierderea suferită.

— Domnule Savage am să vă aduc la cunoştinţă un lucru groaznic. Mi-e teamă că n-o să aveţi ocazia niciodată s-o întîlniţi pe nepoata mea, Antonia.

Savage rămase blocat. Din scrisoarea pe care o primise de la ei, afla că sînt în doliu, dar nu se gîndise la o a doua moarte. Doamne, dacă Eve află că şi-a pierdut fiica va fi distrusă. Se uită admirativ la doamna curajoasă din faţa lui.

— Îmi pare rău de această pierdere, doamnă, dar cînd mă gîndesc la ce simţiţi dumneavoastră mă simt

umilit. Dacă nu vă deranjează, ați putea să-mi spuneți ce s-a întîmplat?

Compasiunea din vocea lui o făcea și mai tristă, dar își reveni și povesti despre furtună și accidentul de pe mare.

— Și nu i-ați găsiți corpul? întrebă.

Roz clătină din cap.

— Sînt aproape două luni de atunci și am pierdut aproape toate speranțele. Trebuie să mă împac cu situația. N-am altă soluție, spuse cu o voce tristă.

— Sînteți curajoasă, doamnă. Curajul e calitatea pe care o admir cel mai mult.

— Vă mulțumesc, domnule Savage. Lordul Lamb a suferit atît de mult încît nu și-a revenit pe deplin. Gemenii sînt legați foarte puternic unul de celălalt și va trece încă mult timp pînă cînd Anthony va reveni la normal. A rugat să nu fie deranjat astăzi.

— Doamnă Randolph, deja l-am deranjat sosind aici. Sînt nerăbdător să-l întîlnesc, acum, mai mult ca niciodată.

— Sînteți sigur că e bine ce faceți, domnule Savage? întrebă Roz sperînd că-i va distrage atenția.

Dar sperase degeaba.

— Da, cred că e bine. N-a avut în preajmă sprijinul tatălui său, timp de prea mulți ani. Nu e bine să fie lăsat să sufere. Locul acesta e destul de izolat, poate cădea în melancolie. Ceva sau cineva trebuie să umple acest gol din existența sa. Și cred că-l voi ajuta cumva. Ar trebui să se ocupe cu ceva, nu credeți?

Cum să poți dărîma o asemenea logică și asemenea argumente pline de bun simț. Voia s-o protejeze pe Antonia, dar simțea instinctiv că Adam Savage era o forță a binelui. Mai mult decît atît, avea o putere și o tărie de caracter care i-ar fi putut revigora pe toți.

— Cu permisiunea dumneavoastră voi merge sus

să schimb două cuvinte cu el.

Asta nu era o întrebare. Privirea lui era directă şi avea un efect uluitor asupra ei. Era bărbatul în faţa căruia Roz nu putea spune nu.

Cînd Antonia auzi bătaia în uşă îşi închipui că era domnul Burke şi că venise să-i spună că totul se rezolvase.

— Intră, spuse şi ochii i se lărgiră de uimire cînd văzu bărbatul care-i păşi pragul camerei.

Toate ideile ei despre cum ar fi arătat tutorele ei dispărură. Nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o asemenea fiinţă. În primul rînd era mai înalt şi mai lat în umeri decît toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Corpul umplea cadrul uşii cu umerii lui largi. Părul îi era de un negru ce bătea în albastru, bogat, ondulat, revărsîndu-i-se pe umeri. Faţa avea culoarea mahonului contrastînd cu albastrul intens, întunecat al ochilor. O cicatrice îi brăzda faţa de la nară pînă la buza superioară, dar asta nu dăuna cu nimic înfăţişării. Arăta ca şi cum ar fi venit din altă lume, ceea ce într-adevăr se întîmplase. Poate chiar mai ciudat decît atît. Arăta ca un zeu coborît în chiar clipa aceea din Olimp.

În acelaşi timp, imaginea pe care şi-o făcuse Adam Savage despre Anthony Lamb se schimbă îndată. Băiatul acela înalt, subţirel, care sărise agitat de pe scaun părea atît de neajutorat, atît de fraged la faţă pentru cei şaptesprezece ani ai săi, încît Adam se simţi dezamăgit.

— Tony? Sînt Adam, Adam Savage. Îmi pare foarte rău de pierderea pe care ai suferit-o.

Văzu ochii băiatului umplîndu-se de lacrimi şi-i luă ceva timp pînă să găsească nişte cuvinte de îmbărbătare.

— Ştiu ce legat erai de sora ta geamănă, dar dacă ea te-ar vedea acum ar fi supărată. Sînt un om direct aşa că voi fi sincer cu tine. Am învăţat că moartea

este o parte a vieții care trebuie și ea acceptată. Sînt multe lucruri pe care le-ai putea face în situația ta, unele bune, altele mai puțin bune. Sfatul meu e să privești curajos viitorul. Cînd te vei gîndi la sora ta geamănă, amintește-ți clipele fericite pe care le-ați petrecut împreună. Și de-acum încolo trăiește-ți viața din plin. De fapt ai de trăit viața a două persoane, nu-i așa?

Antonia era furioasă. Cum îndrăznea să apară așa, neinvitat și să-i mai dea și sfaturi? Era atît de dur și rece! Fratele ei geamăn era mort și el o îndemna să-și trăiască viața mai departe. Lacrimi i se scurseră din colțul ochilor, pe obraji. Se gîndi că este cea mai rece și mai aspră ființă umană pe care o întîlnise vreodată. Ei, dacă-i plăceau discursurile, va avea parte de unul.

— M-am străduit să te urăsc, spuse cu brutalitate Tony, dar ura e un sentiment atît de străin de mine, încît nu cred c-am să pot.

Tony își băgă adînc mîinile în buzunare.

— Dar aș putea să te detest.

— Oh, încearcă să mă urăști. E un sentiment puternic care-ți va da tărie de caracter, îi spuse Savage tăios.

E al dracului de frumos, gîndi furios Adam. Tony Lamb era un exemplu cît se poate de nimerit pentru a ilustra nedreptatea vieții. Tînărul acesta răzgîiat avusese nu doar privilegiul unui titlu și a unei moșteniri, dar zeii îl înzestraseră și cu o frumusețe excepțională. Adam se simți prost cînd își dădu seama ce gînduri păcătoase îl luaseră în stăpînire. Nu trebuia să se complexeze din pricina feței sale imperfecte față de chipul acela imaculat. Suspină.

— Să încercăm să ne suportăm unul pe altul.

— Din partea mea va fi un efort considerabil. Cred că ești total insensibil la durerea mea, spuse Tony.

— Crezi că nu ştiu ce înseamnă durerea? întrebă Savage calm dar mohorît.

—Nu ştiu ce aştepţi de fapt de la mine.

— Aştept să trăieşti această tristă întîmplare cu tăria de care dă dovadă un bărbat şi să nu te laşi copleşit ca un copil.

Cuvintele acestea o făcură pe Antonia să se ruşineze de lacrimile ei cu atît mai mult cu cît tutorele ei crezuse că Lordul Lamb, personajul pe care-l juca ea, e un plîngăcios.

Adam se uită la faţa aceea drăguţă şi fu izbit de feminitatea chipului. Pentru prima dată simţi că-l cuprinde mînia împotriva fostului său prieten, Russel. De ce nu-şi luase fiul cu el în India? Îl lăsase aici, în Anglia cu bunica şi sora, drept tovarăşi. Îl lipsise complet de modelul unui bărbat. Savage urma să aibă o treabă grea. Însă, la naiba, va face un bărbat din el!

— Tatăl tău mi-a fost un prieten foarte apropiat; îl condamn totuşi pentru că nu te-a luat în India să trăieşti experienţa vieţii de acolo. Trebuie să fii tare, de dragul mamei tale. Va fi zdrobită de durere cînd va auzi de Antonia.

Tony nu scrisese încă mamei sale. Sperase că Anthony se va întoarce şi nici ea, nici Roz nu doriseră să vorbească despre o supărare care poate se dovedea fără temei.

Adam Savage îşi trase un scaun şi se aşeză comod întinzîndu-şi picioarele. Tony îşi aţinti privirea în jos, apoi îl privi drept în ochi:

—Mama nu ştie nimic.

Era un mesaj discret prin care Tony îi sugera lui Savage să nu-i spună nici el.

—Este la capătul celălalt al lumii. De ce să-i sfîşiem inima?

— E un sentiment nobil, într-adevăr, dar nu poţi să trăieşti în minciună. Eve va afla mai devreme sau mai

tîrziu.

— În cazul acesta prefer să afle mai tîrziu decît mai devreme, îi răspunse Tony acru vrînd să-și impună punctul de vedere măcar în această privință.

Savage făcu un gest descurajat cu mîinile.

—Decizia îți aparține. O voi respecta.

—Mulțumesc, domnule Savage.

—Spune-mi, te rog, Adam.

Ridică de jos cartea care-i căzuse din brațe în momentul în care intrase în cameră.

— Ce citești? Văzu că era un roman de Samuel Richardson intitulat *Pamela sau Virtutea răsplătită.*

Tony se îmbujoră ușor.

— E povestea unei servitoare care rezistă avansurilor fiului stăpînului ei și în felul acesta el ajunge s-o ia de nevastă.

Savage izbucni într-un rîz zgomotos.

— Mai bine citește *Aventurile lui Joseph Andrews.* E o parodie despre cum rezistă un tînăr avansurilor stăpînei lui. E o aventură amuzantă cu scene nostime petrecute în locuri care de care mai dubioase.

Tony fu șocată de conversația deschisă pe care o purta cu ea, și-și dădu seama că de fapt așa era normal să se comporte. Își notă în minte să citească romanul acela.

Savage hotărî să-i dea lui Tony o educație aspră. Afară îl aștepta o lume hămesită care-l va înghiți. Îl va lua sub aripa lui ocrotitoare și îl va învăța din experiența sa. Dumnezeule, după cum vorbea, Tony avea toate șansele să fie virgin!

— I-am spus domnului Watson să-ți dubleze renta lunară. Sincer mă mir cum ai reușit să te descurci cu suma derizorie pe care ai avut-o pînă acum.

Tony rămase cu gura căscată. Cu un tutore care să îi administreze averea, crezuse că a obține bani va fi

o treabă dificilă. Doamne, dacă el a trecut pe la *Watson & Goldman* înseamnă că aceştia i-au arătat notele de plată ale rochiilor şi celorlalte lucruri.

— Am cheltuit ultimii bani pe un harnaşament nou . Însă, cred că din banii mei nu voi putea plăti lucrurile cumpărate de sora mea şi de bunica. Acum că mi-aţi mărit renta, voi putea plăti acele facturi, spuse Antonia cu un glas răspicat.

Savage respinse ideea cu un gest al mîinii.

— Am avut grijă de toate, inclusiv de cheltuielile făcute pentru fermă. Aş vrea să le vizitez şi pe cele din împrejurimi. E mai puţin costisitor să întreţii bine o proprietate decît să repari.

Antonia se simţi datoare să fie cinstită faţă de el. Era şi aşa destul de greu pentru ea să-şi ascundă adevărata identitate.

— Nu mă prea pricep la tranzacţiile cu bani, domnule Savage... Adam, dar aş putea să învăţ.

— Voi investi banii tăi în ceva profitabil.

Tony îl crezu pe cuvînt. Era clar că omul ăsta putea să schimbe mersul lumii dacă îşi punea în cap aşa ceva. În ciuda a ceea ce voia să simtă pentru el, nu se putea abţine să nu admire felul direct în care vorbea. Înţelese imediat că putea învăţa de la el mai multe decît de la toţi tutorii pe care ea şi Anthony îi avusese de-a lungul anilor.

Savage se căută în buzunare şi scoase o tabacheră. Luă din ea o ţigară lungă, subţire, făcută din cel mai fin tutun din India şi i-o întinse. Era conştient că tînărul nu mai fumase înainte, dar acum era o ocazie excelentă pentru el de a experimenta tabacul fără să fie stînjenit de prezenţa altor persoane.

Tony scutură din cap.

— Eu... niciodată...

Ochii ei puţin speriaţi îl amuzară teribil pe Savage.

— N-am fumat niciodată tabac indian, numai turcesc.

— Acum a sosit timpul tuturor începuturilor, îl încurajă Savage.

Antonia simţi o căldură ciudată. Cuvintele lui aveau o notă intimă, tandră. Luă o ţigară, o puse între buze şi aşteptă ca el să i-o aprindă.

Savage nu-i spusese ce să facă imaginîndu-şi că flăcăul îi va imita mişcările. Adam îşi aprinse mai întîi ţigara lui. O aprinse cu un gest calm, scuturîndu-i mai întîi capătul şi apoi o ţinu între degetul mare şi degetul arătător. Aprinsese un chibrit pe care-l apropiase de capătul ţigării în timp ce, concomitent, trăgea din capătul pe care-l ţinea între buze. Apoi suflă un nor de fum albăstriu.

Tony trase aer adînc în piept şi încercă să ţină ţigara dreaptă pînă avea să i-o aprindă Adam. Buzele îi tremurau imperceptibil. Dintr-odată simţi că limba îi ia foc şi se opri imediat. Cu toate acestea jarul aprins al ţigării era pe punctul de a cădea, aşa încît se văzu nevoită să tragă din nou şi gura i se umplu de fum. Aproape că îl înghiţi, dar dîndu-şi seama ce dezastru s-ar fi putut întîmpla îl suflă imediat. Nu voia să-l privească pe Adam în faţă. Devenise extrem de important ca el să o admire. Dacă i-ar fi văzut o ironie în ochi s-ar fi simţit jignită.

Se uită la mîna lui, privindu-i îndemînarea cu care ţinea ţigara între degete. Îi urmări gestul cu care ducea ţigara la buze şi-l imită. Gestul era aproape neglijent, dar degaja o anume senzualitate. Ocolindu-i cu grijă ochii trase din nou, savurînd mirosul şi gustul apoi, scoţîndu-l uşor pe gură, ţinu pleoapele pe jumătate închise pentru a nu-i intra fumul în ochi.

Cînd simţi că se descurcă se uită în ochii lui albaştri limpezi. În privirea lui nu era nici mulţumire, nici admiraţie. Faţa exprima o oarecare aprobare. Tony fu-

mase ţigara cum trebuia. Fumară în tăcere, privindu-se din cînd în cînd pentru două-trei secunde. Savage stinse ţigara într-unui din sfeşnice şi Tony se simţi caraghioasă făcînd acelaşi lucru.

— Să mergem la ferme, sugeră Adam pe un ton hotărît şi se ridică.

Tony îşi părăsi atitudinea expectativă. Savage avea să vadă că e incapabilă să-şi dea seama de lucrurile necesare.

— Bine, fu de acord pe dată Tony ştiind că trebuie să fie hotărîtă măcar pînă în momentul cînd avea să se facă de rîs. Spune-i lui Bradshaw să-l înşeueze pe Neptun. Ne întîlnim la grajduri.

De îndată ce Adam Savage plecă, Tony se sprijini de masă şi închise ochii suspinînd. Să-l ia naiba pe acest individ! Era o provocare prea mare din partea soartei. Era ceva în omul ăsta care-i zgîndăra mîndria. Nici pentru tot aurul din lume nu i-ar fi spus că nu mai fumase înainte.

Pentru moment crezu că va leşina de greață. I se făcu brusc rău şi abia avu timp să scoată oala de noapte de sub patul lui Anthony înainte de a vărsa. Îşi spălă apoi mîinile şi faţa, luă cravaşa fratelui ei şi coborî scările cu multă prudenţă.

Tony văzu neliniştea zugrăvită pe faţa lui Roz. Domnul Burke o aştepta în hol, în faţa uşii. Îngrijorarea era întipărită şi pe faţa lui. Tony nu îndrăzni să deschidă gura. Ridică puţin mîna ceea ce voia să însemne că deocamdată se descurcă. Dacă soarta îi va zîmbi nu va fi descoperită.

Văzu superbul cal pur sînge lîngă grajd dar nu era nici urmă de Adam Savage sau de Neptun. Intră înăuntru, încercînd să nu inspire prea adînc. De obicei mirosul de animale şi de balegă nu-i făcea rău; astăzi, însă, nu putea fi sigură de nimic.

Îl văzu pe Savage discutînd pasionat cu Bradshaw. Cînd Tony se apropie de ei, Savage ridică șaua, i-o dădu și continuă să vorbească cu Bradshow. Ea înțelese aluzia. Tutorele ei înțelegea că un tînăr de șaptesprezece ani își înșeuează singur calul dacă se respectă.

Suspină din adîncul sufletului. Adam Savage era cea mai masculină apariție pe care o întîlnise pînă atunci. Îmbina tăria de caracter cu puterea fizică. A înșeua calul și a punea harnașamentul era probabil pentru el una din cele mai ușoare treburi din lume. Savage putea intimida orice fată. Antonia își flutură genele văzîndu-i mușchii reliefați sub pielea bronzată. Jucînd rolul lui Anthony trebuia să se descurce singură. Cu o oarecare stînjeneală se urcă în șa fără să-l mai aștepte pe Savage și mînă calul prin parc. °

Savage o ajunse din urmă în timp ce ea se îndrepta acum spre cîmpuri.

—Ai adus calul ăsta pur sînge din Ceylon?

—Da. Am adus doi, dar aș vrea să mai cumpăr. Știi cumva dacă sînt niște cai buni de vînzare prin preajmă?

Tony clătină din cap și spuse scurt.

—Nu de aceeași calitate ca al tău.

Era iritată. La naiba! Un arab pur sînge costă o avere.

Ajunși la prima fermă descălecară. Tony îl prezentă lui Joe Bradley și Savage îi puse cîteva întrebări.

Una dintre fete avusese curajul să-l salute trimițîndu-i chiar priviri provocatoare. Tony o bruscă printre dinți:

—Pleacă, Mary, avem de discutat treburi serioase.

Savage ridică din sprîncene. Din cîte își amintea, tinerii de șaptesprezece ani erau la vîrsta erecției; sîngele le alerga rapid prin vene, erau conduși mai mult de instinct. Dar fetele astea, aproape coapte pentru dragoste, moarte de dragul tînărului Lord Lamb, păreau să nu-i stîrnească nici cel mai vag interes. Tony încă

își închipuie probabil că penisul îi slujește doar pentru a face pipi.

Savage îl privi pe Tony și chipul lui frumos îl făcu să se gîndească din nou cît de răzgîiat fusese crescut. Habar n-avea ce înseamnă munca, ce înseamnă să-ți fie foame, ce înseamnă responsabilitatea. Cu siguranță nimeni nu-l pusese să facă ceva serios, dar, pe dracu, avea să-l învețe el ce înseamnă munca grea și simțul răspunderii. Savage lăsă hățurile și-i arătă mîinile sale bronzate, cu palme mari.

— Tot ce am, am obținut cu ajutorul lor. Nu m-am născut cu nici un titlu.

Nu mai fusese nevoit să adauge *așa cum te-ai născut tu*. Cuvintele nespuse erau evidente. Mai voia să-i fie clar faptul că un bărbat care nu-și cîștigă avantajele materiale e de-a dreptul dezgustător.

Tony răspunse imediat:

— Dacă ai fi avut șansa de a alege între a te naște cu avere și de a o cîștiga, ai fi ales a doua soluție.

Savage zîmbi în colțul gurii.

—M-ai înțeles corect.

Vederea dinților puternici, albi, contrastînd cu pielea bronzată și cu albastrul întunecat al ochilor o făcu pe Antonia să-și simtă inima bătînd cu putere. Se simțea atrasă de el ca de un magnet, o atracție pur și simplu periculoasă. Deja gîndea că este bărbatul ideal. Încerca să scurteze timpul petrecut cu el, înfricoșată că sînt atît de multă vreme împreună, simțind, inexplicabil, că plecarea lui va răpi și o parte din ea. Sentimentele pentru Adam Savage erau puternice, dar, în același timp, confuze.

— Nu mai pot să rămîn. Am o mulțime de afaceri în Londra și n-am petrecut suficient timp nici la Edenwood.

— Edenwood?

— E casa pe care mi-o construiesc la Gravesend.

— Oh, știu. Am fost s-o văd de multe ori. James Wyatt e un mare arhitect.

Adam Savage simți pasiunea din vocea tînărului și se gîndi că e ceva neobișnuit ca la vîrsta lui să-l pasioneze arhitectura.

— Ți-ar place să fii arhitect?

— Oh, da! Am zeci de cărți despre arhitectură. Nu mă interesează doar aspectul exterior ci și proiectarea.

— Se pare totuși că avem în comun ceva. Tatăl meu a fost tîmplar. A fost elevul lui Chippendale.

— Oh, dar e minunat, însă vorbești de el la trecut. Înseamnă că a murit.

Adam Savage privi în gol.

— L-a ucis sărăcia înainte de a arăta ce lucruri minunate putea face, îi răspunse scurt. Apoi schimbă subiectul.

— Sînt pe cale de a mobila Edenwoodul. Ți-ar plăcea să-ți dai cu părerea?

Tony era să sară în sus de bucurie auzind o asemenea ofertă, dar ezită, gîndindu-se la capcanele ce se puteau ivi în cale.

Savage văzu ezitarea lui Tony.

—Lamb Hall e un loc drăguț; dar crede-mă ai nevoie de o schimbare. Nu vrei să încerci o experiență extraordinară? Cînd eram de vîrsta ta mi-aș fi băgat nasul în toate.

Tony simți nemulțumirea lui Savage. Îi fu teamă să nu creadă că Anthony Lamb e un mormoloc și că-i lipsesc multe din calitățile unui bărbat. Dintr-odată se simți copleșită de dorința de a se depăși pe ea însăși. Pe toți dracii, îi va arăta ce bărbat putea fi.

Ajunși la Hall, Tony îl sună pe domnul Burke. Îi aruncă o privire expresivă spunîndu-i:

— Ajută-mă să-mi împachetez lucrurile, plec la Londra.

Roz se purta cu Adam de parcă se întorsese la prima tinerețe. Cînd Tony și domnul Burke dispărură la primul etaj, Adam o făcu pe Roz confidenta observațiilor sale.

—Doamnă Randolph, cred că voi reuși să-l scot pe Anthony din starea melancolică în care a căzut. A fost

de acord să vină la Londra să mă ajute la alegerea mobilei pentru casa pe care mi-o construiesc la Gravesend.

—Veţi lua cina înainte de a pleca, spuse Roz încercînd să tragă de timp.

—Multumesc, răspunse cu un glas absent Savage.

— Lady Randolph, Anthony pare foarte naiv pentru un tînăr de şaptesprezece ani.

Roz îşi muşcă buzele.

— Gemenii trebuiau să meargă la Londra, dar cînd am aflat despre Russel, n-a mai fost cazul.

— Lord Lamb e la vîrsta cînd trece pragul maturităţii şi, din ce-am trăit, aş putea să vă spun că are nevoie de o oarecare experienţă de viaţă pentru a-şi asuma responsabilităţile ce-i revin ca bărbat.

— E un lucru admirabil, domnule Savage. Sînt sigură că va fi în siguranţă în mîinile dumneavoastră.

Roz se gîndea cu groază la anumite lucruri. Nu-şi putea imagina că Savage o va atinge pe Antonia. Doamne, ce încurcătură.

—Ah! Domnule Burke. Toarnă-i ceva de băut domnului Savage înainte de cină. Eu urc pînă sus să-i dau lui Anthony un mesaj pentru servitorii de la oraş.

— Oh, Roz, sper să mă descurc. E omul cu personalitatea cea mai puternică din cîţi am cunoscut. Am să fiu atentă la tot ce spune, am să-i sorb informaţiile ca un burete. A început de la nimic. Tot ce are, a dobîndit cu ajutorul mîinilor sale.

— Ei, o tachină Roz, pînă la urmă te-a făcut să-i mănînci din palmă.

—Nu-i adevărat. Am fost cît se poate de brutală cu el. I-am spus în faţă că e rece şi indiferent la durerea mea şi că-l detest.

—Şi care a fost reacţia lui?

—A spus că va trebui să ne suportăm unul pe altul.

—Oh, draga mea, e complet nepotrivit să pleci singură cu el, ştii asta.

— Oh, nu, Roz. El crede că sînt bărbat, adică, nu bărbat, un băiat, un băiat cam mormoloc, ca să spun adevărul.

— Dar tu nu eşti bărbat, eşti femeie, iar Adam Savage cred că este unul din cei mai profitori indivizi pe care îi poţi cunoaşte într-o viaţă.

— Ţi-am spus că e *bărbatul total.* Tu nu simţi o atracţie pentru el?

— Sînt o femeie în vîrsta. Dar tu, draga mea, eşti vulnerabilă. Fii atentă să nu cazi pradă farmecelor lui. Nu pot să-mi imaginez cum de i-a scăpat mamei tale.

Antonia era uimită de gîndurile bunicii ei. Încercă să se pună mai întîi în locul lui Roz, apoi în locul mamei ei şi să-l vadă pe Savage în alt fel de cum îl vedea ea. Trăsăturile masculine ale feţei lui păreau sculptate în mahon. Părul negru albăstriu, lung şi ondulat trezeau în orice femeie dorinţa de a-şi plimba degetele prin el. Tony ar fi vrut să ştie dacă era moale ca mătase sau sîrmos. Liniile feţei îi erau desenate cu claritate, nasul şi pometii obrajilor proeminenţi, maxilarul pătrat, încăpăţînat şi, în acelaşi timp, îndrăzneţ.

Corpul îi era înalt şi puternic, umerii uimitor de largi, picioarele puternice şi drepte. Mîinile îi erau bronzate puternic. Faţa arăta că avea încredere în forţele lui, dar aerul acela nu venea din faptul că era bogat. Venea din ceva adînc şi dintr-un fel de a fi foarte masculin. Oricine îl privea îşi dădea seama imediat că era un om tenace, hotărît, cu multă voinţă, ambiţios şi sever. Şi, pe deasupra, arăta grozav de bine. Îl suspecta însă de viclenie. Putea fi primejdios. Putea să înmărmurească pe oricine dintr-o privire.

Suspină adînc, gîndindu-se la cîte femei au căzut victime acestui bărbat.

Capitolul 14

În amurg o pereche de călăreţi se apropie de Edenwood. Tony nu văzuse casa terminată. Acum respiraţia i se oprise. Se întrebă cum reacţionase Adam Savage cînd primise notele de plată pentru marmura importată, pentru gravuri şi pentru celelalte lucruri costisitoare pe care le sugerase. Apoi ridică din umeri. La urma urmei fuseseră ideile Antoniei — nu putea să-l învinuiască pe Lordul Lamb.

În grajdul imens fusese construit un jgheab pentru adăpatul animalelor. Doi cai splendizi pentru trăsură îşi fremătau nările. Alte zeci de locuri aşteptau să fie ocupate de caii de călărie. Tony mulţumi cerului că învăţase să se ocupe de calul ei — o calitate stranie pentru o doamnă. În faţa uşii fură întîmpinaţi de o creatură exotică, îmbrăcată într-un sari de mătase violet. Braţele îi erau pline de stînjenei albaştri culeşi din grădină. Zîmbi timidă şi se lăsă în genunchi.

— Bine ai venit acasă, stăpine. Edenwood e ca un palat. Florile sînt ciudate, dar foarte frumoase.

Savage o ajută să se ridice şi-i duse mîinile la buze.

— Tony, ea e Kirinda. Cîteodată îi spunem *Floarea de Lotus*.

Urmări reacţia lui Tony la vederea acestei femei drăguţe, dar îl văzu zgîindu-se la ea cu o mare curiozitate.

Adam îşi reţinu un zîmbet. Dacă Tony nu se simţea

atras de femei, flăcăul era anormal.

Marmura albă, străvezie fusese folosită la construirea holului pentru recepții. Papagalul își ridică creasta la vederea lui Savage și țipă: *Savage! Păcătosule! Iadul să te mănînce!*

—Aceasta este Rupee, spuse Adam către Tony.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Tony rîzînd cu cît ai plătit pasărea, o rupie.

Savage aprobă.

Kirinda, ținînd o lumînare lungă începu să aprindă celelalte lumănări și lămpi din încăpere. Se mișca atît de tăcută și grațioasă, încît era o plăcere s-o privești.

Un străin se apropie de ei, îmbrăcat în haine de un alb imaculat, cu un rubin mare, roșu-aprins la turban. Aducea o tavă de argint pe care erau așezate două pahare mici.

— Omul acesta e mîna mea dreaptă. John Bull, aș vrea să-l cunoști pe Lordul Anthony Lamb.

— Bună seara, Excelență, bună seara, Lord Lamb. Am așteptat mulți ani pînă să ajung în țara dumneavoastră minunată. E o mare onoare pentru mine să cunosc un lord englez.

Făcu o plecăciune și turbanul îi atinse genunchii.

— John Bull, te rog, nu te înclina în fața mea. Eu trebuie să fac asta. Ești de departe mai instruit decît mine.

—Instruit? întrebă acesta cu o figură perplexă.

Savage îl privi pe Lord Lamb cu atenție să vadă dacă acesta vorbește serios, dar Tony era foarte sinceră.

— Vorbești o engleză foarte bună, dar mai ai puțin de lucru pînă să o desăvîrșești.

Fața lui John Bull radia de mulțumire.

— Iar soția dumneavoastră e una din cele mai drăguțe doamne pe care le-am văzut vreodată.

John Bull era derutat.

Savage izbucni în hohote de rîs.

— Amîndouă observaţiile pe care le-ai făcut sînt extrem de interesante.

John Bull ignoră cuvintele lui Savage şi schimbă subiectul cu o undă de reproş în voce.

— Nu vă aşteptam să sosiţi în seara asta, Excelenţă. Mîncarea pe care am pregătit-o va fi pe gustul dumneavoastră, dar nu şi pe gustul Lordului Lamb. În plus, nici n-avem suficiente paturi.

— Cristoase, John Bull eşti scorţos ca o cămaşă proaspăt apretată. Mie şi lui Tony nu ne stă gîndul la mîncare sau la paturi. Vom dormi pe podea. Tony va fi tratat ca unul din familie. Unde este Jeffrey Sloane?

— Secretarul dumneavoastră e ocupat cu tot felul de hîrtii. N-aş vrea să arunc vreo bănuială asupra lui, Excelenţă, dar plăteşte fiecărui comerciant exact atît cît cere respectiva persoană.

— Îţi mulţumesc că m-ai informat, John Bull. Tony, simte-te ca acasă. Urc la etaj să stau de vorbă cu Sloane.

— Trebuie să-l scuzaţi pe stăpîn. Nu-i plac deloc formalităţile, dar am cunoscut-o pe mama dumneavoastră şi cred că doamna ar fi foarte furioasă să afle că Leopardul v-a lăsat să dormiţi pe duşumea.

— Nu mi-am văzut mama de peste zece ani. Cum arată? întrebă Tony nerăbdătoare.

— O, e foarte frumoasă. Ca o regină englezoaică.

Tony zîmbi. Era clar că John Bull n-o văzuse pe regină. Înţelese că legenda despre frumuseţea mamei ei era cît se poate de adevărată.

— De ce-i spuneţi Leopardul?

— Aşa îi spun oamenii din Ceylon. Plantaţia lui se numeşte Leopard's Leap.

— Dar e splendid! N-ai vrea să-mi povesteşti despre ea, John Bull?

— Voi încerca, dar şi ţara dumneavoastră e splendidă.

— Atunci vom face un schimb de informaţii. Am cîteva cărţi în Curzon Street care o să-ţi placă.

John Bull îşi ridică ochii în tavan.

— Mi-a făcut o impresie foarte proastă în Curzon Street. Acolo am întîlnit-o pe Mrs. Hogg, femeia-porc.

Tony rîse amuzată.

— Acum că tot ai pomenit de asta, trebuie să recunosc că are ceva din trăsăturile animalului pe care l-ai amintit şi uneori şi maniere pe măsură. Oamenii se potrivesc cîteodată cu numele pe care îl au, cum e cazul cu Floarea de Lotus. Îmi pare rău că am presupus că e soţia dumneavoastră.

— Un lotus e o banală floare de apă, spuse cu dispreţ. Este servitoarea stăpînului.

Tony se înroşi dîndu-şi seama de ignoranţa ei. Ce cap de lemn avusese. Creatura aceea exotică era concubina lui Savage. Simţi o împunsătură inexplicabilă de gelozie. Ochii ei se ridicară spre capătul scărilor. Încă unul care îşi merită numele, gîndi.

Pe cînd Savage cobora înţelese de ce-l numeau oamenii lui Leopardul. Dintr-odată se simţi ruşinată. Se întoarse instinctiv spre John Bull:

— Vă ofer prietenia mea, pentru că o meritaţi.

— Oh, Lord Lamb prietenia voastră e fără valoare pentru mine!

— Vrea să spună de nepreţuit, spuse calm Adam, foarte încîntat că tînărul Lamb era îngăduitor şi fără prejudecăţi.

Tony rîse din toată inima.

— Nu mi-am dat seama cît de ridicolă poate fi uneori limba engleză. *Fără valoare* şi *de nepreţuit* ar trebui să fie sinonime.

— Încă nu s-a întunecat de tot. Putem arunca o privire în jurul casei. Vom amîna vizitarea reşedinţei

pînă în zori. Nu vreau să-mi scape nimic.

Savage se îndreptă către grădini. Vocea lui joasă, gravă o fură pe Antonia şi se gîndi că ar putea-o asemăna catifelei negre.

— La Leopard's Leap cînd se lăsa întunericul obişnuiam să stau pe marginea lacului. Aerul se umple de muzica nopţii. Stăteam răbdător pînă se ridica luna şi auzeam paşii leopardului ce venea să bea apă. Avea acest dar de a apare de nicăieri şi de-a dispare tot aşa, pe nesimţite.

Imaginea aceea strălucitoare pe care o construise Ceylonului o făcu pe Tony să-şi dea seama cît de mult iubea Adam acel ţinut.

— Ţi-e dor de locurile de acolo.

— Da, dar nu atît pe cît mi-a lipsit Anglia.

Era ca într-o vrajă. O luase cu el în alt timp şi alt spaţiu. Era ca şi cum ar fi fost singuri în tot universul. Şi ar fi dorit atît de mult s-o atingă că-şi simţi inima strîngîndu-i-se de durere. Stătea foarte aproape de ea şi ar fi putut să-şi sprijine spatele de al lui. Îşi imagină că o sărută, cu blîndeţe pe gît. Scutură din umeri involuntar.

Ceva a trecut brusc pe deasupra lor.

— A fost un liliac! exclamă Tony reuşind să se desprindă de visurile ei.

— Liliecii din Ceylon sînt la fel ca ai noştri?

Savage rîse încetişor.

— Acolo liliecii mănîncă fructele copacului knong, apoi se îmbată şi cad jos beţi morţi. Nu ştiu cînd să se oprească. Poate asta e şi diferenţa dintre cele două lumi. Anglia e moderată. În Ceylon totul este cuprins de o splendidă nebunie.

Cuvintele i se pierdeau în atmosferă pe măsură ce se apropiau de casă. Kirinda veni spre el şi-l întrebă cu voce moale.

—Vă pregătiţi pentru baie, stăpîne?

—Da.

Se întoarse către Tony.

—Nu vii cu noi în piscină?

Tony nu fusese atît de uimită în viaţa ea şi un sentiment de groază îi apăru imediat pe faţă.

— Te uiţi la mine de parcă aş fi un vampir. În Est e un lucru obişnuit să te îmbăiezi, nu doar să te speli. E foarte plăcut. Mi-ar place să experimentezi lucruri diferite de pe tărîmuri diferite. Cred, Tony, că nu eşti atît de încuiat încît să nu fii dornic de experienţe noi?

— Bineînţeles că nu, răspunse imediat Tony. Dar pur şi simplu nu voiam să deranjez acel ritual intim dintre tine şi Floare de Lotus.

Părea atît de ridicolă în acel moment, încît Savage începu să se îndoiască că flăcăul acesta fusese vreodată gol cu o femeie.

— Aţi adus lucrurile de pe vapor? o întrebă pe Kirinda. Dă-i unul din halatele mele şi condu-l spre cealaltă cameră de baie. John Bull va refuza pur şi simplu să ne dea de mîncare dacă nu sîntem curaţi.

Dar pur şi simplu n-aş îndrăzni să deranjez acel ritual intim... — cum naiba de-i venise să spună aşa ceva; şi încă într-o formulare atît de sofisticată? Încercă să-şi ia gîndul de la imaginile care-i veneau în minte, dar nu reuşi deloc. Tony nu se gîndise nici o

clipă la cum ar arăta Adam fără haine. Imaginaţia ei începuse să-l dezbrace. Deşi încerca să alunge aceste gînduri, totuşi ele năvăleau asupra ei tot mai clare şi mai insistente.

Cum arătau umerii aceia largi fără cămaşă? Fără îndoială că era bine făcut. Îi era oare pieptul la fel de bine bronzat ca faţa şi mîinile? În mintea ei nu-l putea imagina cu o piele deschisă la culoare. Era sigură că era bronzat pe întreg corpul. Probabil că avea corpul acoperit cu păr negru. Era uşor să-şi imagineze muşchii puternici ai feselor şi picioarelor.

Antonia nu mai văzuse un bărbat gol. Ştia, bineînţeles, că bărbaţii au un sex complet diferit de al ei, dar în imaginaţie evita să se gîndească la aşa ceva. Îl văzu cu ochii minţii în piscină, gol, cu Floare de Lotus. Obrajii i se aprinseră şi îşi închise strîns ochii sperînd să se calmeze.

În timpul unei singure zile pe care o petrecuse cu Adam Savage, avea mai multe gînduri tulburătoare despre bărbaţi decît avusese în întreaga ei viaţă. Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea?

Apariţia acestui bărbat în viaţa ei o făcuse să se simtă pe de-a-ntregul femeie. Sînii şi sexul ei deveniseră extrem de sensibile. Ori de cîte ori se apropia de Savage, acele părţi ale corpului ei începeau să palpite. La naiba!

Tony fusese invitată de femeia singaleză să-şi aleagă un halat. Unul era din mătase neagră brodat cu dragoni aurii, celălalt era dintr-o lînă fină multicoloră. Făcu baie singură, încercînd să stea în piscină cît mai puţin timp cu putinţă. Îşi luă halatul pe ea imediat ce ieşi din apă, aşa udă cum era.

Masa fu delicioasă. John Bull le servi friptură de miel, fructe şi legume ciudate, apoi dulciuri cu forme curioase între care miez de nucă de cocos învelit în

miere de albine. Ceaiul era aromat și avea gust de portocală. Tony nu îndrăzni să întrebe dacă era de pe plantația Leopardului.

— Nu-mi amintesc de cînd n-am mai mîncat așa de bine, îl complimentă Tony pe John Bull, care-i zîmbi foarte încîntat.

— Dă-ne două pahare cu brandy, spuse Savage.

Purta halatul negru de mătase cu dragoni aurii. Îi ajungea doar pînă la genunchi și îi scotea în evidență mușchii. Picioarele goale, bronzate, o tulburau mai mult decît ar fi crezut.

John Bull îi dădu lui Tony un pahar.

— Acum, că sîntem în Anglia, nu se cuvine ca dumneavoastră să dormiți pe podea, Excelență.

Savage replică:

— Ai dreptate ca de obicei, John Bull. Dar pentru mine patul înseamnă mai mult decît un simplu loc de dormit. Un pat trebuie să se identifice cu tine. Din toate piesele de mobilă din casa asta, patul va fi obiectul cel mai personal și mai intim. Va fi pentru dormit și pentru făcut dragoste. Îl voi împărți cu soția mea. În el îmi voi concepe copiii și poate tot în el se vor naște. Va fi plăcut ochiului și confortabil pentru corp, suficient de mare să poți dormi în voie. Cînd vom merge la Londra îți promit că va fi primul lucru pe care-l voi cumpăra. Pînă atunci însă am să te rog să întinzi pe jos două rogojini indiene.

John Bull făcu o plecăciune iar Tony simți că intră în panică. Va să zică el se aștepta ca ea să doarmă în camera lui.

Savage puse paharul pe marginea balustradei și Tony îl copie în mișcări. Adam scoase dintr-o tabacheră de aur o țigară subțire și i-o întinse.

— A doua n-o să-ți mai facă rău, îi promise cu o voce blîndă, uimind-o de perspicacitate cu care

ghicise ce se întîmplase prima dată.

Dumnezeule, trebuia să fie foarte precaută cu omul acesta. Era foarte ager, foarte şiret. Ar fi fost de ajuns o singură mişcare greşită şi şi-ar fi dat seama că e femeie. Va trebui să fie atentă cum merge, cum stă pe scaun, şi să-şi umple frazele cu înjurături. Tony luă o gură mare de brandy şi se rugă cerului să nu se înece. Dar faţa i se înroşi brusc, şi se relaxă abia în momentul cînd simţi că pămîntul îi fuge de sub picioare.

— Ţi-ar fi de folos să mergi în nişte cluburi din Londra, dar va trebui să mai înveţi cîteva ceva pînă atunci.

Vocea lui nu era aspră; pur şi simplu îşi dădea cu părerea. Cum ar fi putut să se supere pe felul cum îi vorbea? Tony nu mai întîlnise pe nimeni atît de prietenos! Fumau şi beau împreună brandy ca şi cum asta făcuseră de o viaţă.

— Foloseşti droguri? întrebă ea şi fascinată şi îngrozită.

—Din nefericire, da.

Fu surprinsă, dar simţi regretul din vocea lui.

—Din cîte ştiu, opiumul e dracul gol.

Voise ca aceste cuvinte să nu sune ca o mustrare, dar nu-i prea reuşi.

—Îmi pare bine că ştii lucrul ăsta. Cu toate acestea, judecă la rece. Toate lucrurile din lumea asta au şi o parte rea şi o parte bună. Folosit ca medicament, opiumul este un lucru bun. N-aş putea suporta să mi se taie piciorul fără să iau înainte opium.

Tony aruncă mucul ţigării peste balustradă.

— Eu n-aş suporta să mi se taie piciorul în nici o condiţie!

Rîseră amîndoi şi Adam Savage se ridică. Intrară în casă, fiecare rumegîndu-şi propriile gînduri.

Tony se gîndi că, pe de o parte se purta cu ea ca

un părinte sau un tutore, dar, pe de altă parte, lucrurile pe care i le spusese trimiteau cu gîndul la o relaţie mai intimă chiar.

Cum naiba avea să doarmă pe podea? Îşi dădea seama că Savage îşi propusese să-l instruiască pe mototolul Lord Lamb. Era totuşi mulţumită că lumînările nu erau aprinse.

Razele lunii se reflectau prin geamurile fără perdele. Văzu rogojinile groase la capătul cărora se afla cîte o pernă. Se lăsă pe una din ele şi-şi puse mîinile sub cap aşa cum îl văzu făcînd pe Anthony. Brandyul îi încăzise puternic corpul aşa că nu mai avea nevoie de pătură.

Pleoapele lui Tony se lăsau grele peste ochi deşi împărţea camera cu un străin. În momentul în care închise ochii, strîngînd perna, căzu într-un somn profund.

Antonia îşi dorea ceva, nu ştia exact ce, dar îşi dorea acel lucru cu atîta intensitate încît simţea o durere puternică în tot corpul. Era o lebădă neagră. Dintr-odată, din senin, apăru un leopard. Plutea pe lac gîndindu-se cum ar putea să scape, dar leopardul începu să înoate după ea. Dintr-odată se transformă într-o femeie-leopard. Ştiu că animalul acela puternic care alerga în urma ei îi era ursitul. Înainte s-o ajungă, lebăda neagră se transformă în Antonia, lacul deveni piscină, iar leopardul —Adam Savage.

El stătea în piscină pînă la brîu, iar pe pieptul bronzat îi străluceau picături de apă. Întinse mîna către ea.

—Vino lîngă mine.

Ea rezistă. Dacă şi-ar fi dat jos halatul ar fi văzut că e femeie.

Ochii lui, mai albaştri decît apa o vrăjeau. Îşi dorea cu intensitate să se ducă lîngă el. Era totul pentru ea, profesor, tată, frate, iubit, protector, un zeu. Avea o forţă căreia simţea că nu poate să-i reziste. Halatul îi

căzu la picioare şi păşi în piscină înaintînd cu paşi uşori printre florile de lotus.

Îşi dorea ca el s-o strîngă cu braţele puternice. În schimb el începu s-o îmbăieze. Ea îşi acoperi sînii încercînd să-i apere de albastrul arzător al ochilor lui. Cu blîndeţe, dar cu un gest hotărît el îi îndepărtă mîinile.

— Nu e nimic ruşinos într-un corp gol.

Vocea lui, plină şi groasă o determină să-i lase s-o îmbrăţişeze. Îi cuprinse în căuşul palmei un sîn. Respiraţia i se opri pentru o clipă. Mîna aspră îi mîngîia pielea de mătase a sînului. Apa era parfumată discret. Îi putea simţi căldura corpului dar nu-i putea vedea totuşi sexul ascuns de suprafata apei.

— De ce-ai ascuns toate astea de mine? o întrebă.

— Te-am minţit, îi spuse. Nu sînt Anthony, sînt Antonia!

Rîsul lui năvăli în încăpere în hohote puternice.

— Şi eu te-am minţit. Sînt patroana bordelului din Malabar. Mi-ar place să ai experienţa mai multor lucruri de pe tărîmuri diferite. Nu-i aşa că ai să încerci?

— Bineînţeles, îi răspunse ea din toată inima.

O duse pe braţe într-un pat imens în formă de lebădă. Era acoperit de o cuvertură imensă de mătase neagră brodată cu dragoni aurii. Ştia că şi el este gol, dar încă nu îndrăznea să-l privească de la jumătate în jos. Braţele lui puternice o aşezară deasupra lui. Sînii moi erau presaţi de pieptul lui puternic. Îi simţea coapsele ca de marmură. Totul părea atît de dur, de puternic în fiinţa lui, corpul, gura.

Dintr-odată deschise ochii. Îşi dădu seama că fusese un vis erotic. Pieptul ei apăsa rogojina colorată. Podeaua şi nu corpului lui Savage îi strivea sînii. Trase aer adînc în piept şi suspină. Corpul ei tînjea după atingerea acestui bărbat.

Antoniei îi fu greu să adoarmă din nou. Îi era frică să nu aibă alt vis erotic aşa că preferă să rămînă trează toată noaptea.

Capitolul 15

Auzindu-se strigată, Tony deschise ochii.

—Tony! Vino şi uită-te cum arată camera de baie în lumina zilei. Doamne, n-am mai văzut una atît de minunată!

Se ridică în picioare cu greu. O durea fiecare oscior al corpului. Savage apăru în pragul uşii cu un prosop în jurul coapselor şi cu un briceag într-o mînă.

—Ar fi fost timpul să te trezeşti. E trecut de şase, îi spuse mustrător Savage.

— Şase? Doamne, eu credeam că-i amiază, spuse Tony gîndindu-se la domnul Burke şi la ciocolata pe care o sorbea dimineaţa la Lamb.

— N-ai rămas cu dureri de cap după brandyul de aseară, nu? Dacă da, îţi spun un remediu imediat.

—Nu, nu, se grăbi să-l asigure Tony.

Corpul gol al lui Savage înfăşurat în prosop dezvăluia frumuseţea bărbătească în toată splendoarea ei. Pentru tot restul vieţii ei, cînd avea să se gîndească la un bărbat gol, avea să şi-l închipuie pe Adam Savage cu un prosop în jurul şoldurilor. Îngrozită se trezi gîndindu-se la ce se află în spatele prosopului.

Porţiunea aceea neagră se contura perfect şi putea ghici centrul bărbăţiei lui. N-ar fi putut spune cum arăta, dar îşi simţea gîndurile atît de păcătoase că se ruşină.

Cînd se apropie văzu clar că linia bronzată a corpului se oprea la talie. Îi privi bustul, mijlocul şi partea posterioară, constatînd pentru prima oară că un fund de bărbat e complet diferit de al unei femei. Fesele lui erau mici înguste şi tari. Privirea i se lipise de corpul lui ca hipnotizată.

Din cauza peretelui acoperit cu oglinzi de Veneţia, camera părea mult mai mare. Apa din piscină strălucea verde-albastru.

— Uită-te la miniaturile astea pictate. Sînt splendide, se entuziasma Savage.

Tony văzu pictată o lebădă neagră şi simţi din nou prezente în ea senzaţiile din vis. Adam o trezi:

— Artistul care a pictat toate astea este Maximilian Robin din Shepherds Market.

Tony se uită la briciul cu mîner de fildeş. Ochii lui pătrunzători îi priviră faţa.

—N-ai început încă să te razi?

—Cîte... cîteodată, minţi. De fapt, nu prea am nevoie.

—Nu vei avea nevoie pînă nu începi.

Îi putu simţi dispreţul din voce.

—Cînd eram de vîrsta ta aveam barbă deja.

Deschise o cutie din piele şi scoase din ea un briceag cu mînerul încrustat.

—Un cadou pentru tine. Să-ţi fie de folos.

Tony îl luă, simţind în clipa aceea că i-ar place să-l plimbe pe gîtul lui Savage. Luă fără tragere de inimă un prosop. Începu să ascută briceagul de cureaua de piele pe care i-o întinse Savage. El o privea cu atenţie, iar ea ar fi vrut să-i scoată limba. Îi era teribil de teamă că, dacă se va rade îi vor creşte nişte favoriţi de toată frumuseţea. Purta haine bărbăteşti. Îşi tăiase părul, fumase chiar, dar la naiba, n-avea să se şi bărbierească. Ascuţea briciul trăgînd de timp, sperînd că

Savage se va hotărî să plece. Dar el stătea calm aşteptînd să vadă cum îl va mînui.

Cu un gest moale ridică briciul la înălţimea obrazului şi trase de pielea feţei pentru a o întinde, aşa cum îl văzuse pe el făcînd. În momentul cînd lama bine ascuţită îi atinse faţa se şi tăie.

—La dracul izbucni.

Savage ridică ochii în tavan nevenindu-i să creadă.

—Cînd termini şterge-ţi urechile, dacă nu ţi le tai între timp, îi spuse în bătaie de joc.

După ce plecă Tony putu să se strîmbe în voie în urma lui. Ar fi vrut să spargă ceva, să facă ceva care să-l şteargă mulţumirea aceea plină de ironie de pe faţă.

John Bull spălase şi apretase cămaşa şi eşarfa lui Tony. Nu mai avusese hainele atît de bine îngrijite. Îi mulţumi şi-l lăudă.

— Excelenţă sa are mari pretenţii în privinţa asta. Iar Edenwoodul va avea nevoie de mulţi servitori, lucrători şi servitori care să se ocupe de lenjerie.

— Cu greu va găsi pe cineva care să aibă îndemînarea ta, John Bull.

— Da, vom vedea. Astăzi trebuie să angajez mai multe fecioare.

—Servitoare, îl corectă Tony.

—Fecioare, servitoare, care-i diferenţa, vă rog?

Savage tocmai intrase.

— O servitoare e o femeie care are grijă de gospodărie în timp ce o fecioară e o femeie cu virginitatea neatinsă, îi explică răspicat.

John Bull îşi ridică braţele:

— Îmi va lua o zi întreagă să caut servitoare, dar ar trebui să caut cel puţin o viaţă să găsesc fecioare.

Adam Savage zîmbi la gluma lui John Bull şi aruncă inocentului Tony o privire scurtă.

La naiba, îşi spuse Tony. Ştia că se amuza grozav pe seama lui pentru că-l credea încă virgin pe Lord Lamb.

La dejun se serviră fructe şi cafea neagră. În timp ce mîncau Savage discuta cu John Bull afaceri.

Reacţiile ei în privinţa lui Savage oscilau în fiecare secundă. O fascina şi o îngrozea şi ar fi vrut în acelaşi timp ba să-i omoare, ba să-l sărute! Îşi spuse consternată că va fi vai de capul ei dacă-i va surprinde vreo privire înfometată asupra lui. Trebuia să păstreze o oarecare distanţă faţă de el.

Tony spuse:

— Îţi doreai să vizitezi casa de unul singur şi să vezi fiecare cameră. Eu am fost aici de multe ori înainte să fi fost terminată.

Savage se uită recunoscător la Tony.

— Mergi şi aruncă o privire în bibliotecă. E o bijuterie, îi spuse în timp ce se ridica de la masă.

Pătrunsă în încăpere, Tony se apropie să vadă ce fusese sculptat în lemnul de abanos din jurul căminului. Nu fructe şi flori aşa cum crezuse, ci leoparzi, cobre şi manguste, elefanţi, maimuţe şi iguane. Nu rezistă tentaţiei de a-şi plimba degetele pe creaturile acelea exotice sculptate cu atîta îndemînare. Mîna i se odihni pe un animal al cărui nume nu-l ştia.

— E un bandocut, îi spuse o voce groasă.

— Oamenii te numesc *Leopardul* pentru că ai talentul să apari fără veste fără nici cel mai mic zgomot.

— Asta pentru că am reflexele bine formate şi ştiu că niciodată nu voi putea fi luat prin surprindere, îi răspunse cu duritate. Ei, ce crezi?

— E cu adevărat o încăpere splendidă!

Se apropie mai mult şi văzu că printre vulpile şi iepurii vînaţi era şi un şacal.

— Trebuie să fie grozav de plăcut să ai atîţia bani încît să nu existe lucru pe care să nu ţi-l poţi cumpăra.

— Este, îi răspunse enigmatic, apoi adăugă, dacă te interesează, te voi învăţa cum să faci bani.

Un zîmbet cinic înflori pe buzele lui Savage.

— Mă interesează! spuse Tony repede, foarte mult!

— Întîi va trebui să sădeşti nişte stejari sălbatici care vor arăta că ai ceva minte şi mai ales rădăcini. Şi apoi, cînd vei avea ceva viaţă în tine şi vei fi gata să păşeşti pe buza iadului, voi face din tine un tip al dracului de descurcăreţ.

Tony ar fi vrut să-i ardă o palmă. N-avea nici un titlu, dar avea aşa nişte aere! Se uită la el cu insolenţă şi îi spuse cît putu de dispreţuitor:

— Eşti un pui de căţea, Savage.

— Mi s-a mai spus, îi răspunse acesta calm.

Savage îşi adusese unul din caii arabi pur sînge la Edenwood. Tony îl înşeuă pe Neptun în timp ce Savage pregătea caii murgi pentru trăsură.

— Lasă-l să alerge în spatele trăsurii, vreau să călăreşti cu mine, îl avertiză Savage.

— De ce? îl întrebă Tony îngrijorată.

Savage îi răspunse la întrebare printr-o altă întrebare.

— Ai mînat vreodată caii de la trăsură?

— Nu, îi răspunse sinceră Tony.

— Vei lua acum o primă lecţie.

Tony ridică din umeri. Va învăţa şi acest lucru pentru că era jumătatea lui Anthony şi, deci, putea face tot ce putea fratele ei. Îl urmări pe Savage timp de jumătate de oră. Cînd îi trecu hăţurile nu-i dădu nici o indicaţie, curios să vadă ce va face Lord Lamb de capul lui.

Încrederea în ea creştea cu fiecare minut. Curînd

se ivi în faţă o barieră care le arăta că urmează o curbă. Văzu imediat că drumul face o întorsătură bruscă la dreapta şi trase de hăţuri să încetinească mersul cailor. Înfierbîntaţi aceştia erau în plin galop şi Tony începu să se întrebe dacă va avea destulă putere să stăpînească sălbăticiunile acelea.

Savage îi dădu o pereche de mănuşi de piele. Acum Tony şi le puse cu un gest rapid şi trase de hăţuri cu putere, împingînd în călcîie, trăgîndu-şi corpul în spate cu toată forţa. Caii încetiniră galopul. Trăsura era acum în siguranţă. Îşi simţea mîinile transpirate.

Simţi nevoia să-i tulbure lui Adam calmul acela desăvîrşit. Ar fi meritat să încerce.

Apoi gîndurile ei se abătură în altă parte. Se întreba dacă Adam era destul de bărbat să înveţe o femeie lucrurile pe care în mod normal le-ar fi spus doar unui bărbat. Ce gînd extraordinar! Oare de ce-l vedea atît de deosebit pe bărbatul acesta? Era diferit de ceilalţi din toate punctele de vedere. Era aspru cu sine însuşi fapt care-o fascina în mod absolut. Se temea să nu se îndrăgostească de el. Doamne, de-ar găsi o ieşire din situaţia asta.

În primele două zile Tony nu-l văzu prea mult pe Savage. El se ocupă de afaceri în timp ce ea îşi îmbogăţea garderoba cu haine bărbăteşti. Îşi cumpără o pălărie de pai şi pantofi cu tocuri înalte cu catarame. Deşi moda bărbaţilor era foarte extravagantă, Tony ocoli hainele cele mai ţipătoare gîndindu-se că-i vor scoate în evidenţă feminitatea.Din cauza cumpărăturilor numeroase trebui să ia o trăsură care s-o ducă

înapoi în Curzon Street unde Fenton o ajută să despacheteze şi să le pună în dulapul lui Anthony.

I se puse un nod în gît văzînd hainele fratelui ei. Atinse cu o mînă drăgăstoasă pantalonii din satin pînă la genunchi şi cămăşile din brocart ştiind că se va simţi mai aproape de el dacă-i va purta hainele. Îl rugă pe Fenton să-i aducă ceva de mîncare şi apoi adormi citind scandalosul roman de aventuri al domnului Fielding.

În ziua următoare Savage îl rugă pe Tony să-l însoţească în oraş.

Tony găsi că gustul ei coincide în multe privinţe cu al lui. Nu voia nici comode, nici lampioane cu arhitectură prea complicată. Nu voia să aibă tot felul de înflorituri şi decoraţiuni pe mobile.

Cînd părăsiră magazinul *St. Martin Jane*, Savage îl întrebă pe Tony dacă nu voia să-l însoţească la una din ceainăriile ce se afla în aceeaşi zonă cu cartierul Companiei Indiei de Est. Trecură cu greu prin mulţimea ce se îmbulzise pe stradă să vadă o căruţă cu un condamnat întreptîndu-se spre locul de execuţie.

Merseră purtaţi de valul mulţimii pînă la un local ales de Adam.

— Mîncam aici pe cînd eram adolescent. În zilele acelea nu mă săturam cu nimic.

— Unde locuiai?

— Dincolo de rîu. Vino, ne vom plimba şi vom mînca. Pe cînd mergeau de-a lungul Tamisei, Tony îşi adună curajul şi începu să muşte din piciorul acela de porc prăjit. Nu era chiar atît de dezgustător pe cît îşi imaginase, dar după cîteva înghiţituri renunţă să mai mănînce de frică să nu i se facă rău.

Savage îl privi cu interes pe tînărul care mergea alături de el.

—E prima dată cînd eşti în partea asta a Londrei.

Tony dădu din cap aprobator. Apoi zîmbi.

—Dar nu va fi ultima dată.

Cumpărau de toate de la fiecare vînzător ambulant pe lîngă care treceau — alune prăjite, plăcinte calde, cîrnăciori şi alte alimente delicioase. Se întîlneau cu barcagii londonezi şi marinari străini care se ofereau să-i plimbe pentru un penny. Tîrfele încercau să-i agaţe pretutindeni, apoi cînd văzură că cei doi bărbaţi nu le dau nici o atenţie, începeau să strige după ei.

— Ei, ei, ne pare rău că nu sîntem bune pentru înălţimile voastre.

Una din ele cu faţa îngrozitoare şi vopsită din belşug se agăţă de braţul lui Tony.

'— Hai cu mine, iubitule. Am să-ţi sug răţuşca pînă o să înceapă să măcăiel

Savage nu putea să se abţină să nu rîdă văzînd stînjeneala lui Tony. Cînd o altă femeie se apropie, Tony încercă să o îndepărteze împungînd-o cu cornetul de la melci.

— Îmi daţi voie, Înălţime? îi spuse făcîndu-i din ochi.

În final, Tony izbucni în rîs auzind atîtea propuneri neruşinate.

— Aşa e mai bine, îl aprobă Savage, e cazul să vadă tîrfele din port că poţi să-ţi retezi fumurile de aristocrat.

Lui Savage îi mai veni în minte ceva.

— Dar să nu te culci niciodată cu vreuna din ele. Sifilisul bîntuie pe aici.

Tony ştia mai mult sau mai puţin ce înseamnă să te culci cu cineva, dar fu şocată că Savage îi adresase exact cuvintele acelea. Oare aşa vorbesc bărbaţii între ei? Îi venea să moară gîndindu-se că trebuie să pronunţe şi ea cuvintele alea.

—Cu cine să mă culc?

Savage îl măsură cu o privire rece întrebîndu-se dacă nu cumva își bătea joc de el. Apoi își dădu seama că Lord Lamb nu are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă *să te culci* cu cineva. Doamne Dumnezeule, avea o față de papă-lapte teribil de candidă.

— Mulți tineri destul de bogați au prima experiență fie cu o servitoare, fie cu o fată a vreunui fermier. Multora le-ar face plăcere lucrul ăsta. Și în Londra sînt o mulțime din care ai putea alege: niște grecoaice tentante sau chiar niște balerine. Știu o grămadă de mănăstiri în care fetele ar ști să-ți arate lucruri utile pentru educația ta sexuală.

—Călugărițe? întrebă Tony uluită.

— Doamne Dumnezeule, bineînțeles că nu mă refer la călugărițele adevărate, asta-i doar o poreclă pentru fetele de mare clasă ale unui bordel.

Savage făcu o pauză.

—Dar un bordel știi ce este?

Tony voia să mintă pentru că nu mai suporta să vadă pe fața lui Adam Savage nemulțumirea și zîmbetul acela disprețuitor.

— Am o idee, dar pentru că ești tutorele meu, ar fi mai bine să-mi explici tu pe îndelete.

— Asta e o treabă care cere să bem ceva. Îți cumpăr o halbă, spuse Adam intrînd în *Rainbow Tavern.*

Cîrciumarul le aduse două halbe iar ei se așezară la o masă unde puteau discuta în liniște. Savage bău cu poftă jumătate din halba cu bere și-și șterse gura cu palma lui puternică.

— Odată ce un bărbat devine din punct de vedere sexual activ, este aproape imposibil să se mai abțină, și de ce să se abțină dacă sînt atîtea fete dornice s-o facă? Acum cred că nu ești atît de naiv să nu știi că oamenii bogați au de obicei cîte o amantă.

— Bineînțeles că știu. Roz spunea că pînă și bărbații căsătoriți au cîte o amantă pe care o țin în apropiere.

— O amantă te costă destul de mult, și ar fi destul de greu de întreținut pentru un tînăr ca tine, așa că sînt niște case, cunoscute ca bordeluri, unde plătești un anumit preț pentru o femeie pe care ți-o iei pentru o oră, o noapte sau, mă rog. Plătești ca s-o ai ori de cîte ori vrei. Plătești pentru serviciile ei sexuale. În bordelurile de lux, femeile sînt de obicei drăguțe și foarte inventive cînd e vorba să-i facă plăcere unui bărbat și, ceea ce e mai important, sînt curate. În Londra sînt prostituate pentru orice gust și buzunar.

— Aha, spuse Tony deși multe lucruri i se învîrteau în cap încă neclare.

Obrajii i se încălziseră; subiectul o fascina.

— Femeile care se vînd singure la un colț de stradă sînt periculoase. Nu e o idee bună să te culci cu o tîrfă ordinară.

— N-am știut pînă acum prea bine ce e o tîrfă. Pur și simplu n-am știut că există aceste case ale păcatului.

Savage zîmbi auzind ce termen delicat folosește Tony.

— Englezii sînt așa ipocriți cînd e vorba de sex.

— Spui asta comparîndu-i cu indienii? întrebă Tony.

— Comparîndu-i cu oricare alți indivizii Francezii numesc bordelurile *case de plăcere*.

Tony se simți iritată că Adam Savage era atît de familiarizat cu asemenea locuri.

— Nu înțeleg ce te poate atrage acolo. Fetele sînt obișnuite, analfabete și nu vor decît bani.

— Păi îi atrage un lucru simplu. E împotriva manierelor societății să te culci cu o virgină. Virginele trebuie să se păstreze pentru căsătorie.

— Asta din cauză că societatea are un standard

dublu. Femeile nu-şi pot lua în stăpînire soarta. Nu au bani, nu au putere, sînt sub autoritatea tatălui, apoi sub autoritatea soţului, asta în caz că găsesc vreo creatură de Doamne-ajută.

Tony tăcu brusc dîndu-şi seama că vorbea ca o femeie.

Savage făcu o remarcă seacă.

— Din cîte observ, soţii n-au prea multă autoritate. După ce o femeie se mărită, e dispusă să se culce şi cu alţii.

— Asta e o neruşinare. Numai un ticălos ar corupe o femeie măritată.

Savage se uită la Tony şi-i vorbi deschis.

— Sînt o mulţime de neveste care tînjesc după sex şi de obicei o fac fără o muncă prea mare de convingere. Mă mir că încă nu s-a legat de tine vreo matroană sau mama vreunui prieten.

Adam îl privea pe Lord Lamb cu atenţie.

— Probabil eşti orb şi surd la avansurile care ţi se fac.

Tony termină şi ea berea, îşi şterse gura aşa cum îl văzuse făcînd pe Savage şi spuse cinică:

— Acum că mi-ai dat de pe ochi vălul inocenţei, sper să am o viaţă socială foarte activă.

— Să sperăm, spuse Savage luminîndu-se la faţă. Apropo, o să cinăm mîine la Devonshire. Poate vom fi norocoşi amîndoi.

Capitolul 16

Cînd Tony coborî la micul dejun află că Adam Savage plecase. Un servitor îi aduse cîteva rînduri prin care era informată că tutorele său se mutase în propria casă de la oraş de pe Half-Moon Street.

Cînd Fenton dădu mesagerului lui Savage bagajele acestuia, Tony începu să se învinuiască că nu-i strînsese ea însăşi lucrurile. Omul ăsta era o enigmă uriaşă pentru ea, şi avea o curiozitate nebună să afle tot ce se putea despre el. Acum era prea tîrziu.

Nu după mult timp sosiră Roz şi domnul Burke. Tony se bucură din toată inima cînd îşi revăzu conspiratorii. Avuseseră încredere în ea, acum aveau s-o sfătuiască amîndoi cum să se poarte cu ducele şi cu ducesa de Devonshire. Acum avea şansa să intre în societatea bună a Angliei şi momentul nu mai trebuia amînat. Admiţînd că va fi mai degrabă Anthony decît Antonia, nu trebuia să aibă experienţe de viaţă cît pentru doi?

Avea de întîmpinat o situaţie riscantă, dar asta nu făcea decît s-o întărîte să aştepte cu multă emoţie evenimentul.

Roz o privi cu un ochi critic.

—Ai nevoie de o cutie de tutun, draga mea.

—Prefer ţigările, spuse Tony cu naturaleţe.

Roz sări de pe scaun.

Peruca fu pudrată și era aproape gata cînd un mesager bătu la ușă și o anunță că venise trăsura lui Savage.

Tutorele ei nu era în seara aceea prea vorbăreț asa că Tony rămase tăcută în timpul călătoriei spre reședința de la Devonshire.

Între pereții strîmți ai trăsurii, stînd în apropierea acestui bărbat, imaginația lui Tony o luă razna. În loc de pantalonii aceia pînă la genunchi și perucă își imagină că poartă o crinolină superbă care-i scotea în evidență talia subțire și sînii mici dar îndrăzneți. Roși gîndindu-se pînă unde-i mersese imaginația.

—Ți-am cumpărat ceva.

Vocea puternică, masculină o făcu să se-nfioare din creștet pînă-n tălpi. Tonul acela intim ar fi fost cu alt prilej potrivit pentru avansuri sau sărutări.

Savage strecură în mîinile ei ceva din argint care-o aduse la altă realitate și-o transformă pe loc în Anthony.

— O tabacheră. Te gîndești la toate, spuse Tony cu privirea pierdută.

—E plină cu țigări din tutunul meu preferat. Dacă preferi un tutun mai slab, fă-i o vizită vînzătorului de tabac din Burlington Arcade și comandă tot ce-ți poftește inima.

Savage spuse numele amîndurora majordomului care-i anunță cu multă pompă și respect. Toate capetele se îndreptară spre bărbatul care-l însoțea pe Lord Lamb.

Indianul Savage își purta părul negru nepudrat. Hainele lui erau impecabile, iar ținuta plină de demnitate. Era îmbrăcat în negru; singura favoare pe care-o făcuse modei erau pantalonii negri de satin pînă la genunchi. Pînă și ciorapii erau de mătase neagră și nu albi cum se purtau.

Mulțimea din salon era adunată în jurul unui bărbat tînăr și a unei femei foarte frumoase. Tony o privi cu

invidie pe tînăra aceea minunată, îmbrăcată într-o rochie verde din tul. Era foarte agitată, o cochetă prin definiţie, flirtînd cu neruşinare cu tînărul din faţa ei în timp ce buclele pudrate îi mîngîiau umerii goi. Bărbatul de lîngă ea arăta destul de bine în felul lui. Cînd se întoarse să-i adreseze cîteva cuvinte bărbatului, Tony văzu un diamant strălucitor pe pieptul lui şi-şi dădu seama că era Prinţul de Wales.

— Am prilejul să întîlnesc un prinţ, spuse amuzată şi se uită în ochii albaştri ai lui Savage.

În următorul moment se apropie de Savage Ducele de Devoshire .

— Îmi cer scuze că nu e şi Georgiana lîngă mine să întîmpine musafirii, dar Înălţimea Sa pare c-o monopolizează.

— Ducesa e încîntătoare, făcu Savage un compliment şi Tony nu-şi putu stăpîni o privire mînioasă.

— E tînără, o scuză Devonshire. Trăim complet diferit. Prietenii ei din Carlton House mă plictisesc de moarte.

Aşa, gîndi Tony, aceasta e infatuata Georgiana, Ducesa de Devonshire. E înconjurată de o grămadă de curtezani şi nu poate fi cu mai mult de cîţiva ani mai mare decît mine.

Savage şi Devonshire începură să discute politică şi Tony ştiu că era pe dinafara celor ce se discutau. Văzu că atenţia oamenilor din salon nu mai era îndreptată asupra Prinţului de Wales ci asupra lui Adam Savage. Deşi nu părea atent la ce se petrecea în jurul lui, nu-i scăpa din vedere nici un detaliu.

Nu la mult timp după ce se anunţă că cina va fi servită, Tony le văzu pe femei înghesuindu-se care mai de care să se aşeze lîngă nobilul din Est. Ducele îl aşeză pe Savage la dreapta sa iar Lady Isabella Sefton îl împinse pur şi se aşeză de partea cealaltă a

mesei lîngă frumoasa Georgiana.

Ea-și flutură genele către Tony.

— Sînt în dezavantaj, domnule. Nu știu cum vă numiți.

—Lord Anthony Lamb, Înălțimea Voastră.

Ea-l bătu ușor cu evantaiul pe umăr.

—Prietenii îmi spun Georgy.

—Ai mei mă numesc Tony.

— Aha, acum îmi dau seama cine ești. Părinții tăi au locuit în Ceylon. Tocmai ai intrat în posesia titlurilor.

Tony își dădu seama că era foarte vicleană, în ciuda reputației de femeie frivolă. Toată lumea stătea în picioare și Tony înțelese că musafirii așteptau pe Înălțimile Sale, Prințul și Prințesa să se așeze primii. Lor nu le păsa că invitații îi așteptată și nu se grăbeau să se așeze.

— Pot să vă prezint Înălțimii Voastre pe noul invitat? George, acesta este Tony Lamb.

Antonia făcu o plecăciune foarte ceremonioasă și Prințul de Wales i-o întoarse. Toți se relaxară și începură pe dată să fiecărească. Tony aștepta politicos, gîndindu-se să se așeze în oricare scaun va rămîne liber, dar Înălțimea Sa îl luă de braț.

— Stai lîngă mine. Spune-mi cine-i sălbaticul acela care-a venit cu tine?

Tony-și pierdu respirația pentru cîteva clipe nevenindu-i să creadă că va purta o conversație cu bărbatul care urma să devină Regele Angliei, și apoi se întîmplă ceva foarte curios. Văzu că nu era decît un tînăr obișnuit, nepotrivit complet rolului regal pe care urma să-l joace. Juca un joc asemănător celui pe care-l juca ea, și n-ar fi spus că o făcea cu o mai mare îndemînare.

—Îl cheamă Adam Savage, Înălțimea Voastră. Tocmai s-a întors din Ceylon.

— E prietenul tău?

— În prezent este tutorele meu, Înălţime.

— Diavole norocos ce eşti! Nici unul din cei ce s-au întors din India n-a venit neacoperit de aur. Ar trebui să bagi mîna în buzunarele lui, acum cît sînt pline. Tutorele tău nu te ţine prea din scurt, nu-i asa?

— Nu, Înălţimea Voastră. N-aţi vrea să vă prezint după cină?

— Isuse, e foarte drăguţ din partea ta să-mi propui asta, bătrîne. Sînt întotdeauna încîntat să fac cunoştinţă cu cineva de la care încă n-am împrumutat nimic.

Toate chipurile cu peruci izbucniră în rîs.

Se consumase o mulţime de mîncare şi băutură pînă cînd cina luă sfîrşit şi doamnele se ridicară pentru a-i lăsa pe bărbaţi să-şi bea obişnuitul pahar cu brandy. Tony aşteptă politicos lîngă ceilalţi bărbaţi ca femeile să se retragă. Acum, se gîndi ea, tremurînd de nerăbdare, era clipa cea mare. Era una din puţinele femei de pe pămînt care aveau ocazia să afle ce spuneau bărbaţii despre sexul opus. Tony fu pe punctul de a leşina de uimire. Primul lucru pe care-l făcură bărbaţii a fost să deschidă un perete lateral şi să scoată oalele de noapte.

Ochii aproape-i săriră din orbite cînd văzu peste doisprezece bărbaţii descheindu-se la pantaloni, scoţîndu-şi instrumentul afară din pantalonii de satin şi uşurîndu-se cu un oftat prelung.

— Nu mi-a venit atît de tare să mă piş de cînd am stat ultima dată la o întrunire a Parlamentului, comentă Sheridan.

— Asta pentru că bei prea mult, Sherry. Nu iau niciodată cherry cînd doamnele stau la masă.

Tony auzea şi învăţa. Văzu nu numai că organele bărbăteşti au diferite forme şi mărimi, dar şi diferite culori — de la cea a ciupercii de cîmp la roşu purpuriu.

Află exact şi cum arată penisul regal. Era destul de mare, avea un vîrf roz şi ieşea dintr-un cuib bogat de păr blond creţ. Tony se uită printre gene la Înălţimea Sa care-şi scutura ultimele picături din vîrful penisului înainte de a-l băga în chiloţii albi de satin. Dădu oala de noapte unui servitor şi luă de la acesta un prosop muiat în apă de trandafiri.

Tony acceptă paharul de brandy pe care i-l servi chelnerul şi-şi luă o ţigară din tabachera oferită de Savage. Ştia că obrajii îi sînt îmbujoraţi şi spera din tot sufletul ca fumul albastru să-i acopere figura şocată.

Se purtau conversaţii peste tot în jurul ei iar paharele cu băutură erau umplute şi golite cu mare rapiditate. Auzi nu după mult timp cîteva înjurături şi-şi dădu seama că limbajul bărbaţilor e mult mai colorat în absenţa femeilor şi-şi ciuli urechile.

Lordul Sefton se apropie de Prinţ, se înclină formal şi apoi îşi luă un aer degajat.

— Am aflat numele femeii cu care a fost nevastă-mea la teatru acum două seri, Înălţime.

— Sefton, îţi rămîn veşnic îndatorat. Spune-mi orice preţ vrei, numai divulgă-mi numele doamnei.

— Trebuie să te avertizez Înălţime că nu e o uşuratică ci o văduvă respectabilă.

— Sefton, indiferent cine-ar fi am înţeles dintr-o privire că nu-i voi putea ridica fustele pînă cînd nu vor cădea toate barierele sociale şi convenţionale dintre noi.

Sefton aprobă satisfăcut.

— O cheamă Maria, Înălţime. Isabella mi-a spus că ultimul ei soţ, Thomas Fitzherbert i-a lăsat o rentă mică şi o casă în Park Street.

— Maria Fitzherbert, pronunţă Prinţul ceremonios.

Se întoarse apoi spre Essex care avea o experienţă sexuală bogată.

— Vreau să ştiu tot ce se poate despre această doamnă. Frumuseţea ei mă zăpăceşte. Are cel mai frumos păr blond din lume şi şi-l poartă nepudrat.

Sherry, deja ameţit, îi spuse lui Tony.

— La dracu' cu părul! Îl fascinează sfîrcurile superbe ale sînilor ei. Înălţimea Sa adoră sînii, ştii?

Tony, cu mintea tulburată de brandy avu o revelaţie.

— Deci îi plac sînii, nu-i aşa?

— Cu cît mai mari cu atît mai bine.

Tony clipi rapid din ochi. Ştia că Prinţul putea auzi fiecare cuvînt pe care-i spunea Sherry, dar în loc să se simtă jignit lua parte şi el la analiza pe care i-o făcea prietenul său. Îi făcu din ochi lui Tony.

Tony scrută cu privirea mulţimea invitaţilor şi-l văzu pe Adam Savage adîncit într-o conversaţie cu prietenul ei, James Wyatt. Doamne, trebuia să fie foarte prevăzătoare pentru cînd vor sta faţă în faţă. Dacă cineva putea s-o recunoască, acela era arhitectul.

Auzi muzică şi se îndreptă spre sala de bal. Admiră tavanul pictat, dar cînd îşi coborî privirea văzu cu groază că o înconjurau trei doamne tinere. Privirile lor erau provocatoare şi nerăbdătoare şi era clar că fiecare din ele aştepta ca Lord Lamb s-o invite la dans.

Tony se prefăcu lovită la un picior şi murmură.

— Ieri m-a aruncat din şa o gloabă afurisită.

Se îndepărtă şchiopătînd şi se refugie în camera unde se jucau cărţi.

Prinţul de Wales se uita la Georgiana, întrebîndu-se dacă să îndrăznească să-i ceară ajutorul în privinţa Mariei Fitzherbert. Deşi legătura lor a fost dezastruasă, au rămas prieteni buni.

De obicei, Georgiana se apropia provocatoare, făcîndu-l pe Prinţul de Wales să i se taie respiraţia

cînd i se așeza pe sexul umflat. Lui îi făcea o plăcere grozavă să-i descheie unul cîte unul nasturii și copcile rochiei în timp ce ea îi stătea în brațe, încetinindu-i mișcările cu zeci de săruturi. Sceptrul regal din chiloții albi de satin era pe cale de a exploda simțind-o cum i se răsucește în brațe.

Cînd ajungea la dresuri, începea și ea să-l dezbrace cu gesturi jucăușe. Prințul era bine înzestrat și era mîndru de asta. Dar, cu toate acestea, chicotelile ei vesele încetau pe dată cînd stătea deasupra ei gata s-o penetreze. Georgiana își piedea brusc entuziasmul și, ca să-l necăjească, inventa un alt joc.

După ce reușea să-i dea jos și ultima urmă de lenjerie era rîndul lui să-și piardă entuziasmul. Cînd îi dădea jos corsetul dădea jos implicit și faldurile bogat dantelate ale corsajului. Avea un corp delicios numai pentru că era tapat cu pernițe din burete. Stătea în fața lui fără sîni, fără coapse, fără șolduri. Avea corpul unui fetițe de zece ani. Cei șapte inci de erecție princiară se împuținau la mai puțin de un inci și actul sexual se consuma în mai puțin de două secunde. Se urcau în pat și se acopereau cu pături, posaci și nefericiți, încercînd să salveze eșecul. Nici un milion de mîngîieri și sărutări nu-l mai puteau face să-și întărească penisul.

Încercară toate trucurile de care auziseră pentru a-l convinge să iasă din starea aceea blegoasă, cu pielea adunată, încrețită, dar penisul nu mai era capabil de nimic. Apoi, scumpa de Georgiana găsea mijlocul pentru a ieși din impas.

— Dragă George, să fim mai bine prieteni decît iubiți! Ne putem împărtăși secretele și visele cele mai intime, pe care nu avem curajul să le spunem nimănui. Dacă vom fi prietenii cei mai buni din lume, va însemna mai mult decît orice relație sexuală.

Dumenezeu s-o binecuvînteze. Era o dulceaţă de fată. Ştia că nu se vor mai ivi probleme de genul acesta între ei.

— Georgy dragă, vreau să treci numele Mariei Fitzherbert pe lista invitaţilor tăi şi fă cunoscut la Londra că dacă doamna Fitzherbert nu este invitată nu voi mai participa la nici o întrunire.

Era pe deplin conştient că nici un bal n-are valoare fără regala sa prezenţă. A fi mustrat de Prinţul de Wales însemna curată sinucidere.

Tony văzu privirea de gheaţă a lui Savage aţintită asupra ei. Lăsă deoparte paharul cu vin şi-l prezentă pe Savage.

— Înălţime, daţi-mi voie să vi-l prezint pe tutorele meu, Adam Savage. Domnule Savage, Prinţul de Wales.

— Vino să joci cu noi faro, camarade. Tony mi-a spus că tocmai te-ai întors din Ceylon.

—Prefer bacara.

Incredibil, Savage refuzase o invitaţie a Prinţului!

Georgiana zîmbi drăgălaş.

— Ce mai gazdă sînt şi eu, domnule Savage. O să jucăm bineînţeles orice joc doriţi.

Era categoric o undă de flirt în privirile ei.

Adam zîmbi chipului ei drăgălaş.

—Mi-ar face plăcere să joc cu dumneavoastră, dar aveţi deja trei parteneri.

Tony se încruntă. Deşi era ameţită de vin, se hotărî să intre în joc.

— Ia scaunul meu, Adam. Te-am ascultat... te-am aşteptat... te-am căutat...

Urechile lui Tony vîjîiau şi auzea voci diferite amestecîndu-se ca şi cum le-ar fi auzit dintr-o cameră vecină. Auzea clinchetul paharelor, foşnetul cărţilor de joc, zăngănitul guineelor şi rîsuri de toate felurile. Încercă să prindă sensul conversaţiei. Se vorbea ceva despre

nişte meciuri de box şi despre o întîlnire care trebuia să aibă loc a doua zi.

Tony se ridică de pe scaun şi simţi că se clatină puternic pe picioare. Ce naiba?!

Nu-şi aminti prea multe din drumul pe care-l parcurse cu trăsura înapoi în Curzon Street. Cînd trăsura opri, scoase un chiot care sparse violent liniştea serii. Simţi cum o mînă puternică o ia de braţ şi o ajută să urce scările.

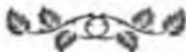
Cînd domnul Burke răspunse la clinchetul clopoţelului, Savage îl înmînă pe Lordul Lamb:

—S-a umplut de glorie, dar s-a îmbătat criţă.

După ce domnul Burke o luă înăuntru şi auzi uşa închizîndu-se în spatele ei, bolborosi printre dinţii încleştaţi.

—Adu o găleată.

Capitolul 17

Cum naiba reuşise să intre în asemenea situaţii şi mai ales ce căuta la domnul Jim? În aparenţă, ceea ce avea loc pe ring se chema sport, pentru că Înălţimea Sa, Prinţul de Wales era un împătimit al sportului.

Ringul de box era un loc special amenajat pentru ca pătura nobilă a societăţii englezeşti să se dezbrace pînă la jumătate, să-şi pună mănuşi şi să se ia la întrecere timp de cîteva runde cu pugilişti profesionişti. Numai cîţiva aveau curajul; restul publicului era format din spectatori entuziasmaţi. Era un loc unde se puteau obţine sume mari de bani din pariuri.

Tony stătea chircită avînd o greaţă teribilă. Mirosul transpiraţiei bărbaţilor o făcea aproape să verse; deşi părea singura care e deranjată de prezenţa lui. Locul era plin de feţe princiare, care o acceptaseră spre surprinderea ei ca pe unul de-ai lor. Nu-i păsa că arată groaznic şi, de fapt, arătîndu-se plictisită nu făcea decît să trezească interesul celorlalţi. Observară pleoapele pe jumătate căzute ale lui Tony şi faptul că strîmba din nas dispreţuitoare aşa că gîndiră că e un tip al dracului de serios.

La propunerile lui Sherry şi ale lui Edmund Burke, Prinţul George se decise să facă apropiaţilor lui favoarea de a le demonstra puterea cu care era în-

zestrat. Domnii îl ajutară să se dezbrace pînă la chiloți și Tony gîndi cu o totală lipsă de entuziasm: *Acum știu cum arată și restul.*

Înălțimea Sa era cu siguranță bine clădit, dar umerii largi aminteau doar de haina pe care o purtase. Cînd și-o dădu jos, Tony văzu că nu avea carnea atît de tare ca a lui Savage. Mușchii lui erau acoperiți de un strat generos de grăsime iar burta îi atîrna moale. În contrast cu fața roșie îi ieșea în evidență pielea albă ca laptele a corpului și Tony fu aproape dezgustată să vadă așa o culoare după ce văzuse pielea bronzată a lui Adam Savage. Ar fi pariat că toți bărbații din sală erau la fel de albi ca brînza.

Prințul făcu o demonstrație reușită cu instructorul Angelo care puse genunchii în pămînt de cîteva ori în urma loviturilor pe care le primise de la Înălțimea Sa. Toți cei prezenți își dădură seama că antrenorul de box l-ar fi putut ucide pe Prinț cu doar jumătate din efort, dar toți aplaudau curajul vlăstarului regal.

Unii ar mai fi vrut să vadă cîteva reprize dar nu mai erau amatori. Savage o împinse pe Tony de pe banca unde se proptise.

—Hai băiatule, ia să vedem de ce ești în stare.

Tony nu putea să-și creadă urechilor. Pentru un moment părul i se făcu măciucă de groază. Era imposibil să se dezbrace pînă la jumătate și ultimul lucru pe care-l dorea era să fie pocnită în față de antrenorul de box. Se răsti la el.

—N-am putere să ridic nici o ață în dimineața asta.

Ochii albaștri ai lui Savage se umplură de dispreț.

—Mai bine spune că-ți țîțîie fundul de frică.

Tony îl urî pentru o clipă. Era atît de mînioasă încît ar fi vrut să se repeadă la el și să-i scoată din orbite ochii aceia batjocoritori. Știa însă că trebuia să-și

păstreze calmul în situaţia în care atîţia ochi erau aţintiţi asupra ei. Cu un gest leneş îşi dădu cu un bobîrnac pălăria pe spate şi-i spuse cu o voce impertinentă:

— Mă doare-n cot, Savage. Dacă te crezi aşa de tare la sportul ăsta, să te vedem ce poţi.

Toţi cei prezenţi se entuziasmară la auzul acestei sugestii şi Înălţimea Sa îl întrebă dacă va fi nevoit să-i ordone să intre în ring. Cu un gest brusc, Savage îşi dădu jos pantalonii pînă la genunchi. Angelo n-avea nici o intenţie să-şi forţeze norocul văzînd pieptul acela plin de muşchi. Văzînd că Savage are de gînd să-şi părăsească amorţeala în care stătuse pînă atunci, se hotărî să nu facă exces de fair-play în joc.

Tony se aşeză din nou pe bancă şi deveni tot mai atentă. Savage primi mai multe lovituri în timp ce se mişca încoace şi-ncolo în ring, aşa că Tony putea anticipa şi celelalte lovituri ale lui Angelo. Ori de cîte ori reuşea să-şi plaseze vreo lovitură, boxerul o făcea cu o duritate formidabilă şi avea grijă să le plaseze întotdeauna sub centură. Savage îşi propusese să se comporte cu blîndeţe, dar pînă la un anumit pumn în urma căruia durerea deveni aproape insuportabilă. Spuse printre dinţi.

—Să ne scoatem mănuşile.

Lupta cu pumnii goi era chiar mai incitantă pentru spectatori şi se grăbiră să încheie pariuri sperînd că Savage îşi va face adversarul arşice.

Tony se cutremura văzînd atîta brutalitate, dar nu-şi închise ochii. Privirea-i era vrăjită de corpul splendid al lui Savage. Se cunoştea de departe că putea face faţă oricărui luptător profesionist. Tony n-avea nici o îndoială că era în stare să răspundă cum trebuie oricui l-ar fi provocat pentru indiferent ce motiv. Savage învăţase toate trucurile murdare cu care-ar fi putut să-şi spulbere adversarul într-o clipă. Cîteva runde la sala de

sport a domnului Jim erau o joacă de copil pentru el.
Tony îl privea clandestin printre gene. Din el se degaja o forță masculină pentru care simțea o atracție irezistibilă. Şi totuşi nu-l putea privi liniştită decît cînd era complet îmbrăcat.
— Trebuie să fii capabil să te aperi în lumea asta, Tony. Dacă nu cu pumnii, atunci cu sabia sau pistolul. Las la alegerea ta arma cu care vei dori să înveți să te bați, dar insist să iei cît mai curînd lecții de autoapărare.
Deşi îşi dăduse seama de înțelepciunea cuvintelor lui, simți o dorință puternică să-l ia peste picior.
— Drace, îi spuse în bătaie de joc, tu chiar ți-ai luat în serios sarcina de a face un bărbat din mine.
Privirea pe care i-o aruncase Savage îi spuse clar ce înțelegea el prin a fi sau a nu fi bărbat. În acel moment se simți umilită nu doar pentru ea însăşi ci şi pentru fratele ei Anthony. Problemele ce i se iveau în cale îi păreau din ce în ce mai grele. Îi spusese mai demult să-şi găsească rădăcinile; aşa va face. La dracu! Se va descurca ea în vreun fel. Şi Savage va vedea de ce e în stare şi, înainte ca Prințul să se îndepărteze, le spuse:
— Vă aştept diseară pe amîndoi la Carlton House.
Tony îşi dădu seama că asta echivala cu un ordin. După ce Înălțimea Sa plecase îi spuse lui Savage:
— Nu mă aşteptam tocmai de la tine să asculți aşa docil un ordin.
— Sînt pe cale să-i iau cîțiva armăsari. Cina la Carlton House este un preț destul de mic pe care trebuie să-l plătesc.
Apoi schimbă subiectul.
— N-ai vrea să vii să mă ajuți să caut nişte tapet franțuzesc pentru Edenwood?
Tony îi răspunse pe un ton nepoliticos.

— Alege-ţi singur afurisitul ăla de tapet. Eu am o întîlnire în după-amiaza asta.

Adam ridică mirat din sprîncene şi-şi strînse buzele.

— În cazul ăsta, lordul meu, te voi lăsa să-ţi vezi de... viciile tale.

Avea întîlnire cu bunica ei care era nerăbdătoare să afle amănunte despre ce se petrecuse la Devonshire House.

—Şi chiar ai văzut-o pe Alteţa Sa Regală?

Aducîndu-şi aminte de ceva, Antonia începu să rîdă.

— Am văzut mai multe chiar decît mi-aş fi imaginat că e cu putinţă să văd, iar azi-noapte am lipsit pentru că am fost la clubul sportiv al domnului Jim. Oare ce-i face pe bărbaţi ca una-două să se dezbrace pînă la brîu şi să vrea să-şi măsoare puterile cu ceilalţi?

Roz şi Tony rîseră în hohote.

— Oh, draga mea, cred că ştii deja răspunsul la întrebarea ta.

—Am aflat o mulţime de lucruri despre bărbaţi şi cu toate astea aş putea să spun că nu mi-aş dori să fiu în locul nici unuia cu toate avantajele şi privilegiilor pe care le deţin.

— Oh, draga mea, cred c-am procedat greşit. Ar fi trebuit să-ţi găsim un soţ bogat în loc să intrăm în tot balamucul acesta.

—Roz nu trebuie să te simţi vinovată. N-aş suporta să fiu vîndută pe piaţa contractelor de căsătorie. De fapt, îmi place viaţa liberă pe care o duc acum.

Clipi din ochi amuzată.

— Şi a fi bărbat e atît de incitant. Înălţimea Sa m-a invitat să-mi aduc iubita cînd vom merge la curs.

Roz căscă ochii mari. Pe Antonia o distra grozav propunerea ce i se făcuse, dar Roz începu să aibă

mustrări de conştiinţă. Îşi notă în gînd că trebuie să stea de vorbă cu domnul Savage.

—Înălţimea Sa îşi va lua curînd o nouă amantă, din cîte am auzit aseară, spuse Tony.

— Adevărat? întrebă Roz, avidă să afle amănunte cu care s-o uluiască pe prietena ei, Frances Jerssey.

—O cheamă Maria Fitzherbert.

— Dar ştiu despre cine e vorba! spuse Roz sceptică. Eşti sigură draga mea de numele ăsta? E o văduvă respectabilă cu mult diferită de Isabela Sefton. Doamne, dar e cu cel puţin şase sau şapte ani mai în vîrstă decît George. Are aproape treizeci de ani.

— Îşi poartă cumva părul nepudrat şi are corpul bine împlinit.

—Exact aşa! Părul ei are culoarea grîului copt. Demodat, ce mai la deal, la vale.

—Ea e! Are părul blond de culoarea grîului copt. O culoare demodată. Cred că şi-l poartă strîns acum după moartea celor doi soţi ai ei, pentru că amîndoi i-au căptuşit buzunarele cu bani.

— Diseară cinez la Carlton House. Înălţimea Sa şi prietenii lui vorbesc cumplit de nerespectuos de Rege şi Regină. Despre Rege vorbesc ca despre un nebun iar Richard Sheridan a spus despre Regină că are sîni abia de mărimea celor ai unei căţele.

— Şi arată de parcă ar mai avea cincisprezece ani pe deasupra, remarcă ironic Roz.

Antonia rîse.

—Îi luăm piuitul doamnei Jersey diseară.

—Ai dreptate, draga mea. O să-i dau o lecţie.

—Of, lecţii. Savage s-a hotărît să-mi dea lecţii despre cum trebuie să se apere un bărbat. De fapt cred că-şi închipuie că mă poate pune la respect şi că mă poate modela după cum doreşte. Mă înfurie atît de

tare, încît îmi stă mereu pe vîrful limbii să-i spun să se ducă undeva şi să facă ceva cînd ajunge acolo. Abia mă abţin să nu izbucnesc cînd mă enervez.

— Trebuie să înveţi să-ţi stăpîneşti limba, draga mea. E greu pentru o doamnă să fie mereu politicoasă cînd se află în compania unui bărbat, dar îţi voi da ceva care te va ajuta să te relaxezi.

Roz se îndreptă rapid către biroul din lemn de trandafir şi scoase un volum din piele.

— Este un jurnal. Scrie aici toate lucrurile pe care ai vrea să i le spui şi nu poţi să i le torni în faţă. Nu ascunde nimic, oricît de spurcate ar fi. Va fi un loc perfect pentru descărcarea nervilor.

Tony luă jurnalul.

— Lucrurile pe care aş vrea să i le spun vor mînji paginile astea. Vină să mă ajuţi să aleg ce voi purta diseară la Carlton House.

Cînd domnul Burke îl anunţă pe Adam Savage, Rosalind se grăbi să-l întîmpine.

— Îmi pare rău, dar Tony a plecat spre Carlton House acum cîteva ore. Era agitat ca un armăsar în călduri.

Îşi trase adînc aer în piept şi intră în subiect.

— Domnule Savage, Adam, dac-aş putea, de fapt, sînt îngrijorată în privinţa lui Tony. Nu credeţi că la Carlton House se adună o mulţime cam destrăbălată?

Savage ridică din sprîncene.

— Destrăbălată? N-aş crede, doamnă Randolph. Mai bine spuneţi că va avea o companie veselă, plină de viaţă şi în plus voi garanta că Tony va fi într-o companie masculină de unde nu va avea decît de învăţat. Nu vă faceţi griji, voi fi cu ochii pe el.

De altfel, Tony se simţea în elementul ei. Atenţia îi fu captată în întregime cînd intră la Carlton House. Nu

văzuse nimic asemănător în viaţa ei, ceva care să justifice pe deplin ostentaţia vulgară. Prinţul de Wales făcuse o pasiune pentru obiecte de decoraţie chinezeşti şi, ca rezultat, totul avea amprenta acestui stil arhitectural.

În seara aceea erau invitaţi să cineze numai domni. În curînd atenţia lui Tony fu atrasă în altă parte. În afară de Sheridan, Burke şi Essex pe care deja îi întîlnise, mai văzu şi alte peruci importante, cum era cazul lui Charles Fox. Avea reputaţia că este unul din prietenii intimi ai Prinţului şi că încerca mereu să stoarcă bani de la acesta pentru Parlament. El era cel care pleda pentru scoaterea unei moţiuni a Regenţei.

Fox era cu cel puţin zece ani mai în vîrstă decît Prinţul, făcînd-o pe Tony să se întrebe cine s-ar fi putut simţi atras de figura lui. Avea figura unui tată, deşi a unui tată cu un chip cam ciudat. Dintre toţi cei prezenţi, Tony îl plăcu cel mai mult pe Henry Luttrell. Cunoştea de mai multă vreme poemele sale satirice, iar Sherry avu grijă să-i facă acestui individ un portret care-i crescu lui Tony interesul.

— E o persoană binevenită aici pentru că e un om de spirit. Este fiul unui nobil irlandez şi a fiicei grădinarului acestuia. Nu e omul care să se formalizeze pentru orice fleac, dar în societate e un om de mare ţinută.

Dintr-odată se auzi o împuşcătură şi atenţia tuturor fu îndreptată către cel care trăsese focul de armă.

— La naiba! la să facem nişte exerciţii cu armele. George are una dintre cele mai frumoase colecţii de pistoale din oraş.

Cînd se îndreptară către capătul opus al camerei, pariurile deja începuseră să se încheie şi se aruncau bani pe masă.

Înălţimea Sa trimise un servitor să aducă portretul Regelui şi sumele de bani pariate pînă atunci crescură dintr-odată simţitor. Cînd Tony ridică unul din pistoale observă că era mult mai greu decît ar fi bănuit. Admiră măiestria cu care era lucrată arma; era lustruită impecabil, cu încheieturile bine unse şi cu mîner de argint.

Înălţimea Sa spuse:

— Aici e un individ foarte aproape de sufletul meu şi-i place la nebunie să ţină o armă în mînă. E un mare trăgător.

Înainte să poată localiza cum trebuie ţinta, degetul apăsă trăgaciul şi pistolul percută. Glonţul lovi portretul şi apoi căzu cu zgomot pe podea. Pentru un moment, Tony n-ar fi putut spune exact ce se întîmplase, dar imediat după aceea se auziră strigăte vesele şi Lord Lamb fu declarat cîştigătorul absolut. Ea se lăsă pe scaun albă ca varul şi două sute de guinee îi căzură în poală.

Entuziasmul mulţimii creştea din ce în ce mai mult aşa încît orchestra era aproape total acoperită. Se comportau ca nişte puşti, nişte puşlamale, cu Înălţimea-Sa în frunte. Acesta ţintise la un moment dat complet aiurea şi răni un servitor în umăr.

În timp ce servitorul era scos pe braţe, Înălţimea-Sa se întoarse către prietenul său Charles Foz:

— Nu mai continuăm aşa. Servitorii buni sînt greu de găsit în zilele astea. După cină mergem la sala de tir.

Tony se întoarse spre Sherry.

— Ce e acela tir?

— E un loc special amenajat pentru a trage cu arma. N-ai fost acolo să te antrenezi pentru duel? Am avut un duel pe cinste, acum nu prea mult timp în urmă.

Ceva anume o determină pe Tony să-și întoarcă privirea spre intrarea sălii de bal. Figura înaltă întunecată a lui Savage se ivi în ușă și privirea lui de gheață arăta o mare nemulțumire față de jocurile copilărești la care asistase. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Tony, apoi își aținti privirea în altă parte ca și cum n-ar fi fost și el decît un cățeluș răzgîiat.

Sosirea lui Savage fusese ca un fel de avertisment și cina fu anunțată, întreaga adunare retrăgîndu-se în sufragerie. Tony nu mai văzuse niciodată în viața ei atîta mîncare la o masă. Fără să-și dea seama ce face începu să numere.

După un timp nu mai știa dacă amețeala care o cuprinsese îi venea de la vin, de care era plină pînă în gît. Vinul roșu era considerat prea slab; era servit în schimb numai sherry și vin alb. Ca rezultat, mulți bărbați erau muți de beți înainte chiar de a fi servită carnea, iar servitorul trebuia să-i ridice de guler pe cei care căzuseră sub masă. În plus trebuiau supravegheați să nu se sufoce de rău ce le era în urma cantității aceleia uriașe de băutură. Tony îl întrebă pe Sherry.

— Unde este tirul?

— E pe undeva pe lîngă una din afurisitele case ale jocurilor de noroc ale lui Fox.

— Vrei să spui că are un club al jocurilor de noroc? întrebă Tony surprinsă.

— Pe dracu! Ești un țînc cu cașul la gură. După ce tragem cîteva focuri, jucăm pînă-n zori.

Tony își simți cîștigul zornăindu-i în buzunare.

— Drace, cred c-aș putea să pariez și eu cîțiva bani pentru marfa din Newmarket.

— Oh, nu merită să te duci. N-ai auzit? Înălțimea Sa și-a vîndut caii indianului aceluia.

Adam Savage privea cu atenţie printre gene tot ce se întîmpla la Carlton House. Făcuse cîteva observaţii cinice şi-i catalogase pe cei mai mulţi dintre ei drept nişte indivizi despre care nici nu merită să pomeneşti. Încîntătorul Prinţ de Wales mai avea o brumă de maniere şi ceva rafinament, dar era evident că prietenii lui simandicoşi se foloseau de el. Savage ştia foarte bine că moţiunea pentru Regenţă nu avea să fie semnată, pentru că George dădea mai multă atenţie croitorului şi cizmarului decît titlurilor statului.

Savage era hotărît ca, pe cît va putea, să schimbe situaţia. Asta n-avea să se întîmple peste noapte, dar cu un geniu ca Pitt la guvern, Angliei i se oferise o şansă mai mare de a avea grijă de proprii cetăţeni. Garantat lucru, s-ar fi putut folosi de o oarecare influenţă şi de sistemul mitelor pentru a putea cîştiga un loc pe lîngă Prinţul George. Şi pentru asta avea suficientă voinţă, suficientă isteţime şi forţă.

Privirea i se mută brusc asupra pupilului său; Anthony era un tînăr superb, cu picioare lungi, drepte şi ochi verzi visători. O pradă delicioasă pentru un profitor experimentat.

Muşchii feţei lui Savage se oţeliră pentru o clipă. Oare care era motivul dezinteresului băiatului pentru femei? Era, bineînţeles, un inocent şi încă nu fusese iniţiat în anumite lucruri, dar cu cît mai curînd avea să guste plăcerile trupeşti, cu atît mai bine.

Îşi notă în minte să se îngrijească de această problemă pînă la sfîrşitul săptămînii. Cînd se îndreptă

spre Tony, acesta tocmai pleca împreună cu un grup.

— Pleci așa curînd? îl întrebă Savage ridicînd din sprîncene.

Tony avu impresia că e verificată. Știind că Savage nu se sinchisea prea mult de trăznăile pe care le punea la cale spuse cu un aer insolent:

— Mergem la tir, dacă te interesează. Mi-am ales arma,așa cum mi-ai spus. Și am ales pistoalele.

Savage se uită în urma lor gînditor. Avu o bănuială că se vor aciua într-unul din cluburile rău famate ale lui Charles James Fox.

Așteptă pînă la două dimineața ca să intre în clubul lui Charles și să-l culeagă pe Tony. Tînărul era beat mort cu buzunarele întoarse pe dos. Savage îi puse pălăria pe față, le ură celorlalți noapte bună și îl ridică pe tînărul Lamb în picioare.

Cînd domnul Burke deschise ușa din față de la Curzon Street se gîndi că are datoria morală de a protesta. Savage încasă cearta. Înainte ca domnul Burke să apuce să închidă ușa, Savage murmură:

—Adu găleata.

Capitolul 18

Tony stătea trîntită într-un scaun în fața căminului din casa de pe Half Moond Street. Era îmbufnată din cauză că Savage o scutura din toate părțile.

—N-ai minte nici cît o găină. Cît ai pierdut?

—Două sute, boscorodi Tony.

— Nu ți-ai dat seama că te storc de bani ca pe un papă-lapte?

Tony nu avu pe moment replică, dar simțea că se înfurie tot mai tare.

—Cred că nu vrei să spui că m-au înșelat?

— Nu, îți spun doar că și-au bătut joc de tine! Înălțimea Sa e înglodat în datorii pînă în gît iar frumoasa Georgiana nici nu le mai știe numărul. Spune-mi Tony, cînd am două cărți în mînă și mai iau de jos încă două, ești destul de ager să vezi cum le mînuiesc pe toate?

Savage luă dintr-un sertar un pachet de cărți și-l împrăștie pe masa din lemn de cireș.

— Drace, de asta refuz să joc faro. N-ajungi niciodată să pui mîna bine pe cărți pentru că apoi sînt puse și amestecate în cutie. O cutie vrăjită din care un jucător abil poate lua ce carte își dorește.

Savage bătu cu degetul în masă.

— Fii atent. Oricine cu o oarecare îndemînare la mînuitul cărților poate fi învățat cum să trișeze în mai

puţin de cinci minute. Trebuie să pui cărţile pe care le ai în mînă ultimele. E o chestiune simplă. Problema cea mai simplă şi care te pune imediat în avantaj este să fii tu acela care împarte cărţile. La naiba,băiete, nu vreau ca oamenii aceia cu care ai fost azi-noapte să facă din tine calul lor de bătaie.

Văzîndu-l acum cum se grăbeşte să-l înveţe să înşele, Tony văzu umorul negru al situaţiei respective. *De fapt, i-ar face mai mare plăcere să fiu eu cel care înşeală!*

— Nu fac decît să-ţi deschid ochii. Dacă ai şti aceste trucuri, ai fi capabil să descoperi înşelătoria lor. Dacă vei avea sau nu de gînd să joci cinstit, asta va fi la latitudinea ta.

Tony luă pachetul de cărţi hotărîtă să înveţe cum să trişeze.

—Ai terminat lecţia?

— De-abia am început-o. şi nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă-ţi petreci nopţile cu dobitocii ăia, dar mă supără că vii beat criţă şi nu mai ştii ce faci.

— Îmi interzici cumva să-mi văd prietenii? îl provocă Tony.

—Aici te înşeli. Vreau să fii capabil să-ţi porţi singur de grijă în orice companie şi situaţie te-ai afla, începînd cu cluburile unde se joacă jocuri de noroc şi pînă la dormitor, înainte s-o iei pe un drum greşit.

—Cum naiba să fac să nu mă duc la băile turceşti? Am auzit că pentru şase guinee faci o baie, mănînci o supă fierbinte şi te culci cu o tîrfă prezentabilă.

— Aş putea să-ţi propun moduri mai incitante în care să-ţi petreci timpul, o avertiză Savage.

—Sînt convins, se răsti Tony.

Savage ridică din umeri.

—Spune-le că vii la teatru cu mine... şi astfel scapi

de întîlnirea aceea.

Tony se simţi uşurată. Faptul că încă era pe jumătate beată o făcea să aibă o stare de spirit euforică, dar nu îndrăzni să-i pomenească nimic despre asta lui Savage. Căută în minte un subiect de discuţie care să nu-i dea bătaie de cap.

Luă pachetul de cărţi şi îl amestecă cu îndemînare, tăie cărţile, puse aşii la sfîrşitul pachetului şi apoi întoarse cărţile pe faţă.

— Sînt un învăţăcel rapid. Dar cînd ai să mă înveţi să fac bani?

— Ca să-i pierzi la jocurile de noroc? îl întrebă posomorît Savage.

— Nu fi măgar, de acum voi cîştiga sume importante. Ce-mi poţi spune despre acţiunile *Mării Sudului*? Toţi cumpără, bărbaţii şi amantele lor.

— E un motiv foarte bun ca tu să nu faci la fel. Este inflaţie; au un preţ mai mare decît valoarea lor.

Ochii lui Savage o priviră severi.

—Ar trebui să asculţi de ce-ţi spun eu.

Tony ridică din umeri.

—Legea mea nescrisă e să nu-mi calc principiile.

Vocea lui deveni puternică şi-i spuse cu un sarcasm evident:

—Cum naiba vrei să vezi de propriile interese dacă nu vrei să-ţi calci principiile.

—Nu ştiu, spuse Tony nehotărîtă.

— Farmecul jocului e riscul. Şi cu cît vei risca mai mult cu atît vei avea şanse să cîştigi mai mult. Am săţi ofer pontul unei afaceri grozave. Strînge fiecare bănuţ pe care îl ai şi cumpără marfă pentru India. Cu profiturile pe care le vei avea acolo, cumpără marfă pentru Anglia. Îţi dau voie să foloseşti unul din vasele mele; durează opt săptămîni drumul dus şi tot atît întors. În patru sau cinci luni banii tăi stocaţi la *Watson*

& *Goldman* vor fi de patru ori mai mulți.

— Dar riscul? Se scufundă vase în fiecare an. Aş putea pierde totul.

— Te-aş putea asigura şi în privința asta, oferindu-ți garanții în privința vasului meu şi a echipajului de pe el.

Tony era copleşită de generozitatea lui.

— E foarte generos din partea ta. De ce faci lucrul ăsta?

— Mă crezi sau nu, îmi pasă de ce ți se întîmplă, îi spuse Savage ezitînd un moment şi adăugă.

— Gîndeşte-te la mine ca la tatăl tău.

Antonia se gîndise la el în mai multe feluri, doar ultimul lucru pe care l-ar fi vrut de la el ar fi fost să stabilească o relație de paternitate.

— Vom mai vorbi despre asta diseară, îi spuse Savage concediind-o.

— Îmi faci papucii?

Relațiile lor ajunseseră la stadiul cînd îşi puteau vorbi deschis unul altuia.

— Cam aşa. Mai am o mulțime de treburi de rezolvat pînă mergem la teatru.

Scoase un ceas de aur.

— Aştept pe cineva.

— Scuză-mă pentru deranjul pe care ți-l fac ocupîndu-ți timpul, îi spuse Tony pe jumătate amuzată,pe jumătate sarcastică.

Savage îi răspunse cu un aer meditativ.

— Va mai trebui ceva timp şi răbdare pînă vei ajunge la maturitate.

Tony se prefăcea doar a fi amuzată. Se simțea rănită.

Se îndreptă încet spre colțul casei şi acolo aşteptă. Se îndoia că avea o întîlnire de afaceri. Se simți mai bine cînd văzu oprindu-se în fața casei o trăsură cu

aspect sobru. La urma urmei, Savage îi spusese adevărul. Dar inima i se făcu ghem de supărare imediat cînd văzu coborînd din trăsură o femeie elegant îmbrăcată în negru. Ce mai afaceri!

Cînd Contesa de Essex se prezentă în biroul lui, Savage n-avea nimic altceva în minte decît afaceri. Era hotărît s-o asculte cu răbdare pentru că la mijloc erau lucruri de mare importanţă pentru el. Ea îşi risipea farmecele cu ostentaţie. Adam le răspundea verbal. Era o chestiune de bun simţ să nu şi-l facă duşman pe Contele de Essex cînd avea nevoie de el ca aliat.

Tony stătea lîngă geam în dormitorul lui Anthony cu genunchii strînşi şi jurnalul pe braţe. Muie stiloul în cerneală şi scrise hotărîtă.

Adam Savage este inuman. Este pe jumătate bărbat, pe jumătate o bestie. Ca bestie, seamănă perfect cu un leopard, şi nu sînt prima care face această asemănare. E foarte conştient de puterea pe care o are; şi-a numit plantaţia din Ceylon Leopard's Leap. Adam Savage poartă o mască aşa cum face toată lumea în societate azi, dar cred că masca asta mai ascunde şi o personalitate foarte ciudată. Dacă l-aş cunoaşte fără această mască nu ştiu dacă l-aş găsi o persoană civilizată sau necivilizată. Cred că sub toate aparenţele se ascunde un dur şi un sălbatic.

E o persoană cu autoritate, dar se controlează foarte bine, destul de deştept să nu-şi reverse mînia cînd e foarte furios. Mă înfurie de multe ori, dar apoi mă face să privesc cu mai multă atenţie lucrul respectiv şi să descopăr treptat înţelepciunea, generozitatea şi umorul. Sfaturile lui sînt întotdeauna atît de bune încît simt că mă înfurii cînd văd că are de fiecare dată dreptate. Cu toate acestea există un lucru care mă face să răbufnesc cînd sînt furioasă şi acela

e felul în care mă priveşte cînd e nemulţumit. Îmi vine atunci să-i plesnesc faţa arogantă.

Are asupra mea multă putere şi uneori am senzaţia că mă ţine în zgardă. E un şoc pentru mine, şi de multe ori vreau să scap de sub autoritatea lui. Nu vreau să-l subestimez pentru că ştiu că îndărătul vocii catifelate se ascund nişte gheare periculoase. Ar vrea să facă un bărbat din mine, dar eu aş prefera să facă mai degrabă o femeie din mine.

Tony apăsase stiloul cu atîta putere, încît peniţa lăsase pe alocuri pete de cerneală. Închise jurnalul cu un gest brusc. Jurnalul ăsta afurisit îi smulgea toate secretele. Se gîndi să-şi folosească timpul mai bine decît să viseze la Savage. Mai bine se gîndea la marfa pe care o va exporta în India.

În trăsură, în drum către teatru aborda subiectul; Adam o privi pe Tony printre gene văzînd cum se însufleţeşte povestind despre tot felul de găteli femeieşti, umbreluţe şi alte fleacuri de soiul ăsta. Ideile tînărului Lamb nu erau lipsite de valoare, dar erau categoric idei de femeie.

Savage se hotărî să-l vindece pe Anthony de tendinţele feminine şi să-l determine să-şi scoată la iveală masculinitatea. După teatru vor merge în vizită la bordel, unde Tony va trebui să aibă parte neapărat de prima lui iniţiere. Savage ştia că tinerii trec pragul iadului la prima experienţă sexuală. Odată ce prima încercare va fi trecută, natura va completa restul.

La început Adam se gîndise să meargă la operă; apoi se răzgîndise şi se decise să-l ducă la *Olympian* unde se juca o farsă sexuală.

Îl privi pe Tony cu coada ochiului admirîndu-i în tăcere linia suplă şi unduioasă a corpului pe care veşmintele se aşezau perfect. O clipă privirea i se opri asupra buzelor pline, dar în curînd izbucni într-un rîs

molipsitor dîndu-şi seama de ridicolul situaţiei.

Pe întreaga durată a piesei nu arăta decît că bărbaţii încercau să dea jos pantalonii scurţi ai doamnelor, însă ele arătau atîta abilitate ferindu-se de ei şi făceau atîtea strîmbături că asistenţa se tăvălea pe jos de rîs.

Tony rîdea şi ea, dar era bucuroasă că luminile erau stinse pentru că obrajii îi erau foarte îmbujoraţi. Înainte să cadă cortina, actriţa principală se postă în mijlocul scenei şi cîntă un cîntec despre *Picăturile de rouă de pe crini*. Făcea gesturi atît de neruşinate că unii bărbaţi săriră în primul rînd sorbindu-i din ochi fiecare mişcare.

Cîteva minute după ce se lăsă cortina şi luminile se aprinseră, Savage se ridică.

— O panaramă delicioasă. Să mergem în culise.

Tony se nelinişti.

— Te încîntă prostiile astea cam repede. Cîntecul mi s-a părut insipid.

În timp ce se îndreptau spre culise, Adam se încruntă şi-i spuse:

— Nu prea ştii ce înseamnă *Picăturile de rouă de pe crini*.

— Bineînţeles că ştiu, bravă Tony.

Cu siguranţă era un înţeles ascuns aici.

În culise era o mulţime imensă de actori, garderobieri, costumieri şi indivizi veniţi după autografe. Savage îşi croi drum direct către actriţa pe care-o remarcase mai înainte şi se alătura arcului de admiratori din jurul ei. Se prezentă şi cocota îi întinse mîna să i-o sărute spunîndu-i că o cheamă Angela Brown.

— Mi-ar face plăcere să te prezint tînărului meu prieten, Lord Anthony Lamb.

Ochii Antoniei se măriră uimiţi dar îşi reveni şi zîmbi. Omul tînăr de lîngă ea spuse:

— Ei, sînt copleșit, tu ești vărul meu, Tony. Eu sînt Bernard Lamb. E mică lumea, nu-i așa?

Antonia era aproape să leșine. Se zgîi la Bernard Lamb și speră că groaza care-i inundase ființa nu i se vedea și pe față. Simțea frica în fiecare por al pielii. Acesta era deci vărul ei lacom care urmărea să-i fure averea și titlul fratelui ei geamăn. Cine dracu' le unise drumurile? Bernard Lamb nu trebuia să afle nimic de la ea. Foarte rece murmură:

— Îmi pare bine, și se întoarse să converseze cu o minionă din cor.

Tînăra era grozav de mîndră că tînărul flăcău care-i vorbește are un titlu nobil. Se agăța de fiecare cuvînt pe care-l spunea Tony, bucurîndu-se ori de cîte ori reușea să-i atingă mîna sau coapsa. Flecărea cu o vervă nemaipomenită, dar din toată sporovăiala aceea, Tony nu reținu decît că o cheamă Dolly. Singurul lucru pe care-l dorea era să scape de prezența lui Bernard Lamb.

Adam Savage era furios. Dădu mîna cu Bernard Lamb și-i spuse că era încîntat să-i cunoască una din rude. Era cît se poate de amabil.

— Credeam că Tony o s-o invite pe tînăra doamnă la cină, dar văd că dumneata ai tras lozul cel mare.

Bernard rîse.

— Eu și Angela sîntem prieteni vechi. Ne-ar face plăcere să vă mai întîlnim din cînd în cînd.

Savage observă că tînărul era foarte politicos și avea maniere elegante; și-ar fi dorit ca pupilul lui să fie tot atît de stilat.

— Cînd Casa de Gravesend va fi gata voi da o petrecere. Vă voi trimite o invitație. Vă aștept să veniți.

Ochii lui Savage se opriră pe sînii nerușinați ai Angelei și buzele pline ale acesteia.

— Ne va face plăcere, spuse ea făcînd din ochi.

Trebuie să plec, se ridică cortina.

Se uită peste umăr la cei doi bărbaţi şi adăugă cu neruşinare:

— Nu doar prezenţa dumneavoastră mi-a făcut plăcere...

Cînd ceilalţi se aşezau la locurile lor, Savage îl scutură pe Tony de umăr.

—Eşti un tînăr snob absolut insuportabil.

Ochii şi vocea lui Savage erau de o duritate nemaipomenită.

— I-ai ignorat numai pentru că el n-are titluri iar ea e o actriţă obişnuită.

Tony îl privi drept în ochi.

— Dacă n-ai văzut că e însetat să-mi ia titlul şi tot ce am atunci eşti definitiv orb.

— Pe naiba! Nu era nici urmă de aşa ceva în privirea lui!

—N-ai văzut decît sfîrcurile sînilor ei, îl repezi Tony cu cruzime.

Savage zîmbi ironic.

—Sînt bărbat.

Cu cîteva zile în urmă Tony n-ar fi ştiut ce vrea să însemne asta. Acum ştia. Sfîntă Maria, bărbaţii puteau fi împărţiţi în funcţie de părţile corpului femeii pe care le adoră.

Cum ar fi fost dacă femeile ar fi procedat la fel? Îl privi, amintindu-şi cum arăta înfăşurat doar în prosop. Îi venea greu să aleagă între umerii largi şi corpul acoperit de păr creţ negru, între mîinile puternice, bronzate şi gura cu cicatricea de deasupra buzei.

—La ce te holbezi? o întrebă Savage.

— La darurile cu care le-a înzestrat Dumnezeu pe femei, spuse Tony în bătaie de joc coborîndu-şi ochii înainte ca el să observe cît de atrasă se simţea de corpul lui.

Spectacolul acela pornografic aţîţase simţurile lui Savage în privinţa femeilor. Medita unde să-l ducă pe Tony să-şi încerce potenţa pentru prima dată şi se decise să-l ducă într-un loc unde ar fi avut parte şi el de puţină distracţie. N-avea sens să-l ducă într-un bordel sofisticat, pentru că Tony lua totul în serios.

În partea opusă a clădirii Somerset House era un bordel numit Folly. Pe chei *nimfele* se întreţineau cu domnii ce erau porecliţi tritoni.

— Unde mergem? întrebă Tony, văzînd că se îndreptau spre rîu.

—Vezi barca aceea plină de acolo?

Tony auzea muzică şi rîsete tot mai puternice pe măsură ce se apropiau.

—Ne plimbăm pe rîu?

—Şi da şi nu. Folly nu ancorează niciodată.

— Ah, e un palat plutitor, nu-i aşa? întrebă Tony devenind brusc interesată.

— Nu, e un bordel plutitor. Vom lua cina cu nişte nimfe adorabile şi apoi, cînd vom obosi ne vom retrage în camere cu fetele. Îţi vei aduce şi tu una în pat.

Lui Tony i se puse în gît un nod mare cît pumnul.

— Ştia eu că de-abia aştepţi, îşi bătu joc Savage. Plimbă-te cîţiva paşi pînă cînd plătesc eu distracţia asta.

Savage vorbi cu proprietara, lăsînd-o să înţeleagă că era prima experienţă a tînărului.

— E cam ruşinos în privinţa asta, dar vreu să fiu sigur că şi-a pierdut virginitatea.

— Ah, nobile domn, ştiu o nimfă drăgălaşă care e foarte dornică să facă totul cum se cuvine. Ştie toate metodele, inclusiv cea franţuzească! Tot ce are de făcut e să rămînă aici şi să nu-şi piardă respiraţia.

—Trimite-o la masa noastră.

Se uită spre trei femei care-i făceau semne evidente.

—Doamnelor, doriţi să luaţi masa cu noi?

Tony nu era flămîndă, apetitul îi scăzuse şi odată cu el şi curajul. Savage găsea probabil mîncarea delicioasă, asta după numărul de stridii pe care le înghiţea din mîna nimfelor. Ştia că Savage se aştepta ca el să braveze, dar era ultimul lucru de care-i păsa în seara aceea.

Se uită cu un ochi critic la fata tînără ce stătea lîngă el şi o găsi destul de atrăgătoare. Stătea liniştită de parcă ar fi fost la biserică, neascultînd prostiile pe care l le îndrugau celelalte lui Savage.

Tony îşi căută tabachera.

—Vă deranjează dacă fumez?

— Pot să v-o aprind eu, stăpîne? întrebă cu glas dulce fata.

Tony ţinu ţigara între buze în timp ce tînăra fată i-o aprinse cu un gest delicat.

— Cum te cheamă? o întrebă Tony sperînd că fumul îi va ascunde panica ce i se citea pe chip.

—Lily, stăpîne.

—Tony aproape că tuşi văzîndu-l pe Savage ridicînd din sprîncene şi privindu-l sugestiv.

Trebuia să plece undeva neapărat. Într-un loc unde ochii lui albaştri n-o mai puteau urmări. Se ridică în picioare.

—Vino, Lily, hai să găsim un loc unde să fim singuri.

Tony simţi blestemaţii aceia de ochi albaştri urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta cu fata pe puntea vasului. Înăuntrul camerei mici în care intrară nu era decît un pat, o noptieră cu oglindă şi un scaun de lemn.

Tony se aşeză pe scaun şi-şi sprijini un picior de pat balansîndu-l pe celălalt cu un gest nonşalant.

Lily căzu la picioarele lui Tony și începu să țipe:

—Oh, te rog stăpîne, fii blînd cu mine!

Ce dracu' avea fata asta?! Tony își stinse țigara și își luă o poziție demnă. Implorările lui Lily deveneau tot mai insistente.

— Liniștește-te Lily. Nici n-am să te ating! Sînt duri bărbații cu tine? o întrebă Tony furioasă.

Lily schimbă metoda cu o rapiditate fantastică.

— Încercam numai să te excit, stăpîne. Multor domni le place grozav să vadă că mi-e frică.

— Ei, mie nu-mi place asta și te rog nu-mi mai spune *stăpîne*. Numele meu este Tony.

— Tony, te-ar excita dacă te-aș dezbrăca eu însămi? se oferi Lily, gata să înceapă.

—Doamne, Dumnezeule, nu! spuse grăbită Tony.

—Te-ar excita dacă m-ai dezbrăca tu pe mine?

— Nimic nu mă excită, Lily, îi spuse cu o voce hotărîtă.

— Ce ți-ar place să faci cu mine, Tony? întrebă brusc Lily.

— Nu putem sta de vorbă liniștiți? Uite ce e, tutorele meu m-a adus aici împotriva voinței mele. Naiba să-l ia, i-a intrat în cap să facă un bărbat din mine.

O luminiță de înțelegere se întrezări pe fața fetei.

—Îți cunosc secretul, îi spuse cu o voce șoptită.

Tony se uită un moment la ea neîncrezătoare și apoi suspină îndelung.

—Mulțumesc lui Dumnezeu! Ce ușurare.

— Ai nevoie de-un bărbat nu de-o femeie, îi spuse Lily cunoscătoare. Probabil ești terminat după tînărul acela arătos care te-a adus aici. Am dreptate?

Tony se înroși și rîse.

—Se poartă într-adevăr într-un fel ciudat cu mine.

Lily își linse buzele.

— Ca de exemplu? întrebă ținîndu-și respirația și

așezîndu-se pe pat cu picioarele încrucișate sub ea.

—Mă face să tremur ca o piftie.

—Din cauza mărimii? întrebă Lily avidă.

— În parte. E cel mai înalt și mai voinic bărbat pe care l-am văzut vreodată dar e atît de autoritar. Îi place să fie ascultat.

—Te bate? întrebă Lily neliniștită.

— Nu, dar cîteodată arată de parcă i-ar place s-o facă. Cînd își izbește cravașa de carîmbii cizmelor îmi dă impresia că i-ar place să fiu pe genunchii lui.

—Cravașa? repetă Lily înfiorată de plăcere.

—Cît de mare îl are pe Willie?

—Willie? întrebă Tony mirată.

Lily rîse.

— Eu sînt irlandeză, noi îi spune Willie, dar fetele engleze îi spun Peter, Roger sau Dick.

Ultimul nume aprinse o luminiță în capul ei. Tony știa exact ce înseamnă *dick*. Roși imediat.

Lily își spuse că poate flăcăul spunea adevărul.

— Probabil că n-ați mai fost împreună de mult timp. Ești gelos cînd vine într-un loc ca ăsta?

Tony știa că era. În secret își dorea ca Savage s-o necăjească și să rîdă de ea decît s-o fi adus în locul acela. Pentru a nu-și divulga gîndurile cele mai intime schimbă subiectul.

—Dar tu Lily? De ce faci asta?

— Să-mi cîștig existența. Mama mea are șase copii de hrănit. S-a înhăitat cu un irlandez care sărea asupra mea ori de cîte ori mama îi întorcea spatele, așa încît cînd am împlinit treisprezece ani am plecat. Măcar aici sînt bine plătită pentru asta.

Tony era stînjenită. Își dorea să n-o fi întrebat nimc.

Educaţia ei nu cuprindea şi asemenea subiecte de discuţie.

Lily se ridică în picioare.

—Eşti sigur că nu vrei s-o facem prin anus sau... altceva?

—Nu cred că vreau aşa ceva, spuse Tony.

— Ei, te-ar supăra dacă aş pleca să servesc un alt client?

—Bineînţeles că nu, Lily. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

Tony aruncă o privire pe puntea vasului bordel. Era plin de lume şi toţi păreau să se distreze bine. Savage se bucura în ascuns de absenţa ei îndelungată, dar lui Tony începea să-i fie teamă că va afla ce se întîmplase.

Cînd domnul Burke deschise uşa din faţa casei din Curzon Street ţinea o găleată în mînă. O măsură din cap pînă în picioare cu o privire rece:

—Să-ţi fie ruşine obrazului, diavole ce eşti!

Urcă scările părînd că e jignită. Domnul Burke zîmbi şi scutură capul. Rolul pe care îl juca îi venea ca o mănuşă.

Capitolul 19

Ori de cîte ori se trezea la miezul nopţii, Tony scria în jurnal. Observă ironică paginile în care portretul lui Savage ieşea în relief. Pe fiecare pagină de jurnal îi preamărea virtuţile, căuta să descopere anumite lucruri din trecutul lui, apoi scria despre cum îi rănise sensibilitatea. Urma o scurtă filosofie despre faptul dacă să-i acuze sau nu comportarea ce-o avea faţă de ea. După aceea, îi lăuda într-o frază sau două înţelepciunea şi îndemînările. Recunoştea că e topită după bărbatul acesta.

Tony suspină exasperată. Se hotărî să scrie o pagină care n-avea nimic de-a face cu Savage.

Bărbaţii! De cînd am petrecut ceva timp ca membră a sexului opus, mi s-au deschis ochii. Bărbaţii duc vieţi complet diferite în lumi complet diferite. Cît timp sînt prezente doamnele, sînt foarte atenţi să fie politicoşi, manieraţi, cinstiţi şi mai mult sau mai puţin civilizaţi. Cînd doamnele sînt absente, masca dispare şi nu mai rămîne nimic din toate astea.

Bărbaţii şi-au propus să formeze un cerc închis în care să se poată destrăbăla în voie. Mănîncă tot ce le

trece prin minte, beau tot felul de porcării, spun tot ce le place, aruncă banii la jocurile de noroc sau pe tîrfe.

Partea cea mai grea de acceptat este că bărbații sînt cei care dictează regulile, nu doar pentru ei, dar și pentru femei. Din cîte am observat sînt liberi să nu ia în considerare regulile pe care tot ei le-au făcut în timp ce femeile nu pot face asta. Pentru binele ei, o tînără doamnă este trecută de la autoritatea tatălui la autoritatea soțului. Trebuie să fie virgină pentru ca domnul și stăpînul ei să poată practica acel ritual ipocrit al ruperii himenului.

Bărbaților li se dă voie să afle despre sex din cele mai dubioase surse în timp ce femeile n-au voie să afle lucruri asemănătoare decît de la soții lor.

În privința ei? Norocul ei era acela că nu-și va lua niciodată un soț!

Antonia ridică stiloul și gîndurile-i zburară departe. Dacă ar fi avut libertatea să-și aleagă profesorul, știa cum ar fi arătat. Începu să se certe pentru gîndurile nerușinate care-i treceau prin minte, apoi se opri. La naiba, femeilor nu li se dădea nici măcar dreptul să se gîndească la asta. Se hotărî să se revolte, măcar în gînd.

Tony se întinse pe pat și-și puse mîinile sub cap. Și-l imagină pe Adam Savage în prosop. Era de departe bărbatul cel mai bine făcut din cîți văzuse. Pielea lui bronzată îi dădea fiori. Moda era ca tenul bărbaților să fie alb și pielea mîinilor moale, delicată. Hainele cît mai împodobite și mai colorate, părul pudrat. Nici unul din lucrurile astea n-o entuziasma.

Mîinile lui Savage erau mari, cu cicatrici, cu pielea aspră de atîta muncă și gîndul că ar putea să o atingă cu mîinile acelea o făcea să-și strige dorința. Pielea lui Savage închisă la culoare și păroasă o ispitea să o mîngîie, s-o simtă, să înlăture prosopul și să explo-

reze... totul, peste tot. Antonia simţi că se încălzeşte ... Trupul începu să-i freamăte, oasele i se topeau şi înlăuntrul ființei el simţi o durere plăcută.

Ar fi vrut s-o privească aşa cum le privea pe celelalte femei. Ar fi vrut s-o găsească atractivă, deosebită. Ar fi vrut s-o sărute... pe buze. Tremură simţindu-şi pielea vibrînd de dorinţă. Fiorul pe care îl simţea în stomac îi cuprinse sînii. Îi prinse în palme şi-i simţi plini şi grei. Sfîrcurile i se întăriseră ca diamantele. Îşi luă mîinile de pe corp şi sări grăbită din pat, încercînd să se scuture de sentimentul de vinovăţie care-o cuprinsese.

Adam Savage îşi petrecu primele ore ale dimineţii cu secretarul. Zvonul despre bogăţia lui se împrăştiase ca vîntul prin toată Londra. În fiecare zi primea propuneri pentru afaceri care mai de care mai trăznite pe care Jeffrey Sloane trebuia să le selecteze înainte de a i le prezenta lui Savage. Dar orice lucru care merita atenţia stăpînului său, trebuia să-i fie expus cu atenţie.

În ziua aceea urma să se întîlnească cu Lordul Bathurst pentru a cumpăra un loc în Parlament. Savage era dispus să ofere pentru locul acela la Westminster, zece mii de lire, apoi începu să jongleze cu ideea de a-i oferi numai patru mii. La ora două aştepta vizita doamnei Elisabeth Foster, căreia puţini bărbaţi i-ar fi rezistat.

Savage trecu rapid cu vederea peste o grămadă de invitaţii. Îi dădu apoi o listă lui Sloane cu doamnele cărora să le trimită flori, apoi reveni din nou la lista

afacerilor. Lordul Anthony Lamb ocolise inevitabilul toată dimineaţa, dar acum nu mai putea da înapoi. Savage înjură auzind că servitorul lăsase pe cineva să intre. Era tocmai pe punctul de a urca la etaj pentru a-l evita pe vizitator.

—Scapă de el, oricine ar fi, îi spuse lui Sloane.

— Prea tîrziu, spuse Tony intrînd în birou şi trîntindu-se într-un scaun.

Savage se uită spre Sloane.

—Lasă-ne singuri!

În momentul în care uşa se închise, Savage îi strigă:

— Am plătit bani grei aseară, de ce nu te-ai culcat cu ea?

Tony se întunecă.

—De unde naiba ştii că n-am făcut-o?

— Pentru că am plătit fata să-mi spună ce s-a petrecut.

—Ticălosule! spuse Tony răvăşită.

Ochii lui o îngheţară.

—Ce-a spus?

— Mi-a spus că nu te interesează femeile şi că te simţi atras de bărbaţi. Mi-a spus că eşti un poponar.

— Ce e acela un poponar? întrebă Tony lăsîndu-l pe Savage cu gura căscată.

Nu mai fu în stare să spună ceva pentru un minut. Dacă flăcăul nu ştia într-adevăr ce înseamnă, probabil că nici n-ar fi trebuit să-i explice. Cu siguranţă, nimeni nu putea fi atît de inocent. Nu-i venea să creadă că poate exista atîta candoare pe lume. Savage trebuia să-şi stăpînească mînia.

— Ai făcut vreodată dragoste cu un bărbat? întrebă cu brutalitate.

—Nu! răspunse Tony pe dată.

Îşi aminti că trebuie să răspundă la întrebările lui din punctul de vedere al unui bărbat.

—Ţi-a făcut vreun bărbat avansuri?

— Nu, răspunse ea sinceră, deşi în mintea ei era o confuzie totală.

— Cum te-ai simţi dacă un bărbat ţi-ar atinge penisul şi ţi-ar face anumite propuneri?

Fac bărbaţii propuneri altor bărbaţi? Se miră.

— M-aş simţi ruşinat, umilit, dezgustat. L-aş plesni peste faţă.

Savage se simţi uşurat, dar rîse nemulţumit. Îşi scoase sabia.

— Tony, flăcăule vei învăţa cum să te aperi. Nu trebuie să plesneşti faţa nimănui. Asta nu înfricoşează pe nimeni. Aminteşte-ţi că totul depinde de atitudinea ta. Lasă-mă să-ţi arăt.

Ridică vîrful sabiei pînă la nivelul fireturilor hainei ei şi-i spuse răstit.

—Am să te despic din creştet pînă-n tălpi.

Tony înghiţi greu. Savage era atît de dur cînd vorbea că-i venea s-o ia la fugă.

Îi puse sabia în mînă şi-i spuse:

—E rîndul tău.

Nodul acela i se puse din nou în gît. Dar luîndu-şi şi ea o figură ce i se părea fioroasă, strigă la el cu un glas sălbatic.

—Am să te înec în propriul sînge.

Savage stătu serios, dar îi era greu să se abţină să nu rîdă.

— Cred că cel mai bine ar fi să ameninţi cu vocea ta obişnuită. Ar fi de mai mare efect decît să ţipi şi nu uita să-i ameninţi ouăle. E o şmecherie care ţine întotdeauna. Încearcă din nou.

Tony ridică dintr-o sprînceană cu nonşalanţă şi se repezi cu sabia spre gîtul lui Savage şi spuse cu voce

hotărîtă.

— Ce-ai zice amice dacă te-aş ajuta să-ţi pierzi un testicol?

— Perfect! rîse Adam luîndu-i periculoasa armă din mînă. Dar încă nu mi-ai spus de ce te-ai comportat ca un bleg.

Tony ştia că se referă la actul sexual. Îşi băgă mîinile adînc în buzunare şi se uită pe fereastră.

— Mi-a fost jenă să-ţi mărturisesc pînă acum ignoranţa. În afară de sărut, nu prea ştiu ce-i face un bărbat unei femei.

Savage se întunecă. Tony era o insultă la adresa întregii umanităţi. Fusese crescut de bunica sa avînd drept companie numai pe sora sa geamănă şi bunica lui. Nu era de mirare că arăta atît de efeminat. Nu văzuse nici măcar cum urinează un bărbat sau care-i calea cea mai bună să te masturbezi, sau cum arată un penis în erecţie.

— Dar te simţi atras de fete? Nu mă refer neapărat la şleampetele alea de la Folley, ci la alte femei.

— Bineînţeles că sînt, improviză Tony ştiind că era exact ce şi-ar fi dorit Savage să audă. Şi, de fapt, actriţa aceea mică şi drăguţă e una din cele mai frumoase fiinţe pe care le-am văzut în viaţa mea. Dolly... aşa o chema. M-am uitat la ea toată noaptea.

Adam n-avea timp în momentul acela să-i explice toate detaliile sexuale. Erau multe lucruri de explicat, despre dorinţă, cînd se trezeşte ea, despre jocurile erotice. Nuanţele şi diferenţele dintre bărbaţi şi femei, gusturile lor diferite. Ar fi durat ore, dacă nu zile. Savage se uită la cărţile din rafturile bibliotecii. O mulţime se aflau la Edenwood, dar găsi şi acolo două volume interesante pe care le adusese din India.

Kama Sutra şi povestea unei concubine pe nume Jundame.

— Încearcă să ţii minte ce-ai să citeşti în cărţile astea. Ai să găseşti lucruri care te vor şoca la început.

Apoi îi puse o mînă părintească pe umăr.

— Dacă vrei să mă mai întrebi ceva, orice, nu ezita. Zîmbi. Sînt chiar dornic să-ţi împărtăşesc din cunoştinţele mele referitoare la misteriosul sex feminin. Sînt sigur că Dolly nu va respinge avansurile unui Lord, în ciuda lipsei lui de experienţă.

Savage o conduse pînă la uşă.

— Nu vreau să te expediez, Tony dar am nişte afaceri de încheiat.

Tony luă cărţile sub braţ şi porni de-a lungul străzii Half Moon Street. Înainte de a face cîţiva paşi, o trăsură neagră opri în faţa uşii casei lui Savage.

Tony simţi stomacul urcîndu-i-se în gît urmărind o femeie elegantă coborînd din trăsură. Rămase cu gura uscată. Era femeia care-l mai vizitase o dată. Era contesa aceea frumoasă.

— Afaceri! murmură.

Faţa doamnei Randolph se lumină cînd o văzu pe Tony intrînd în cameră.

— Ai fost la bibliotecă după cîte văd.

Bătu uşor cu palmele scaunul de lîngă ea.

— Vino şi stai lîngă mine, draga mea şi-o să citim amîndouă.

Tony spuse:

— E... Cartierul general al Doamnelor.

Trînti volumele pe măsuţă şi-i spuse lui Roz:

— Ia citeşte-mi şi mie ceva din comedia asta.

— Păi să vedem. E vorba aici de nou stil de perucă. Tony se ridică în picioare şi-şi luă cărţile sub braţ.

—Dar tu ce citeşti?

—Ăăă... păi... filosofia Estului.

—Foarte bine, draga mea. E timpul să-ţi lărgeşti orizontul.

Ajunsă în camera ei, Antonia îşi aruncă haina, eşarfa şi papucii şi se întinse pe pat deschizînd imediat cartea despre Prinţesa Jemdanee. În curînd fu prinsă de povestea fascinantă descrisă în paginile cărţii.

... dacă stăpînul nu vine la mine în noaptea asta, servitoarea va trebui să mă ungă între picioare cu o pastă de henna pentru a-mi potoli dorinţa...

Tony închise cartea cu un gest brusc. I-ar trebui şi ei puţină pastă de henna să-i potolească dorinţa. Se simţi înroşindu-se şi respirînd mai agitat. Ştia exact ce simtea Jemdanee, pentru că era şi ea prinţesă şi aştepta un bărbat poate pe măsura Leopardului.

Tony nu mai putu să continuie lectura la cartea aceea erotică, dar nu rezistă să deschidă un pic *Kama Sutra*. A fost o greşeală fatală! Desenele şi poziţiile de acolo o răvăşiră. O fermecau erotismului lor, care era atît de minunat, totuşi!

Prima regulă spunea:

Trebuie să-i simţi întîi sufletul înainte de a-i dărui corpul cînd faci dragoste.

Tony se lăsă pe spate şi-şi aţinti privirea în tavan: *să-i simţi sufletul... să-i simţi sufletul*... înainte de a-i dărui... Antonia era pierdută, pierdută... Camera se învîrtea şi părea că totul îi scapă de sub control. Nu mai era în stare să-şi controleze emoţiile; nu mai putea să se mintă că era o fiinţă vie. Ar fi vrut să dea

timpul înapoi şi să se întoarcă la vremea cînd era lipsită de asemenea frămîntări. Încercă să-şi stăpînească bătăile inimii şi să se calmeze. Răsucise cu un gest inconştient un fir de la cuvertură. Va încerca să facă faţă situaţiei. Va dovedi că e tare.

Primul lucru pe care trebuia să-l întreprindă era să-şi analizeze sentimentele pe care le avea faţă de Adam Savage. Era atrasă de el, intrigată dar şi speriată. Ba nu, minţea. Nu era chiar atît de speriată dacă îi stîrnea asemenea gînduri păcătoase. Iar atracţia pe care o simţea era foarte puternică. Dar ştia că asta nu se cheamă dragoste. Însă nu-şi putea face iluzii în ce îlprivea şi nici n-ar fi trebuit să suspine după el.

Era un individ periculos, imoral, şmecher şi corupt. Se îndoia că făcuse averea aceea uriaşă fără să fure şi să înşele. În ciuda acestor presupuneri îşi dorea în permanenţă să fie cu el. Era ca o lunatică. Îşi jură să se ţină la distanţă ştiind că-l va căuta împotriva voinţei ei, să-l vadă, să-l asculte, să fie cu el. Dimineaţa, ziua, noaptea, nu conta ceasul din zi cînd puteau fi împreună.

Pentru toate sentimentele şi gîndurile pe care le avea în legătură cu el nu-i veni în minte decît un singur cuvînt: flămîndă. Era flămîndă. Era flămîndă de el. Să-l atingă şi s-o atingă. Era flămîndă s-o sărute şi să-l sărute, să înveţe de la el tot ce se putea, să afle toate experienţele pe care le avusese mai înainte. Era flămîndă să-i simtă corpul, să facă dragoste.

Doamne, în ce încurcătură intrase. Situaţia ei era una imposibilă. Suspină, făcînd eforturi mari pentru a-şi îngropa durerea în suflet.

Capitolul 20

Adam Savage se uită la vasele comerciale care erau de vînzare şi-şi opri în sfîrşit privirea asupra unui care promitea să prindă o viteză bună şi avea dimensiunile care i-ar fi permis să încarce mai multă marfă.

Mirosul de opium se simţea încă venind de sub punte. Asta-l făcu pe Savage să se hotărască să plătească numai jumătate din cît i se ceruse.

Tony se hotărîse să participe la cursa de trăsuri în ultimul moment. În afară de asta, cîştigătorul avea să primească o mică avere. Deşi nu-i prea păsa ce-o să se întîmple şi n-avea nici trăsură, nici cai să pună la ea. Tutorele său avea tot ce-i lipsea şi, cu toate acestea, se oferise s-o lase pe ea să conducă trăsura lui.

Tony ştia că era un lucru imoral să intre în cursă cu animalele lui fără să-i ceară permisiunea, dar se gîndi că Savage ar fi admirat un asemenea curaj şi o asemenea iniţiativă. Nu putea fi negat faptul că era un mare tupeu din partea ei să se angajeze într-o asemenea cursă, dar numai imaginîndu-şi sclipirea aceea de admiraţie din ochii lui şi merita să rişti totul. Închise ochii pentru o clipă şi-şi încleştă pumnii. Merita să dovedească ambiţia de care putea da dovadă.

Cursa era pentru cupluri. Sherry o luase pe Amoret, amanta lui. Charles Fox era cu Lizzie Armisted şi bineînţeles, Georgiana îl însoţea pe Prinţul de Wales.

Ea nu venise însă în calitate de amantă. Nimeni nu avea această calitate pentru că îi era rezervată Mariei Fitzherbert, femeia care avea o casă minunată pe Marble Hill în Richmond.

Îi trimisese o scrisorică lui Dolly, invitînd-o să petreacă o după-amiază plină într-o cursă spre Richmond, semnase Lord Lamb şi o trimisese teatrului *Olympian.* Tony avea încredere că micuţa actriţă nu va pierde şansa de a sta cot la cot cu membrii familiei regale. Aşa că Tony nu mai pierdu timpul şi se duse la grajdurile din Yard Road unde-şi ţinea Savage caii şi trăsurile.

Simţi cum i se strecoară o nelinişte în suflet văzînd trăsura nouă, impecabilă. Lemnul era lustruit şi n-avea nici o zgîrietură. Grăjdarul îi spuse Lordului Lamb plin de admiraţie că dăduse de optsprezece ori lustru trăsurii.

Ar fi vrut să cîştige această cursă mai mult decît orice pe lume. Nu numai că voia să-şi dovedească bărbăţia dar voia şi banii pentru ea însăşi. Admira la Savage talentul de-a face bani. Era dornică să-i arate că nu era singurul capabil de asta.

Grăjdarul conduse amîndoi caii printre rînduri şi-i alinie celorlalte echipaje. În lumina soarelui culoarea întunecată a trăsurii se dovedea a fi un roşu întunecat, iar pielea armăsarilor era exact de aceeaşi nuanţă. Grăjdarul aprobă văzînd că biciul era atîrnat la locul lui.

— Animalele sînt bine dispuse, stăpîne. Nu le atingeţi pînă nu ieşiţi în cîmp.

Spre surprinderea ei,nu fu o problemă să mîne caii pe străzi. Toată lumea avea destulă minte ca să se dea la o parte, chiar şi filfizonii care în primă instanţă se prefăceau a aţine calea trăsurilor.

Tony reuşi să ia lin primul colţ, apoi cînd era gata

să-l ia pe al doilea în Green Park, era aproape să se ciocnească cu o altă trăsură însoţită de o mulţime gălăgioasă.

Cîţiva din cei ce supravegheau mersul cursei se interpuseră între trăsuri şi dădură ajutorul de care era nevoie ca fiecare să-şi continuie drumul. Tony se simţi descurajată cînd văzu că echipa Prinţului de Wales avea trei cai, dar optimismul îi reveni din nou cînd îşi dădu seama că el şi Georgiana aveau din start o poziţie privilegiată, aparţinînd Casei Regale.

Mulţimea spectatorilor se adunase să caşte gura la întrecerea între cei ce aparţineau înaltei societăţi. Cîţiva colectau pariurile.

În timpul ceasului care urmă, Dolly îşi găsi timp să străbată mulţimea-aceea imensă şi să ajungă la trăsura lui Tony.

Tony se uita uluit la actriţa aceea de prost gust pe care el însuşi o alesese. Peruca pe care o purta avea un picior înălţime şi era decorată cu maci roşii; rochia şi umbreluţa erau de asemenea roşii. Din nefericire erau de nuanţe diferite, iar culorile păreau într-un adevărat război.

Fata atrăgea atenţia tuturor bărbaţilor din parc, ba chiar şi privirile cailor pe lîngă care trecea.

Tony înjură în gînd, apoi o ajută cu un gest galant să urce în trăsură. Unul din grăjdari îi făcu din ochi lui Tony şi spuse:

—Domnule, ar fi trebuit să le pui ochelari cailor.

Dolly chicoti ridicîndu-şi fustele de sub care se văzură marginile a nenumărate cămăşuţe şi danteluţe, iar cînd grăjdarul îi aruncă o privire pofticioasă îi replică:

—Tu ar trebui să porţi ochelari de cal, omule.

Apoi îi oferi lui Tony un zîmbet strălucitor.

— Ah, cursele, asta mă excită întotdeauna. Simt cum aleargă sîngele nebuneşte.

Apoi puse o mînă pe o coapsă a lui Tony.

—Dar pe tine, Lord Lamb? întrebă provocatoare.

— Doly,îţi propun să îţi foloseşti mîna ţinîndu-ţi peruca.

Fu tras focul de începere a cursei şi Prinţul de Wales care fusese onorat cu numărul unu începu să-şi conducă trăsura ca un nebun.

Dintr-odată, Tony văzu ivindu-se White Lodge, reşedinţa regală. Porţile de la Richmond Park erau larg deschise şi lîngă ele era adunată o mulţime numeroasă. Cu cît se apropiau, strigătele de veselie ale mulţimii creşteau vertiginos. Dar Tony nu-şi auzea decît bătăile puternice ale inimii.

Caii făcuseră spume la gură şi încetiniră puţin galopul cînd ajunseră la panta dealului. Tony se sprijini în călcîie şi trase cu putere de hăţuri pînă cînd fu pe punctul de a leşina. Trăsura ajunse pe o cărare pietruită şi dinţii lui Dolly începură să clănţăne mai să-i sară din gură. Cînd intrară în parc, caii începură să meargă la trap şi Tony reuşi să oprească. Nu după mult timp,alte două trăsuri sosiră, una după alta.

— Ei,drăcia dracului! răsuflă Dolly uşurată cu macii atîrnîndu-i din perucă şi încurcîndu-i vederea: dacă vrei să mă mai vezi, caută-mă.

Tony sări jos din trăsură şi legă caii de un copac cu mîinile tremurînde.

Apoi se lăsă să cadă pe iarbă să-şi tragă răsuflarea şi să-şi adune gîndurile.

Rămase foarte surprinsă cînd auzi strigăte ce păreau că-i sînt adresate chiar ei.

— Ai cîştigat! Ai cîştigat! striga mulţimea şi dintr-odată se trezi rîzînd şi o văzu pe Dolly ajutată de cîţi-

va bărbaţi să coboare din trăsură.

Tony mergea cu picioare nesigure prin mulţime primind felicitări din toate părţile.

Prinţul de Wales fu pentru un moment necăjit că pierduse cursa, dar apoi le spuse prietenilor că ar fi putut cîştiga cu uşurinţă dacă nu i-ar fi fost distrasă atenţia de ceva anume.

Cînd Maria Fitzherbert sosi, cursa se ştersese deja din mintea lui. Ea era un premiu mult mai important de capturat. Fu pregătit un picnic sărbătoresc pe pajiştile de la Richmond Park.

Un sentiment minunat, euforic o cuprinse pe Tony în timp ce primea felicitări de la toată lumea. Tot ce şi-ar fi dorit în momentul acela,era să vadă faţa lui Savage în momentul în care ar fi aflat că ocupase primul loc în celebra cursă Londra-Richmond. Dolly îşi scoase din perucă macii veştejiţi şi, fără umbreluţa aceea ţipătoare, rochia ei roşie părea chiar drăguţă. Dar euforia lui Tony dispăru cînd se trezi faţă în faţă cu Bernard Lamb. Tony se uită la el,nevenindu-i să creadă.

—Ce naiba cauţi aici?

Dolly şi Angela erau deja prinse într-o discuţie.

Bernard îi răspunse cu un lătrat:

—La cursă, ca şi tine,vere. Ce altceva să caut?

Tocmai asta o îngrijora pe Tony. Ar fi putut jura că nu-l întrecuse în timpul cursei, deşi îşi amintea clar cînd îi depăşise pe Cherry şi pe alţii.

Bernard îi spuse cu o strîmbătură.

— Te-aş felicita dar e clar că n-ai cîştigat cursa datorită unei prea mari îndemînări ci din cauza cailor pur sînge.

— Aşa e, faptul că sînt de viţă nobilă şi-a spus cuvîntul, sublinie Tony cu satisfacţie, văzînd cum freamătă nările lui Bernard la auzul insultei.

Se îndepărtă sperînd că Dolly va rămîne cu prietenii ei, dar ea îl urma la tot pasul. Nu era chip să te ascunzi undeva din moment ce punctul de atracţie era Lordul Lamb cel care cîştigase marele premiu.

Prinţul de Wales luă săculeţul plin cu bani din mîna amicului său Lordul Onslow şi-l dădu Mariei Fitzherbert să-l înmîneze chiar ea. Cînd Tony se apropie, rămase uluită de frumuseţea doamnei. Maria învăţase în Franţa cum să se îmbrace. Tenul ei avea frăgezimea petalei de trandafir iar părul galben, minunat îi cădea în bucle libere pe umeri, nepudrat. Curbura splendidă a sînilor te lăsa fără respiraţie chiar dacă erau ascunşi sub o rochie croită cu simplitate.

Îi înmînă premiul lui Tony, care pocni galant din călcîie şi duse mîna delicată a doamnei la buze. Privi soarele şi îşi spuse că trebuie să fie aproape patru. Se întreba dacă va reuşi să înapoieze lui Savage trăsura fără să aibă loc vreun incident pînă la Londra.

Se îndreptă spre caii care fremătau nerăbdători şi rugă un grăjdar să o ajute să pună harnaşamentul pe ei, apoi să-i lege la trăsură.

Luă cu o mînă sigură hăţurile, suindu-se pe capră. Ca prin farmec, caii se deciseră s-o asculte şi începură să meargă la trap în timp ce Tony, legănată de mişcarea ritmică a trăsurii, începu să viseze la Adam Savage.

Dar se trezi imediat din reverie auzind în spate un zgomot asurzitor. Se întoarse şi-l văzu îngrozită pe Bernard Lamb conducînd şi el o trăsură şi biciuindu-şi caii.

În momentul în care trase de hăţuri, aceştia începură să alerge cu o viteză nebună.

Spaţiul dintre trăsuri se mări, ceea ce arăta clar superioritatea cailor ei de rasă pură.

Tony simţi că o cuprinde frica tot mai tare. Ştia că

vărul ei Bernard nu-i propune o întrecere. Vrea s-o omoare.

N-avea nici o șansă s-o prindă cît se aflau în cîmp, dar pînă la Londra mai era doar o milă și în oraș trebuia să încetinească. În Londra străzile se nimeriră a nu fi prea aglomerate și cursa continuă într-o goană aproape la fel de nebună. Mulțumi cerului că mai erau cîteva ore bune pînă avea să se întunece, contînd pe faptul că Bernard Lamb nu va încerca s-o omoare în plină zi.

Se apropia de casă dar chiar în acel moment trăsura vărului său ieși de pe o străduță laterală și se izbi în trăsura ei.

Dacă n-ar fi fost o trăsură ce venea din față, poate ar fi fost o șansă ca Tony să evite impactul, dar așa, nu mai putea să se salveze. Trăsura i se răsturnă, Tony și Dolly fură aruncați pe pavaj.

Trăsura lui Bernard Lamb era neatinsă, dar el și Angela fuseseră aruncați la pămînt. Dintr-odată iadul se mută pe strada aceea. Surugiul trăsurii cu cărbuni înjura de mama focului. Grăjdarii de la Stable Yard ieșiră, ca și întreg personalul de servitori, de la Lancaster House.

Tony era albă la față. Niciodată în viața ei nu mai fusese cuprinsă de o asemenea mînie. Luă biciul și se îndreptă spre vărul ei cu o figură neagră de mînie. Acesta ridică brațele să se apere și țipă.

— Mi-ai nenorocit trăsura!

— Am să te ucid, pui de cățea ce ești! urlă Tony.

Dintr-odată cineva îi luă biciul din mînă.

— Ce Dumnezeu se întîmplă aici?

Se uită în ochii albaștri de gheață și înmărmuri.

Capitolul 21

Cînd băgă caii în grajd, Savage observă imediat că faetonul şi caii de trăsură lipseau.

—Unde sînt ceilalţi? întrebă el.

— E ziua cursei de faeton de la Richmond, domnule, îl anunţă şeful valeţilor.

Savage îşi înălţă sprîncenele negre.

—Adică?

—Lord Lamb...

—Blestematul, n-ar îndrăzni, tună Savage.

Atunci se dezlănţui urgia.

—Ticălsoul a încercat să mă ucidă! îl informă Tony pe Savage.

Acesta avea însă altă părere: nu numai că Tony îi luase caii şi îi făcuse faetonul bucăţele, dar fusese cît pe ce să-şi lovească vărul cu cravaşa ca să-şi potolească nervii.

— Păcat că n-a reuşit. M-ar fi scutit pe mine, spuse Savage printre dinţi.

Adam o ajută pe Angela Brown să coboare, apoi o culese pe Dolly şi o ridică lîngă Angela. Îi ajută pe grăjdari să deshame caii de la faetonul nenorocit. Îi examină cu grijă, trecîndu-şi mîinile peste grumazul şi coama lor.

Cînd văzu că erau numai acoperiţi de spumă, se întoarse în stradă să discute cu căruţaşul războinic.

— Şi cum rămîne cu cărbunele meu?

Urmă o ploaie de blesteme insuportabile.

— Îţi sugerez să-l culegi din drum pînă nu vei fi acuzat că ai provocat vreun accident.

Tonul cît se poate de autoritar îl făcu pe acesta să-şi înghită blestemele. Savage îi aruncă lui Tony o privire necruţătoare.

— Poţi să-l ajuţi!

Porni spre locul în care Bernard Lamb tocmai se aduna de pe jos.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Savage.

Bernard ridică din umeri.

— Ne luasem la întrecere. Căruţa cu cărbuni ne-a ieşit în cale.

— Eşti în stare să mîni caii? întrebă Savage.

Bernard rînji.

— Nu mă poate opri pe mine o coastă ruptă.

— Bravo, aprobă Savage.

Se întoarse spre fete.

— Sînteţi bine amîndouă? întrebă el amabil.

— Păi, am impresia că n-am să mă mai pot mişca săptămîna asta, nu-i aşa? spuse Angela, arătîndu-i glezna umflată.

Savage căută în portofel şi le strecură fetelor nişte bancnote împăturite, apoi îi trimise pe Bernard şi pe actriţe la drum, mult înainte ca Tony şi căruţaşul să fi terminat de strîns cărbunele. Savage avea încă portofelul în mînă.

— Ia bucăţile astea la tine în căruţă şi voi avea grijă să fii mulţumit.

Căruţaşul îşi atinse şapca înnegrită cu mîna murdară şi luă bancnotele împăturite cu degetele. Cînd rămăşiţele faetonului fură încărcate, Savage spuse scurt către Tony.

— Cum ai terminat aici, să te prezinţi în strada Half

Moon.

După ce Savage dispăru, servitorii casei Lancaster începuseră să-şi bată joc de tînărul Lord căruia i se poruncise să adune cărbunii de pe strada mare.

Cînd urca scările din faţă ale casei din oraş, picioarele îi tremurau dar era hotărîtă să-i povestească pericolul prin care trecuse şi cum intenţiona Bernard Lamb să-l elimine pe Lord Lamb. ca să-l poată moşteni.

Tony merse în bibliotecă şi fu mulţumită că Sloane nu era pe-acolo. Savage fuma şi sorbea un coniac. Tony deschise gura:

— Vărul meu m-a urmărit la Richmond cu singurul scop de a...

— Să nu îndrăzneşti să te scuzi, pentru că ce-ai făcut e de neiertat, spuse Savage plat.

Tony se îmbujoră.

— Ştiu că n-ar fi trebit să-ţi iau caii fără să-ţi cer voie, dar dacă ţi-aş fi cerut, m-ai fi refuzat.

—Corect.

Tăcerea umplu camera.

— Nu m-aş fi prins în cursă dacă n-aş fi băut prea mult.

—Corect.

Tăcerea şi fumul umplură din nou camera.

Tony ar fi trebuit să-şi dea seama că ziua va fi trebuit să fie dezastruoasă încă din momentul în care trăsese numărul treisprezece. N-avea rost să-l acuze pe vărul ei că încercase s-o ucidă, fiindcă avea s-o trateze cu dispreţ. La dracu' cu Savage; tiranul nu putea fi îmblînzit.

Tony ridică capul şi îşi scoase punga grea din buzunar. O lăsă pe biroul lui.

— N-ai decît să crezi ce vrei, indiferent de ce-ţi spun eu, dar am cîştigat blestemata aia de cursă şi

am avut nevoie de curaj pentru asta. Îi pufni în față. Cu asta am să-ți plătesc scumpul tău faeton.

Savage își coborî țigara.

— Iar n-ai înteles nimic; numai dacă n-o faci special pe prostul. Mi-ai pus caii în pericol, ca să nu mai vorbesc de fete. Din fericire, caii sînt întregi, dar nu și doamnele.

— Doamnele, rosti ea cu un sarcasm greu, n-au nimic mai mult decît o gleznă scrîntită. Cred că vor supraviețui!

Ochii și vocea lui Adam nu-și pierdură nimic din răceală.

— Spre deosebire de tine, ele trebuie să-și cîștige existența. Nu vor mai ieși pe scenă cei puțin o săptămînă. Ochii lui arătară spre banii de pe birou. Ăștia nu le-ar lăsa să moară de foame.

Gura lui Tony se încordă.

— Vor putea totuși să-și cîștige banii cu spatele; dacă și-au rănit numai gleznele.

Savage spuse printre dinți:

— Ce detest cel mai mult la tine e snobismul.

Antonia se simți atinsă pînă în adîncul inimii. Știa că Anthony nu trebuia să plîngă în fața lui Savage, și totuși simți că i se încleștează gîtlejul. Ca să-și oprească lacrimile,își flutură mîna pe la nas într-un gest lipsit de respect, lăsînd o urmă neagră de praf de cărbune.

Savage clătină din cap.

— Doi cerbi tineri întrecîndu-se ca să le impresioneze pe doamne. Du-te, să nu te mai văd.

La aceeaşi oră, un alt cerb tînăr încearcă să impresioneze o doamnă. Alteţea Sa Regală stătea într-o caieaşcă închisă în faţă la Noble Hill. Piciorul lui îmbrăcat în satin albastru era lipit de coapsa moale a Mariei Fitzherbert.

—Dragă Pussy, lasă-mă să rămîn peste noapte, se rugă el.

Pussy se pretinse jignită.

—Prinţ George, cum mă puteţi insulta în felul acesta?

— Te rog nu-mi mai spune prinţ George. Şi nu te insult, te onorez. Te voi onora cu trupul meu, şopti el, înghesuind-o şi mai tare şi prinzîndu-i mîinile.

—Asta se întîmplă la celebrarea căsătoriei. Vă rog, să nu vă bateţi joc de căsătorie, Alteţă.

— Nu-mi bat joc de căsătorie, Maria. Te-aş face soţia mea dacă ar fi posibil.

Maria îşi simţi inima grea.

— Din nefericire, Alteţă, nu e posibil. Se face tîrziu, trebuie să intru.

—Nu-mi mai spune *alteţă*. Nu ai nici un fel de milă? Dacă nu vrei să mă iei cu tine în Noble Hill, rămîi măcar aici cu mine încă puţin.

—Puţin, acceptă ea. Cum doriţi să vă spun? Nu vă pot spune pe numele de botez, ar fi o lipsă de respect.

— Pussy, eu nu vreau respectul, vreau inima ta, spuse el plin de pasiune, strecurîndu-şi mîinile pe după talia ei, lăsîndu-şi degetele să-i pipăie sînii tentanţi.

—Pot să-ţi spun Princy? sugeră Maria.

—Da, da, e perfect Pussy! Am un cadou micuţ pentru tine.

Scoase lănţişorul, dorindu-şi să fi fost pietre preţioase.

—Mă onorezi mai mult decît merit.

Îşi ridică minunatele bucle aurii ca să-i lege ini-

mioara la gît şi el gemu cînd degetele îi atinseră carnea caldă. Mîinile puternice nu mai puteau fi oprite. Îi descheie rochia în faţă şi îşi îngropă faţa între sînii ei plini. Maria ştia că nu putea face o scenă. Dacă vizitiul trăsurii şi cel al poştalionului aflau ce făcuse ea înăuntru, avea să fie proscrisă ca uşuratică.

— Pussy, nu trebuie! şopti el răguşit, împingînd-o pe spate între perne, în timp ce mîinile îi pipăiau frumuseţea iar gura i-o apăsa insistent pe a ei.

Maria se opri să respire şi îşi dădu seama că trupul nu-i era indiferent. Era din ce în ce mai excitată şi era o noutate foarte plăcută pentru ea.

— Dragă Pussy, sînt în agonie, uită-te să vezi ce-ai făcut din mine. Îi puse mîna pe masculinitatea lui.

Maria fu uimită de rigiditatea ei. Încercă s-o strîngă uşor, dar era la fel de tare ca marmura. Dintr-odată, îşi retrase mîna. Într-un minut avea să-i dea fustele peste cap şi asta nu intra deloc în planurile ei. Îşi încheie rochia şi începu să plîngă.

— Ţi-am îngăduit asemenea libertate că n-am să mă mai pot privi niciodată fără să roşesc. Sînt o ruşine, mă vei dispreţui.

— Dulce Pussy, nu plînge, ai să-mi sfîşii inima. N-ai de ce să te ruşinezi, iubita mea. Eu sînt ticălosul.

Îl lăsă să-i şteargă lacrimile de pe obraji şi s-o sărute de noapte bună. Şi fusese o noapte bună, îşi spuse ea. O noapte foarte bună!

Spre deosebire de ea, Tony Lamb avea o noapte foarte proastă. Stătea în cadă spălîndu-şi praful negru de cărbune de pe faţă şi de pe mîini. Îşi muşcă buzele cînd îşi aminti cu cîtă atenţie le purtase Savage pe Angela şi Dolly. Se purta cu curtezanele de parcă ar fi fost nişte doamne iar pe ea o trata ca pe un lacheu. Ce-o supăra într-adevăr era acuzaţia lui de sadism.

Era o acuzaţie cu totul nedreaptă şi asta numai din cauza lui Bernard Lamb. Era un diavol. În inima ei era sigură că el sabotase *Pescăruşul* şi-l lăsase pe Anthony să se înece.

Tony îşi şterse lacrimile. Spera ca Bernard să moară în noaptea aia din cauza rănilor. Nemernicul merita să moară. Se lăsă să viseze, scăpînd de obsesia ameninţării pe care o reprezenta Bernard Lamb pentru viaţa ei. Va putea să devină din nou o doamnă... ei, poate nu chiar o doamnă, văzuse prea multe ca să mai poată fi o doamnă, dar putea fi o femeie. Nu era de o mie de ori mai bine decît să fii o doamnă?

Tony se înroşi, apoi ridică capul. Dacă Adam Savage îi va cădea la picioare, va trece peste el. Oricît îşi ura vărul, n-avea să moară dintr-o coastă ruptă. Dacă-l voia mort, trebuia să-l omoare. Un duel! Asta era soluţia. Îl va provoca la duel şi-l va împuşca.

Se înfăşură şi ieşi din apa care se răcea. Îşi va răzbuna fratele geamăn! Şi în Biblie scrie *ochi pentru ochi, dinte pentru dinte*.

Adam Savage se gîndea ce să facă cu Tony. Cel puţin Dolly avea să-i rezolve virginitatea. Scutură din nou din cap cînd îşi aminti cu cît tupeu diavolul ăla tînăr îi luase caii la cursa din Richmond. Şi mai şi cîştigă!

În privinţa asta băiatul avusese departe. Era nevoie de curaj. Savage se hotărî să-l ia cu el în călătorie pe continent.

Tony ar putea să-și aleagă și să-și cumpere singur încărcătura pentru indii. Va fi o acoperire perfectă pentru operațiile de contrabandă pe care se pregătea să le pornească el însuși. Ar putea alege niște lucrări de artă pentru Edenwood și, dacă nu se înșela, carnavalul de la Veneția trebuia să aibă loc în curînd. Era culmea decadenței, bărbați și femei mascați hoinăreau pe străzi căutînd flirturi. Îi văzuse odată de pe puntea unei corăbii. Un spectacol de o săptămînă cu muzică, bucurie și costume fantastice, de neuitat. De data asta va partricipa și el.

Cît timp era pregătit *Dragonul zburător* va avea vreme să demonstreze ce primitor poate fi Edenwood. Casa își va arăta bogăția nobililor Londrei și le va demonstra vecinilor cine controlează întregul ținut. Își cumpărase locul în Camera Comunelor, dar cînd, mai tîrziu, în anul acela avea să vină vremea alegerilor,era nevoie de voturi. Savage nu-și făcea griji. Putea cîștiga o majoritate doar promițînd cîte cinci șilingi celor care-l vor vota.

A doua zi, cam pe cînd răsărea soarele, Savage era în docurile Londrei, angajîndu-și echipajul.

La micul dejun îi dădea lui Sloane lista oaspeților ca să poată trimite invitații pentru weekend la Edenwood și-i înmînă lui Tony o lungă listă cu mobilele de care mai avea nevoie pentru dormitoarele oaspeților.

— De ce nu te duci la Grovesend cu vreo cîteva zile mai devreme? John Bull ți-ar primi cu plăcere sfaturile pentru petrecere.

Tony privi la lista nesfîrșită de la ea din mînă, apoi ridică sprîncenele și se întrebă dacă vorbea serios.

— Am numai o săptămînă la dispoziție, spuse ea cu voce slabă.

— Dumnezeule mare, băiete, universul a fost creat

doar într-o săptămînă, îl lămuri Adam.

Cu ajutorul nepreţuit al lui Roz şi al domnului Burke la căutarea mobilelor din St. Martin Lane, plecă într-o expediţie de cumpărături la Iuca şi Mathiew, Vile şi Cobb, şi la magazinul lui Robert Manwaring. Tony era în elementul ei, hotărînd ca fiecare cameră să fie o capodoperă a cîte unui faimos designer londonez.

Numai ca să-i facă în ciudă lui Adam, hotărî că o cameră avea să fie în stil chinezesc.

John Bull o întîmpină pe Tony ca pe fiul risipitor. Imediat se sfătuiră să pună la punct fiecare cameră pînă să sosească Savage cu privirea lui albastră, cercetătoare. Din fericire, John Bull avea la dispoziţie o adevărată armată de servitori care cîştigau la Edenwood mai mult decît în oricare altă casă din Anglia. La căderea nopţii fiecare detaliu era la locul său. Cînd Adam ajunse, după ce se făcuse întuneric, şi-şi inspectă casa, nu putu găsi nici o greşeală în modul în care locuinţa îi fusese transformată într-un palat.

Roşie de atîtea laude, Tony era fericită, dar extenuată. Reşedinţa lui Savage o tulbura întotdeauna, aşa că fu bucuroasă să se retragă. Se hotărî să doarmă în camera albastru-aurie, cu tapet franţuzesc, deosebit, dar Kirinda lunecă după el pe scări cu un sfeşnic aprins cu lumînări parfumate şi-i murmură:

— Stăpînul m-a trimis să vă conduc în dormitorul chinezesc, domnule.

Tony îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în rîs. Toată chestia asta chinezească era o glumă a lor, a ei şi a lui Adam, şi se distra de minune. În pat îşi strînse genunchii la piept. Nu mai fusese atît de fericită demult. Mascarada pe care o juca avea şi părţile ei bune. Adam Savage îl lăsase pe Anthony să devină o

parte din viaţa lui. În acelaşi timp, se îndoia că i-ar fi permis Antoniei asemenea libertăţi. Oftă, apoi căscă, sperînd să-i viseze.

Dar nu se întîmplă aşa. Stătea în lumina rece a zorilor cu o mască neagră şi o pelerină lungă. Degete de gheaţă îi încleştară inima cînd alese un pistol lung din cutia de piele. Cu mişcări lente păşi pe teren în timp ce secundul numără pînă la zece. Dar rivalul ei pe cîmpul de onoare n-o făcu, căci se întoarse şi trase cînd ajunseră abia la nouă. Simţi glonţul intrîndu-i în piept, lăsînd o urmă albă, fierbinte care înflori apoi în roşu sîngeriu.

Bernard Lamb îşi scoase masca şi murmură:

— Îţi sînt cu adevărat recunoscător pentru cele pe care le voi primi. Amin!

Cînd veni dimineaţa, Tony mormăi şi se întoarse pe partea cealaltă. Se simţea de parcă nu dormise deloc. Se lumină cînd Kirinda veni şi îi înmînă un bilet de la Savage. Îl desfăcu repede şi citi: *Tony, trage-ţi nişte pantaloni vechi şi vino la grajduri să vezi pursîngii pe care i-am furat Majestăţii Sale.*

Poate că o excursie călare era exact lucrul de care avea nevoie.

O voce adîncă o întîmpină:

—Cum dracu' poţi dormi atît de tîrziu?

Tony se răsuci spre el, uşor deranjată de ironie, pentru că nu putea fi mai tîrziu de ora opt. Savage purta o pereche de pantaloni vechi şi o cămaşă cu mînecile suflecate. Ţinea o lopată în mînă şi era evident că rînea grajdurile.

— Sînt sigur că ai destui grăjdari să facă asta, spuse Tony.

Nu-i plăcu deloc licărirea ce se aprinse în ochii lui Savage. Ar fi vrut să se retragă cu toată viteza, dar cizmele îi păreau lipte de podea.

Cu un rînjet amuzat pe care nu făcu nici un efort să-l ascundă, Savage spuse:

— Am descoperit că rînitul gunoiului îţi întăreşte şi muşchii şi caracterul.Ţi-ar prinde bine amîndouă.

Primul ei impuls fu să ia o lopată cu baligă şi s-o arunce în faţa lui Savage, dar atunci, bineînţeles, Savage ar fi avut un motiv s-o bage cu forţa în el. Era prea mîndră şi strînse din dinţi pentru că Savage ştia foarte bine asta, blestematul. Blestematul! Luă lopata şi începu nonşalant să cureţe. Chiar începu să fluiere printre dinţi o melodie veselă, ca să nu-i lase bucuria de a o fi supărat. De fapt, el terminase deja trei sferturi din treabă.

— Mi-ai lăsat numai nouă cabine, strigă ea veselă, cînd el ieşi după ovăz proaspăt.

— Nouă! spuse ea gemînd şi scrîşnind din dinţi cînd el dispăru.

I se păru că trecură ore pînă cînd auzi zgomotul cizmelor în spatele ei. De fapt, reuşise să cureţe vreo şase şi ajunsese la limita puterilor. Îşi îndreptă spatele care începu s-o doară şi se întoarse. Rînjetul amuzat de pe faţa lui Bernard Lamb aproape c-o împietri.

—Ce dracu' faci aici? întrebă Tony.

— După cum spuneai chiar tu la Richmond, retractez, dragă vere.

Tony se simţi dintr-odată plin de forţă ca să ia o lopată plină de baligă.

—Tony!

Un ordin grav îi opri lopata în aer.

—Domnul Louis este invitatul nostru. Îţi sugerez să te duci să te schimbi.

Tony strîmbă din nas.

— Mă îndoiesc că baia ta minunată va reuşi să alunge putoarea pe care o simt acum.

Capitolul 22

Tony făcu o baie și se schimbă. Deși toată ziua a avut musafiri,purta pantaloni de călărie și o jachetă.

Se duse la bucătărie ca să-și evite vărul. Cantitatea de mîncare care fusese pregătită îi tăie răsuflarea. Majoritatea felurilor erau englezești, dar mai era o tavă de argint cu carne dulce și alte delicatese exotice pentru cei cu gustul aventurii. De fapt, Savage și John Bull se certaseră din cauza mîncării. Pînă la urmă ajunseră la un compromis.

Antonia inspiră încîntată aromele condimentate.

—E un miros de păcat aici.

—I-am spus Excelenței Sale că toate astea îi vor insulta pe oaspeți, zise John Bull cu regret. E o ocazie foarte dubioasă.

—Bucuroasă, murmură Tony.

—Și asta, căzu John Bull de acord.

—Pot să te ajut?

—Da, chiar vă rog, Înălțimea Voastră. Veți ști mai bine decît mine dacă uniformele sînt la înălțimea exaltatei dumneavoastră țări.

Deschise o ușă spre o cameră alăturată unde o duzină de oameni erau mai mult sau mai puțin îmbrăcați în livrele. Tony simți că i se aprind obrajii cînd văzu scena din fața ei, dar își uscă buzele și își feri privirea dinspre cei care încă nu-și trăseseră pantalonii de

satin.

Livreaua era lucrată cu gust într-o nuanţă de gri, cu pantaloni albi ca zăpada şi pantofi negri.

John Bull pufni.

— Eu comandasem roşu cu fireturi aurii, dar Excelenţa Sa a contramandat.

Tony ar fi vrut din toată inima să fie de acord cu John Bull şi să pretindă că Savage făcuse o alegere greşită, dar, ca de obicei, Savage avusese dreptate.

—Cred că trebuie să ai încredere în alegerea lui.

— Ei, nu chiar totdeauna, spuse John Bull trimiţînd valeţii să ducă tăvile de argint oaspeţilor. Uneori e o companie foarte dificilă şi îşi ia tot felul de riscuri inutile. Ar fi trebuit să termine cu contrabanda şi să se aşeze şi el la casa lui.

Contrabanda? Dumnezeule, asta explică atîtea! se gîndi Tony. Vapoarele, bogăţia lui, cicatricea!

— Dacă ai terminat să-mi analizezi caracterul, aş vrea să mă ajuţi, spuse Adam tărăgănat.

Tony spuse în glumă:

—Ciudat, de obicei n-ai nevoie de nimeni.

Savage ignoră insulta.

— Din moment ce soţii şi soţiile se detestă reciproc mă gîndeam că ai putea sta cu contele de Oxford cît timp eu...

—O vei întreţine pe contesă? i-o tăie Tony sugestiv.

— N-aş fi spus-o atît de dur, dar aş vrea să rămîn singur cu ea pentru vreo jumătate de oră. Fii băiat bun şi arată-i contelui caii.

Tony era furioasă. Savage îşi demonstra o reputaţie proastă. Nu era cîtuşi de puţin geloasă, dar ajunsese să fiarbă de mînie.

Se părea că elegantele doamne aveau o curiozitate

insațiabilă pentru dormitoare, în timp ce soții lor galopau literalmente spre grajduri. Tony nu putea înțelege cum de Savage găsea atrăgătoare atîtea femei. Dar poate nu asta era totul. Poate era mînat de nevoia de a-și demonstra superioritatea față de bărbații cu titluri de noblețe. Era ăsta doar un alt mod de a-și arăta disprețul?

Tony nu mai avu timp pentru speculații căci sosiră încă patru trăsuri cu Rosalind și Lady Jersey. O recunoscu, de asemenea imediat pe Georgiana Devonshire și își jură să nu-l lase pe Savage singur cu regina frumuseții din Londra. Frances Jersey, văzîndu-l exclamă:

— Anthony, dragule, jur c-ai crescut cu jumătate de metru de cînd ne-am văzut ultima oară. Vocea-i coborî într-o șoaptă sugestivă. Am venit să-ți zăresc concubina.

—Kirinda nu e o concubină, Lady Jerseyl

Frances se întinse să-l bată pe Tony pe obraz.

—Ești un băiat atît de inocent!

Tony le conduse în sufrageria elegantă, cu pereții grațios sculptați, acoperiți cu mătase roz. La fiecare capăt era cîte un șemineu sculptat, așezat între oglinzi care reflectau și multiplicau candelabrele de cristal. Erau trei sute de lumînări roz palid, cu un parfum fin de trandafiri.

Georgiana își ținu răsuflarea.

— Oh, trebuie să-mi fac o cameră roz; parcă ai trăi într-o floare.

Frances Jersey o lovi ușor cu evantaiul.

—Ai un soț foarte indulgent, Georgiana.

— Lud nici nu știe că trăiesc, Frances. L-a monopolizat pe domnul Savage pînă-ntr-atît că relația noastră e un biet flirt, ți-o jur.

—Nu pentru mult timp, după cum te știu eu, răutate mică. Fiecare femeie din Londra visează să îmblînzească sălbaticul. E aici doar de cinci minute și are

deja o reputaţie de crai.

— Roz, lasă-mă să-ţi arăt sera, încercă Tony să schimbe subiectul, dar Georgiana şi Frances încă mai aveau ceva de spus.

—Am auzit că se interesează de politică.

—Bineînţeles. Şi e un fustagiu fără pereche.

—Se întreţine cu doamne din înalta societate în fiecare zi în strada Half Moon şi frecventează bordelurile în fiecare noapte.

Ochii i se umplură pe neaşteptate de lacrimi şi bunica sa o privea neîncrezătoare.

—Oh, iubito, eşti îndrăgostită de el!

—Nu fi caraghioasă, spuse Tony brutal.

Roz şopti:

— Nu te-ai purta aşa dacă nu ţi-ai imagina că eşti îndrăgostită.

Tony pufni.

—De casă... Edenwood. M-am îndrăgostit de casă.

—Tu şi încă vreo sută de femei, spuse Roz sec.

— Asta-i problema, nu-i aşa? spuse Tony, ştergîndu-şi furioasă urmele lacrimilor.

—Dac-o ţii tot aşa, o să descopere că nu eşti Anthony.

—Nu-ţi mai face griji. Recunosc că mă înnebuneşte, dar n-am să devin isterică.

Părea că intri într-o altă lume. Aerul era cald, umed şi greu de parfumurile bobocilor exotici. În mijlocul verdeţii luxuriante, Kirinda stătea pe marginea unei fîntîni în care peşti vărgaţi cu auriu şi negru înotau printre lujerii nuferilor. Cu vocea ei dulce, seducătoare, le explică lui Lady Jersey şi ducesei de Devonshire numele fiecărei varietăţi exotice de orhidee. Tony simţi încă o împunsătură de gelozie în inimă, cînd văzu frumuseţea brunetă a Florii de Lotus.

O voce profundă se auzi dinspre intrare.

—Totul în Ceylon îţi îmbată simţurile. Momentul era

de-a dreptul magic. Fiecare femeie din seră era hipnotizată.

Vraja fu ruptă brusc de Rupee căreia i se permisese să zboare liber. Se aşeză pe umărul lui Savage şi ţipă:

—Ispita iadului! Pocăiţi-vă!

—Oh, e grozav de nostim, strigă Georgiana. Adam, dragule, trebuie să mi-l dai.

— Pasărea valorează cît răscumpărarea unui rege, îi spuse el Georgianei. Nu mă voi despărţi niciodată de Rupee.

Roz spuse:

— Edenwood e magnific, domnule Savage. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

De data asta Lady Jersey fu de acord cu prietena ei.

— Se vede că fiecare detaliu a fost ales cu o atenţie iubitoare.

— M-am hotărît să refac atît casa de la Bath cît şi vila de la Chiswick. Tony îmi vei da sfatul tău de expert, nu-i aşa? Şi acum eu mă duc jos să-i adun pe cei care vor să călărească.

Tony ar fi preferat să mănînce ovăz. Totuşi se duse, ajungînd chiar înaintea oaspeţilor. Vreo doisprezece cai erau înşeuaţi şi gata de drum. Savage sosi la grajduri cu şase domni şi patru doamne, toţi gata să facă un tur călare prin parcul de vînătoare de la Edenwood. O ridică pe Georgiana în şa, lăsîndu-şi mîinile să-i mîngîie talia fină şi elegantă şi zîmbi în sus spre faţa ei frumoasă.

Dezgustată, Tony se întoarse să le ajute pe celelalte doamne să încalece. Una dintre ele era atît de tînără încît Antonia roşi cînd îl observă pe bărbatul mai în vîrstă de lîngă ea. Cu uşurare îşi dădu seama că Lord Henry îşi adusese fiica. Charlotte nu-şi putea

lua ochii de la Tony Lamb. Citise despre el recent în foile de scandal şi acum, văzîndu-l într-un decor atît de opulent, se hotărî să-l cucerească. Profită de ocazia de a fi singură cu tînărul şi atrăgătorul Lord.

— Cînd începe sezonul, tata mi-a promis un bal. Veţi veni, Lord Lamb!

Tony era gata să i-o taie scurt tinerei domnişoare, cînd observă cît de dulce şi vulnerabilă era fata.

— Dacă sînt în Londra, mă voi simţi onorat, doamnă. Ca s-o descurajeze, Tony sugeră: N-ar fi mai bine să vă duceţi cu ceilalţi? Rîul e numai la cîteva mile de aici.

Fata se îmbujoră şi coborî genele.

—Aş prefera să călăresc prin pădure, domnule.

Tony se înfioră cînd ceva îi trecu bîzîind pe lîngă ureche. Calul i se opri şi Charlotte chiţcăi:

—Ce-a fost asta?

Dintr-odată o bănuială îngrozitoare îi veni în minte. Într-un moment şuieratul se repetă şi un glonţ intră în copacul din spatele ei.

—Trage cineva în noi!

Goniră în direcţia rîului şi nu încetiniră pînă cînd nu văzură grupul Georgianei. Fata părea tot atît de speriată ca şi Tony. Ca s-o liniştească pe Charlotte, spuse:

— Probabil era cineva care aştepta vînatul. Staţi lîngă ceilalţi; eu mă duc să-l caut pe nebun.

Teama lui Tony se micşoră pe măsură ce-i creştea furia. Trebuia să-l convingă pe Adam Savage că Bernard Lamb încerca s-o ucidă. Cum îndrăznea s-o pună în primejdie, invitîndu-l pe ticălosul ăla la Edenwood?

Tony intră în grajdul încăpător şi lăsă calul unui valet. Dar ceea ce văzu peste vizeta uşii o făcu să încremenească pe loc. Savage, cu spatele plin de paie îi oferea mîna Angelei Brown care stătea întinsă

în fîn. Savage o ajută să se ridice și-i spuse tărăgănat:

— Ți-am spus că vom fi descoperiți. Cred că ar trebui să fim mulțumiți că a fost Tony și nu Bernard.

— Vărul meu era ocupat să mă împuște în pădure!

Adam nu crezuse nici un moment că Bernard reprezenta vreo amenintare.

— Tony, pentru numele lui Dumnezeu, asta a devenit obsesie de-acum bătrîne! spuse Savage dezgustat.

Capitolul 23

Antonia se trezi transpirată. Era a treia noapte cînd se repeta acelaşi vis. Îi trebui ceva timp să-şi dea seama că era încă noapte.

Aruncă deoparte pătura. O adiere de toamnă plutea în aer şi Antoniei i se păru binevenită, pentru că o obliga să poarte o pelerină care să-i ascundă figura.

Se mişcă tăcută în întuneric. Dacă o descoperea domnul Burke,era pierdută. Îşi scoase cămaşa de noapte transpirată, care de fapt, îi aparţinea lui Anthony, apoi îşl îngropă faţa în ea. Rămase goală, tremurînd, şi şopti:

—Tony, ajută-mă!

O undă de hotărîre coborî în sufletul ei. Făcea toate acestea pentru a-şi răzbuna fratele geamăn şi pentru propria apărare; ştia că Bernard Lamb avea s-o ucidă, dacă nu-l va omorî ea mai întîi.

Îşi şterse hotărîtă din minte visul care încă o bîntuia viu şi ameninţător. Era mereu acelaşi vis: se făcea că erau la un loc de duel, la invirea zorilor, numărînd cei zece paşi. Bernard Lamb se întorcea şi trăgea la al nouălea.

Tony îşi scoase cămaşa, pantalonaşii, ciorapii şi botinele cu gesturi ferme. Totul avea un aer atît de iminent, încît,deşi se temea, era calmă, Ştia, de cînd lumea, că era stăpînă pe soarta ei. Hotărîrea era deja luată. Dacă nu făcea nimic, pierdea totul. Dacă acţio-

na, avea să cîştige. Acesta era într-adevăr secretul. Secretul vieţii şi al morţii.

Tony îi era recunoscătoare lui Adam Savage. Îi arătase că cea mai preţioasă calitate în viaţă rămînea curajul. Îşi pusese în cap să facă din ea un bărbat şi chiar reuşise. Tony avea acum curajul, tăria şi hotărîrea unui bărbat. Bernard Lamb n-avea nici o şansă.

Tony apelase la tînărul Southampton şi la colonelul Dan Makinnon, ştiindu-le preferinţele pentru arme şi vînătoare. Amîndoi se dădeau în vînt după riscuri şi pericole. Fără îndoială aveau să fie pistoale, nu se mai auzise de dueluri cu săbii de peste cincisprezece ani.

Makinnon îndesă o cutie cu pistoale în mîna lui Tony şi îi recomandă să facă puţin antrenament la sala de tir a lui Charles Fox. Nu prea reuşise să doarmă; din cauza coşmarului încît rămase trează pînă tîrziu în noapte aşternîndu-şi suspiciunile şi temerile în jurnal. Cînd reciti paginile scrise descoperi că notase mai multe plîngeri la adresa lui Savage decît la adresa mult-urîtului văr. Ridicol era că îi plăcea aproape totul la Adam Savage. Ghimpele era condiţia sa de femeie.

Trebui, în cele din urmă, să recunoască; şi-l dorea mai mult decît orice pe lume. Voia să facă dragoste cu el. Tînjea după asta. Sexul era un secret la care lumea se referea discret, numindu-l *jocul* şi toţi cei pe care ea îi ştia, îl jucau. Bărbaţii îşi expuneau metresele iar doamnele măritate îşi luau în secret amanţi.

Societatea avea un apetit neostoit pentru plăcerile cărnii şi se complăcea în legături mai mult sau mai puţin periculoase la orice oră din zi şi din noapte. Bordelurile şi casele rău famate stăteau unele lîngă altele din Covent Garden pînă în Sharaditch. Devenind, prin forţa împrejurărilor, bărbat, înţelesese mai bine ce pierdea, dar sexul era încă, pentru ea, doar o tentaţie

obscură şi misterioasă.

Recitindu-şi jurnalul, descoperi că era obsedată de sex. În fiecare noapte stingea lumînările convinsă fiind că visele îi vor fi aidoma unor fantezii senzuale, dar în loc de asta, în fiecare noapte o lua de la capăt cu duelul.

Tony apucă pelerina neagră, largă şi o împături pe braţ. Trecu strada pentru a evita lumina felinarului de la colţul străzii. Cînd trecu prin Green Park era încă întuneric. Auzi rîsul unui beţiv şi văzu un grup de bărbaţi ieşind de la *White's Club* din piaţa St. James. Privi în jur dar nu văzu nici o caleaşcă. Îşi strînse pelerina în jurul gîtului uscat şi îşi înghiţi neliniştea. Erau ei în întîrziere sau ajunsese ea prea devreme. Nu mai ieşise niciodată la o astfel de oră. Strada pustie părea să aibă un ecou ciudat. Zgomotele rîului ajungeau la ea aduse de aerul umed şi sări speriată cînd o pisică se repezi de după colţ. Poate că nici n-or să vină. Imaginaţia ei prinse aripi. Savage îi descoperise planurile şi pusese capăt duelului. O vizitase chiar cînd se întorsese din Edenwood. Cuvintele lui tăioase îi răsunau şi acum în urechi:

— N-am timp de fanteziile tale copilăreşti, aşa încît dă-mi cuvîntul tău de gentleman că nu vei merge mai departe cu acest duel prostesc.

Şi ea îşi dăduse cuvîntul ei de gentilom!

O trăsură neagră dădu colţul străzii şi Tony ieşi la lumină chiar cînd Dan Mackinnon opri caii. Inima i se zbătu în piept cînd uşa caleştii se deschise şi o mînă o trase înăuntru. Una dintre cutiile cu pistoale ale colonelului se odihnea pe bancheta de piele şi chiar lîngă ea era o cutie cu pahare mici de argint, cu picior.

—Aceste este domnul Keate, *Măria Sa chirurgul.*

Tony îl privi speriată.

—Te-am rugat să ţii totul secret.

— Fir-ar să fie, bunul simţ cere, impune chiar pre-

zența unui medic. Îți poate salva viața, Tony. Uite, bea ceva ce sperie și tigrii, îi spuse Southampton, turnîndu-i niște whisky.

Tony scutură din cap.

— Am mîna destul de sigură, spuse ea printre dinții care-i clănțăneau.

Southampton ridică din umeri și bău singur păhăruțul de argint plin cu licoare.

Trăsura mai merse puțin și se opri. De fapt, totul avea un aer ireal și ea se surprinse întrebîndu-se dacă nu cumva visa. Dar cînd trăsura se opri cu un scîrțîit sinistru, știu că nu visează. Southampton îi dădu o mască neagră de domino.

— Uite, pune-ți asta înainte să cobori și asigură-te că vezi bine prin ea.

— De ce naiba trebuie să port așa ceva?

—Dragă băiete, e o precauție necesară. Îți dai seama că putem fi arestați pentru ce facem noi acum? Deși duelurile sînt toierate, sînt totuși ilegale.

Cînd Tony păși pe cîmpul Battersea, o străbătu un fior de groază. Vălătuci de ceață se încolăceau în întuneric și mirosul de cai și piele o făcu să strîmbe din nas de dezgust. Închise ochii și se gîndi că era blestemată dacă își putea dori ca Bernard Lamb să nu vină. Sigur va veni. Era șansa lui cea mare, zarul cel mare pentru a lua tot ce voia dintr-o singură lovitură. Îl va trimite drept in Iad!

În adîncul sufletului simțea că el îi omorîse fratele geamăn cu sînge rece și așa trebuia să-l omoare și ea pe ucigaș. În lumina zorilor ce se iveau, un grup de bărbați se învîrteau fără nici o treabă, iar Tony se îndreptă hotărîtă spre ei. Cu gesturi ferme își descheie pelerina și îi dădu voie lui Southampton să i-o ia de pe umeri.

Ca și în visul ei, primele raze de lumină aprindeau

cerul. Mackinnon veni la ea şi o întrebă dacă nu voia să renunţe. Fu luată prin surprindere înainte să-şi aducă aminte că totul făcea parte din ritual.

Încă nu era destulă lumină. Mackinnon deschise cutia cu pistoale şi celălalt martor verifică dacă erau încărcate.

Două siluete păşiră înainte să aleagă un pistol. Două perechi de ochi scînteietori se întîlniră prin deschizătura măştilor. Ura unuia pentru celălalt era atît de vie încît părea materializată. Apoi fură aşezaţi spate în spate. Verii Lamb îşi îndreptară pistoalele spre cer şi se concentrară.

Scena îi era atît de familiară lui Tony; vedea totul ca şi cînd ar fi fost doar martoră. Trecuse atît de des prin aceleaşi momente în visul ei, încît ştia exact la ce să se aştepte. Păşiră înainte în timp ce martorii numărau. Se întoarse la al nouălea pas şi trase. Rivalul ei făcu la fel. Zîmbi sarcastic cînd văzu că el se întoarce şi trage în ea exact aşa cum ştia.

Tony avu o satisfacţia profundă, întunecată văzîndu-l căzînd. Deodată, de undeva din lumina incertă a zorilor, un bărbat se apropia de ea. Clipi rapid cînd o mînă viguroasă o apucă de guier şi o propti de trăsură:

— Am să-ţi dau o mamă de bătaie, soră cu moartea!

Fu aruncată atît de puternic pe pernele din piele de viţel încît văzu stele verzi. Savage se aruncă şi el pe bancheta din faţă şi înjură.

— Cuvîntul tău de gentlemen nu valorează nici cît negru sub unghie.

Tony începu să tremure fără să se poată opri şi dinţii începură să-i clănţăne. Acum îşi făcea efectul tensiunea duelului. O înjurătură murdară scăpă de pe buzele lui Savage în timp ce-şi scotea pelerina călduroasă şi o aruncă peste Tony.

— Dacă l-ai omorît,te duci direct la închisoare sau şi mai bine, la galere, nebun zvăpăiat ce eşti.

Tony nu-i răspunse. Spera din tot sufletul că-l omorîse.

— Diavol împieliţat, mai mîrîi Savage.

—Nu fi ipocrit. Am acţionat exact cum ai fi făcut şi tu dacă ai fi fost ameninţat să ţi se ia ceea ce îţi aparţinea. Trebuie să mă duelez şi cu tine? La naiba, am s-o fac! Am să mă lupt cu toată lumea asta ticăloasă!

Savage auzi indignarea şi convingerea din vocea lui Tony şi îşi dădu seama că faptele lui fuseseră necesare, chiar justificate. Cel puţin trebuie să recunoască faptul că a face faţă diavolului pe cîmpul de luptă demonstra curaj.

— Te urc la bordul *Dragonului Zburător*, apoi am să mă interesez dacă vărul tău e mort sau doar rănit.

Se lăsă tăcerea între ei. Tony îi era recunoscătoare lui Savage pentru prezenţa lui reconfortantă. Niciodată nu simţise o mai mare dorinţă de a plînge pînă acum. Ce bine ar fi fost să poată plînge pe umărul lui şi el s-o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi bine. Reuşi, în cele din urmă, să murmure răguşit.

— Mulţumesc că eşti alături de mine, deşi nu eşti convins că am dreptate.

— Tatăl tău mi-a fost un bun prieten. Voi încerca să-i iau locul.

Tony voia să-i strige în faţă că nu-l voia de tată dar, din fericire, ajunseseră la docuri şi trăsura se opri.

Cînd urcară la bordul vasului, mirosul de smoală le umplu nările. Savage îşi informă echipajul că vor pleca spre Franţa odată cu fluxul de seară şi îi încredinţă şefului său de echipaj comanda. Apoi deschise uşa unei cabine cu hublou:

— Te poţi bucura singur de toate astea, îi spuse ca şi cînd i-ar fi oferit un apartament regal.

— Dar nu e nici un pat, protestă Tony, indignată.

Savage o privi dispreţuitor şi se apleacă spre un dulap.

— E un hamac. Ar trebui să-mi mulţumeşti în genunchi pentru că nu te las să te chinuieşti acolo unde doarme şi restul echipajului. În plus fiecare om de pe vasul meu îşi cîştigă hrana, dar tu aş vrea să stai înăuntru.

—Mulţumesc, îi spuse Tony uşurată.

— Vom pleca odată cu fluxul de seară. Mîine va fi vreme destulă ca să speli puntea.

Tony îl privi iute să vadă dacă vorbea serios. Savage era cît se poate de serios.

— Roz nu ştie nimic despre toate acestea. Poţi s-o înştiinţezi că plecăm?

Savage dădu din cap că da.

— Dar îmi vor trebui cîteva ore pînă să mă întorc. Savage îl căută pe doctorul Keate. Află cu mare uşurare că Tony Lamb nu-şi omorîse vărul şi nici măcar nu-l rănise prea grav. Era vorba doar de o zgîrietură la umăr. Cu toate acestea, tînărul Anthony Lamb iscase un scandal întorcîndu-se şi trăgînd la al nouălea pas. Nu se mai auzise aşa ceva şi numai un laş s-ar preta la aşa ceva. Savage spuse fără să ridice vocea.

—Am fost de faţă. Amîndoi s-au întors.

— Asta e o pură întîmplare. Cel care a rănit poartă toată vina. Dacă Tony ar fi fost împuşcat, rivalul său ar fi fost socotit vinovat.

— Codul sîngeros al gentlemenilor, rînji Savage. Mulţumesc cerului că nu sînt unul dintre ei.

Faţa lui Savage era brăzdată de îngrijorare în timp ce se îndrepta spre bancă. Una dintre casetele sale de bijuterii fusese adusă din trezorerie şi îi trebui ceva timp pentru a alege un număr suficient de diamante şi safire pentru un colier. Savage avea intenţia să-l manipuleze pe Prinţul George. De fapt, jocul începuse ieri cînd Alteţa Sa aduse în discuţie subiectul biju-

teriilor. Voia să-i dăruiască fermecătoarei Maria Fitzherbert o bijuterie care să o incite, dar să o și uimească. Desigur, mai dăduse bijuterii și altor femei, flecuștețe constisitoare actrițelor cu care își împărțise plăcerile. Dar cu Maria era altceva. Era o femeie cinstită și, în consecință, voia ca bijuteria să fie una deosebită. Era nevoie de ceva rar și îndeajuns de fin ca s-o facă să cedeze.

Oricum, problema care se punea era în legătură cu banii. Îi mărturisise lui Savage că era dator o jumătate de milion, dar Adam știa că era vorba de mai mult. Prințul sperase că va putea face un schimb, așa cum procedase și cu grajdul sau caii de curse.

Pe jumătate amuzat, Savage îi spuse lui George că nu-și dorea nimic altceva în afara unui titlu. Alteța-Sa scuturase trist din cap și îi spuse că astfel de lucruri nu erau de competența lui. Savage zîmbi sarcastic și în timp ce urca scările de la Carlton House. Știa că orice pe lume se putea obține. Cînd George va vedea pietrele, va găsi, cu siguranță, un mod de a le avea.

Savage își ascunse amuzamentul cînd Alteța-Sa îi dezvălui că îl consultase pe prietenul său Charles Fox, în legătură cu problema spinoasă a pietrelor false.

— Voi fi plecat pentru următoarele trei săptămîni. Poate că, pînă mă întorc, Alteța Voastră va găsi banii necesari cumpărării acestor nestemate, spuse el învîrtind săculețul în mîini. Pot lua cel puțin o jumătate de milion pentru ele, dar pentru Alteța Voastră le las la două sute de mii.

Savage știa că prințul era atît de înglodat în datorii încît n-avea de unde să mai ia bani.

Cînd Savage ajunse în Curzon Street, se convinse că Lady Randolph nu avea știință despre duel, așa încît îi spuse că Tony pleca cu el în Europa, cu vapo-

rul, şi că vor fi plecaţi timp de trei săptămîni.

— Îi pregătesc un cufăr. Ce neglijenţă din partea lui Tony să plece aşa, fără haine de schimb.

— N-are nevoie de nimic sofisticat. Am de gînd să-l pun la treabă.

Roz îl privi alarmată pe Savage.

— Domnule Savage... Adam... Sper că nu vorbeşti serios cînd spui că vrei să-l pui pe Tony să facă treabă. N-a avut niciodată o constituţie fizică prea puternică. Mă tem că nu e aşa tare precum pare.

Adam zîmbi.

— Nu te îngrijora, Rosalind. L-am luat sub aripa mea ocrotitoare şi voi veghea să nu i se întîmple nimic rău. Îl socotesc ca şi fiul meu, ştii asta.

Tony îşi dădu seama că nu se poate odihni. După ce se legănă în hamac timp de două ore fără vreun rezultat, se dădu jos şi începu să umble de colo-colo.

Duelul nu slăbise tensiunea în care trăia; se simţea ca într-o capcană aici, fără să ştie rezultatul duelului şi ascunzîndu-se ca un şobolan. Nu-i era foame, dar avea gura uscată şi gîtul o durea. Deschise cu grijă uşa cabinei şi privi afară. Nasul adulmeca diverse arome de mîncare, smoală şi apă de mare. Mai era un miros pe care nu-l putu identifica, uşor exotic şi penetrant.

Traversă culoarul şi intră într-una din încăperile vasului. Mirosul acela ciudat era mai puternic aici, ca şi cînd sursa lui ar fi fost ascunsă, deşi încăperea era goală. Tony sări în sus speriată cînd auzi un zgomot tîrşîit în spatele ei. Un omuleţ ciudat cu o faţă de dihor o întrebă:

— Căutaţi oareşce, domnu´?

— Aă... eram doar curios. Mă gîndeam să dau o raită, dacă nu supăr, domnule...?

— McSwine, Paddy McSwine. Sigur, nu e treaba mea, domnu'. Eu sînt numa' bucătaru'. Vreți ceva de haleală?

—M-aș mulțumi cu ceva de băut.

Tony încercă să lege o conversație.

— Mergem pe continent să luăm încărcătura pentru Indii. Vasul acesta arată să aibă o capacitate destul de mare.

Luă o cană și vărsă puțin în pahare să dilueze romul. Tony începu să-l soarbă încet.

Brusc, aproximativ zece oameni intrară în cală. Ochii lor priviră batjocoritori peruca pudrată și pantalonii mulați. Era pe punctul de a pleca cînd un marinar cu înfățișare pestriță, scoțiană, îi spuse:

—Care-i problema, măi, pictatule? Ești prea bun ca să mănînci cu alde noi?

—Nu, nu,sigur că nu.

— Atunci,așează-te colea. Paddy, ce otravă ne mai dai azi?

—Carne de porc cu salată, răspunse McSwine.

—Și eu care speram la crutoane cu smîntînă!

Toată lumea rînji în afară de Tony.

—Stai, pictatule, n-o să-ți pice fața dacă rîzi.

—Oamenii cu obraz subțire nu vorbesc așa, neghiob ce ești.

— Cum se cheamă furca cea neastîmpărată a unei femei? întrebă Scot cel fălcos.

Tony luă o înghițitură de rom.

— Pă... păsărică, șopti ea, sperînd că obrajii nu-i erau prea roșii.

Paddy tăie felii groase de pîine și turnă ciorbă în castroane cu mînere. Tony își muie pîinea în zeamă și luă o înghițitură. Un pumn în spate făcu să-i stea aproape înghițitura în gît. Erau hotărîți să o facă ținta glumelor lor.

— McSwine i-ai spus don'șoarei că e rîndul lui la flașnetă?

Tony nu înțelese nimic, dar era a dracului de sigură că era un lucru murdar. Avea două posibilități: ori se retrăgea, ori rămîne fermă pe poziții. În dimineața aceea privise prin țeava unui pistol și a dracului să fie dacă niște marinari ignoranți o vor intimida. Știa că trebuie să le răspundă la fel de vulgar. Își aminti una dintre epigramele lui Lutrell:

— Am auzit o epigramă despre scoțieni zilele trecute. Vi se potrivește. Vreți s-o auziți?

Paddy McSwine dădu din cap încîntat, iar ceilalți erau acum gata să facă din scoțianul cel fălcos ținta glumelor lor.

Era odată un tînăr din Dundee
Care izbi un urs într-un copac
Restul a fost ceva îngrozitor,
Totul strivit și fără frunte,
Cu trei mingi și un țap roșu.

Și marinarii își ridicară paharele, salutîndu-l pe Lordul Lamb.

Capitolul 24

Savage se întoarse la docuri după-amiaza tîrziu. Deoarece avea de gînd să conducă *Dragonul Zburător* el însuși, îl convinse pe domnul Baines, secundul său, să-l însoțească în timp ce inspecta nava de la un capăt la celălalt. Savage dădu ordin să se ridice ancora și pilotă vasul din radă în Tamisa.

Din cabina sa îngustă, Tony își dădu seama că vasul se mișcă. Asta înseamna că Savage trebuia să fie la bord; n-ar fi plecat fără el.

Savage nu era nici în cabina lui, nici jos în cală și deduse că trebuia să fie pe punte.

Pentru un moment,ea simți panica cuprinzînd-o pe măsură ce vasul se îndrepta spre ocean. Nu mai mersese cu vaporul din acea zi blestemată cînd fusese cu Anthony.

În timp ce mergea de-a lungul punții își dădu seama că Savage era la cîrmă. Era ceva ce omul acesta nu știa să facă? Văzu că o ignora voit. Să-l ia naiba. Avea o figură de nepătruns și nu scotea nici un cuvînt. Părul lung negru era desfăcut și-i flutura în vînt. Purta doar o cămașă ușoară, deschisă la gît, albă, contrastînd cu fața sa măslinie. Era perfect stăpîn pe sine acolo, la cîrmă, așa cum era oriunde mergea și orice făcea. Era una cu vîntul și marea.

Plimbîndu-și privirea peste mușchii lui proeminenți

Tony ar fi dorit să devină o singură ființă cu el. Își obligă mintea să se concentreze asupra vasului. Cînd se apropiară de Gravesend, Savage conduse *Dragonul Zburător* din mijlocul rîului spre malul drept și Tony își ținu răsuflarea cînd minunatul Edenwood apăru. O privi cu tot atîta dragoste cîtă avea și pentru proprietarul ei. Știu atunci că își lăsase pentru totdeauna inima la Edenwood. I se tăie răsuflarea. Știa că tocmai comisese un alt păcat de moarte: *să nu rîvnești*. Îi scăpă un oftat.

— Aruncă ancora, domnule Baines! tună Savage și ea auzi lanțul zăngănind în cădere.

Se întoarse și el făcu un gest din cap în direcția unde se vedea Edenwood. Savage sări peste bord, coborînd în barca de dedesubt. Luă ambele vîsle și porni cu putere împotriva curentului.

Cînd ajunseră la mal, Tony sări jos și legă barca de un copăcel. Se îndreptară împreună spre casă și Adam îi spuse ceea ce aștepta să audă de mai bine de zece ore.

— Glonțul abia dacă ți-a zgîriat vărul, dar ai reușit să stîrnești scandal trăgînd la al nouălea pas și dovedindu-te un laș.

Ea simți gustul amărui al dezamăgirii.

—Nu sînt laș, apăsă ea.

—Știu asta, spuse Savage liniștit. Dar cum de ai știut că se va întoarce și va trage la al nouălea pas?

Ea îi aruncă o privire în timp ce mintea căuta cu febrilitate un răspuns plauzibil. N-avea nici unul.

—Un vis obsedant.

Nu-i păsa dacă el o credea sau nu.

— Instinctul de conservare, dădu el din cap aprobator. E bine întotdeauna să-ți asculți impulsurile interioare.

Aprobarea lui o încălzi şi dintr-odată fu mulţumită că nu ucisese. Bernard Lamb nici măcar asta nu merita.

Savage o fixa cu o privire albastră.

— Nu-ţi pasă că prietenii tăi ponegresc numele de Anthony Lamb?

— Nu prea, ridică ea din umeri. Ştiu adevărul şi asta e tot ce contează pentru mine.

Îl duse pe Tony în aripa servitorilor şi îi dădu un maldăr de haine albe.

— Încearcă-le pe astea.

Tony intră într-o baie mică, toată numai oglinzi. John Bull era un om mic de statură, aşa că pantalonii lui de bumbac nu erau prea largi. Avea să-i facă ea să i se potrivească. Ochii i se opriră pe un şir de cosmetice care, desigur, îi aparţineau Kirindei. Erau duzini de sticluţe, castronaşe şi alte recipiente conţinînd toată gama de creme, uleiuri şi substanţe parfumate, menite să seducă. Degetele ei ardeau. Tinerelor doamne englezoaice nu le era permis să se machieze şi nu avusese niciodată ocazia să o facă, dar Londra era plină de femei care îşi pictau feţele ca să atragă bărbaţii şi, după cîte văzuse ea, treaba mergea bine.

Atracţia pudrei, a rujului şi a prafului argintiu pentru ochi era prea mare ca Tony să reziste. Tocmai se hotărîse să se machieze şi apoi să se spele repede cînd auzi vocea adîncă a lui Savage.

— Unde naiba e drăcuşorul acela?

Aruncă un număr apreciabil de sticluţe în pantalonii de bumbac şi îşi îndesă pachetul sub braţ. Va trebui să aştepte pînă va ajunge în intimitatea cabinei de pe *Dragonul Zburător.* Dintr-odată o izbiră proporţiile aventurii în care tocmai intra. Tinerii domni făceau călătorii pe Continent, dar tinerele doamne nu. Savage ducea un mic pachet, iar John Bull îl urma cu o valiză.

Tony deveni suspicioasă. Savage făcea contrabandă. Fura din cînd în cînd cu privirea pachetul misterios, în timp ce se întorceau pe vas.

— Cine-i curios, moare repede, o ironiză Savage, citindu-i în ochi.

Ea îşi sumeţi bărbia, vexată că el îi putu citi gîndurile aşa de uşor. Savage vîsli pînă aproape de *Dragonul Zburător*, apoi se ridică.

—Dă-mi pachetul, îi ordonă el.

Tony se aplecă să-l ridice, dar nu reuşi.

—Nu-l poţi ridica pentru că e plin cu aurul meu, cîştigat cu sudoarea frunţii, ca să-ţi plătesc blestemata de încărcătură.

Tony rămase cu gura căscată cînd văzu cu cîtă uşurinţă ridică el pachetul pe un umăr, înainte de a urca la bord. Îl privi îndreptîndu-se spre cîrmă.

—Ridică ancora, domnule Baines. Sus pînzele!

Bagajul pe care i-l făcuse domnul Burke o aştepta în cabină, aşa încît ea ascunse costumele sub hainele lui Anthony. Era grozav de mulţumită să aibă o cabină numai a ei. Ştia că n-ar fi fost niciodată în stare să îndure compania dezgustătoare a marinarilor bădărani.

Cînd cineva bătu la uşa cabinei, ea se aşteptă să-l vadă pe Savage, dar fu surprinsă să-l vadă pe McSwin cu o tavă.

—Ordin de la căpitan. Să şedeţi în cabină astă seară, domnu'.

—Mulţumesc, Paddy. Miroase bine.

Chiar semăna cu un dihor cînd rînjea.

— Căpitanu' m-ar tăia bucăţi şi m-ar arunca peste bord dacă aş găti prost. Am mai navigat cu el.

În timp ce-şi savura cina, Tony se întreba cum Dumnezeu avea să-şi petreacă ea noaptea legănîndu-se în hamacul acela. Dar, cum se întîmplă adesea,

dormi înainte să termine de mîncat. Visele fură oricum, numai odihnitoare, nu. Se făcea că alerga de-a lungul vasului, îndeplinind tot soiul de corvezi obositoare, în timp ce marinarii își băteau joc de pantalonii ei colorați, care erau lungi, din dantelă. Trebui să frece toată puntea cu o perie de unghii... Îl înjură pe Savage în toate felurile pe care le știa.

Cînd se făcu dimineață, se împletici dîndu-se jos din hamac, urînd dinainte toate treburile murdare pe care va trebui să le facă. Își perie părul negru pe spate și-l legă cu o panglică și urcă pe punte.

Fu uimită să vadă că se aflau într-un port. Savage tocmai se întorcea pe vas. Făcu ochii mari cînd văzu că era îmbrăcat în haine vechi și neras.

—Doar nu sîntem deja în Franța?

—Ba da. Acesta este un vas rapid. Sîntem în Boulogne, făcu el semn spre oraș.

Se îmbărbăta singură și îi așteptă ordinele, dar nu fu ceea ce aștepta ea.

— Fă-te frumos, vom ajunge în Le Havre înainte de amiază. Dacă mai ești hotărît să cumperi marfă pariziană la modă, magazinele din Havre sînt pline ochi cu fleacuri pentru femei. Presupun că e mai bine să merg cu tine ca să alegi desuurile. Habar n-ai ce preferă să poarte femeile pe sub fuste, după cum n-ai idee cam ce preferă în pat.

— Ai să fii surprins, îi răspunse sec Tony, urîndu-l pentru experiența lui erotică.

Vizita la depozite fu una dintre cele mai plăcute momente pentru Tony. Dacă ar fi putut alege haine pentru ea s-ar fi simțit în Paradis. Fu îndeajuns de grijulie, să nu-l lase pe Savage să-i vadă privirile flămînde. Ochii îi scînteiau la vederea materialelor elegante pentru rochii și desuuri, întinse în fața ei într-o beție de culori. Mătăsuri, voal, satin, muselină, dantelă, tul și

tafta, în toate culorile şi cu toate desenele posibile, îi luară ochii şi vru din toate. Cînd Savage îi spuse să comande cîte două duzini din fiecare, Tony clătină din cap şi-i spuse că femeile preferă să fie unicate în ceea ce îmbracă. Totul era o chestie de cerere şi ofertă. Un desen unic făcea de trei ori mai mult decît unul copiat în toate culorile şi mărimile posibile.

Înainte ca după-amiaza să se termine, Adam Savage trebui să recunoască în Tony un cumpărător mult mai răbdător decît el. Cînd tînărul Lamb se îndreptă spre un magazin ticsit cu peruci, Savage protestă că în India era prea cald pentru peruci şi că doamnele de acolo îşi pudrau, pur şi simplu propriile bucle.

— Oh, astea nu sînt pentru India, ci pentru Londra. Ar trebui să ştii că sclavele modei ca Georgiana şi contesa de Oxford îşi vor scoate ochii una alteia pentru aceste coafuri ridicole dar franţuzeşti.

Anume îi numise două femei cu care el avusese legături amoroase.

În cabina ei, Tony îşi scoase haina şi o agăţă în dulap. Era apăsător de cald în seara aceea, aşa încît se schimbă într-o pereche de pantaloni de bumbac albi pe care îi dăduse John Bull. Îi veni să rîdă. Va trebui să-şi spele singură cămăşile şi desuurile şi fu mulţumită că nu trebuia să mai spele şi lucrurile altcuiva.

Se duse pe punte să-şi umple cana cu apă de la butoi. Îl văzu pe Adam Savage părăsind nava, purtînd din nou hainele ponosite de marinar. Înălţimea lui îl făcea să pară cumplit de ameninţător. Fără o haină fină şi-o cămaşă albă, arăta ca un cuţitar. Orice ar fi avut de gînd să facă, era cu siguranţă ceva periculos, ilegal şi, posibil, criminal. Savage avea ceva sinistru în el şi era tot atît de capabil să ucidă, pe cît era să încalce legea, dacă vedea vreun profit în asta. Găsea scuze pentru Savage, pentru că era plină de el şi se blestemă pentru asta. El avea să dezamăgească orice fe-

meie care ar fi fost îndeajuns de proastă ca să-l iubească.

Singura modalitate pentru a-şi stăpîni frica faţă de el era să fie ocupată. După ce îşi spălă lucrurile, merse cu un felinar în magazie ca să mai privească o dată lucrurile pe care le cumpărase. Privirea îi fu atrasă de o rochie cu totul deosebită. Era făcută dintr-o ţesătură aurie atît de delicată, încît Tony oftă în timp ce degetele îi mîngîiau ţesătura. Nu se putu abţine. Luă rochia în cabină şi o încercă. Se transformă brusc din tînărul zvelt într-o femeie cu forme rotunde. Îi scoase panglia din piele din păr şi observă pentru prima dată, cît de mult crescuse de cînd Roz i-l tăiase. Tony se uită în oglinda de pe uşa dulapului, apoi începu să valseze prin încăpere. Închise ochii şi îşi imagină că dansează într-o sală de bal cu Adam Savage. Ce amuzant ar fi să flirteze şi să-l tachineze, dacă el n-ar fi avut idee cine este ea. Nu se mai sătura să se uite la ea. Era atît de mult de cînd nu mai purtase o rochie, uitase cît era de deosebit să te simţi femeie.

Ura să fie bărbat. Voia să fie femeie, una adevărată. Tînjea după asta. Cu mîini tremurătoare, îşi scoase hainele şi le atîrnă în dulap. N-avea de gînd să se despartă de ele. Chiar în momentul cînd degetele ele atinseră materialul elegant, se hotărî că va fi a ei.

Legănîndu-se în hamac, Tony se lăsă în voia viselor. Iat-o pe mama ei primind oaspeţi şi arătînd minunat, mai frumoasă decît o văzuse ea vreodată. Cînd se trezi, vasul se mişca. Nu ştia cînd se întorsese Savage să ridice ancora. Se întrebă leneşă cînd dormise omul acela. Era ceva aproape inuman în el.

Cînd îşi surprinsese imaginea în oglindă, îi reveni în minte noaptea trecută. Rochia o transformase într-o cu totul altă persoană. Şi atunci, o idee se născu în mintea ei. Mergeau la un carnaval la Veneţia. Ce loc putea fi mai bun decît Veneţia, ca Adam s-o întîlnească pentru prima dată pe Antonia? Ce loc putea fi

maj bun pentru o legătură amoroasă?

Îndoielile o asaltară. Va fi ea în stare să meargă pînă la capăt? Apoi fu din nou plină de speranţă. Cineva, într-un mod oarecare, va aranja o întîlnire, ca din întîmplare. Carnavalul din Veneţia sărbătorea un singur lucru: *plăcerea*. Era o lume magică unde cele mai nebuneşti vise ţi se puteau împlini.

Capitolul 25

La Bordeaux, Savage cumpără vinuri franţuzeşti scumpe şi lăzi de şampanie la modă, pentru pivniţele sale de la Edenwood.

Antoniei îi venea greu să creadă că trecuse numai o săptămînă în care vizitase oraşele-port din Franţa, Portugalia şi Spania şi le cunoscuse oamenii, limba, mîncarea şi clima, toate atît de diverse.

Tony se făcu utilă ajutîndu-l pe McSwine să pregătească mîncarea, dar ori de cîte ori urca pe punte căuta să rămînă singură, ocolindu-i pe marinari. Şi pe Savage îl ocolea. Ii era teamă că i-ar putea ordona vreo muncă murdară care să completeze o sarcină, şi aşa prea dificilă pentru puterile unei femei.

Deşi se ferea de el, era mereu conştientă de prezenţa lui. Cînd dădea un ordin acesta era imediat îndeplinit. Îi stătea bine să comande şi se vedea bine că, în respectul echipajului pentru el, era amestecată şi o doză mare de frică. Cu fiecare zi însorită, pielea măslinie a lui Savage se întuneca tot mai mult. Ochii lui albaştri erau atît de deschişi, încît păreau de gheaţă.

În Sardinia ieşiră să se plimbe. Clădirile erau de un alb strălucitor,cu acoperişuri roşii din ţiglă, într-un stil mediteranean. Dealurile se întindeau chiar de lîngă marea de azur şi erau pline de flori sălbatice, multicolore. Stătură fumînd ca doi vechi prieteni, admirînd

un golf ce-ţi tăia răsuflarea cu frumuseţea lui. Tony simţea dogoarea soarelui pe umeri prin cămaşa scorţoasă de pînză. Îi făcea sîngele să fiarbă şi gîndurile s-o ia razna.

Ori de cîte ori privea spre Savage, gura i se usca de dor, într-atît îşi dorea să fie atinsă de el. Dar ştia că dacă ar fi făcut-o, ar ţipa. Ce i-ar fi plăcut cu adevărat ar fi fost să-l atingă ea pe el. Voia să-i simtă pielea întunecată. Să-şi alunece un deget pe conturul bărbiei, acolo unde umbra bărbii făcea faţa să pară şi mai întunecată. Degetele ei tînjeau să-i descheie nasturii de la cămaşă şi să i-o scoată de pe umerii bronzaţi. Tînjea să-şi plimbe mîinile pe ridicăturile muşchilor de pe pieptul larg. Ardea să-şi apese buzele pe gura lui şi să-l sărute. Roşi de îndrăzneala ei, pentru că, în secret, îşi dorea să-l simtă cu limba şi să guste sarea de pe pielea ademenitoare.

Se uită la el. Savage privea cu interes la o pereche de ţărăncuţe cu ochi întunecaţi, adormiţi. Erau desculţe şi duceau cu ele coşuri cu scoici. El le chemă mai aproape. Fetele se apropiaseră, neîncrezătoare la început, înfricoşate de omul masiv, cu faţa sinistră, brăzdată de cicatrici, dar el le făcu cu ochiul şi, prin limbajul semnelor, reuşi să cumpere nişte scoici. Foarte curînd rîdeau împreună flirtînd şi împroşcîndu-i pe amîndoi cu apă într-un mod cît se poate de grăitor.

— Ce-ai zice de o baie? îl întrebă Savage pe Tony, scoţîndu-şi cămaşa şi neîncercînd să-şi ascundă umflătura dintre picioare.

— Nu, mulţumesc, spuse Tony, rigidă. Şi ce naiba faci cînd femeia nu vrea? întrebă ea naivă. Sau nu ţi s-a întîmplat niciodată?

— Ba, de multe ori, recunoscu Adam. Pur şi simplu recurg la arta fină a seducţiei.

— Şi cum poţi seduce o femeie cînd nici măcar nu-i

cunoşti limba?

— Sexul e un limbaj universal, Tony. Te-ai uitat prin cărţile pe care ţi le-am dat?

Obrajii lui Tony se înroşiră.

— Văd că da, spuse Savage rînjind. Isuse, încearcă să nu mai fii aşa încuiat şi prudent. Organul tău nu e numai pentru necesităţi fiziologice. Nici nu ştii ce pierzi dacă nu ai de a face cu gura fierbinte şi limba mică şi iute a unei femei mediteraneene în jurul sexului tău.

Tony rămase cu gura căscată.

— Uite,, ţine nişte scoici, dacă nici ele nu te aduc pe calea ce bună, nu mai e nici o speranţă pentru tine, băiete.

Tony culese crustaceele şi-l lăsă pe Savage cu senoritele lui. Era un ticălos, un peşte şi un vînător de fuste. Cînd se va întoarce pe vas va arunca rochia aurie în mare.

N-o făcu, bineînţeles.

Începu să creadă că bărbaţii n-aveau altceva în cap decît sexul. Apoi roşi. Un număr apreciabil din gîndurile ei erau preocupate de acelaşi subiect.

Adam nu putea înţelege cum putea cineva să prefere puntea tare a unui vapor, sclipirii ademenitoare a unei lagune albastre. Ştia că Lordul Lamb era puţin snob şi înţelese că marinarii lui neduşi la biserică, cu glumele lor crude, nu erau uşor de suportat. Trase concluzia că Tony era încă neobişnuit cu hîrjoneala masculină şi probabil, că nu se mai dezbrăcase în faţa altora. Poate că era îngrijorat în legătură cu mărimea organelor lui, poate că îi era teamă că nu se măsura cu a celorlalţi bărbaţi.

Jos, în cală, Tony descoperi că magazia care stătuse închisă pînă atunci, era acum deschisă. Era sigură că Savage nu va mai părăsi vasul la miezul nopţii şi nici nu mai făcuse aşa de cînd părăsiseră

Franța. Se întreba dacă această magazie se va elibera acolo în țara în care tulburările erau vizibile încă pe stradă. Ce mărfuri de contrabandă adusese el în Franța? Un răspuns evident era în legătură cu armele și cu muniția.

Dar alungă ideea. Sări speriată la un zgomot în spatele ei. Era McSwine. Părea să-i calce mereu pe urme, stînd la pîndă, exact ca un dihor.

—Cre... credeam că faci și tu baie.

— Nu, domnu'. Vă mai spusei, nu mă ating de apă. Apa e pentru înecați.

— Ce era în magazia asta închisă? întrebă ea de-a dreptul.

—Sînt orb și surd. Vă mai spusei asta.

—Mirosul acela ciudat, nu se mai simte acum. Ce era?

— O fi fost opium, domnu'.

— Opium?! se bîlbîi Tony.

— Odată ce un vas face contrabandă cu opium ascuns într-o magazie, mirosul lui e peste tot. Acum nu-l mai simțiți pentru că au fost multe zile calde, dar numa' să se facă iarăși umezeală, numa' să plouă o zi-două și duhoarea se întoarce ca aia a unui cadavru.

— Un cadavru? repetă Tony simțindu-se prinsă ca într-o capacnă.

—Habar n-ai ce înseamnă duhoarea pînă nu mergi pe un vas ce duce sclavi.

— De-acum înainte sînt orb și surd McSwine. Nu mai vreau să aud lucruri de-astea.

În timp ce se legăna în hamacul ei, mintea îi lucra cu repeziciune. Auzea mereu vorbele lui Adam Savage: *N-ai sufletul îndeajuns de negru ca să profiți de cei slabi și neajutorați, Lord Lamb.*

Tony se înfioră. Contrabanda nu era un joc de-a ascunde puțin tutun sau lînă ca să eviți plata taxelor, era

un rău evident, o obscuritate care îşi lăsa urma şi murdărea tot ce atingea. Nu voia, nu putea să-l creadă în stare de aşa ceva.

A doua zi fu surprinsă să-l găsească pe domnul Baines bătîndu-i la uşă.

— Căpitanul ar vrea să veniţi pe punte.

— Mulţumesc, domnule Baines, spuse Tony, politicos.

Baines era singurul membru al echipajului care părea civilizat. Îşi perie părul negru şi-l prinse cu o panglică, apoi se îndreptă spre punte.

Savage stătea relaxat, cu mîinile pe cîrmă. Soarele îl bronza din ce în ce mai mult .

— Mîine ajungem la Veneţia. Această călătorie între Italia şi insulele Dalmaţiei este una dintre cele mai încîntătoare din lume. N-aş vrea s-o pierzi.

Brusc se simţi intimidată şi îşi întoarse privirea spre frumoasele linii ale ţărmului:

— Vremea a ţinut cu noi; n-am avut nici o furtună.

Savage se încruntă. Îi era lui Tony încă frică de furtuni?

— S-ar putea să prindem o furtună sau două înainte să ne încheiem călătoria, dar n-ai de ce să-ţi faci probleme.

Tony îşi dădu seama că încerca s-o liniştească. Se chinui să găsească un subiect de conversaţie.

— Am mers destul de repede.

El dădu din cap:

— *Dragonul Zburător* a fost o investiţie foarte bună.

Apoi schimbă subiectul:

— Veneţia e un oraş care o să-ţi placă. Pur şi simplu îţi taie răsuflarea. E un oraş splendid, încremenit în antichitate. E unică, nu vei găsi nimic asemănător pe pămînt. E formată din sute de insule, tăiate de canale. Arhitectura e superbă, veche de secole, uneori în ruină, dar fiecare clădire în parte este o piatră

preţioasă, încrustată cu sculpturi sau mozaic. Vechile pieţe sînt numite *piazza* şi sînt sute de poduri, ca să poţi străbate oraşul pe jos. Unele magazine închid după-amiaza pentru siestă, dar străzile nesfîrşite te fascinează.

— M-am mai gîndit. Cînd ajungem acolo mi-ar place să stau în unul din acele fabuloase palate bizantine cu dale de marmură şi comori de artă nepreţuite.

— Desigur, fu de acord Savage. Vom lua camere într-un palat chiar lîngă Piaţa San Marco. Dacă stăm în partea de sud vom putea vedea Basilica şi Palatul Dogilor.

Tony ezită un moment.

— Nu trebuie să stăm în acelaşi palazzo, nu-i aşa?

Savage rîse batjocoritor.

— Mă vezi pe mine cîine de pază care să-ţi îngrădească libertatea? Stai unde vrei. Te voi lăsa pradă viciilor tale, dacă-mi promiţi că le vei da frîu liber cînd va începe Carnavalul.

Ochii lui Savage arătau ca nişte flăcări albastre, în lumina soarelui. Ea îi susţinu privirea un lung moment.

— Promit, jură ea.

Tony simţea că se înfierbîntă. Ştia că trebuie să pună distanţă între ea şi obiectul dorinţei ei înainte de a face ceva cît se poate de feminin.

Îşi promise sieşi că îşi va abandona orice reţinere cînd va redeveni Antonia pentru o noapte la decadentul carnaval al Veneţiei. Se sprijini de balustradă şi îşi întoarse faţa spre soare. Un fior uşor o străbătu. Va avea ea oare destul curaj să ducă pînă la capăt seducţia?

Veneţia se dovedi a fi chiar mai mult decît îi promisese Adam Savage.

— Ia aurul ăsta. Vorbeşte o limbă universală. Dacă ai nevoie de mine, voi fi la Casa Frolo. Noapte bună, dulce prinţ, pînă mîine.

La scurt timp după ce plecă, Tony își dădu seama că echipajul era bine dotat cu arme. Fiecare marinar purta un pistol și cuțite. Văzu că încărcătura pe care o aveau valora o avere. Știu fără greș că Savage lăsase ordine pentru oricine era îndeajuns de nechibzuit să urce pe *Dragonul Zburător.*

Cînd luminile Veneției începură să se aprindă, una cîte una, un aer de mister acoperi orașul. Aceste ape străvechi duceau o moștenire de veacuri, din zorii civilizatiei. Orașul italic i se așternea la picioare și ea era gata să-i descopere minunile și să se lase fascinată.

Tony căută în magazie pînă cînd găsi cutia căutată. Era ceva mai mare decît o cutie de pălării și avea mînere. Întoarsă în cabină, o desfăcu și împachetă rochia aurie. Se dezbrăcă, știind că va adormi într-o secundă. Era uimitor, cît de bine se simțea în hamac, asemeni unui copil în leagăn.

Cînd soarele se ridică, se sculă. Îi trebui timp doar cît să-și spele fața, să-și tragă hainele și să-și strîngă părul. Pe cînd părăsea vasul ducîndu-și bagajul și prețioasa cutie, știu că jumătate din echipaj îi urmărea plecarea. Le simțea ochii curioși în spate, dar nu se întoarse.

Tony nu trebui să meargă prea departe. Toți gondolierii semănau între ei, îmbrăcați în negru, cu pălării largi, sprijinindu-se leneși de vîsle. Tony alese unul la întîmplare lăsîndu-l să-i ia bagajul, dar avînd grijă de cutie.

Piața San Marco era plină de negustori. Tony cumpără pîine proaspătă, brînză topită și se așeză pe niște trepte să-și ia micul dejun, privind mereu la domurile aurite și la mozaicurile renascentiste care înconjurau piața. Privea în jos doar cît să-și împartă masa cu porumbeii. Privirea i se opri cu respect asupra Basilicii St. Marco și asupra elegantului Palat al

Dogilor. Văzu ceva care semăna cu un hotel şi se hotărî să nu caute mai departe. Pe firmă scria *Casa Danieli* iar înăuntru toţi purtau livrea italiană şi peruci pudrate. Dalele erau de un roz palid şi oglinzi sclipitoare reflectau tavanele Tintoretto. Tony luă cheia aurită, murmurînd unul din puţinele cuvinte italiene pe care le ştia:

— *Grazia*.

Din acest moment avea să fie Antonia. Începu să fiarbă de nerăbdare. Era la etajul patru şi primul lucru pe care-l făcu fu să dea la o parte draperiile pentru a lăsa soarele să intre şi, odată cu el, şi imaginea superbă a Veneţiei.

Nu se putea hotărî între a face baie şi a da o raită prin magazinele din piazza. Se decise în cele din urmă că baia putea să mai aştepte dar, înainte de a pleca, deschise cutia şi scoase rochia delicată, aurie şi o atîrnă cu grijă, în dulap. Apoi îşi scoase pieptenul şi peria din bagaj căutînd, la fund, după preţioasele cosmetice pe care le aşeză pe măsuţa de toaletă din lemn lucitor. Privi încă o dată, mulţumită. Camera era un decor foarte potrivit pentru seducţie.

Capitolul 26

Femeile de pe străzile Veneţiei erau extrem de elegante. Aveau stil, stil creat şi de sutele de magazine, fiecare specializat în unicate. Era un magazin care vindea doar catifele, unul doar măşti, altul mărgele de sticlă. Lenjerie, ciorapi, mănuşi, ornamente din piele sau din sticlă pentru păr, fiecare avea propriul său magazin. Parfumeriile scoteau banii din săculețul unei doamne la fel de uşor ca şi magazinele de peruci care aveau orice nuanță, chiar şi lavandă, roşu, sau verde. Aveau şi orice fel de pudră de păr.

Tony ştiu, în momentul în care văzu vasul de cristal că trebuia să aibă pudră aurie de păr. La magazinul de lenjerie, nu putu rezista unor desuuri făcute din acelaşi material auriu ca şi rochia sa. Erau complet transparente şi ademenitoare ca păcatul. Probabil că nu va fi niciodată îndeajuns de îndrăzneață ca să le poarte, dar întinse banii fără să protesteze.

Magazinele şi pieţele din Veneţia erau pline de oameni care cumpărau lucruri să-şi completeze costumele pentru carnaval.

Cînd se întoarse la Casa, avea brațele încărcate de comori femeieşti, inclusiv papuci de casă şi ciorapi fini ca o spumă.

Umplu cada de marmură şi îşi unse trupul cu o cre-

mă emolientă care mirosea a frezii. Își spălă părul apoi, înfășurată într-un prosop albastru cu auriu, stătu la soare pe balcon, uscîndu-și părul care deveni o masă strălucitoare și moale de bucle negre.

Se simțea delicios de decadentă cînd își puse ciorapii fini și îmbrăcă rochia de muselină albă. Erau primele haine femeiești pe care le purta de luni de zile și făcu cîțiva pași de dans, bucurîndu-se de atingerea materialului delicat pe pielea ei. Doamne, se simțea așa de ușoară, liberă și fericită ca și cînd ar fi fost eliberată dintr-o cușcă.

În fața unei oglinzi cu rame de aur, își dădu cu puțin ruj pe buze pentru prima dată în viața ei, apoi își aplecă capul să vadă efectul. Nu-și putu crede ochilor cînd văzu transformarea. Nici vorbă de tînărul zvelt! Era femeie! Ultima dată cînd se uitase într-o oglindă, Antonia fusese o fată. Gura roșie și buclele negre îi făceau ochii verzi să apară enormi și pentru simpla plăcere de a se privi, își lăsă genele în jos, apoi le ridică peste ochii verzi care scînteiau ca smaraldele. Un hohot de rîs îi scăpă și zbură prin fereastră și peste lagună.

Își puse pălăria în așa fel încît să-i ascundă trăsăturile. Antonia știu cu exactitate unde trebuia să meargă. Mergea la Casa Frolo ca să se asigure că Adam Savage stătea într-adevăr acolo. Mîine noaptea începea carnavalul și ea trebuia să-și facă un plan pentru o întîlnire. Planul trebuia să fie fără cusur. Dacă nu se întîlneau era dezastru. Nu mai putea aștepta: murea să-l întîlnească!

Tony fu surprinsă să vadă că piața se golise, apoi își aminti că era vremea siestei. Multe magazine se închiseseră pentru perioada călduroasă a după-amiezii. Tot ce putea face era să se uite prin vitrine, dar, curînd, își dădu seama că era un mod foarte

plăcut de a-ţi petrece timpul. Se opri să admire florile desenate, păsările şi fluturii dintr-o papetărie. Trecu un pod pitoresc, apoi coborî treptele spre apă ca să vorbească cu un gondolier.

—Casa Frolo? întrebă Antonia.

El dădu din cap:

— Da, doamnă, şi-i arătă un punct peste laguna largă. Era încîntată că Canalul Grande îi separa pe ea şi pe Savage. Secretul ei va fi în speranţă. Chiar şi ziua,mersul cu gondola era romantic. Gondolierul cînta fragmente din opere în timp ce vîslea ritmic, iar sunetul clopotelor de biserică plutea în aer.

Tony trecu pe lîngă un magazin de antichităţi, mereu în gardă să nu-l piardă cumva pe Savage, în caz că îl vedea. Cînd se convinse că nu era afară, intră în palat şi îşi lăsă privirea să alunece peste fiecare persoană din holul elegant şi impunător.

Doar doi-trei bărbaţi erau singuri. Majoritatea erau perechi. Mulţi arătau ca perechi de îndrăgostiţi, absorbiţi unul de celălalt. Mulţi păreau să se îndrepte încet spre camerele de la etaj. Tony se plimba leneşă de colo-colo, părînd să admire mobila veche, acoperită cu un strat de catifea şi picturile bogat înrămate. Timpul trecea, şi el tot nu apărea.

Deveni conştientă că prezenţa ei ar putea stîrni curiozitatea personalului. La etajul al doilea, văzu un restaurant cu mese mici, de unde patronii puteau urmări pe oricine intra şi ieşea din Casa Frolo. Urcă încet scara de marmură spre etaj şi se aşeză la o masă. Cînd chelnerul cu mănuşi albe se apropie, ea murmură singurul cuvînt care ştia ca s-ar potrivi.

—Vin?

—Da, signora. Chianti?

Ea dădu din cap afirmativ, dar cînd îi aduse un pa-

har de vin roşu, acesta nu fu ce aşteptase ea să fie. Îl gustă şi i se păru acru ca oţetul. Doamne, era timpul să înveţe numele vinurilor. Tony se prefăcu că soarbe din pahar, în timp ce privea întîlnirile îndrăgostiţilor ce se desfăşurau sub privirile ei.

Brusc îi trecu prin cap un gînd îngrozitor. Savage, desigur, se odihnea în timpul acestor ore de siestă. În timp ce ea stătea acolo ca o naivă ce era, aşteptînd să-l vadă, el îşi petrecea după-amiaza în pat jucîndu-se cu o signora cu ochi întunecaţi.

Începu să intre în panică. Dacă-l vede coborînd cu o elegantă doamnă veneţiană, va fi distrusă. Antonia se adînci în nenorocirea ei şi imaginaţia căpătă aripi, aşteptînd cel mai rău lucru posibil. Ştia că ar trebui să plece înainte să-l vadă cu o altă femeie. Mai avea cîteva iluzii în legătură cu el. Ştia că nu are nici un scrupul, poate era chiar un criminal, dar inima ei refuza cu încăpăţînare să înţeleagă. Ce o făcuse să creadă că ar putea atrage un om cu aşa o experienţă? Era nebună! Cel mai bine ar fi să se întoarcă la pantaloni şi să se mulţumeasacă cu simpla lui tovărăşie. Să fumeze liniştit, prieteneşte cu el era cel mai bun lucru la care putea spera vreodată şi tot era mai bine decît nimic.

Nu, nu era. Era mai rău decît nimic. Mult mai rău! Venise la Veneţia să caute dragostea. Doamne, ce copil era. Atît de simplă, de nedusă în lume, în ciuda cunoştintelor sale în legătură cu bărbaţii, cunoştinţe pe care le acumulase de curînd.

Dar Savage nu venise la Veneţia în acelaşi scop. El singur îi spusese. Carnaval era acolo unde lumea bună mişuna pe străzile Veneţiei în căutare de legături sexuale. Dacă îl vedea cu o femeie, va fi zguduită. Trebuia să plece. Îşi împinse scaunul înapoi ca să se ridice, apoi deveni conştientă de privirile bărbaţilor

asupra ei.

Privi în jurul ei şi văzu că mai bine de trei bărbaţi o priveau cu atenţie. Unul dintre ei dădu din cap. Ea îşi întoarse privirea spre altă masă, unde un al doilea bărbat îi zîmbi. Antonia rupse imediat legătura cu el, privind în direcţia celui de-al treilea. Acesta ridică privirea.

Cum îndrăzneau să fie aşa de neobrăzaţi? Văzuse clar că fiecare fusese gata să se ridice cînd ea se pregătea să o facă, poate pentru a se apropia de ea, direct sau, cel puţin, s-o urmărească. Era îngrozită. Nu ţinea să atragă bărbaţii: doar pe unul singur. Pe Savage. Pe Adam Savage. Nu mai exista altul pe lume pentru ea.

Ar fi o greşeală să se ridice şi să plece. Pur şi simplu va aştepta să plece ei mai întîi. Chelnerul se apropie de ea cu nota. Ea scutură puternic din cap refuzînd s-o accepte. După cîteva minute, unul dintre bărbaţi se ridică şi plecă. În scurt timp, încă unul se ridică şi plecă. Antonia închise ochii uşurată, ştiind că dogoarea se domolise, iar timpul siestei se apropia de sfîrşit. Perechile începură să coboare. Ajunşi în holul palatului, se despărţiră, bărbaţii într-o parte şi femeile, în cealaltă.

Cînd Antonia deschise ochii, îl văzu. O singură privire şi fu de ajuns ca să-i taie răsuflarea, ca să-i oprească orice bătaie a inimii. Intra în Casa Frolo. Inima Antoniei se linişti. Era singur. Nu se punea problema unei sieste pentru Savage cînd Veneţia i se aşternea la picioare, aşteptînd să fie străbătută de la un capăt la altul.

Îl urmări de la distanţă, de sub borul pălăriei care o ascundea. Urcă la etaj apoi dispăru în jurul unui coridor, unde bănuia că îşi avea camera. Tot ce putea face mîine seară era să vină mai devreme şi să ţină eta-

jul sub observaţie. Bineînţeles că va fi deghizat, dar Antonia simţea că i-ar recunoaşte trupul puternic oriunde.

Inima îi cînta tot drumul înapoi. Părea atît de tînără, de drăguţă şi de fericită, încît oamenii se întorceau după ea, în timp ce se îndrepta cu pas uşor, lipsit de griji spre un magazin de măşti exotice. Se opri la vitrină întrebîndu-se ce mască să poarte mîine noapte. Cîteva dintre ele erau deosebit de pretenţioase, încrustate cu mărgele, perle şi oglinjoare ornamentale. Altele acopereau tot capul şi faţa pentru a-l deghiza complet pe cel ce o purta.

Antonia se încruntă neohotărîtă. Nu voia ceva jenant şi dificil de manevrat. Privirea i se opri pe un manechin a cărui mască fusese pictată cu o tuşă inteligentă de culoare, fusese creată o mască care nu trebuia scoasă. Intră în magazinul aglomerat, care avea o vînzare de zile mari. Îşi cumpără un set de culori şi nişte pastă de lipit. Cu ajutorul cosmeticelor ei exotice îşi va crea propria mască pentru ochi.

Pe măsură ce se lăsa seara, luminile şi torţerle oraşului începură să licărească. Gondolele alunecau de-a lungul lagunei pe sub poduri şi în latul canalelor înguste.

Muzicanţii în costume medievale şi renascentiste se plimbau de ici-colo, ciupindu-şi instrumentele şi pînă şi gondolierii purtau măşti mici negre pe sub borurile pălăriilor de pai. Toată Veneţia se transforma într-un oraş de mister şi magie.

Era tîrziu cînd Antonia se duse la culcare, fiind prea tulburată ca să poată dormi. Cînd, în sfîrşit, aţipi începu să viseze, dar visele îi fură întunecate şi neliniştitoare. Se găsea mascată într-un fel de bordel. Toată clientela era bogată şi aristocratică. Baroni, conţi, duci şi prinţi de peste mări şi ţări erau adunaţi în acest salon opulent decadent şi strident.

Celelalte femei erau voluptoase și în haine mai mult sau mai puțin sumare, cu rîsul la fel de spumos ca și cristalul de Veneția. Aerul greu de parfum era atît de dens, încît abia mai putea respira. Bărbații, toți mascați, aruncau în jur priviri disprețuitoare din ochii lucitori ce se întrezăreau printre tăieturile măștii.

Toți bărbații o aleseră ca parteneră și ea știu că trebuia să meargă prin labirintul de camere, întunecat și senzual. Nu știa deloc ce așteptau de la ea, n-avea nici cea mai mică idee, în afară de convingerea că va fi ceva sordid, urît și umilitor.

Antonia îngheță de groază în fața primei uși, cu mînerul arzîndu-i palma. Zarurile fuseseră aruncate, cînd pășise pentru prima dată pe acest drum. Își îndreptă umerii și intră. Privea în ochii reci, albaștri care îi înghețau sufletul.

Antonia țipă și strigătul o trezi.

Se strînse în pat, cu genunchii la gură. Afară era încă întuneric; pînă dimineața mai erau cîteva ore bune. Își dădu pe spate masa de păr negru mătăsos și tremură fără să se poată opri. N-avea nevoie să-și interpreteze visele. Propria ei conștiință îi spunea că greșea.

Era cu totul indecent pentru o tînără doamnă nemăritată să se dea unui bărbat pentru o noapte de dragoste ilicită. Ha! Nu era dragoste, ci sex. Era doar sex și senzualitate. Avea de gînd să-l facă pe Adam Savage să o seducă. Antonia îl voia pe el și numai pe el în misterele întunecate ale sexualității. Era într-adevăr o fată pierdută. Chiar avea de gînd să-l implore s-o facă tîrfa lui?

Oh, da, da!

Antonia se întinse în pat și se lăsă pradă fanteziei. Cînd se trezi, soarele era sus. Era cea mai frumoasă dimineață pe care ea și-o amintea. Se rostogoli pe pat

şi se legănă. Era ziua pe care o aşteptase toată viaţa ei.

Se jucă toată după-amiaza în cada imensă de marmură apoi, cu răsuflarea tăiată, îşi trase ciorapii, desuurile neruşinate şi peste toate, bluza în formă de coroană. Cînd se uită în oglindă, descoperi că era de-a dreptul revoltăţoare. Mai întîi, îşi pudră buclele bogate ca să le ascundă culoarea întunecată cu o pudră obişnuită, apoi cu una aurie. Aprinse torţele ca să aibă faţa bine luminată, apoi începu să se machieze, şi o mulţime de firişoare de praf auriu străluciră în părul ei minunat.

Se transformase într-o prinţesă din poveşti. Îşi privi îndelung faţa; căuta genul de desen care i-ar veni bine şi în acelaşi timp, i-ar ascunde trăsăturile. Alese să fie un fluture. Ochii ei verzi vor fi ochii de pe aripile fluturelui. Îşi trasă cu grijă genele dedesubt şi deasupra cu Kohl negru, apoi, folosind machiaj verde iradiant, alternat cu aur, îşi făcu dungi ce mergeau spre tîmple, apoi în jos spre obraji pentru a crea codiţele fluturelui. Cu creionul negru îşi trase antenele delicate pe frunte. Efectul era dramatic. Costumaţia, perfectă. Tot ce avea de făcut era să păşească pe scena Veneţiei şi să-şi joace rolul.

Soarele încă nu apusese cînd Antonia se alătură mulţimii. Peste tot erau veselie, muzică, hohote de rîs. Cînd se dădu frîu liber deghizării, orice bariere căzură. Starea de spirit era luminoasă şi glumeaţă. Cînd apusul coborî asupra Veneţiei, starea de spirit deveni una de abandon. Costumele şi deghizările erau spectaculoase. Unele erau inteligente, altele, de-a dreptul neruşinate. Seminuditatea era un lucru obişnuit. Sexul, în unele cazuri, era de nedescoperi. Multe erau vulgare, cîteva de-a dreptul crude. Totul era la vedere, ameţitor, de vină fiind noaptea sau poate, ceea ce bă-

useră deja.

Antonia era neliniştită. Se ţinu departe de mîinile care se întindeau spre ea şi de gurile care o strigau.

— Doamna! Frumoaso! Graţioaso! Te rog!

O mulţime de oamenii se împingeau unii pe alţii bine dispuşi în faţa gondolelor aşteptînd să treagă laguna. Cîteva vestigii ale civilizaţiei încă mai rezistau, dar Antonia putu vedea că era necesară o scînteie pentru a le face să izbucnească. Era din ce în ce mai clar că nu va putea lua o gondolă doar pentru ea, aşa încît urcă în una care mai ducea cîteva femei. Se trase înapoi şocată, cînd o altă femeie o atinse cu neruşinare. Privind în jur, Antoniei i se păru că fiecare, în Veneţia, îşi pictase faţa ca o tîrfă. Păşi uşor. Nu era cu nimic deosebită faţă de ceilalţi.

Antonia merse pe acelaşi drum de ieri, de-a lungul străzii principale aglomerate, zîmbind îngăduitoare ori de cîte ori un bărbat îşi atingea buzele într-un gest admirativ.

Hanul Casei Frolo era luminat puternic. Muzica de la etaj ajungea la dansatori, împreună cu şiruri de nori de confete. Antonia privi cu atenţie fiecare faţă, căutînd în mulţime un singur bărbat. Nu-l văzu, aşa că o luă din nou prin mulţime. Se hotărî să urce la etaj pentru că era sigură că odaia lui se găsea acolo.

Cînd începu să urce scările de marmură, observă o figură impunătoare care cobora spre ea. Purta un turban roşu aprins împodobit cu pene de păun. O tunică slavă îi stătea să plesnească pe umerii largi. Privind în sus, inima i se opri cînd îi văzu ochii fixaţi asupra ei. Distanţa se micşora cu fiecare treaptă. Cu răsuflarea tăiată îşi dădu seama că se aflau foarte aproape şi avea o imagine nestingherită a sînilor ei, delicios expuşi în cămăşuţa aurie.

Întinse mîna spre el:

—Domnule, suflă ea uşor, ademenitor.

—Eşti frumoasă, iubito! Sărută-mă!

Bărbatul întinse spre ea nişte mîini lacome. Antonia ştiu că vocea nu-i aparţinea lui Savage. Ochii i se măriră alarmaţi privindu-l.

—Nu, nu, strigă, împingîndu-i mîinile deoparte.

Se zbătu cînd simţi braţul lui cuprinzînd-o, apoi aplecîndu-şi gura spre a ei. Se lupta cu sălbăticie, strigînd:

—Nu, nu, signore, nu!

O mînă bronzată se aşeză greu pe umărul rajahului.

— Cred că nu înseamnă acelaşi lucru în italiană ca şi în engleză.

Antonia aproape leşină. Vocea periculoasă a lui Savage era inconfundabilă. Deşi uşor catifelată, ameninţarea era destul de clară.

— *Per Dio!* Rajahul căzu în genunchi în timp ce Savage îşi apăsa din ce în ce mai tare mîna pe umărul lui; apoi Adam luă braţul Antoniei şi o conduse în jos pe scările de marmură. Ea simţi căldura iradiantă a mîinii lui pe braţ. Era îmbrăcat în negru. Un leopard negru. O jumătate de mască se oprea deasupra buzelor, ascunzîndu-i cicatricea. O pelerină neagră îi acoperea torsul puternic. Ştiu că era mult mai periculos ca rajahul.

—Cum aş putea să-ţi mulţumesc, domnul meu? întrebă Antonia cu răsuflarea tăiată.

— Voi găsi eu o modalitate, fluturaş. Eşti englezoaică? întrebă el intrigat.

Gura ei se arcui într-un mod ademenitor. Genele negre se lăsară peste obraji şi ea trebui să-şi lase capul pe spate ca să se uite în sus la el. El îi duse mîna la buze. Antonia simţi un fior prin tot trupul cînd gura fierbinte îi atinse pielea.

— Şi tu eşti englez? şopti ea.

— Poate prin naştere, dar nu prin spirit.

— Prin spirit eşti leopard? îşi umezi ea buzele cu vîrful limbii.

Ochii albastru-deschis ai lui Adam se întunecară de dorinţă. Avea de gînd să-i lingă buza aceea plină de sus cu vîrful limbii înainte s-o sărute.

Ea tremura şi ardea de dorinţă.

Erau încă mînă în mînă. Era intrigat de frumuseţea, de tinereţea şi de originea ei.

— Am o propunere, domnul meu. Te interesează?

Ce ciudat! Nu el ar fi trebuit să-i propună ceva.

— Voi fi încîntat să fim împreună o oră sau două. Ai un nume?

Ea scutură din cap şi colţurile gurii i se ridicară într-un zîmbet glumeţ.

Ar fi vrut să-i sărute colţurile gurii după ce i-ar fi muşcat buza senzuală de sus. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă sus, în patul lui, fără să mai piardă vremea, de vreme ce oricum, acolo îşi vor petrece noaptea. Dar Savage se luptă cu dorinţa lui. Trebuia să bea, mai întîi, un pahar de şampanie împreună. Era foarte tînără. Nu trebuia s-o sperie.

O duse într-un bar cu mese lîngă ferestrele arcuite, cu vedere spre lagune. Cerul era de un roşu închis, lumînările scînteiau şi reflectau un milion de lumini în părul ei pudrat auriu. Comandă şampanie.

Savage ridică paharul său fin de Veneţia:

— Închin pentru frumuseţea şi misterul tău, Regină Mab.

Degetele ei se jucau cu marginea paharului ei. Şi el credea că arăta ca o regină.

— Şi acum, s-auzim propunerea? murmură el indulgent.

— Am scăpat de gardianul meu pentru o noapte şi caut un amant.

Chiar şi în camera umbroasă, o văzu roşind. Îi acoperi mîna, iar ea nu-i văzu amuzamentul din ochi.

— Dă-mi voie să ghicesc. Eşti silită să te căsătoreşti din interes şi tînjeşti să afli plăcerile erotice ale cărnii înainte de a te ofili.

Ea rîse aşa cum se aştepta şi el.

— Nu mă pot mărita niciodată. Condiţiile sînt de aşa natură.

Mintea lui ageră trecu repede în revistă posibilităţile. O mănăstire? Poate. Un părinte invalid? Şi mai posibil.

— Niciodată înseamnă foarte mult. Condiţiile se mai schimbă. Dacă eu sînt de acord să devin iubitul tău de o noapte s-ar putea să regreţi mai tîrziu.

—Niciodată, jură ea.

—Cîtă experienţă ai? întrebă el amuzat.

—Nici una, spuse ea slab.

Savage se ridică să plece.

—Iartă-mă, dar e imposibil.

—Te rog, nu mă părăsi! Sînt o fecioară care s-a săturat de această situaţie, durează de prea mult timp. E chiar atît de ruşinos din partea mea să-mi doresc o noapte de dragoste?

— Nu e deloc ruşinos. Dar timpul pe care l-am petrece împreună va fi prea scurt ca eu să-ţi pot da plăcerea după care tînjeşti.

—Atunci, pur şi simplu dezvăluie-mi misterul sexului.

—Cînd un bărbat face asta cu o tînără fată, se lasă cu sînge şi durere. Există destul de multă plăcere pentru bărbat, dar puţină pentru fată, te asigur.

Ochii ei se măriră. El simţi că se adînceşte în ochii mari, verzi.

— Iubeşte-mă în noaptea asta, se aventură ea, umezindu-şi buza plină de jos.

El simţi că se încălzeşte şi rîse. Îşi imaginase o

noapte decadentă cu o tîrfă experimentată, ba poate trei sau patru ca să-și consume energia îndelung zăgăzuită și uite, că o tînă doamnă, englezoaică, îi cerea serviciile de bărbat.

—Cîți ani ai? întrebă Savage.

— Șap... optsprezece ani, șopti ea, deși era o minciună mare.

El simți sîngele zvîcnindu-i în vine cu o forță alarmantă, făcîndu-l țeapăn de dorință. Isuse, dacă o refuza, găsea pe altul. O voce batjocoritoare îi spuse: Nu te amăgi că o faci ca să o protejezi. Îi va mai da o șansă să se retragă.

—Trebuie să te previn. Am cicatrici pe față și pe tot corpul. Îți vor face scîrbă.

— Niciodată, jura ea cu fervoare, mîna ei căutînd-o pe a lui.

— Atunci, termină de băut, Regină Mab și hai cu mine. Sînt pe punctul de a descoperi dacă este, întradevăr, o binecuvîntare mai mare să dai, decît să primești.

În seara aceea, cu siguranță că era Regele Proștilor. Își jură că era pentru ultima dată cînd mai venea în ajutorul unei demoazele aflate la ananghie.

Capitolul 27

Leopardul o trase în jos pe trepte spre o gondolă care aştepta şi dădu adresa în limba gondolierului.

— Îţi vei aminti întotdeauna că aventura amoroasă te-a furat într-o gondolă la Veneţia.

Păşi în barca îngustă, întinse mîinile puternice spre talia ei zveltă şi o ridică spre el. Era un gest intim. Stătură foarte aproape, dorinţa făcîndu-le pulsul să galopeze.

I se tăie răsuflarea cînd el o trase spre scaunele tapiţate din gondolă.

—Vino!

Vocea lui era ademenitoare, plină, ca o catifea neagră. El îşi descheie pelerina neagră de mătase şi o răspîndi pe perne. Genunchii i se muiară şi se lăsă să cadă în cuibul mătăsos şi întunecat pe care el i-l oferea.

—Unde mă duci? Vocea ei era uşoară ca un oftat.

— Spre capătul timpului... spre grădinile parfumate ale Eliseului... la capătul pămîntului.

Vorbele lui erau capricioase şi magice, totuşi pline de promisiuni. El se aplecă, desfăcu braţele şi o trase spre el.

Pentru Antonia era ca un zid de muşchi. Căldura trupului i se transmise şi ei, şocantă, umedă şi aducătoare de fiori. Inima îi bătea puternic. Buzele lui

şoptiră şi îi atinseră uşor urechea. Pulsul îi deveni atît de slab încît crezu că se oprise inima în loc.

— *Tesoro*. Înseamnă „iubito".

Se topi lîngă el, absorbindu-i căldura trupului lui. Se simţea ca şi cînd i-ar fi luat foc sîngele şi flăcări albastre dansau prin vinele foarte sensibile.

Alunecară din laguna ceţoasă într-un canal îngust, departe de zgomot, departe de mulţime, spre un loc izolat, aproape secret, tăcut. Clădirile aurite, bogat ornamentate, se îngrămădeau lîngă ei într-o splendoare opulentă, izolîndu-i, înfăşurîndu-i într-o lume de vis, care nu era alta decît Veneţia.

Mîna lui se modelă uşor în jurul sînului, ridicîndu-l în aşa fel încît curba lui palidă ieşi din cămăşuţa decoltată. În umbră, coroana cămăşii părea de un roşu aprins pe lîngă galbenul mătăsos. El îşi aplecă capul, suflă puţin peste sîn şi, în momentul în care se opri, aerul rece îl arcui în forma unui punct ascuţit.

— Săgeata lui Cupidon, o tachină el.

Simţi că i se opreşte răsuflarea. Scurta mişcare îi dădu de înţeles că trupul ei îi oferea plăcere. Antonia îi simţi muşchii contractîndu-se. Coapsele puternice se întăriră şi ceea ce se ridică dintre ele era ca o coloană de marmură. Avea o oarecare idee despre anatomia masculină, dar nu ştia că acea parte a unui bărbat putea creşte pînă la nişte proporţii atît de mari, nici că putea deveni atît de rigidă ca o bară de fier. Fu şocată de descoperire, încremeni puţin şi mai că s-ar fi tras înapoi. Dar braţul lui îi înconjură talia ca o bandă de oţel, ţinînd-o prizonieră, adunînd-o acolo, peste arma lui bărbătească.

Antonia nu se opuse. Tînjea după virilitatea lui, după acel misterios lucru masculin. Se încorda, simţindu-l arzînd în spatele ei. Era atît de mare şi pulsa atît de nebuneşte încît îi simţea zvîcnetul în acelaşi

ritm cu bătăile inimii lui.

—*Amore mio*...

O atinse cu vîrful limbii sub lobul urechii şi mici fiori o străbătură pe gît, în josul spatelui. Dorinţa ardea în ei. Voiau să devină unul, să împartă aceeaşi răsuflare, acelaşi sînge, acelaşi trup, acelaşi suflet.

Se lipiră unul de altul într-o formă primitivă de a se uni într-unul singur. Era de neîndurat că această sete a sîngelui înfierbîntat nu putea deveni satisfăcută. Deveniră febrili.

Savage era pe punctul de a-şi pierde controlul. Pentru a şi-l recîştiga, o eliberă puţin din strînsoare şi se ridică. Murmurul ei delicios de protest îl străbătu ca un fulger. Îşi impuse încă o dată să nu-i facă nici un rău. Ştia că în felul acesta va reuşi să o facă să-şi dea drumul nebuneşte. Începu din nou să-i şoptească, într-un efort de a se mai răcori, dar şi de a prelungi acea înnebunitoare senzaţie.

Privirea lui i se opri pe buze. Antonia îşi ţinu răsuflarea cînd Leopardul îşi plecă puţin capul ca să poată lua gura ei flămîndă. Limba lui îi trecu uşor peste buza plină de sus, gustînd-o încet. Limba Leopardului era aspră. Se înfioră, apoi răsuflă greu cînd el îi supse buza plină, coaptă.

Avea gustul vinului dulce, ameţitor. Avea gustul unei femei. Se înclină din nou şi o trase spre el. Ea îşi lipi toată moliciunea de el şi fu răsplătită de dorinţa lui arzătoare, care se ridică din nou. Una din mîinile posesive îi alunecă pe sub cămăşuţă pentru a lua în stăpînire un sîn gol. Această mînă grea trezi în ea un vîrtej de senzaţii. Îi mîngîie pielea mătăsoasă, apoi se concentră mai jos.

Cealaltă mînă avea alte locuri de cucerit. Degetele căutară pînă găsiră drumul pe sub fustă. Căldura palmei lui o invadă. Atingerea pielii aspre, fierbinţi, pe

pielea la fel de fierbinte, dar mătăsoasă, era ca o binecuvîntare. Degetele lungi şi puternice explorară mai jos, pînă ajunseră la locul cel mai sensibil.

Apăsarea puternică era la fel de delicioasă ca şi păcatul. Ea oftă din adîncul sufletului. Leopardul îi torcea din nou la ureche.

Ordonă gondolierului:

— Casa Frolo!

La aceste cuvinte, un şir de senzaţii o străbătură de la sîni pînă în stomac. Cu siguranţă că degetele lui răsfirate putuseră simţi fiorii adînci care se localizaseră în centrul feminităţii ei. Se întoarse pe jumătate cu faţa spre el şi îşi uni căldura ei feminină cu a lui. I se cuibări în braţe cu drăgălăşenie iar el făcu greşeala să îşi imagineze scena cu ei goi. Sexul lui se ridică din nou şi, simţindu-i gura, se arcui delicios într-un strigăt de surpriza. El puse stăpînire cu blîndeţe pe acea gură dulce, alunecîndu-i limba adînc înăuntru, apoi sorbindu-i nectarul.

—Să te duc acasă, în pat?

Vocea lui răguşită o făcu să tremure.

—O, da, te rog.

Vocea Antoniei era şi ea răguşită şi catifelată, presimţind ceea ce avea să urmeze. Fusese mereu conştientă de puterea trupului lui, dar acum, cînd o proteja de mulţimea dezlănţuită, se simţea slabă şi recunoscătoare. Încercase întotdeauna să-şi imagineze cum va fi, dar realitatea acelei forţe protectoare care o învăluia, o făcea să-i fie accesibilă doar lui Savage.

Păşea de parcă plutea peste dalele de marmură ale palatului.

Adam Savage rămînea un mister pentru ea. Faţa măslinie era de nepătruns ca şi cînd ar fi purtat în permanenţă o mască. Simţea că se află foarte aproape

de o revelaţie, şi totuşi bănuia că nu va ajunge niciodată să-l cunoască în întregime. Acest lucru era pentru ea îngrozitor. Un fior uşor o străbătu.

Cînd el deschise uşa, văzu că avea nişte camere princiare. Două dintre ele erau unite printr-o arcadă albă, dintr-o marmură ca o spumă. El încuie uşa pe dinăuntru cu o cheie aurită şi îşi lăsă privirea să se plimbe peste trupul ei. Pe de-a întregul. Păşi spre ea şi îi întinse mîna cu cheia. Văzînd ce-i oferă, spuse:

— Asta ca să nu poţi fugi de mine?

Dar el era serios.

— Ia-o. Cînd ai să-mi vezi cicatricele, s-ar putea să nu mai vrei să rămîi. Trebuie să te simţi liberă să pleci oricînd.

Un fior o străbătu pînă în adîncuri. Ştiu că nu va fi niciodată liberă. Pentru a-i arăta că e gata să i se supună în toate, puse cheia pe un piedestal de marmură de lîngă uşă.

Adam o luă de mînă şi o duse în dormitorul spaţios. Îşi scoase pelerina neagră de mătase şi apoi masca de Leopard.

Antonia îi cunoştea faţa la fel de bine ca pe a sa şi, totuşi, cînd îi văzu, i se muiară genunchii. Se aşeză pe marginea patului. De cînd îl văzuse pentru prima dată, îşi dorise să-şi plimbe privirea în linişte peste trăsăturile lui puternice, întunecate. Acum el o invita să-l privească în voie. Avea sprîncenele negre ca pana corbului, nasul ascuţit, cu nările largi, obrajii puternici şi bărbia ieşită în afară. Buzele îi erau senzuale. O tăietură adîncă se lungea de la nara stîngă pînă spre buza superioară. Pielea îi era măslinie. Într-un contrast izbitor, ochii îi erau de un albastru deschis, pătrunzător. Tocmai văzuse o astfel de nuanţă în apele mediteraneene.

— Ochii tăi sînt albaştri ca Golful Biscaya.

Văzu în privirea lui binecunoscuta ironie.

—Ești un copil răzgîiat și o romantică.

Își trecu mîinile prin păr o dată sau de două ori. Erau puternice, aspre, adevărate. Tandre? Poate. Crude? Cu siguranță. Făcute să satisfacă? Absolut.

Se întinse să-i ia mîna. Ale ei erau palide, ale lui, bronzate; ale ei erau lungi și subțiri, ale lui puternice și mari; ale ei erau moi, ale lui, aspre și bătătorite. Pe măsură ce degetele ei se plimbau peste pielea tocită, colțurile gurii i se ridicară de plăcere. Ochii ei verzi îndrăzniră să-l tachineze:

—N-ai nici fața, nici mîinele unui gentleman.

— Nu, fu el de acord. Din păcate. Bănuiesc că am de-a face cu o aristocrată.

Ea fu surprinsă de perspicacitatea lui.

— Nu fi așa uimită. Îi apăru o lumină jucăușă în ochi. N-am să te dau afară din cauza asta. Îi mîngîie obrazul cu dosul degetelor. Mă intrigi. Cum te cheamă?

Atingerea lui o făcu să se piardă:

—Aaa...

Ochii i se măriră de neîncredere. Aproape își dezvăluia numele.

—Ann.

Vocea lui sună catifelat cînd îi rosti numele. Ce se întîmplă cu ea? Ar putea să-i spună Adam în orice moment.

—Lordul meu, tu nu ai nume?

—Lord e doar în imaginația ta.

Ea îi rîse în față.

—Asta cu siguranță. Ce absurd ar fi.

—E surprinzător cît de mult contează titlurile pentru femei.

Ridică o sprînceană.

— Adam ajunge?

— Splendid, oftă ea din tot sufletul.

Numele i se potrivea atît de bine! Ar fi stricat totul dacă-şi dădea un alt nume.

— Atunci, să rămînă Ann şi Adam.

Vorbea ca şi cînd o înţelegere s-ar fi stabilit între ei. Şi, într-un fel, chiar aşa era. Îi ridică mîna la buze şi îi mîngîie degetele. Şopti această întrebare lipindu-şi buzele de pielea ei.

— Eşti gata pentru jocul dragostei?

Antonia dădu tăcut din cap, incapabilă să respire.

O luă în braţe, în aşa fel încît toată moliciunea ei să se odihnească în acea strîngere puternică. Antonia se lipi de trupul lui, iar el o frecă de tăria lui.

Pielea Antoniei începu să lucească ca şi cînd ar fi fost pudrată cu praf auriu, apoi căldura îi trecu prin piele, pentru a pătrunde din ce în ce mai adînc, curgîndu-i prin vene ca un şuvoi de aur topit. Strînsă lîngă el, simţi cum căldura trupului lui i se transmitea prin fiecare por.

O urmărea cu atenţie pentru a simţi şi cea mai mică înfiorare. Apoi, deodată, o îndepărtă puţin de el în timp ce ochii îi căzură în decolteul rochiei.

Ea ştia că îi poate vedea sînii ca şi cînd ar fi fost dezgoliţi şi fiorii îi făceau să tremure şi să înceapă să se întărească. Sfîrcurile îl împungeau senzuale. Îşi ridică privirea spre ea pentru a împărţi bucuria. Cea mai uşoară privire îi putea aduce o plăcere înfiorată. El era tot numai putere şi dorinţă de posesiune, ea, supunere feminină.

Înseamnă că aşa era între un bărbat şi o femeie. Bărbatul cîştiga putere, iar femeia devenea slabă şi vulnerabilă din pricina plăcerii. Dominare şi supunere doar într-o simplă atingere. Toate simţurile le erau alertate. Cu cît el devenea mai tare şi mai puternic, cu atît ea era mai slabă şi mai blîndă. Era conştientă că

numai puterea lui o susţinea. Dacă el o lăsa, i-ar fi căzut la picioare. Stăpîn şi supus.

Sărutul se lăsa aşteptat de mult timp. Adam începu s-o sărute cu ochii, mai întîi, lăsîndu-şi privirea să se plimbe şi apoi să i se fixeze pe gură, să-i vadă dorinţa, nevoia aspră pe care o simţea pentru ea. Pentru a prelungi aşteptarea, el îi contură buza de sus cu degetul, apoi îi mîngîie buzele pline, prinzîndu-le între degete ca pe un fruct copt. Abia atunci îşi aplecă capul şi îi cuprinse gura, muşcînd-o uşor. Apoi linse şi supse, gustînd fructul copt care purta deja urma sărutului.

Genele lungi şi negre ale Antoniei îi mîngîiară obrajii şi ea gemu pentru prima dată, excitată. Apoi el o sărută cu adevărat. Buzele lui erau ferme, modelîndu-se după ale ei, mîngîind, oferind cu generozitate şi luînd cu egoism, în aceeaşi clipă. Îi obligă buzele să realizeze acelaşi joc. Cu un murmur de abandon, braţele ei îi mîngîiară spatele lat, mîinile alunecînd peste muşchii proeminenţi, în timp ce buzele i se deschideau la insistenţele lui blînde.

Cu vîrful limbii el se jucă şi tachină, acomodîndu-se cu interiorul parfumat al gurii ei. Limba i se mişcă uşor, apoi, nesigură, intră într-un joc care însemna începutul îndrăznelii ei. Îi dădu voie să-i exploreze gura înainte de o domina cu totul.

Pentru Savage, era ameţitor de ademenitoare. Deşi foarte tînără şi foarte inocentă, Antonia reacţiona la chemările lui de dragoste cu o senzualitate înnăscută şi absolut excitantă. Avea o vagă senzaţie de deja-vu, ca şi cînd seara aceea era punctul culminant al unei îndelungi aşteptări, de luni, ani, poate chiar de o viaţă?

Simţea o dorinţă sălbatică de a o avea, de a o face numai a lui. O întinse uşor pe pat. Apoi cu gesturi voit încete, îi deschise nasturii pînă în talie.

—Cred că ar trebui să ne lipsim de această imensă fustă, aşa delicioasă cum este ea. Am să mai torn nişte şampanie.

Ea ieşi din mulţimea metrilor de tul auriu. Adam se întoarse cu cîte un pahar în fiecare mînă. Le vărsă puţin:

—Doamne, gemu el.

Faţa Antoniei era în flăcări.

—Oh, ştiu că aceste desuuri sînt îngrozitoare.

Dar el scutură din cap.

— Nu, iubito, de astea am mai văzut eu. Picioarele tale sînt de vină.

—Picioarele mele... şopti ea.

Privirea lui alunecă peste gleznele delicate, pulpele zvelte şi coapsele lungi mătăsoase, care păreau că nu se mai termină.

— N-am mai văzut nişte picioare aşa delicioase, minunate, sexy... în viaţa mea.

Se apropie încet, puse jos şampania şi o ridică în braţe.

— Sînt făcute să se înfăşoare în jurul unui bărbat, spuse el răguşit.

Dacă asta era voinţa lui, atunci ea era fericită să i-o poată satisface. Îşi împleti picioarele lungi în jurul mijlocului lui şi-l strînse. Cînd gemu de plăcere, îi înconjură gîtul cu braţele şi îl sărută, aşa cum făcuse şi el cu puţin înainte. Numai gîndul că gura sa se va afla sub a lui o făcea să se cutremure. Îşi simţea oasele moi şi-l îmbrăţişă tot mai strîns cu coapsele ei lungi, catifelate.

Dumnezeule, de ce nu-şi scotea mai repede hainele?

Ţinîndu-i fundul drăgălaş cu palmele, el se îndreptă spre pat încet, dădu la o parte cuverturile şi o întinse pe cearceafurile negre de satin.

Părul blond, cămăşuţa aurie şi desuurile de un galben aprins făceau un contrast izbitor cu satinul negru.

—Eşti senzaţională, murmură el.

Privindu-i ochii întunecaţi de dorinţă, murmură la rîndul ei:

—Tu mă faci să mă simt astfel.

Îl urmări cu atenţie cînd îşi scoase, cu mîinile aspre, cămaşa neagră. Îl mai văzuse gol pînă la brîu, pe cînd împărţeau aceeaşi cameră la Edenwood, dar acum era liberă să-şi plimbe ochii peste musculatura lui splendidă acoperită de păr ondulat, negru. Dorea să vadă mai mult. Apoi nevoia i se transformă în lăcomie. Nu numai că voia să vadă, dar voia să-l atingă, să-l miroase, să-l guste, să-l devoreze.

Îi urmări cu o privire uimită degetele care începuseră să descheie pantalonii. Pîntecele avea urme de cuţit. Dar nu cicatricele o făceau nebună de curiozitate. Se concentra pe conturul masculinităţii lui. Iată, în sfîrşit, misteriosul sex masculin... al lui... pentru ea. Falusul lui se ridica mîndru şi mare dintr-un smoc de păr negru, iar sub sex erau cuibărite două sfere ovale, mari. Coapsele erau puternice şi armonioase iar şoldurile uimitor de înguste.

Lui Adam îi sări inima din loc cînd văzu că ea, fără să acorde o importanţă prea mare cicatricelor lui, îşi concentrase toată atenţia asupra masculinităţii lui ridicate. O privi îndelung, fascinată, lăsîndu-şi capul în diverse poziţii pentru a o vedea, ceea ce îl amuză.

—Vin, indiferent dacă eşti gata sau nu.

—Sînt pregătită, Adam, spuse ea serioasă.

Cu un hohot de rîs, el se aruncă pe pat şi o strînse sub el. O răstigni cu genunchii şi îi rîse în ochii verzi.

— Părul tău blond este foarte atrăgător în contrast cu satinul negru, dar aş paria o mie de guinee că ple-

tele tale negre, adevărate, sînt mult mai frumoase. Ochii verzi îl priveau surprinşi.

—Cum ţi-ai dat seama că sînt brunetă?

El scutură din cap la inocenţa ei.

—Pentru că ai bucle negre aici.

— Oh, şopti roşind apoi, îşi dădu capul pe spate şi rîsul ei se rostogoli peste amîndoi.

—Ce ridicolă trebuie să-ţi fi părut?

—Eşti o comoară aurie ademenitoare, irezistibilă.

—Atunci,ia-mă, îl imploră ea.

—Ce risipă scandaloasă ar fi! Te voi savura.

Simţi degetele lui pricepute deschizîndu-i cămăşuţa, apoi îi urmări expresia feţii cînd îi eliberă sînii. Îl privi trecîndu-şi limba peste buzele brusc umezite şi îşi dori să-i simtă vîrful limbii pe buze.

Ca şi cînd i-ar fi auzit gîndurile şi dorintele secrete, Adam se aplecă s-o sărute, dar nu înainte de a-şi modela mîinile aspre după sînii ei delicios de rotunzi. Simţindu-se atinsă, Antonia strigă de plăcere şi strigătul se topi în fierbinţeala gurii lui.

Antonia nu ştiuse niciodată cît de sensibili erau sînii unei femei. Şi-i ascunsese atîta timp încît acum era plăcut doar să ştie că îi are. Fusese o vreme cînd crezuse că sînt prea mici, dar în mîna lui Adam erau perfecţi. Pe măsură ce el îi mîngîia, îi simţea grei şi tari. Erau atît de delicios de sensibili în contact cu palma lui aspră, încît vru să ţipe de plăcere.

—Trupul tău se trezeşte pentru prima dată. Am să-ţi fac o baie în şampanie. Te vei simţi mai bine decît te-ai simţit vreodată.

Antonia crezu că visează. Ea era cea care, întinsă pe un pat, prizonieră a coapselor lui Adam Savage, învăţa de la acesta ce este senzualitatea? Dacă era un vis, nu voia să se mai trezească niciodată.

El se ridică în genunchi şi se întinse după paharul

cu şampanie. Ea îşi întinse mîinile deasupra capului, închise ochii şi se întinse cu voluptate la gîndul plăcerii pe care i-o vor da mîinile lui puternice. Cînd deschise ochii, îl simţi scoţîndu-i bikinii peste picioarele lungi. Trupul ei se arcui din proprie iniţiativă şi Adam nu se putu abţine să nu-i sărute pîntecele.

Pentru el, aceasta era un deliciu. Se deda deja plăcerii şi el nici nu începuse încă să se joace cu ea. O întoarse cu faţa în jos, pe pat, şi îi turnă nişte vin spumos pe spate. La început, îl simţi rece, dar se încălzi cînd mîinile lui veniră în contact cu pielea ei moale. Mîinile lui puternice se mişcau ferm, îndelung în jurul umerilor şi în jos pînă cînd ea începu mai întîi să lucească şi apoi să scînteieze.

Apoi mîinile se mutară spre glezne, mîngîindu-i picioarele cu mîngîeri lungi. Avea cele mai lungi şi mai frumoase picioare pe care avusese vreodată plăcerea să le atingă. Păreau lungi, lungi, nesfîrşite, curbîndu-se lin pe linia unor fese ademenitoare, rotunde. Antonia striga şi gemea. Mîinile lui experte o relaxau şi o excitau, în acelaşi timp. Sezaţia era complet nouă şi tulburătoare. Dorinţa crescu cînd Adam îşi lipi buzele de pielea ei mătăsoasă şi începu s-o sărute cu limba, să o guste. Limba Leopardului era la fel de aspră ca şi mîinile: mişcările acesteia îi excita pe amîndoi. Dinţii lui o înfiorară cu mici muşcături erotice.Trupul ei îl înnebunea.

— Îmi place ce gust are pielea ta, împreună cu şampania.

Vocea lui avea un ton jos, răguşit, iar răsuflarea fierbinte, alunecîndu-i pe piele, o făcea să vibreze. Degetele şi buzele lui se plimbară pe tot spatele pînă cînd gura ajunse la fundul ei delicios. O tachină cu limba pînă cînd simţi că o să-şi piardă minţile. Se ar-

cui în aer, mototolind cearşaful de satin negru. El o mîngîie cu limba făcînd-o să se ridice în genunchi şi să-l strige pe nume. Cu mîini posesive, el o întoarse cu faţa.

— Am păstrat ce era mai bun la urmă, murmură el, picurîndu-i şampanie între sîni.

Plimbîndu-şi degetele aspre peste sfîrcuri, le simţi vibrînd sub mîngîierea lui pasională. Cînd îi atinse cu limba, muşcîndu-i şi sugîndu-i cu buzele pline de dorinţă, senzaţia se multiplică de o sută de ori. Sînii i se întăriră; sfîrcurile se ridicară ca nişte vîrfuri neruşinate, lăsîndu-se pradă gurii lui. Tinereţea ei drăgălaşă, senzualitatea înnăscută, patima cu care i se dăruia îl excită, şi totuşi, ştiu că ceea ce îl stimula era faptul că nu mai fusese atinsă de nici un alt bărbat. Era primul şi trebuia să se lupte cu o dorinţă ridicolă de a fi şi singurul. Aceasta era doar o aventură de o noapte. Asemeni lui, ea va dispărea odată cu norii, lăsînd în urmă doar amintirea care îl va bîntui mult timp de acum înainte.

Capitolul 28

Această zeiţă blondă era o experienţă unică; în loc să închidă ochii şi să se rupă de realitate, îi urmărea cu atenţie ochii, buzele, gura şi limba în modul voit provocator al primei ei experiente erotice. Cînd gura lui îi părăsi sînii pentru a coborî spre pîntece, îl încolăci cu picioarele lungi, mătăsoase pentru a-l simţi cît mai aproape.

Îl dorea. Simţindu-i sexul ridicat între coapsele ei, Antonia pierdu orice măsură şi se ridică să-i muşte de pieptul puternic. Privi în jos la şirul de urme mici lăsate de dinţii ei şi zîmbi satisfăcut. Dacă el era un Leopard atunci cu siguranţă ea era femela lui! Dorinţa crescuse în ea pînă cînd fusese gata să-l zgîrie. Doamne, ce va face cînd o va pătrunde?

Îşi desfăcu picioarele larg, iar el îşi trecu, blînd, degetele prin triunghiul de bucle negre. Stătea întinsă pe satinul negru, lăsîndu-şi pîntecele pradă mîinilor lui, cu pleoapele atît de grele de senzualitate, încît deşi erau pe jumătate închise se putea vedea focul verde al privirii ei, arzînd intens.

El îşi alunecă un deget în sexul ei, dar nu prea adînc. Îi căută mugurele feminităţii şi îl mîngîie pînă ce acesta deveni rigid. La început era uscată şi febrilă dar, pe măsură ce se juca, deveni umedă.

—E bine?

—O...da... e minunat...

Tensiunea în interorul ei crescu şi mugurele înflori, dezvelindu-şi petalele într-o izbucnire. Îi tăie răsuflarea.

—Oh, gemu ea, ce lucru minunat îmi faci?

Adam zîmbi ca un cunoscător. Apoi, încet, cu grijă, îşi alunecă degetul înlăuntrul ei. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i distrugă comoara. Îi va lăsa intact rubinul fecioriei ei ca un dar pentru viitorul ei soţ. În seara asta nu va fi nici durere, nici sînge, doar plăcere delirantă, înnebunitoare.

Sexul Antoniei era atît de strîns, iar degetul lui puternic o făcea să se simtă plină şi aproape să izbucnească. El stătu nemişcat pînă cînd ea se obişnui cu ideea de a fi pătrunsă şi fu răsplătit cu spasmele ei. Sexul ei începu să pulseze. Îşi ridică genunchii şi îi desfăcu ca el să poată vedea tot ce îi făcea, apoi se ridică şi ea în coate urmărindu-l. Îşi retrase degetul încet apoi îl strecură din nou pînă îi atinse himenul. Repetă gestul înnebunitor cu mişcări lente, ritmice, cu o frecvenţă care o ducea la delir, făcînd ca sexul ei să se strîngă posesiv în jurul degetului lui. Îi trebui foarte puţin pînă ce atinse primul orgasm. Trecuse de prima încercare şi Adam nu voia ca ea să piardă nimic. Îi adună picioarele, făcînd-o să se întindă pe satinul negru şi i le urcă pe umerii lui.

Antonia îşi încrucişă picioarele în jurul gîtului lui, trăgîndu-i capul spre centrul feminităţii. Îi văzu nările contractîndu-se cînd absorbiră mirosul ei de femeie, apoi limba lui o atinse acolo, unde era acum umedă de dragoste şi umflată de dorinţă. Strigă:

—Nuuu... daa... te rog, mai mult.... oh, mai mult...

Se arcui înnebunită peste limba lui ce o pătrundea.

Dintr-odată, o aromă de violete umplu camera.

Fără să știe cum, Adam își explică această aromă ca venind din jocul lor. Ea mirosea și avea gustul violetelor. Strigătele ei îi străpunseră inima. Nu mai văzuse o femeie așa frumoasă în pasiunea ei.

Antonia credea că va leșina. Apoi, deveni, brusc, plină de viață. Dintr-odată avea o nouă energie sexuală de cheltuit. Se aruncă asupra lui, împingîndu-l pe spate, în timp ce se apleca asupra lui, hotărîtă să se bucure de el.

Adam îi dădu voie să preia controlul.

— Dorința e, cîteodată, o virtute, o tachină el cu o voce răgușită.

Se întinse deasupra lui, mutîndu-și sexul chiar la nivelul bărbăției lui. Apoi îl săruta mărunt, repede.

— Gura ta e divină. Mă face să mă simt frumoasă.

— Iubito, ești frumoasă. Atît de frumoasă încît mi se tale răsuflarea și mi se oprește inima în loc.

— Nici tu nu arăți rău, rîse ea, sorbindu-i din ochi trăsăturile regulate. Sînt nebună de curiozitate! Vreau să-ți cunosc trupul.

— Explorează-mă. Satisfă-ți curiozitatea, o invită el.

Ea se ridică de pe el și se așeză alături, cu picioarele încrucișate. Apoi se simți îndeajuns de îndrăzneață ca să-i mîngîie mușchii pieptului și să-și încurce degetele în părul negru care-l acoperea ca o blană de animal. Fir-ar să fie, nu era de mirare că femeile erau atrase de el ca niște cățele în călduri. Era un animal superb, făcînd orice alt bărbat să pălească.

Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să se îndrăgostească de el. Antonia știa că era obsedată de el de luni de zile, dar refuza să recunoască că îl iubește, temîndu-se că va suferi. Ochii ei coborîră spre pîntece. Era tare și plat, dar brăzdat de cicatrici. Nu avea voie să ezite, altfel el ar fi crezut că cicatricile lui o îngro-

zeau, ceea ce nu era adevărat. Făceau parte din el, mai exact, din trecutul lui, dar jucaseră un rol important în formarea personalităţii ce o avea acum.

Cu blîndeţe, degetele ei trecură peste crestături. Cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui, văzu că o urmărea cu atenţie.

—Te doare?

După un moment, el scutură din cap.

— Numai amintirile. Aşa şi trebuie să fie, ca să-mi fie învăţătură de minte.

Din nou, autoironia. Ea apăsă asupra cicatricelor. Era un mod care îl făcea să nu poată fi perfect fizic şi asta nu era rău. Era periculos de aproape de perfecţiune.

În sfîrşit, ochii căutară obiectul curiozităţii ei sălbatice. Îl privi îndelung, nefiind încă îndeajuns de curajoasă pentru a-l atinge.

— E bine? spuse el, încercînd să-şi ascundă amuzamentul.

—Nu e chiar cum mă aşteptam.

—Cum aşa?

—Ei bine, e mult mai mare, desigur. Şi are o formă curioasă. E uşor curbată aici... şi degetul ei aproape că îl atinse.

—Capul? mai spuse el.

—Şi capul e uşor curbat în sus, iar în jos are formă de inimă.

— E mare pentru că acum e plin de sînge. Asta e din pricină că frumuseţea şi apropierea ta mă excită.

Antonia simţi că partea de jos a trupului îi ia foc. I se auzea răsuflarea îngreunată.

— E uşor curbată ca să se potrivească mai bine în interiorul trupului femeii.

Adam o privi umezindu-şi buzele.

— Desigur, nu e întotdeauna de mărimea asta exagerată. În stare normală e moale şi ajunge la jumătate din mărimea aceasta.

Îi luă mîna pentru a o încuraja şi i-o îndrumă spre sexul lui. Dintr-odată degetele ei fură nerăbdătoare să atingă, să simtă, să cunoască totul.

— E atît de tare şi rigid, mi-e aproape imposibil să-mi imaginez că devine moale.

—Asta se întîmplă după ejaculare, o asigură el.

— Ejaculare? întrebă ea cît se poate de serios, în dorința de a şti mai mult.

— Cînd ți-am atins mugurele sexului tău, dorința a crescut pînă a ajuns la împlinire. Aşa se întîmplă şi cu mine.

Degetele lui se strînseră peste ale ei în aşa fel încît ele să-i apuce sexul. Apoi îi ghidă mîna în sus şi în jos de cîteva ori.

—Te doare?

Degetele ei se strînseră în jurul sexului lui ridicat pînă cînd îl simți pulsînd.

—Da, doare şi devine şi mai dureros dacă sînt ținut excitat fără să ejaculez.

Privind unul în ochii celuilalt, fiecare văzu o flacără arzînd din pricina excitației amîndurora. Cuvintele veniră şi rămaseră în aer, nu le mai putea lua înapoi:

—Vreau să se potrivească în curba dinlăuntrul trupului meu.

Brațele lui se întinseră s-o îmbrățişeze şi o trase jos spre el.

— Dulce Ann, o vreau mai mult decît orice altceva, dar ar fi un act cît se poate de egoist din partea mea. Doar eu aş avea parte de plăcere.

— Dar m-ai satisfăcut cu degetele tale şi cu gura şi am bănuiala că plăcerea pe care ți-o dă sexul e de zece ori mai mare.

— De o sută de ori, iubito, dar înainte de plăcere, este durerea, cînd sexul tău este atît de întins, pînă aproape de rupere. Nu avem timp ca să te obişnuieşti cu durerea şi să treci de ea. Ritualul dezvirginării e un lucru mistic. Am de gînd să ţi-l las intact, astfel că vei putea împlini acest ritual mai tîrziu.

— Dar nu mă pot căsători niciodată, protestă ea.

Adam zîmbi:

— Niciodată e prea mult spus. Şi chiar dacă nu vei avea un soţ, cu siguranţă vei avea un amant.

— De ce eşti aşa de sigur? strigă ea.

— După noaptea aceasta, trupul tău va tînji după atingerea unui bărbat. În scurt timp, vei căuta şi vei găsi pe cineva pe care să-l iubeşti.

— Dar am căutat şi te-am găsit pe tine.

— Te joci cu imaginaţia. În mai puţin de două ore, zorii te vor trezi la realitate.

— Adam, vreau să ejaculezi.

— Dar nu cum vrei tu, iubito. Ce te faci dacă rămîi însărcinată?

— Oh, Doamne, de ce trebuie să-şi bage dracul mereu coada?

El strînse din umeri.

— Presupun că riscul face totul mult mai plăcut.

— Sînt gata să risc totul, strigă ea tulburată.

— Ştiu asta şi este ceea ce te face grozav de ademenitoare, dar eşti foarte tînără şi sînt răspunzător pentru tine în noaptea asta.

— Mi-ai promis să mă iubeştil

— Ţi-am promis doar să-ţi dezvălui misterele sexului.

Ea oftă. Era cinstit, la dracu'! Şi totuşi, ce bine se simţea, ştiind că el o va proteja cu orice preţ.

— Atunci arată-mi cum să te satisfac eu.

El îi luă o mînă, punîndu-i-o pe pieptul acoperit de

păr bogat negru, iar pe cealaltă i-o umplu cu sexul lui excitat.

— Pur şi simplu, joacă-te cu mine.

Antonia îl mîngîie, îl alintă, îl tachina, privind cum devenea din ce în ce mai umflat şi mai tare. Îi pulsa în mînă, iar Adam începu să geamă încetişor de plăcere. Brusc, Antonia simţi că nu era de ajuns. Voia să-l sărute, să-l guste, să-l simtă în trupul ei; voia să fie ea cea care îi oferea cea mai mare plăcere.

I-l prinse cu ambele mîini şi îl ridică la buze ca pe un lucru preţios pe care îl va adora. Puse un sărut pe vîrful catifelat, apoi încă unul şi încă unul. Cu vîrful limbii îl atinse delicat de jur împrejur, apoi îşi muie limba în deschizătura mică din centru. Acum era rîndul lui să se facă auzit şi ea se minună de puterea pe care o avea asupra lui. Îşi alunecă buzele acoperindu-l, cuprinzînd tot vîrful cu gura, apoi cu limba îl făcu să pulseze nebuneşte.

— Opreşte-te iubito, nu mă mai pot stăpîni, răsuflă el greu.

Ea îi aruncă o privire seducătoare pe sub genele lungi şi negre, pentru a-i sugera că n-avea deloc intenţia să se oprească.

Adam se controlă minute lungi, bucurîndu-se de senzaţiile înnebunitoare care-i făceau dorinţa să crească spre împlinire. Ştia că nu va mai putea suporta multă vreme. În cele din urmă, simţind că va izbucni, îşi trase sexul umflat din gura ei. Sămînţa se arcui, căzînd în cascadă peste sînii ei şi peste satinul negru al aşternuturilor.

— Întotdeauna eşti aşa de nestăpînită? întrebă el cu o voce răguşită.

— Am învăţat să mă bucur de clipă, murmură ea.

Cu o mişcare largă o ridică în braţe. Apoi începu să se plimbe cu ea în braţe prin cameră. Se opri în faţa

oglinzii pentru a se putea admira, aşa lipsiţi de griji şi complexe cum erau. El îi mîngîie picioarele lungi şi catifelate, bucuros să le simtă, bucuros să-i simtă pîntecele fierbinte lipit de el.

Antonia se simţi din nou excitată. Ochii i se măriră de surpriză cînd văzu că şi sexul lui se umfla şi se ridica rigid.

—Cum reuşeşti să te exciţi aşa de repede?

—Sînt complet excitat, dar toţi bărbaţii au o perioadă de reluare după ejaculare înainte de a ajunge din nou la împlinire.

—Şi cît timp durează? îl întrebă ea curioasă.

— Depinde de bărbat. Cîteva secunde pentru un tînăr... poate ore întregi pentru un bătrîn.

— Şi cît de lungă este perioada de reluare? întrebă ea, frecîndu-se de gîtul lui.

— Cam cinci minute. Cam cît ţi-a luat să te exciţi din nou.

—Eşti dracu' în persoană! Îmi ştii chiar toate secretele? rîse ea.

Adam se aşeză în genunchi, ca s-o poată coborî. Vru să fugă, dar el se arătă mai rapid. Se întinse pe covor, o luă în braţe şi începu s-o sărute încet, peste tot. Nu-i eliberă buzele, pînă nu i le simţi umflate şi umede, apoi gura lui coborî pînă la celelalte, ale sexului, pentru a le face şi pe acelea umflate şi umede.

Probabil că adormise, pentru că atunci cînd deschise ochii, erau întinşi pe pat, ea cu gura lipită de gîtul lui, iar el,ţinînd-o prizonieră în braţe.

Adam stătuse nemişcat, cu mintea tulburată, în timp ce ea dormise. Ştiu că o dorea mai mult decît pe femeia care îl aştepta în Ceylon. Se jucă puţin cu ideea de a o trezi şi de a o obliga să-i spună numele şi toate celelalte probleme pe care le avea. Cu siguranţă, banii lui o puteau scăpa de necazuri şi putea de

asemenea să-i ţină împreună.

Dar ştia că n-ar fi fost corect. Era prea tînără pentru el, prea inocentă. Trecutul lui plin de umbre ar păta-o. O scurtă aventură pe care nici unul nu avea s-o uite prea repede era preferabilă, decît să-i strice viaţa. Oltă pentru ce ar fi putu să fie.

Antonia se mişcă şi deschise ochii. Zorii deja aruncau o lumină palid albăstruie. Buzele lui îi atinseră părul.

— Nu pleca încă. Mai stai puţin cu mine.

Buzele ei se mişcară pe gîtul lui cu un cuvînt tăcut:

— Pentru totdeauna.

Cînd el se ridică, ea fu cea care protestă cu un murmur. Privi cu ochi posesivi cum îşi întindea trupul zvelt şi-şi trecea mîna prin păr. Apoi, gol, ieşi pe balcon să întîmpine zorii. Privi în jos şi făcu din mînă cuiva.

— *Paisano! Amico!*

Italiana lui Adam se limita la cîteva cuvinte indispensabile.

Antonia auzi un murmur de voci dedesubt şi fu uimită că el stătea aşa gol, să converseze. Dar îşi dădu seama că dădea o comandă pentru ceva de mîncare! Adam luă un coş şi-l coborî peste balcon. Apoi se întoarse după bani şi aruncă şi monedele. Cel de jos începu să-l descoase şi rîdea în timp ce răspundea. Ea înţelese că *donna* însemna femeie. Ştiau că avea o femeie în cameră.

Rîsul lor ajunse pînă la ea.

— *Quell animale*!

Îl numeau animal sălbatic cu nişte voci aprobatoare. Apoi, brusc, Adam intră în cameră;

— Nu vor să trimită mîncare pînă nu te văd.

Antonia rămase cu gura căscată. Apoi se supuse. Era cam tîrziu pentru prudenţă, acum. Îşi puse căma-

şa lui Adam şi fugi în braţele care o aşteptau. El o sărută în loc de bună dimineaţa în faţa audienţei admirative şi Antonia îşi îndesă poalele cămăşii între picioare, ştiind că bărbaţii de dedesubt o puteau vedea goală.

—*Bene! Bellisimo! Vai siete bella.*

—Spun că eşti frumoasă, şopti Adam. Şi foarte goală.

—Oh, diavole!

Cînd se îndreptă în fugă spre pat, Adam îi putu admira picioarele lungi, splendide. Ea se aşeză turceşte, aşteptîndu-l.

—Ce ai luat?

— Fructe, pîine proaspătă şi cîrnaţ italian cu mirodenii.

— Mm. Ambrozie! Mîncare pentru zei! Îţi dau voie să mă hrăneşti.

El ridică o sprînceană.

—Mîncarea e a mea. Eu am plătit-o.

—N-am bani. Ce-ai să-mi iei?

—O să-mi ajungă cămaşa de pe tine.

Ea îşi scoase braţele din mînecile cămăşii şi i-o întinse. Fu încîntat că nu era modestă sau inhibată. Puse coşul între ei.

—Serveşte-te, iubita mea.

Ea se făcu că îi vine greu să aleagă, apoi întinse ferm mîna pe sub coş, privindu-i bărbăţia.

—Aleg asta.

Conţinutul coşului se răspîndi pe pat cînd el se repezi la ea. Ferocitatea lui simulată era aproape înspăimîntătoare. Cu un ţipăt mic, fugi de lîngă el, dar el o prinse de glezne şi o trase încetişor spre el pe aşternutul de satin. Materialul alunecos era atît de senzual în contact cu sfîrcurile ei, încît îşi dădu seama că era din nou excitată. Asta se întîmpla într-o secundă

cînd era în patul lui Adam Savage. Ştia că el o va satisface, dar se întrebă, într-o fracțiune de secundă, ce se va întîmpla cînd va deveni din nou băiat, din nou Tony. Va trebui să stea la distanță de el pentru că o va ține într-o continuă stare de excitație.

Alungă orice gînd din minte, cînd Adam, gemînd, o lipi de pîntecele lui, apoi veni asupra ei cu toată greutatea lui, tachinîndu-i şi înnebunindu-i pielea smolită cu partea lui tare. Barba lui îi zgîrie fața şi o găsi atît de virilă încît se muie toată.

— Lasă-mă să te învăț, îi murmură el pe buze, apoi îi luă gura cu totul dominîndu-i limba, blocîndu-i orice alt simțămînt în afara gustului lui.

După aceea, o adună în brațe pentru a se putea hrăni cu fructele apetisante ale însoritei Italii. Brusc pînă şi mîncatul deveni o experiență sezuală, Adam îi linse fiecare deget cînd ea îi dădea să mănînce. Fiecare ştia că timpul li se apropia de sfîrşit şi încercau să mai prelungească această fantezie. Ea atinse şi-i masă fiecare parte a trupului pentru a şi-o întipări în minte. O durea că nu putea să-l simtă înlăuntrul ei pentru a-l satisface ca o femeie adevărată, dar el hotărîse să nu admite nesupunere.

El îi mîngîie sînii rotunzi, delicați în timp ce ea îi stătea în brațe şi-o învăța cum să-şi ofere singură plăcere dacă simțea nevoia. Brusc, o privi pătrunzător cu privirea lui rece, albastră şi spuse:

— Dacă aş pune să ne pregătească o baie? Ai putea să-ți speli pudra de pe păr şi masca de fluture de pe față, ca să văd şi eu cît eşti de frumoasă întradevăr.

O expresie de panică îi apăru pe față.

—Nu! Baie nu. Din păcate trebuie să plec.

— iubito, eşti sigură? Miroşi a bărbat, îi spuse el răguşit.

Ea clătină din cap.

—Trebuie să fie amiază. Ar fi trebuit să plec în zori. Ajută-mă să mă îmbrac.

El îi închise nasturii de la cămăşuţă, dar nu-şi găsi desuurile aurii. În cele din urmă renunţă şi intră în fusta amplă de tul. Se îndreptă spre uşă, mai vrînd mai nevrînd. Văzu că lipseau cheile aurii de la locul lor şi îl privi cu ochii umezi de lacrimi ce stăteau gata să curgă.

—Nu-ţi dau cheia pînă nu-mi spui şi celălalt nume.

— Lam... beth, şopti ea, ştiind că o jumătate de minciună era mai mult decît nimic.

Ştia că nu va mai fi niciodată aceeaşi. El se aplecă asupra ei, întunecat şi mare. Ea se sprijini de pieptul acoperit cu păr negru şi se ridică pe vârfuri să-l sărute de rămas bun.

—Mulţumesc Adam, pentru darul cunoaşterii. E nepreţuit.

Cînd buzele li se despărţiră, el îi puse cheia în palmă.

Capitolul 29

Imediat ce se întoarse în camera ei, puse să i se pregătească o baie. Îi trebui o jumătate de oră ca să intre în apă. Voia să mai păstreze mirosul acela masculin pe corpul ei, săruturile pe gura pe jumătate zdrobită. Numai Dumnezeu ştia dacă va mai avea vreodată parte de ele.

Îşi spălă pudra din păr. Îl perie strîns peste cap şi-l adună într-o coadă cu o panglică din piele. Se îmbrăcă în hainele bărbăteşti, abţinîndu-se să nu plîngă.

Antonia îşi făcu bagajul cu grijă, ascunzînd cosmeticile la fund şi, în ultimul moment, împături şi cămăşuţa aurie în formă de coroană pentru a o lua cu ea. Fusta de tul auriu fu lăsată în dulap, o fantomă uitată a fanteziei ei, menită să aparţină trecutului.

Înainte de a închide uşa acestei poveşti, reflectă asupra sentimentelor ei. Nu avea nici cel mai mic regret pentru ceea ce făcuse. Îşi propusese să-l seducă, dar gura lui fu cea care seduse. Se simţea minunat. Mai vioaie decît se simţise vreodată.

Tony fu mulţumită să vadă că ajunsese la bordul *Dragonului Zburător* înaintea lui Savage. Rămase în cabină pînă cînd fu adus talcul cumpărat în drum. Tocmai urmărea să fie depozitat cînd Savage urcă la bord. Nici măcar n-o întrebă ce cumpărase, ci îşi văzu

pe tăcute de treabă cu o expresie ermetică pe față. Părea că gîndurile îi erau în altă parte și, totuși, era atent la fiecare centimetru al vasului. După ce verifică nava cu amănunțime, nu mai pierdu vremea și dădu ordin de plecare. Savage părea legat de Anglia și, parcă, nu reușea să se îndepărteze de Veneția pe cît de repede ar fi vrut.

Pentru tot restul zilei aceleia și următoarea, stătu singur la cîrmă. Era inabordabil, chiar amenințător și, încă o dată, Antonia îi fu recunoscătoare pentru asta. Era cel mai bine să păstreze între ei o distanță sigură.

Pe cînd conducea vasul prin Adriatica, înapoi în Mediterana, Savage observă cu o satisfacție sardonică ce schimbat era tînărul Lord Lamb. Iată-l cu eșarfă legată în jurul capului, ca și restul echipajului, pășind înainte și înapoi pe punte ca un maimuțoi condamnat. Soarele îl bronzase și avea o atitudine neglientă care-i completa o sănătoasă abundență de încredere în sine. Evident, ceva i se întîmplase la Veneția, ceva care îl făcuse să se maturizeze. Savage îl auzise adesea fluierînd și cîntînd și nici măcar o traversare pe timp de furtună a Golfului Biscay nu-i alteră buna dispoziție nou găsită și amuzamentul.

Savage ar fi vrut să se simtă și el la fel. Căuta cuvinte să-și descrie starea în care se găsea. Nu era morocănos dar, cu siguranță era meditativ. Se dusese la Veneția să se simtă bine, liber și, în loc de asta, găsise o aventură amoroasă.

Dragostea era ultimul lucru din lume care-i trebuia și totuși n-ar fi dat aventura lui venețiană pentru tot ceaiul de la Saltul Leopardului. Navigînd în sus, pe coasta franceză, deveni de-a dreptul introspectiv. Își făcuse cu atîta grijă planurile pentru întoarcerea lui în Anglia din Indii. Construise Edenwood și își alesese o castelană care să facă cinstei casei, care era gazda

perfectă. Viitorul lui era hotărît. Întîlnirea cu micuţa zeiţă veneţiană care avea puţin mai mult decît jumătate din anii lui, îl făcuse să se simtă nemulţumit de viaţa lui. Înjură şi şi-o scoase din cap. Fusese minunat atît cît durase, dar era hotărît să nu se mai gîndească la ea!

Ancorară în Portul Le Havre pentru noapte cu intenţia de a lua apă proaspătă. Savage dădu ordin ca nici un membru al echipajului să nu rămînă pe ţărm după apusul soarelui şi toţi păreau gata să-l asculte. Savage închise un ochi cînd McSwine şi Scoţianul aduseră cîteva tîrfe care lucrau în docurile franceze, la bord.

Tony nu rămase în cabină, dar preferă să fie singură cînd se plimba pe punte, ascultînd muzica şi rîsul echipajului. Oare scandalul cu duelul se mai domolise sau trebuia să-i facă faţă, acum, la întoarcerea la Londra? Bernard Lamb oare o aştepta, aştepta să se răzbune, aştepta să o înlăture cu prima ocazie?

Tony era adîncită în gînduri cînd, deodată, o figură trecu în tăcere pe lîngă ea, îndeajuns de aproape, aproape o atinse. Rămase nemişcată, nici măcar nu respiră şi, brusc îşi dădu seama că era Savage care părăsea nava. Mai întîi îi simţi mirosul. Niciodată nu-l va lua drept altul. Al doilea indiciu era înălţimea lui şi faptul că se mişca cu graţia unui leopard. Era înfăşurat în negru, în haine uzate, aproape nişte zdrenţe. Îl lăsă să treacă în linişte. Refuza să se lase orbită de obsesia ei pentru el şi să nu vadă că era băgat pînă peste cap în nişte afaceri dubioase şi ilegale. Nu ştia ce şi nici nu voia să ştie.

Deodată, îşi pierdu orice plăcere de a mai sta pe punte. Ştia că se va simţi mult mai bine la ea în cabină. Hamacul o făcu în curînd somnoroasă şi visă ceva frumos despre fratele ei Anthony.

Pe la trei dimineaţa, cineva o scutura să se tre-

zească. Simţi o mînă pe umă şi sări în sus de frică.

— Tony, nu te speria, eu sînt, murmură Savage.

Era complet întuneric în cabină. Coborî din hamac pentru a-l opri din legănat:

—Ce naiba vrei? întrebă ea.

— Am nevoie de ajutorul tău la mine în cabină. Nu vreau să deranjez echipajul. Vii?

— Cred că da, spuse ea băţoasă, crezînd că iar mai luase nişte marfă de contrabandă.

Se mişcară încet şi tăcut spre cabina lui Savage.Tony se întoarse să-l privească cum îşi scotea haina neagră, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Dar cuvintele care urmară fură ultimul lucru la care se aştepta:

— Am un glonte în umăr şi vreau să mi-l scoţi.

— Oh, Doamne, de ce n-ai spus asta imediat?

Era supărată.

—Aşa-ţi trebuie dacă umbli pe unde nu trebuie în crucea nopţii!

— Scuteşte-mă de predici, spuse Savage liniştit.

Pe cămaşa lui neagră nu se vedea sîngele dar, de îndată ce o desfăcu, sîngele era peste tot şi ea îşi dădu seama că pierduse destul.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Savage aprobă din cap, aşa că ea deschise. Era domnul Baines cu un vas cu apă caldă.

— Mulţumesc domnule Baines, spuse ea uşurată.

—Te descurci, băiete? întrebă el.

— Ne descurcăm noi, spuse Savage disperat. Vreau să veghezi în cazul în care ar veni cumva poliţiştii.

Domnul Baines salută tăcut şi se retrase. Cînd ea se întoarse spre Savage, acesta încălzea lama unui cuţit la flacăra lumînărilor. Tony îşi ţinu ochii plecaţi, cît timp îi spălă sîngele de pe piept. Cînd degetele îi

atingeau bine-cunoscuţii muşchi, se gîndi întunecată: *N-am crezut că-mi va fi aşa aproape şi atît de curînd.* Tony cercetă îndeaproape rana.

— Ştiu că n-a trecut prin os, e cuibărit în muşchi.

Fără un cuvînt, ea luă mînerul cuţitului. Ezită un moment sau două pentru a-şi aduna tot curajul. Propria ei înţelepciune îi spuse că trebuia să se grăbească şi că trebuia să taie adînc pentru a-l scăpa dintr-o singură incizie. N-avea voie să greşească. Răsuflă adînc, îşi muşcă buzele şi împlîntă cuţitul.

Sîngele izvorî imediat şi i se prelinse pe piept, dar ea răsuflă uşurată cînd glontele căzu în vasul de metal. Privirea ei se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Era vin şi rom. Luă repede sticla cu rom şi o puse pe masă. Ezită din nou, dar Savage îi spuse calm:

— Pot să fac abstracţie de durere.

Şterse repede rana cu rom şi îl văzu contractîndu-se. Simţi puţină satisfacţie, văzînd că simţise totuşi durerea. Aşa-i trebuia, ca lecţie. O îndrumă spre o cutie cu bandaje şi ea trebui să apese serios pe rană pentru a opri sîngele, înainte de a o putea bandaja. Auziră paşi, afară, pe punte.

— Scapă de toate astea. Pune tot în dulap şi adu-mi halatul.

Tony aruncă prosoapele şi cămaşa însîngerată în dulap, apoi puse acolo cutia cu bandaje şi chiar vasul cu apa însîngerată. Îl ajută să se îmbrace cu un halat colorat din brocart şi, chiar înainte să-l încheie, o nouă bătaie se auzi în uşă.

— Repede, în pat, îi ordonă el.

Fără să se gîndească prea mult, îl ascultă. Savage îşi plimbă rapid privirea prin cabină înainte de a deschide. Faţa pătrată a domnului Baines era de nepătruns.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar e un

jandarm aici care spune că a urmărit un criminal care a urcat la bordul *Dragonului.*

Savage îl fixă pe domnul Baines, apoi pe cel ce reprezenta oficialitatea franceză, cu privire, cu o privire rece, albastră.

— Dacă tot ne-ai deranjat, vino şi uită-te bine în jur. Eu şi tînărul meu prieten am stat închişi în cabină toată noaptea.

Francezul aruncă o privire pătrunzătoare băiatului din pat. Nu se putu să nu-şi arate dezgustul pentru ceea ce, în aparenţă, se petrecea acolo. Se uită din nou la bărbatul în halat.

—Aş vrea să cercetez vasul, spuse el într-o engleză greoaie, dar destul de clară.

—Totuşi, se răsti Savage. Îţi dau treizeci de minute.

Cînd uşa se închise, Tony sări de la locul ei, albă la faţă de furie:

— Ticălosule, şuieră ea, cum ţi-ai permis să mă foloseşti într-o manieră atît de degradantă?

— Uşurel, Tony, nu s-a întîmplat nimic de fapt, o ironiză el.

Obrajii ei erau în flăcări. Voia să-l plesnească şi făcu un pas ameninţător spre el cu pumnii strînşi, cînd, spre surprinderea ei, Savage se clătină pe picioare.

—Fir-ar să fie, blestemă ea, apoi îl duse pînă la pat şi îi aduse un păhărel cu rom. Ia o înghiţitură bună îi ordonă ea şi i-l ţinu la gură pînă el luă cîteva înghiţituri.

Lumina batjocoritoare din ochii lui Savage păli.

— Mulţumesc, îi spuse el sincer.

Numai după ce se asigură că a adormit, îşi făcu drum spre propria cabină. Se aşeză în hamac, dar îşi dădu seama în scurt timp că nu se putea odihni cît timp el zăcea rănit, la numai cîteva uşi depărtare. Se ridică, îşi strînse hamacul şi reuşi să-l tragă spre cabina lui. Îl prinse în cuie în colţ şi, lăsînd lumina aprin-

să, se aşeză, ascultîndu-i răsuflarea.

Tony aţipise puţin, dar Savage devenise atît de neliniştit încît izbise în perete şi o trezi. Într-o secundă fu în cealaltă parte a cabinei, cu o mînă pe fruntea lui. Era clar că avea febră. Vasul era încă plin de sînge, aşa că ea luă cana de apă şi-i şterse faţa şi gîtul într-o încercare de a-l răcori. Savage începu să delireze. Ea nu dădu atenţie vorbelor lui împleticite pînă cînd începu să strige pe cineva:

— Ann... Ann... eşti aici?

Obrajii i se întoarseră şi păliră realizînd că pe ea o striga. Repetă numele întruna, devenind din ce în ce mai neliniştit cu fiecare moment de tăcere. În final, în disperare de cauză, îşi strecură mîna în mîna lui şi murmură:

— Da, Adam, sînt aici.

— Ann? întrebă el.

— Da, da. Voi rămîne. Încearcă să te odihneşti.

El păru ceva mai liniştit după asta, dar ea mai putea simţi căldura febrei lui prin mînă. Se întreba înnebunită ce se va face dacă el va fi în stare febrilă şi va delira şi a doua zi dimineaţa; dacă autorităţile vor reveni? Se aplecă peste pat cu gîndurile împrăştiate. Era emoţionată că o strigase în delirul lui. Dacă... n-ar fi început toată tărăşenia cu travestiul. Numai dacă Savage n-ar fi fost implicat în nişte treburi dubioase, ilegale... numai dacă nu era un fustangiu fără ruşine, avînd legături cu jumătate din doamnele societăţii londoneze... numai dacă.

Îşi trase mîna dintr-a lui şi se întoarse la hamacul ei. În mai puţin de două ore, cineva bătu la uşa cabinei. Tony tocmai se trezea cînd îl auzi pe Savage strigînd:

— Intră, domnule Baines.

Secundul deschise uşa, privi calm în jur şi spuse:

— Primul flux domnule. Pornim?

Savage se ridică din pat.

— Da, domnule Baines. Du-ne acasă.

— Sînt bucuros că ţi-ai revenit, spuse Tony rece şi plecă împreună cu domnul Baines.

Tony nu-l mai văzu pînă cînd intrară în docurile Londrei. Savage îi spuse că va trimite vorbă de îndată ce *Dragonul Roşu* se va întoarce din călătorie, din Indii, aşa încît să poată supraveghea încărcarea mărfii ce o cumpărase. Deşi se uită la el cu atenţie, el păru complet restabilit şi deplin stăpîn pe sine şi pe oricine altcineva în jurul lui. Într-o zi o să-i facă ea aroganţa asta bucăţele!

— Presupun că afacerea cu duelul s-a învechit. Nu există nimic mai plictisitor în Londra decît bîrfa învechită. Cu toate acestea, aş fi mulţumit dacă ai reuşi să stai retras şi să nu te amesteci în alte prostii. N-am nici timpul, nici dorinţa să-ţi tot vin în ajutor.

Adam spera că Tony învăţase destule din duelul acela. Ştia că dacă îi ţinea predici prea lungi, l-ar fi putut provoca la o purtare periculoasă. Adam era de acord acum că verii se urau, dar era ridicol ca Tony să creadă că Bernard Lamb voia să-l omoare.

Dar ea ştia că lucrul era serios. Şi nu se va sfîrşi decît cu moartea unuia dintre ei.

În salonul din strada Curzon, Antonia reuşi să se lepede de hainele bărbăteşti cît fu împreună cu bunica ei.

— Draga mea, ai fost plecată atîta timp, toate hainele ţi s-au demodat. E ziua ta săptămîna viitoare. Ţi-ar

place ceva drăguț?

Tony n-ar fi vrut să-şi sărbătorească ziua de naştere fără Anthony.

—Uiți că am înlocuit fustele cu pantalonii, spuse Tony sec.

Roz nu comentă, dar continuă ca şi cînd n-ar fi vorbit.

— *Coşulețele* sînt moarte şi îngropate. Fiecare doamnă din oraş va purta în această iarnă un tip de jachetă olandeză cu mîneci largi, tivită cu blăniță.

Deşi bunica ei era, în general, vioaie în conversație, Antonia nu era amuzată acum. Domnul Burke le aduse ceai. Tony turnă puțin chery pentru toți trei.

—Trebuie să vă mărturisesc ceva. Sînt surprinsă că n-ați auzit încă de scandal.

Dintr-odată Antonia le captă toată atenția.

—Vă aduceți aminte ziua cînd am vizitat Edenwood? Bernard Lamb era acolo, şi în timp ce călăream în pădure în ziua aceea, cineva a tras în mine. Am fost sigură că a fost vărul mei acela şi atunci m-am hotărît să scap de el.

—Ce naiba ai mai făcut? întrebă Roz cu mîna la gură.

— L-am provocat la duel. Ştiam că nu va fi corect, aşa încît m-am întors şi am tras la al nouălea pas. Din nefericire, nu l-am omorît, doar l-am rănit.

Ochii lui Roz erau cît cepele, iar domnul Burke rămăsese cu gura căscată.

— Adam Savage a venit să oprească totul, dar a ajuns prea tîrziu. Cu toate acestea, a venit la timp ca să vadă că şi Bernard Lamb s-a întors şi a tras la al nouălea pas. A crezut că aş putea fi arestată pentru ce făcusem, aşa că m-a luat în străinătate, sperînd că lucrurile se vor lămuri.

— Oh, draga mea, nu mai poți continua cu prostia asta. Nu ştii cînd nebunul acela va lovi din nou.

Domnul Burke avu o sugestie:

— Sînt sigur că Adam Savage ar putea să îl sperie pe Bernard Lamb. E impresionant şi pare foarte periculos şi intimidant.

— Adam Savage nu mă crede cînd îi spun că Bernard Lamb ne-a sabotat barca, că încă mai e hotărît să devină Lordul Lamb. A fost furios din pricina duelului şi mi-a spus că n-are de gînd să mă mai scoată din belele.

— De acum încolo cred că e necesar să merg cu tine cînd mai bîntui prin Londra, spuse hotărît domnul Burke.

– Doamne, Dumnezeule, mă puneţi în hăţuri, protestă ea.

Roz o privi cu capul aplecat:

— Antonia, nu-mi dau seama bine cum, dar te-ai schimbat în această călătorie. E ca şi cînd ai fi devenit stăpînă pe tine şi conştientă de puterea ta.

Buzele Antoniei zîmbiră şmechereşte.

— Nu voi mai fi niciodată aceeaşi, mulţumesc Domnului. Am învăţat mai mult despre viaţă şi despre mine însămi în ultima lună decît am învăţat în şaptesprezece ani.

— Cerule, o fată nu se schimbă atît de tare decît cînd se mărită şi devine femeie, se miră Roz.

Antonia spuse enigmatic:

— E deajuns atît.

Capitolul 30

Adam Savage făcu un lucru foarte ciudat pentru un bărbat care-și scosese o femeie din cap. Primul lui drum a fost la firma detectivilor *Watson & Goldman* pentru a le cere să-l găsească o tînără doamnă pe nume Ann Lambeth. Le spuse puținul care-l știa despre ea și îi sfătui să pună un om care s-o urmărească. Va plăti oricît și le promise o recompensă generoasă dacă reușeau s-o găsească.

Tony se plimba prin Londra cu prudență. Se opri să privească în vitrina unui magazin de pantofi la modă. Pe cînd trecea pe lîngă White Club, îi zări pe colonelul Mackinnon și pe Sherry stînd la masă. O salutară de parcă ar fi fost salvatoarea lor. Cum Tony nu era membră a clubului, cei doi ieșiră s-o întîlnească.

— S-a terminat cu bîrfa despre duel? întrebă Tony de-a dreptul.

— Prostuț mai ești. Crezi că ți-am fi făcut semn de la fereastra clubului dacă mai eram ostracizat? spuse Sherry, mîngîind un teanc de hîrtii pe care le ținea sub braț. Scriu o piesă nouă. Nate mă ajută cu numele personajelor; asta e întodeauna partea cea mai dificilă.

— Hai să mergem undeva să mîncăm. Aud că la cafeneaua din Norrid Street au un curry dumnezeiesc, sugeră Mackinnon.

—Curry devine din ce în ce mai răspîndit, nu-i așa? întrebă Tony, adăugîndu-l pe lista mărfurilor sale.

— Că veni vorba, am auzit că tipul acela, Savage, vorbește azi în Cameră. De obicei, în timpul dezbaterilor, membrii beau suc de portocale și ronțăie plictisiți nuci, dar cînd vorbește el e o tăcere mormîntală.

Deși Tony știa că Savage are un loc în Parlament, fu surprinsă să audă că și vorbea.

—Despre ce vorbește?

— Nu-mi amintesc. De fapt, eram puțin afumat ieri. Siesta asta infernală mă face să beau.

—Ei bine, eu am plecat, spuse Tony, ridicîndu-se.

Cînd Tony urcă scările casei din strada Half-Moon ca să sune la ușă, aceasta îi fu deschisă de un valet foarte elegant.

—Sînt Tony Lamb. Mă descurc eu pînă sus.

— Nu cred, domnule. Stăpînul e ocupat cu secretarul său pentru moment. Poate doriți altă dată.

Tony se enervă și fu pe punctul de a-i împinge deoparte ca să intre, cînd un gînd cumplit îi trecu prin minte. Poate că Savage era cu o femeie și valetul era discret. Cu siguranță, n-ar fi vrut să-l prindă în flagrant delict, dar i-ar fi făcut cea mai mare plăcere să-l întrerupă.

— Domnul Savage este tutorele meu, ca și partenerul meu de afaceri într-o afacere navală. Sînt sigur că dacă mă vei anunța, va înceta orice ca să mă primească.

—Foarte bine, domnule. Vă rog frumos să așteptați în salon.

Valetul se întoarse în cîteva minute.

—Domnul Savage vă primește în birou, Lord Lamb.

Tony îl găsi cu Jeffrey Sloane și era cît se poate de

clar că erau băgați pînă în gît în hîrtii.

— Îmi pare rău că vă întrerup, se bîlbîi Tony, dar tocmai mi-am amintit că am nişte marfă de pe Continent pe care vreau s-o vînd în Londra.

Savage dădu nepăsător din mînă.

— Deja ți-am vîndut şampania cu un profit de două sute la sută. Dacă vrei situația exactă, Sloane ți-o poate da.

— Nu, nu. Nu sînt îngrijorat în legătură cu profiturile.

—Atunci ar trebui să fii, îi spuse Savage scurt.

— Ei bine, atunci sînt. Încercam să fiu politicos, se stăpîni Tony.

Valetul apăru din nou.

— O tînără doamnă cere să vă vadă, domnule Savage. Am încercat s-o fac să renunte, dar insistă, spunînd că e important.

— Isuse, ce mai urmează? Ei bine, pofteşte-o. Cu cît sînt mai mulți cu atît e mai vesel.

Jeffrey Sloane se scuza, aşa cum, fusese învățat să facă atunci cînd venea o femeie în vizită.

Mare surpriză pentru Adam şi Tony; vizitatoarea era Dolly de la teatrul *Olympian.* Avea gura strînsa, dar ochii i se lărgiră brusc cînd îl văzu pe Lordul Lamb. Ezită doar un moment, apoi îşi îndreptă umerii şi se aruncă.

—Sînt însărcinată şi Lordul Lamb e tatăl!

—Tîrfă mincinoasă, strigă Tony, plesnind-o.

Într-o secundă, Adam Savage o lovi pe Tony cu dosul palmei peste gură, trîntind-o într-un scaun. Cu o voce muşcătoare îi spuse:

—Să nu mai loveşti niciodată o femeie în fața mea, porc arogant ce eşti.

Tony simți că îi dau lacrimile şi îşi duse mîna la gu-

ra umflată.
Ochii lui Dolly sclipeau avar. Savage îi sărise imediat în ajutor și asta însemna că o credea.
—Stați jos, amîndoi, le ordonă Savage.
Pe Antonia o durea sufletul că Adam o lovise.
— Ți-am spus să nu mai intri în belele, dar presupun că am cerut prea mult de la un drac cu sînge albastru ca tine!
Îl concedie pe Tony cu o privire plină de dispreț, întorcîndu-se spre Dolly.
—Ai confirmarea unui doctor?
— Da, domnule, spuse Dolly ferm, cu bărbia ridicată bătăios.
— Ei bine, de vreme ce o căsătorie iese din discuție, bănuiesc că ai venit după bani.
Dolly își mușcă buzele. Ar fi fost ceva să se căsătorească cu un lord și să o cheme Lady Lamb, dar știa bine că nu putea intimida un om ca indianul Savage. Ar pune-o la zid urgent. Venise pentru bani.
—Nu-ți dau nici un ban, spuse Tony hotărîtă. De ce n-ai venit la mine? Să-ți spun eu de ce... pentru că totul e o minciună sfruntată. Vii fuga la tutorele meu pentru că ești moartă după bani și știi că el ține băierile pungii.
— Am venit la domnul Savage pentru că am crezut că va face dreptate.
— Și cam cît crezi tu că e drept, Dolly? întrebă Savage liniștit.
Ea răsuflă adînc.
—Cinci mii.
Savage rîse. Era destul de mult. Mizgăli un cec de bancă și i-l întinse.
—Două mii mi se pare de ajuns, Dolly.
Ea îi îndesă în sîn și-și uscă ochii. Sperase la o

mie și s-ar fi mulțumit și cu jumătate. Cînd se ridică să plece, Adam Savage o fixă cu privirea lui rece, albastră.

—Să ne înțelegem, e ultima dată cînd aud de asta.

Ea schiță o reverență și ieși în grabă.

— Deci, așa îți rezolvi tu belelele cu femei, spuse Tony rînjind.

— Nu, nu așa, naiv ce ești. Dacă ar fi fost o fată cinstită, intrai în belea, te-aș fi făcut să plătești cu vîrf și îndesat. Dar Dolly e altă mîncare de pește. E prea deșteaptă ca să fie însărcinată, doar dacă are în cap o capcană maritală. Cînd li se întîmplă așa ceva, știu cum să scape în jumătate de oră. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, Tony, ai să poți să stai departe de necazuri sau ai nevoie de o doică?

—Dacă ai terminat de dat în mine, eu plec.

Gura îi era atît de umflată, încît o durea cînd vorbea.

— Nu te aștepta să-mi cer scuze că te-am lovit. Tu ai vrut-o.

—Într-o zi ai să-ți ceri scuze pentru că m-ai lovit. Îți promit, spuse ea liniștită.

Tony se strecură în casă fără să fie observată. Se spălă pe față și îl făcu pe Savage în toate felurile cunoscute. O să aibă probleme cînd o s-o vadă Roz, o să insiste ca domnul Burke s-o însoțească pretutindeni. Poate ar trebui chiar să se întoarcă la Lamb Hall. Era la mică distanță de Edenwood, casa de care ea se îndrăgostise. I-ar fi plăcut s-o vadă acum, primăvara. Nu înțelegea cum Adam Savage putea sta atîta timp departe. Era casa viselor lui și totuși, abia dacă stătea cinci minute acolo. Avea nevoie de o

nevastă. Cineva care să îndrăgească Edenwood şi să-i umple de copii. Simţi că începe să se înfierbînte. Se controlă cu greu. Trebuie să fie nebună ca să-şi dorească o căsătorie cu omul care o pălmuise.

O altă doamnă, într-o altă parte a Londrei, îşi dorea şi ea să devină soţia cuiva. Aspiraţiile ei, însă păreau la fel de neîntemeiate. Maria Fitzherbert cina la o oră tîrzie cu Prinţul de Wales în apartamentul său din Carlton House. N-avea nici o îndoială că George îi era cu totul subjugat. Maria mergea încet, dar sigur. Mai luase o dată cina în apartamentul Prinţului George, cînd aflase cu exactitate ce voia de la ea. Scăpase doar protestînd vehement în numele virtuţii ultragiate şi permiţînd săruturi în locul unei capitulări totale.

Acum, o dată mai mult, virtutea îi era în pericol. Nu era deajuns de naivă să creadă că va scăpa cu bine, dar totul avea preţul său şi ea era hotărîtă să-l facă pe prinţ să plătească cu vîrf şi îndesat.

— Ah, pisicuţo, sînt aşa de bucuros că îţi place exact aceeaşi mîncare care îmi place şi mie.

— Bucătarul Alteţei Voastre este unic, spuse Maria, rîzînd nervos.

— Te implor, nu-mi mai spune aşa. Hai să fim Prinny şi Pussy, iubita mea!

— Desigur, Prinny. Ştii că aş face orice să te ştiu fericit.

Chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să le spună.

— Pussy, mă exciţi într-un mod insuportabil. Pe sub hainele mele princiare, nu sînt decît un bărbat, spuse

el încruntat.

— Un prinţ e mai presus decît orice bărbat, Prinny.

El nu mai putu aştepta fără să-i mîngîie sînii. Ea îi permise să-i descheie rochia şi să-i elibereze din strînsoare. Maria cunoştea puterea de convingere pe care perechea ei de avocaţi o aveau.

În momentul în care îi cuprinse sînii, George începu să se excite. Oh, Doamne, de ce nu putea ajunge la femeia asta? Începu s-o sărute, dar buzele ei nu-l făcură să uite adevăratul scop. Gura flămîndă coborî încet pe gît pînă cînd se închise fierbinte pe un sfîrc mare maroniu. Simtea că pulsează şi că nu se va mai putea abţine. Începu să sugă, blînd la început, apoi din ce în ce mai puternic.

Maria simtea cum fire subţiri de foc îi mulau sînii de pîntec şi pîntecele de un loc mult, mult mai intim.

— Oh, George, nu! îl imploră ea.

Ea se întinse spre el cu gîndul să-l împingă deoparte, dar halatul lui se desfăcu şi mîinile ei dădură peste sexul umflat.

— Ooh, George, suflă ea greu.

Dacă rochia n-ar fi căzut adunîndu-se în jurul taliei, împiedicîndu-l, el s-ar fi împlîntat în ea, topindu-i protestele ca zăpada, vara. Aşa, era doar un singur loc unde putea pătrunde. Gura lui îi acoperi strigătele, pe jumătate de protest, pe jumătate de plăcere, în timp ce o culca pe canapeaua acoperită cu mătase.

Sexul lui îi alunecă între sîni şi fierbinţeala din trupul ei îl înnebuni. Prinţul începu să geamă. Nimic nu-l mai putea opri acum.

Maria îi strînse sexul între sîni, încîntată de vigoarea lui tînără, bărbătească. Reuşise să-i trezească sensibilitatea adormită. Aceasta, împreună cu un dominant simţ al puterii, o făcură să-l simtă pe Prinţ ca irezistibil. După ce ajunseră aici, mai era doar un pas.

şi ea nu trebuia să-l lase să facă acel pas pînă cînd n-o va cere de soţie.

— Pussy, Pussy, te ador. Lasă-mă să-mi petrec restul vieţii făcîndu-te cel puţin atît de fericită pe cît mă faci tu!

.—Haide, haide, Pussy, nu plînge.

Blînd şi cu cel mai mare respect, el îi şterse globurile sînilor şi adîncitura dintre ei. Îi ridică bărbia în aşa fel încît să i se uite în ochi.

— M-ai făcut cel mai fericit om din lume, Maria. De ce plîngi?

Ea îşi ridică ochii înecaţi de lacrimi spre el.

— Sînt acoperită de ruşine. Cum de m-am angajat eu în această aventură amoroasă. Nu mai pot să te văd niciodată.

— Pussy, Pussy, am să mor fără tine. Voiam să vii să stai cu mine. Viaţa nu mai are pentru mine nici un sens dacă nu te pot avea aproape, zi şi noapte.

— George, nu, te rog! Nu mă obliga la o viaţă de ruşine.

— Pussy, te iubesc! Cum poţi spune că viaţa cu Prinţul Angliei e ruşinoasă? întrebă el.

Ea îşi luă pelerina din satin violet de Parma, cu demnitate.

— Chiar şi dacă ai fi rege, ar fi ruşinos fără căsătorie.

Erau într-un impas. Prinţul de Wales se hotărî atunci să cumpere diamantele acelea superbe de la Indianul Savage. Acestea îi vor arăta cît de mult o preţuieşte.

Maria se hotărî atunci că va fi totul sau nimic.

—Cred că e mai bine să mă duci acasă, Alteţă!

Capitolul 31

Cînd Tony se întoarse de la vînzătorii de peruci, Rosalind se întreținea cu Frances Jersey. Vru să se strecoare sus, dar nimeni nu reușea să treacă de eleganta Lady Jersey.

— Anthony, dragul meu, nu încerci să mă ocolești, nu-i așa?

— Ah, Lady Jersey, ce bine-mi pare să vă văd din nou. Aș băga mîna în foc că sînteți o vrăjitoare. Păreți din ce în ce mai tînără.

Frances privi drăgălaș în sus spre Tony, de la înălțimea ei de mignonă:

—Mă flatezi!

—Lady Jersey, dar nu spun decît adevărul!

Tony îi aruncă o privire obraznică.

— I-ai spus lui Lady Jersey despre maiorul viril? întrebă ea scurt ca o împușcătură înainte de a o șterge englezește.

Frances se întoarse spre Roz cu sprîncenele ridicate.

—Viril? Maior? repetă zăpăcită cu totul.

Roz zîmbi răutăcios.

— E foarte îndrăzneț, într-un mod cît se poate de soldățesc. La început n-am fost prea atrasă de el,

pentru că e chel, dar, Frances, îţi jur, fără haine, e cel mai gol bărbat pe care l-am văzut eu vreodată. E grozav de stimulant.

Frances rămase fără grai. Rosalind era satisfăcută pentru că răzbunase insulta de mai devreme.

Tony îşi însoţi bunica la casa Almack şi rămase cît putu. Lucrul care o îngrozea era inocenţa fetelor de vîrsta ei. Cînd nu mai putu suporta, se scuză faţă de Roz şi se hotărî să se întoarcă în strada Curzon. Abia făcu cîţiva paşi şi simţi că este urmărită. Se uită în urmă, nu văzu nimic, dar iuţi pasul. Se mustră că se lăsase în voia imaginaţiei. Avea urechile ciulite să prindă orice alt zgomot dar tot ce auzi fu răsuflarea ei.

Se forţă să se calmeze şi mai privi o dată în spate. Văzu ceva care semăna cu umbra unui bărbat. Deşi îşi strunise orice gînd în legătură cu Bernard Lamb, acum o asaltară cu toatele. Trecu repede strada, pentru că cealaltă parte era mai bine luminată. Încercă să fie raţională. Bernard Lamb n-avea de unde să ştie că va veni la casa Almack, în seara aceea. Numai dacă nu o urmărise de cînd se întorsese în Londra.

Oftă uşurată cînd văzu un grup de tineri în fata ei. Frica îi strînse inima cînd o figură înaltă ridică ceva ce semăna a baston. Deja simtea cum ţipătul îi urcă în gît şi se feri. Dar domnul îşi atinse uşor borul pălăriei cu bastonul în semn de salut politicos şi trecu mai departe.

Tony îşi luă picioarele la spinare şi fugi pe ultima sută de yarzi care o mai despărţeau de casă. Nu se mai obosi să-şi găsească cheia ci bătu cu putere în uşă pînă cînd domnul Burke îi deschise. Îi fu de ajuns o singură privire spre faţa albă a Antoniei.

—Să aduc targa?

Tony îi căzu în braţe.

—Nu, domnule Burke, dar am nevoie de un coniac!

Înainte de a se culca, Antonia notă în jurnal cum se lăsase purtată de imaginație. Asta acționa ca un calmant și ea se urcă în pat,rîzînd de propria ei prostie!

Două seri mai tîrziu avea loc gala pe care toată lumea, dar toată, o aștepta cu nerăbdare. Piesa de rezistență urma să fie un foc de artificii, imaginînd coborîrea lui Orpheu în infern.

Odată cu lăsarea serii, mulțimea începu să treacă Tamisa pentru a ajunge la Vauxhall, care era peste drum de Westminster Abbey. Ceața începuse să plutească dinspre rîu, ceea ce nu făcea decît să se adauge pericolului obișnuit al grădinilor publice.

Tony își întîlni unele cunoștinte stînd la coadă ca să treacă rîul. Se alătură lor ca să fie în siguranță. Tony observă silueta unui bărbat înalt împreună cu o femeie îmbrăcată țipător. Putea să nu fie Adam Savage cu Angela Brown, dar puteau, foarte bine, să și fie, pentru că apariția acestora avu un efect devastator asupra lor.

Afară, ceața era și mai deasă iar mulțimea se rărise sau, cel puțin, ceața părea să fi izolat oamenii unii de alții.

Tony merse de-a lungul aleii, înconjură un templu și intră, pe sub un portic acoperit cu viță de vie. Se opri și se întoarse, dar tot ce văzu fu lumina palidă a unui felinar, împrăștiată în ceață. Grăbi pasul în direcția teatrului, dar totul părea straniu și începu să se gîndească că o luase greșit. Muzica și zgomotul mulțimii păreau să se îndepărteze cu fiecare pas pe care-l făcea.

Inima începu să-i bubuie pentru că încă mai auzea pași în urma ei. Privea mereu peste umăr, să se liniștească, dar că nu se vedea nici o figură, oricît s-ar

fi uitat. Acum avea răsuflarea tăiată, era dezorientată și o luă la fugă. În cîteva minute își dădu seama că era cel mai rău lucru pe care putu să-l facă pentru că se găsi într-un colț îndepărtat al grădinii unde erau doar poieni și copaci.

Știa că ar trebui să se oprească și să-și adune mințile. Dacă Tony ura ceva, atunci aceea era lașitatea. Simțea că plămînii îi luaseră foc. Luîndu-și inima în dinți, ieși în poiană și strigă:

— Bernard Lamb, ieși la iveală să te pot vedea, laș nenorocit ce ești!

Tăcere.

— Ieși și luptă ca un bărbat, ticălosule!

Tăcere adîncă.

Tony își căută cuțitul în buzunar:

— Am să te înec în propriul tău sînge!

Tăcere absolută.

Pulsul ei se liniști. Își recîștigă suflul. Dacă n-o urmărea nimeni, ce prostesc trebuie să fi sunat amenințările ei în noapte. Va pleca acasă. Începu să meargă încetișor. Era cu ochii în patru și cu urechile ciulite. Răsuflă ușurată odată ce se văzu dincolo de porți. Drumul ce ducea spre Tamisa era aglomerat. Din nou printre oameni, simți cum frica i se spulberă și că este în siguranță. Atunci se petrecu inevitabilul!

Auzi un scrîșnet puternic, în spatele ei și slobozi un strigăt îngrozitor căzînd în fața unei trăsuri ce venea în goană. De jos văzu copitele mortale a doi cai trecînd peste ea.

Antonia leșină în momentul în care caii dansară în hățuri ca să evite obiectul ce li se încurcase printre picioare. Deschise ochii la timp pentru a vedea cum trăsura trecea peste ea. Tony știa că va fi omorîtă. Nici n-avea timp să se roage. Auzi o femeie strigînd. Bărbații strigau și o ajutau să se ridice. Era rău lovită la

șold și la umăr, dar abia dacă dădu atenție. Nu mai avea peruci, hainele îi erau zdrențuite dar trăia. Cu puțin ajutor se duse în marginea drumului și se sprijini de un lampadar. Dintr-odată, căzu în genunchi, lăsă capul în jos și începu să suspine.

Mulțimea căsca gura. Tremura rău și dinții îi clănțăneau. Oamenii din mulțime trăgeau concluzii. Poate că tînărul lord era beat mort cînd pășise în drumul trăsurii. Începură să se împrăștie înainte de a fi chemați ca martori.

Tony plînse în hohote. La început, din pricina șocului, apoi din pricina neajutorării. Bernard Lamb nu va renunța niciodată. O va urmări pînă ce o va omorî. Nici un moment nu va fi în siguranță.

Într-un sfîrșit, se ridică și se îndreptă spre rîu, întrebîndu-se dacă o mai urmărea cineva.

Cînd ieși din parc, fluieră după o trăsură care o duse în strada Curzon. Era mulțumită că Roz nu era acasă. Probabil că acum gusta spectacolul de la Vauxhall. Deși se folosise de propria ei cheie, domnul Burke cu ochii săi ageri, îi observă starea. Îi fu recunoscătoare că nu comentă.

Tony se spălă, se strîmbă de durere din pricina loviturilor, apoi se băgă în pat ca să-și facă planuri pe mai departe. Se hotărî să se ducă la Lamb Hall, dar imaginația o făcu să se răzgîndească. În izolarea de la țară, detestatul ei văr ar avea mult mai multe posibilități să o omoare fără martori. Poate că era mai în siguranță la Londra. Nu părea să existe soluție pentru dilema ei. Doamne Dumnezeule, ce avea să facă? În mod inexplicabil se simți și mai îndurerată cînd își aminti de Adam Savage. De ce n-o proteja? De ce o privea cu dispreț ori de cîte ori pomenea de perfidia lui Bernard Lamb? Și de ce ieșea cu actrița?

Nu Adam Savage era cel pe care Tony îl văzuse la Vauxhall. În seara aceea el trecea canalul la adăpostul întunericului. Era a treia noapte, în săptămîna aceea cînd naviga în Franţa. Pentru Savage, transportul ilicit al mărfii era tulburător prin curajul pe care îl implica pericolul. Era o plăcere seducătoare pe care spera că o domina.

Dintr-odată gîndurile i se întoarseră spre fata pe care o întîlnise la Veneţia. De ce fusese atît de misterioasă? Nu putuse da de urma ei. Îi revenea în minte, în momente cît se poate de nepotrivite. Enigma ei nu făcuse decît să-i mărească obsesia. Era ca un drog. Îl gustase o dată şi de-acum încolo, o avea în sînge, tînjind pentru mai mult. Îşi blestemă propria nebunie. Îi înţepeni bărbia. N-avea nevoie de nimeni. Mai erau şi alte femei în lume, cu ochi verzi şi picioare lungi. Oricum, el avea o înţelegere cu Eve şi dorea să se ţină de planul acesta din motive practice. Trecuse de treizeci de ani şi de aventurile romantice, şi, dacă îl înţelese bine pe Prinţul de Wales, era destul de aproape de titlul după care umbla Eve.

Din loja strălucitoare din Vauxhall, Alteţa Sa tocmai o conduce pe Maria Fitzhebert spre ieşire. Ceaţa deasă îi stricase planurile pentru focul de artificii, dar George nu era cîtuşi de puţin dezamăgit întrucît astfel

va fi singur cu doamna lui mai curînd decît sperase.

Odată intrați în trăsura elegantă, el îi atinse coapsa și își strecură brațul în jurul ei.

— Pussy, întoarce-te cu mine acasă în noaptea asta!

— Princy, știi că nu pot. Sînt o văduvă care nu-și poate păta reputația. Dacă petrec o noapte sub acoperișul tău, oamenii vor spune că trăim în păcat. Pentru binele tău ca și pentru al meu, trebuie să mă duc la mine acasă, în Park Street.

— Atunci lasă-mi să-ți ofer o casă în Piața St. James unde ne vei putea primi pe mine și pe prietenii noștri și bîrfele nu vor putea spune că trăim împreună.

— O casă în Piața St. James costă o avere și ești deja dator vîndut, Princy dragă.

Își luă brațul din jurul ei, lovit de aceste cuvintele.

— Deci, domnul Fitzhebert avea voie să-ți ofere o casă, dar eu nu.

— Domnul Fitzhebert a fost soțul meu, spuse grav Maria.

— Pussy, eu mă gîndesc la tine ca la soția mea, dar, din păcate, tu nu mă consideri soțul tău, spuse el patetic.

— Princy, dragule, regele și Parlamentul sînt cei care nu te consideră soțul meu. Tatăl tău nu mă va recunoaște ca Prințesă de Wales și Parlamentul nu-mi va permite să port giuvaierurile coroanei. Dacă am avea o ceremonie, te-aș considera pe deplin soțul meu.

— Să batem palma, Pisicuțo. Fido e singurel fără tine. Vezi dacă-l poți convinge să-și ridice capul și să iasă din cușcă.

Maria îl mîngîie pe Fido și acesta, într-adevăr, își ridică capul și ieși din ascunzătoare.

Capitolul 32

Adam Savage zîmbi sarcastic cînd citi nota de la Alteţa Sa Regală, prinţul de Wales. Orice om are preţul său, mai ales regalitatea. Regretă că nu-l putea chema pe George în strada Half Moon şi trebuia să-l întîlnească la Casa Carlton. Însemna că trebuia să trimită un bilet contesei Camper pentru a amîna întîlnirea pe care o aveau şi, oricum, va întîrzia la Parlament.

Luă diamantele şi safirele din sertarul unde le ţinea încuiate pentru, spera el, ultima dată şi parcurse scurta distanţă spre Casa Carlton. Ochii iscusiţi, albaştri al lui Savage observară că Prinţul părea neliniştit.

—Dragul meu Savage, sper că ai adus pietrele.

— Da, sire, replică Savage, ducînd mîna la buzunarul de la piept, dar nu le voi scoate, încă.

—Nu e uşor să găsesc un titlu liber pentru un gentleman, dar se pare că eşti foarte influent în Parlament în momentul de faţă şi,avîndu-mă pe mine naş, am toate motivele să cred că vei avea titlul în scurt timp.

Prinţul făcu o pauză, dîndu-i ocazia lui Savage să scoată pietrele, dar Savage nu se grăbi. Prinţul îşi lărgi puţin gulerul cămăşii. Unguentele care îi fuseseră

aplicate pe fața pentru a-l face să pară palid fuseseră pură pierdere de vreme, pentru că era cît se poate de roșu .

Tuși și păși spre un imens glob pămîntesc din spatele biroului său.

— De fapt, dragă prietene, trebuie să fie un titlu irlandez.

Pentru că Savage nu protestă, prințul se învioră.

— Ai de ales. Titlul de marchiz de Blanckwater în comitatul Waterford sau... să vedem... marchiz de Kinsale pe coasta Cook.

Ochii albastru deschis ai lui Savage urmăriră degetul prințului atingînd Irlanda.

—Alteța Voastră este foarte generoasă.

Scoase săculețul de catifea neagră și expuse nestematele strălucitoare ca un iluzionist scoțînd un iepure din pălărie.

Fața lui George începu să strălucească. Nu se putu abține să nu le culeagă, avînd sentimentul că ține în palmă și foc și gheață.

— Sînt minunate. Ele îi vor arăta doamnei exact cît de mult o respect.

— Pot să vă dau o sugestie, sire? O coroană din nestemate ar face o Lady să se simtă ca o prințesă.

Fața lui George se lumină ca și cînd i-ar fi fost dată o împărăție divină.

—Ai așa o coroană?

Gura tăiată de cicatrice a lui Savage se lărgi întrunul din rarele lui zîmbete:

—Da, sire.

George închise ochii, neîndrăznind să se gîndească la prețul pe care Indianul Sălbatic i l-ar cere, dar știa că l-ar accepta. În sufletul lui știa că Maria nu va primi niciodată coroana regală, așa că depindea

doar de el să-i dea o coroană. Visul i se destrămă cînd Savage îi vorbi:

— Dar sînt foarte ocupat, voi avea grijă să vizitez aceste două proprietăţi cît de curînd şi o voi anunţa pe Alteţa Voastră care îmi place.

— Foarte bine. Ambele sînt castele vechi, să ştii. Vor necesita cheltuieli mari să le refaci, îl preveni George.

Savage se înclină şi plecă. Nu banii îi lipseau şi nu îi păsa cît cheltuia.

Prinţul de Wales se hotărî că aceasta era noaptea cea mare, şi, deşi se bucurase de o anticipare, consideră că aşteptase prea mult.

— George, nu pot intra în dormitorul tău, nu se cade.

—Dă-mi lăbuţa, Pisicuţo.

Prinţul de Wales încleştă mîna Mariei şi începu s-o tragă.

— Tocmai vreau să-ţi spun un secret, Pussy. Intimitatea dormitorului meu este singurul sanctuar unde secretele tale sînt în siguranţă.

Maria se lăsă convinsă, uşor jenată. Prinţul George o aşeză pe un scaun aurit de forma unui tron, tapisat cu mătase chinezească şi îngenunchie lîngă ea.

—Aşa păcătos cum sînt, îngerul meu, m-ai face cel mai fericit om din lume dacă ai accepta să-mi fii soţie. Te voi iubi veşnic şi încă o zi şi îţi jur dragoste şi credinţă.

— Oh, George, scumpule, cuvintele tale mă fac să

plîng de fericire. Răspunsul meu e da, da, de o mie de ori da, dacă e posibil.

El îşi modifică puţin poziţia:

— Am aranjat totul cu ajutorul unor prieteni devotaţi. Vom avea ceremonia vineri seara în căsuţa noastră din Park Street. Cei doi unchi ai tăi vor fi martori şi dragul meu Orlando Bridgeman care, fiind din Shropshire, îţi cunoaşte familia, va sta afară de pază ca să se asigure că Primul Ministru nu va încerca să oprească ceremonia.

— Dar, iubitule, cum rămîne cu Actul Marital? întrebă Maria cu simţ practic.

— Căsătoria noastră, deşi secretă, va fi legală în ochii Bisericii. În momentul cînd voi fi Rege, voi face ca actul să fie ratificat şi mă voi căsători încă o dată cu tine în aşa fel încît să fie legal şi în ochii Coroanei. Reverendul Albert Burt a fost de acord să celebreze.

Nu-i mai spuse că îl mituise cu cinci sute de lire şi cu promisiunea unei avan sări.

Maria văzu inelele de diamant de pe degetele Prinţului şi steaua regală de pe piept şi îşi spuse, că totuşi, nu visează. Acesta era într-adevăr Prinţul de Wales şi o cerea de soţie. Era o căsătorie uşor ilegală, poate, dar, fără îndoială, era căsătorie.

—Oh, George, dragule, nu-ţi mai pot rezista.

George se ridică, roşu de bucuria victoriei. Căută în buzunarul de la piept şi scoase cutiuţa de catifea punînd-o în mîna Mariei.

— Eşti cel mai frumos giuvaier al Regatului, mai strălucitor decît oricare altul, dar vreau să primeşti acest colier ca o dovadă a respectului meu pentru tine, Maria.

Ea se uită uimită la diamante şi la safire.

— Dar nu vreau giuvaieruri, George, te vreau doar

pe tine, dar, dacă asta te face fericit sînt onorată să primesc acest dar ca pe un semn de dragoste.

El o strînse în braţe.

— Pussy, m-ai făcut cel mai fericit om din lume. Pînă în acest moment n-am ştiut ce înseamnă fericirea.

O sărută cu pasiune, copleşit de emoţie. O lacrimă îi alunecă pe obrazul roşcovan.

— Ah, Pisicuţo, ne vom distra atît de bine. Hai să jucăm ceva, Pisicuţo. Ştii aşa bine să mă distrezi.

— Ce jucăm, Princy, dragostea mea?

— Popa Prostu'. Aduc cărţile.

Diavolul, şmecher, trişă, fireşte luîndu-i mai întîi evantaiul, apoi scoţîndu-i un ciorap şi, în cele din urmă, rochia. O lăsă şi el pe Maria să cîştige, aşa încît să-şi poată scoate şi el haina şi cămaşa cu monogramă.

Cînd fură pe jumătate dezbrăcaţi, Maria, roşi şi chicoti, George rîse şi, devenind din ce în ce mai excitat, uită cărţile. Maria Fitzhebert îl excita mai mult decît orice altă femeie. Avea o faţă drăgălaşă şi un ten ca petala de trandafir. Părul îl avea atît de frumos, încît n-avea nevoie de pudră, lăsînd buclele blonde să-i joace libere pe umerii plini. Dar sînii ei îl înnebuneau. Erau foarte plini şi moi, făcîndu-i trupul voluptos şi matern, în acelaşi timp, trup după care tînjea George.

Cu o privire de o răutate copilărească, George scoase un săculeţ roz. Era o jucărie nou inventată numită balon.

— Ce poate fi asta, George?

— E o jucărie deşteaptă inventată după un balon cu aburi. Aerul cald îl face să plutească în jur. Hai să jucăm un ultim joc, Pussy.

După ce umflă balonul, joaca începu cu adevărat. George aruncă balonul cînd spre sînii Mariei, cînd spre fundul ei. În curînd, încerca cu neruşinare să-l lovească cu penisul lui, deja mare. Observă că Maria roşeşte, obrajii devenindu-i la fel de aprinşi ca şi culoarea balonului. O prinse în braţe şi căzură amîndoi, cu răsuflarea tăiată pe patul imens.

Zăcînd pe spate, Maria văzu reflectate în oglinzile de pe tavan, trupurile lor goale. Era grozav de senzual. Nu mai făcuse ceva atît de aţîţător înainte. Ambii soţi pe care îi avusese fuseseră destul de bătrîni. George era un bărbat destul de voinic, în floarea tinereţii. Trupul Mariei îl transforma într-un amant viguros.

Frecîndu-se de sexul lui umflat, Maria fu în curînd umedă şi alunecoasă. Îşi muşcă buzele pe măsură ce o inundau valuri de plăcere pură. Nu mai putu rămîne tăcută. Gemetele ei îl aruncară pe George într-un nou val de dorinţă.

Cu cîte un sîn în fiecare mînă, el o pătrunse adînc şi grăbit, impunîndu-i un ritm alert. Se mişca deasupra ei gemînd sălbatic, prins între genunchii ei depărtaţi. Îşi strigară amîndoi împlinirea. Mai tîrziu, pe cînd îl adăpostea în braţe, lăsîndu-l să-i sugă sfîrcurile cu gura lui fierbinte, rămase privind sus în oglinzi, gîndindu-se la cît de ciudată era viaţa cîteodată. Nu fusese decît o doică pentru soţii ei bătrîni, acum, dimpotrivă, era în patul celui ce va deveni, cîndva, rege.

Cînd Tony se trezi, îi trebuiră doar cîteva secunde ca să-şi amintească ororile nopţii trecute. Simţi ime-

diat cum i se face rău. Nu putea ascunde ce i se întîmplase şi, totuşi, nu voia să-şi sperie bunica.

Tony se hotărî să vorbească cu domnul Burke şi, pentru că Roz nu cobora înainte de ora zece, care era o oră civilizată, era timpul cel mai potrivit. La micul dejun, îi făcu semn domnului Burke că vrea să-i vorbească în particular şi bunul servitor, care era de cîtva timp îngrijorat pentru tînăra lui stăpînă, spera ca Antonia îi va vorbi despre necazurile ei.

Tony tînjea după o ţigară, dar se înfrînă.

— Mi s-a întîmplat ceva îngrozitor noaptea trecută. Cred că vărul meu m-a urmărit în Grădinile Vauxhall. Am fost îndeajuns de precaută să mă alătur unui grup de cunoştinţe, dar, nu ştiu cum, în ceaţă, am rămas singură şi mi-am dat seama că sînt urmărită. M-am speriat, m-am rătăcit şi am luat-o la fugă.

Un nod de frică i se puse în gît, imaginîndu-şi din nou cum fusese urmărită. Domnul Burke îi văzu mîinile tremurînd de frică.

— Continuă, draga mea. Poţi să-mi spui totul, îi spuse el blînd.

— Ştiam că trebuie să ies imediat din locul acela. Am fost împinsă din spate şi am căzut sub roţile unei trăsuri ce venea în goană. E un miracol că am scăpat cu viaţă. Caii s-au ferit cumva să mă calce şi trăsura a trecut peste mine să mă zdrobească cu roţile.

— Doamne, aseară erai rănită şi eu n-am ştiut nimic.

Tony clătină din cap.

— Am fost doar speriată şi zgîriată, dar am trecut prin altele mai grele care m-au înspăimîntat cu adevărat. Nu mi-e frică să-l înfrunt pe Bernard Lamb. L-am înfruntat în duel fără să mă consum prea tare, dar acum mă urmăreşte. Nu ştiu cînd va lovi şi mă simt

dintr-odată vulnerabilă şi înspăimîntată de moarte.

Buzele domnului Burke se strînseră şi pumnii i se încleştară neajutoraţi.

— Laş murdar. Are o minte rea şi strîmbă. Tutorele tău trebuie informat, doamna mea. E de datoria lui să te protejeze. De acum înainte te voi însoţi oriunde vei merge şi voi fi înarmat!

Domnul Burke se gîndise mai demult că sarcina de a salva Lamb Hall era prea grea pentru umerii fragili ai unei fete. Mascarada păruse credibilă la început, dar n-ar fi trebuit niciodată să fie de acord cu acest plan şocant şi ruşinos. Umerii lui Tony se prăbuşiră.

— Numai gîndul că va trebui să-i spun lui Adam Savage toată povestea, riscînd să-i înfrunt dispreţul, mă îngrozeşte. Cu toate acestea, presupun că nu am de ales. Nu mai am pe nimeni, Vii cu mine în Half Moon Street?

Domnul Burke îi sugeră să meargă împreună, dar la o oarecare distanţă. In felul acesta, va fi în măsură să observe dacă cineva îl urmărea pe tînărul lord Lamb şi va putea s-o protejeze.

Tony ajunse fără probleme la casa din Mayfair şi îl aşteptă pe domnul Burke s-o ajungă, în hol.

Adam Savage tocmai cobora scările, pregătindu-se să iasă.

—Tony, eşti exact omul pe care voiam să-l văd. Am întîrziat, ca de obicei, la Parlament, dar cîteva minute acolo nu mai contează. Vreau să-mi faci o favoare mare, dar asta presupune să mergi în Irlanda.

— Irlanda? Tony se agăţă de cuvintele lui ca de un pai salvator, Putea astfel să scape şi de Londra şi de Bernard Lamb.

— Da, oricît ar părea de ciudat sînt pe punctul de a deveni un aristocrat, se amuză el, şi chiar unul de

spiţă irlandeză. Alteţa Sa Regală mi-a oferit posibilitatea de a alege între două castele. Nu numai că sînt presat de timp, dar nici nu mă pricep la castele. Oricum, cred că tu te pricepi...

Moralul lui Tony se învioră imediat auzind vestea

— Ei bine, mi-am pierdut copilăria studiind arhitectura veche.

— Ei, acum ai şansa de a-ţi pune teoria în practică. Vreau să vizitezi domeniul Blackwater din comitatul Waterford şi să evaluezi locul. Poate că săptămîna viitoare îmi voi găsi şi eu timp să văd cealaltă proprietate din Cook. Apoi ne putem întîlni la Blackwater şi ne vom întoarce împreună.

Tocmai atunci ajunse şi domnul Burke.

— Bună dimineaţa, Burke Poate aranjezi să călătoreşti împreună cu Tony, în Irlanda.

Tony păşea mult mai uşor la întoarcere în Curzon Street.

— Vreau să-ţi mulţumesc, domnule Burke, pentru că nu m-ai obligat să mărturisesc totul. Mă voi simţi mult mai în siguranţă la ţară. Nu te deranjează să mergi cu mine, nu-i aşa?

— Sînt încîntat să te însoţesc, dar sînt bucuros sămi revăd pămîntul natal.

Tony privi cu teamă peste umăr:

— Trebuie să ne asigurăm că vărul meu nu ne urmăreşte. Dacă se întîmplă asta, atunci Londra e mai sigură decît izolarea de la ţară.

Cînd ajunseră înapoi acasă, Roz tocmai îşi lua micul dejun.

— Ce faci, te-ai trezit devreme, sau abia te întorci de asearăl

— Sigur că nu, am fost chemată în Hall Moon Street şi l-am rugat pe domnul Burke să mă în-

soțească.

Era doar o mică minciună.

— Antonia, n-am vrut să te supăr așa că am tăcut, dar ieri mi s-a părut că-l văd pe Bernard Lamb la colțul străzii Curzon. Voiam să te asiguri că nu te urmărește.

Plăcerea lui Tony cu privire la călătoria în Irlanda scăzu și îngrijorarea îi luă locul, anunțînd să se transforme în teroare.

— Aș avea o sugestie, mărturisi domnul Burke. De ce nu te întorci la statutul tău de domnișoară?

— Ce idee grozavă! fu de acord Roz. Voi veni cu tine la centrul de închiriere al trăsurilor din Sud Lane să te conduc și să iau bilete pentru Bath, mai curînd decît pentru Bristol. Apoi, tu îți poți lua un bilet pentru restul călătoriei cînd ajungi acolo. Oricine te urmărește sau întreabă ceva, va crede că ești Antonia întoarsă de la stațiune, așa cum fac sute de doamne acum.

Cînd Tony se gîndi mai bine, fu de acord că sugestiile erau bune. Își deschise cufărul ca să împacheteze lucrurile lui Anthony și găsi cămășuța aurie pe care o purtase la Veneția. Cînd degetele ei o atinseră, o asaltară amintiri atît de intime și n-ar fi vrut ca Roz să observe ceva. O acoperi repede cu hainele lui Anthony, apoi și le pregăti pe ale ei .

Intrară în portul Dungarvan. Soarele strălucea în semn de bun venit și Tony putea observa că micul port irlandez era locuit doar de băștinași. Pe mal, cu maldărul de bagaje lîngă ei, atrăgeau toate privirile.

Întrebară de castelul Blackwater și li se spuse că domina valea Black Water pe o lungime de cel puțin douăzeci și două de mile. Nu puteau închiria cai, așa că luară o șaretă cu un ponei.

Tony o conduse pe sub porticul celtic și intrară printr-o poartă medievală în curte. Un rîndaș, un

grădinar şi o menajeră, toţi destul de prietenoşi, veniră să vadă cine vizita acel castel vechi.

Tony aruncă hăţurile unui servitor.

— Bună ziua, sînt lordul Lamb. Am venit să inspectez castelul pentru noul Marchiz de Blackwater.

Cuvintele îi veniră spontan, ştiind în adîncul sufletului ei, că acest castel urma să fie ales. Vorbele ei avură un efect magic asupra servitorilor. Menajera făcu o reverenţă, iar bărbaţii îşi duseră mîinile la şepci cu respect.

— Acesta este domnul Burke, valetul meu de mulţi ani.

Numele irlandez produse zîmbete de uşurare.

Ajunsă în camera ei,Tony se repezi la fereastră.

— Panorama e admirabilă. Se poate vedea pînă în vale şi peste pajişti spre capătul îndepărtat al rîului. De aici, apa pare de un negru cu reflexe verzui şi, uite, domnule Burke, chiar acolo în faţă, sînt munţii!

—Aceia sînt munţii Knockmealdown.

Cînd Antonia se întoarse de la fereastră, domnul Burke se gîndi că nu arătase niciodată aşa radioasă.

—Blackwater e perfect, spuse ea cu respect.

Timp de cîteva zile, Tony exploră fiecare grădină a castelului fără a trece nimic cu vederea. Într-o grădină mărginită de ziduri, unde dădeau ferestrele salonului de zi, Tony descoperi o comoară. Era un hamac atîrnat între doi copaci, dar frunzele delicate ale acestora permiteau soarelui să treacă şi să încălzească grădiniţa ca şi cînd ar fi fost mijlocul verii.

După prînz luă în mînă nişte documente privitoare la istoria castelului, pe care le găsise în bibliotecă şi se întoarse în hamac. Începu să viseze cu ochii deschişi, apoi o fură uşor somnul în hamacul care se legăna uşor încolo şi-ncoace.

La sfîrşitul săptămînii, Adam Savage naviga spre Cock. Cînd ajunse la Kinsale, fu impresionat de pămîntul care înconjura castelul. Coasta era sălbatică şi el stătu pe piscurile pitoreşti cu vîntul răscolindu-i pletele negre. Era cît se poate de plăcut, dar îşi dădu seama că iarna era la o răscruce a furtunilor. Înainte să plece, ştia că putea fi destul de mulţumit cu acest castel. Cumpără un cal şi se hotărî să călătorească pînă la Blackwater, în comitatul vecin, la patruzeci de mile depărtare.

Călărind, Savage îşi dădu seama că era o climă mai blîndă decît pe coastă. Venise deja primăvara şi erau flori de cîmp pe marginea drumului şi trandafiri sălbatici, căţăraţi pe fiecare zid. Intră pe sub porticul celtic, prin poarta medievală, în curte.

Un rîndaş veni imediat să-i ia calul în primire, ştiind după aerul autoritar al bărbatului că acesta trebuie să fie Marchizul însuşi. Cînd Savage intră în holul spaţios, se simţi ca acasă. Doamna Kenny se rostogoli într-o reverenţă, dar Savage o ridică imediat şi îi spuse că i-ar place să viziteze locul singur.

De la ferestrele salonului de zi îl spionă pe Tony care dormea în hamac. Privind la figura somnoroasă, o umbră îl făcu să clipească. Gene negre aşezate pe obraji trandafirii într-un evantai delicat. O mînă subţire odihnindu-se pe piept. Savage se încruntă la vederea trăsăturilor tinere şi feminine.

În acel moment Tony deschise ochii şi se încruntă,

nemulţumit că Adam o găsise dormind. Sări în sus, băgînd o mînă în buzunar.

— Bun venit la Blackwater. Nu trebuie să mai cauţi. Acest loc e perfect. La început a fost o mănăstire şi regele John a fost cel care a ridicat castelul acesta. Gîndeşte-te... Regele John! Hai să vezi sala de bal, îl mînă ea entuziasmată.

Adam Savage îl privea cu atenţie, gîndindu-se că Tony putea trece uşor drept femeie. Avea gene lungi, întoarse şi buzele îi erau pline, senzuale. Pe çînd Tony îl conducea spre sala de bal, ochii lui Adam măsurară figura înaltă din faţa lui. Părul îi crescuse binişor, iar partea de jos era ondulată. Era posibil ca Tony să fie o femeie? Nu, gîndul era absurd. Şi-l alungă imediat din minte.

Savage privi în jurul sălii de bal, dar ochii i se tot întorceau spre Tony. Ar fi vrut să vadă prin cămaşa de pînză. Poate că imaginaţia îi juca o festă, dar crezu că vede curba lină a unui sîn.

— Uite aici, îl făcu Tony atent.

Privirile lui Savage deveniră brusc furişe. Privi cu atenţie mîna lui Tony în timp ce mîngîia cu dragoste placa de marmură a şemineului.

Atinge lucrurile ca o femeie, se gîndi Savage, incapabil să scape de bănuiala ce i se ivise în minte. Mîna îi ardea să-i desfacă şnurul din păr şi căuta febril în minte un motiv să o facă.

— Nu e îndeajuns de multă lumină ca să vedem ce scrie.

Îşi scoase şnurul lui şi legă o draperie.

— Dă-mi-l şi pe-al tău.

Tony ezită. Îşi ridică mîna, apoi o lăsă să cadă, nevoind ca el să-i vadă părul căzîndu-i pe umeri. Apoi, hotărîtă, îşi scoase şnurul şi i-l dădu.

Savage văzu doar roșeața care acoperi obrajii lui Tony, cînd degetele lor se atinseră. Cu părul căzîndu-i în jurul umerilor, băiatul era chiar frumos. Dacă era băiat! Savage își spuse că suspiciunile lui erau ridicole.

— E și o cameră de biliard. Hai să vezi, se repezi Tony.

Nu văzuse un bărbat mai atrăgător în viața ei. Părul lui negru, se încolăcea în jurul gîtului și ea își aminti cum își trecuse degetele prin asprimea lui. Atmosfera romantică de la Blackwater îi răscolea emoțiile. Tînjea ca Adam s-o ia în brațe, ardea ca gura lui s-o acapareze pe a ei. Dacă avea o dorință, atunci aceea era ca acest bărbat să facă dragoste cu ea, aici, în castelul lui.

— Nu, vreau să cobor mai întîi la rîu, spuse Savage știind că trebuia să-și confirme sau să-și infirme ideea că Tony era femeie și acesta era singurul mod.

Va trebui să-l scoată din haine.

Tony îl urmă pe Adam, fluierînd tot drumul.

— Rîul e plin de pește. Dacă ai o undiță îndeajuns de lungă, poți pescui și de la fereastră sufrageriei!

Cînd se așeză pe malul apei negre-verzui, Savage îi spuse.

— Sînt încălzit și prăfuit de pe drum, hai să înotăm!

Tony se dădu cîțiva pași înapoi:

— Nu, du-te tu. Apa probabil că e încă rece, deși e soare.

— Nu fi laș, apa rece n-a făcut rău nici unui bărbat.

Savage se îndreptă hotărît spre ea și era deja tîrziu cînd ea înțelese ce voia el să facă. O apucă de încheietura mîinii cu o mișcare fermă și o trase în apă.

Tony se trase înapoi cu toată puterea, dar era inutil să te opui unei puteri ca a lui Savage. Toate instinctele ei se puseră în mișcare cînd Adam fu pe punctul

de a o dezbrăca. Cînd mîinile lui o apucară de cămașă, se luptă sălbatic, apoi simți cum mîna lui puternică îi cuprinde sînul.

Savage fu șocat. Mîna lui ținea unul dintre cei mai tari sîni din cîți întîlnise vreodată. Înainte de a se convinge pe de-a-ntregul, știu că ochii trebuiau să vadă ce simțurile și degetele îi spuseră că era adevărat. Îi trase cămașa de pe ea. Aceasta se rupse cînd Antonia încercă să se apere.

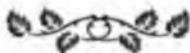
Savage se trezi ținînd în brațe o femeie pe jumătate goală. Cu părul negru, despletit, cu ochii verzi, mîndri și gura morocănoasă ce părea gata să-l muște, arăta ca o pisică sălbatică.

Inima ei bătu repede cînd își dădu seama că îi știa secretul. Sînii ei erau dezveliți în fata privirii lui înghețate.

—Cine naiba ești? întrebă Savage.

— Antonia Lamb, cine dracu, crezi că sînt? spuse ea suspinînd și fugi înapoi la castel.

Capitolul 33

Antonia tremura din toate încheieturile cînd ajunse în camera ei din turn. Între ei mocnise furtuna de cînd Adam Savage se uitase cu un dispreţ neascuns la lordul Anthony Lamb. Trecuseră prin mici cutremure cînd relaţiile dintre ei se alteraseră considerabil, dar Antonia ştia că dezlănţuirea de acum avea să fie mai mult decît o furtună. Îi văzuse faţa. Nu era un cuvînt mai potrivit decît Savage-Sălbatic, pentru expresia lui. Era încruntat şi intimidant şi, în cele mai favorabile momente, dar cînd era furios, era groaznic. Îşi scoase cămaşa ruptă şi îşi căută o rochie. Părul i se desfăcu şi îi cădea într-o dezordine sălbatică pe umeri. Dintr-odată uşa se deschise brusc şi intră Savage. Se întoarse strîngînd la piept rochia verde şi se trase un pas înapoi în faţa furiei întunecate ce-i lucea în ochi. Era diavolul în persoană. Simţi focul şi mirosul de sulf. Savage încercă să se controleze şi să-şi domine furia cînd îşi dădu seama că nu se poate dezlănţui în dormitorul ei.

— Să cobori imediat, domnişoară după ce-ţi vei fi scos pantalonii aceia scandaloşi.

Se întoarse pe călcîie şi trînti uşa, făcînd lumînările să danseze.

Antonia se sprijini de uşa dulapului, cu ochii plini de lacrimi. Răsuflă adînc încercînd să se controleze. Va trebui să arate cît mai feminină şi atrăgătoare înainte de a coborî. Cînd îi va explica imposibilul raţionament, el va înţelege. Şi îi va părea rău că a fost atît de sălbatic! Era bine că aflase adevărul. Acum o va proteja împotriva pericolului pe care-l reprezenta vărul ei.

Antonia îşi puse corset şi desuuri, apoi se aşeză pe marginea patului şi îşi luă ciorapii cu mîini tremurînde. Lacrimile îi întăriseră genele, iar buzele îi erau palide. Scoase un ruj şi-l aplică pe buze, subliniindu-le rotunjimea feminină. Se întrebă dacă să-şi prindă buclele într-o panglică. Doamne, mai bine să nu exagereze!

Pantofii cu tocuri înalte o înălţau şi îi dădeau încrederea de care avea nevoie ca să coboare. De-acum, poate se mai liniştise şi el!

Savage stătea în faţa şemineului din sala de bal. Traversînd întreaga încăpere, simţi cum îi revine tot curajul. Silueta puternică a lui Savage acoperea aproape întregul şemineu. Faţa îi părea dăltuită în lemn masiv de stejar. Cicatricea care îi atingea gura, era puternic scoasă în evidenţă.

— Ce fel de joc e ăsta? plesni vocea lui ca un bici.

Ea îşi muşcă buzele apoi spuse dintr-o suflare:

— E foarte simplu. Anthony s-a pierdut pe mare, aşa că eu am luat locul fratelui meu geamăn ca să nu pierd Lamb Hall.

O expresie de oroare şi de neîncredere i se zugrăvi pe faţă.

— Eşti nebună!

Ochii i se măriră, nevenindu-i să creadă.

— Nu înţelegi. Titlul şi proprietăţile îi revin lui Bernard Lamb la moartea lui Anthony.

— Înțeleg foarte bine. Ești o ticăloasă cu fumuri în cap.

Ea simți cum clocotește de furie. Îl plesni cu putere peste față. El se năpusti asupra ei furios. Antonia își dădu seama prea tîrziu ce făcuse. Frica o făcea să fie neliniștită:

— Așa, lovește-mă așa cum ai făcut cînd ai crezut că am lăsat-o pe Dolly însărcinată! Și mai ziceai că a nu lovi o femeie face parte din codul tău rigid de onoare!

Vorbele ei sacadate îi măriră dezgustul pe care-l simțea față de sine, pentru că fusese prostit, mai ales de către o femeie.

—Cum naiba am putut crede că ești bărbat?

— Vrei să-ți spun eu? Nu te-ai uitat niciodată cu adevărat la mine. Te uitai disprețuitor la Tony cu ochii aceia reci și îl considerai un nimic. Te purtai ca un porc arogant și îl tratai cu un dispreț neascuns pentru că nu răspundea ideii tale de masculinitate.

— Să taci, urlă el. Limbajul și purtarea ta sînt scandaloase!

— Mi-ai fost un exemplu viu! Tu ești cel care m-a învățat să înjur și să beau și m-ai cărat în toate bordelurile din Londra!

— Doamne-Dumnezeule! murmură Savage, amintindu-și cum îi fusese tutore lui Tony Lamb.

— Ideea ta despre un bărbat adevărat este ca acesta să aibă cîte o tîrfă în fiecare noapte. Ei bine, pentru mine, măsura unui bărbat este curajul. Eu am găsit curajul să-mi provoc vărul ucigaș la duel și, cerul mi-e martor, te provoc și pe tine dacă ai curaj!

Adam Savage încleștă pumnii ca să n-o lovească. Nu mai fusese niciodată, în toată viața lui așa de furios. Se răsuci pe călcîie și puse o distanță sigură

între el şi ea, înainte de a vrea să o omoare. Se îndreptă direct spre rîul Blackwater, îşi scoase hainele şi plonjă pentru a se răcori. Era pupila lui. Copilul Evei, despre care crezu că va deveni, cîndva, fiica lui. Dar nu mai era un copil, ci o femeie. O frumuseţe cu păr negru de abanos, dar cu purtări de şcolar rebel. Avea nevoie de o bătaie bună! Îşi bătuse joc de el. Îi aprinse şi ţigări şi-i turnase coniac, conduse faetoane şi, Iuda ce era, intrase şi în toaletele pentru bărbaţi. Era o femeie scandaloasă care violase orice cod. Purtările ei fuseseră ofensive, dezgustătoare, scandaloase.

Gura lui Savage devenea din ce în ce mai strînsă. Pusese capac la toate provocînd un bărbat la duel. Era o purtare îngrozitoare pentru un bărbat, dar pentru o domnişoară. Va trebui s-o scoată din ţară. Păli la gîndul echipajului de pe *Dragonul Zburător* care-i fusese companie.

Savage ieşi din rîul îngheţat şi se scutură ca un animal care-şi scutură blana de apă. Îşi dădu părul negru peste cap şi îşi trase cămaşa şi pantalonii. Reuşise să se controleze. Va pune la punct regulile pe care Lady Antonia Lamb va trebui să le urmeze. Era gardianul ei legal, avînd în grijă şi banii dar şi moralitatea ei. Dacă răsufla ceva din acest scandal şocant, reputaţia ei ar fi ruinată fără scăpare. Va fi ocolită de toate doamnele onorabile şi n-o va mai cere nimeni în căsătorie. Era pe marginea prăpastiei. Nu mai cunoscuse o asemenea femeie. Intră hotărît în sala de bal. Văzu satisfăcut că se afla chiar în locul unde o lăsase.

—Antonia.

Vocea îi era adîncă, fermă şi nu admitea replică. Ea se întoarse de la şemineu cu un foşnet de mătase verde. O privi şocat, nevenindu-i să creadă. Fuma un

trabuc! Calmul lui abia cîștigat zbură. Făcu un pas spre ea și îl aruncă trabucul în foc.

— Cum îndrăznești? urlă el. Ar trebui să fii o doamnă, nu o tîrfă ordinară.

Capitolul 34

Adam Savage călări la Dungarvan în amurg şi îşi plăti trecerea pe un vas ce pleca spre Anglia. Deşi încercase să şi-o scoată pe Lady Antonia Lamb din cap, cu strămoşii ei cu tot, nu reuşise. Retrăise fiecare gînd, fiecare vorbă, din momentul în care o văzuse adormită în hamac şi realiză pe deplin că Tony Lamb nu era un tinerel efeminat, ci chiar o femeie.

Descoperirea îl uimise, şi totuşi, într-un colţ al minţii lui, ceva nu-i dădea pace. Ceva îi scăpa. Îi scăpa de fiecare dată cînd credea că i-a dat de capăt.

În timp ce traversa Marea Irlandei, mintea i se întorcea mereu la timpul pe care-l petrecuse cu Tony Lamb hotărît să scoată un bărbat din el. Îi venea să-şi dea palme amintindu-şi de seara în care îl dusese acasă beat mort şi i-l înmînase domnului Burke ca pe un pachet. Îşi aduse aminte cum îi dăduse în grajd o lopată să rînească gunoiul. Era o femeie curajoasă, pentru că, rînise pe puţin şase compartimente.

Roşi amintindu-şi cum îi spusese lui Tony să urce în patul lui, pe vas, lăsînd anume autorităţile franceze să-l creadă homosexual. Furia lui Tony de după îl lămuri clar că ea înţelese implicaţia murdară, dar stătuse şi îl îngrijise în noaptea aceea.

Isuse, nu era de mirare că avea un gust atît de

desăvîrșit în mobilarea unei case și nici că alesese pentru comercializare rochii și peruci. Cum Dumnezeu nu-și dăduse el seama că era femeie? Mai ales că era o femeie frumoasă și voluptoasă!!!

Puse brusc capăt unor astfel de gînduri. Era tutorele ei, ea era pupila lui și, în același timp, cea mai înnebunitoare și exasperantă creatură din cîte văzuse. Dar ce anume îl sîcîia? Ce era ceea ce nu-și amintea?

Va cerceta nenorocita aceea de problemă cu Bernard Lamb. Dacă reprezenta un pericol pentru Antonia, va scăpa repede de el. Savage se întoarse pe punte, evitînd atît echipajul, cît și pasagerii, apoi se sprijini la proră unde vîntul îi mai limpezea gîndurile.

Greșea cu siguranță într-o singură chestiune. Bărbații se vor îmbulzi să o ia de nevastă. O femeie frumoasă, așa pasionată și cu un astfel de temperament, era o raritate. Mama ei, Eve, pălea pe lîngă ea. Ochii aceia verzi, visători, ce deveneau într-o secundă smaralde scînteietoare, acele picioare lungi, zvelte! Un gînd îi trecu brusc prin minte! Ochi verzi, picioare lungi... nu, nu se putea. Ann! Ann Lambeth! Nu-i putuse da de urmă pentru că Ann Lambeth era Antonia Lamb!

Respinse acest gînd. Era din nou negru de furie. Mult mai furios decît atunci cînd descoperise că Tony era femeie. Ticăloasa! Întrecea orice imaginație! Isuse Cristoase și el era logodit cu mama ei! Era tutorele Antoniei! Era cu totul demn de dispreț. Furia lui nu cunoștea margini. Era orb de furie. Se îndreptă glonț spre cîrma vasului.

— Vreau să mă întorc în Irlanda imediat!

Căpitanul se uită la el ca la un nebun.

— Nu pot întoarce vasul din drum în mijlocul Mării Irlandei.

—De ce nu? întrebă Savage.

— Am o rută de urmat. E miezul nopții. Mai sînt și alți pasageri. Asta îi va face să-și ceară banii înapoi.

—Plătesc eu tot ce trebuie ca să te întorci în Portul Bungarvan.

Căpitanul se uită la el cîntărind șansele, și în cîteva minute ajungeau la o înțelegere.

În zori Savage refăcea drumul spre Blackwater. Blackwater abia se trezea. Cîntau cocorii și visele mijeau. Luna atîrna pe fiecare frunză și pe fiecare pînză de păianjen ca o bijuterie.

Cînd intră în hol, îl întîmpină un miros îmbietor de șuncă și pîine proaspătă. Urcă scările, intră într-un dormitor spațios și-și lăsă bagajul jos. Se apropie de fereastră unde fu uimit să constate că alesese aripa care da spre colină. Camera îi convenea de minune. Era suspendată între cer și pămînt, iar vederea de la fereastră era tulburătoare.

Savage se văzu în oglindă și își dădu seama că era neras, iar această înfățișare neglijentă era mai mult decît tulburătoare. Doamne, se gîndi el, ea nu va îndrăzni să mă provoace astăzi. Nu știe că m-am întors. Va fi un atac prin surprindere, medită el satisfăcut. Totuși, mîndria nu-i dădu voie să se prezinte în fața acestei zeități blonde atît de mînjit. Savage se rase și își schimbă hainele înainte de a coborî.

Văzîndu-l intrînd, domnul Burke ridică din sprîncene. O auzise pe Antonia plîngînd seara trecută după ce Savage părăsise furios castelul și se gîndise să-i ducă micul dejun în cameră ca să se binedispună. Acum planul căzuse. Era evident că Savage o aștepta să coboare. Se întorsese pentru runda a doua.

Savage își strunise furia, dar cărbuni mocneau amenințînd să se reaprindă cu fiecare bătaie a pen-

dulei.

Cînd Antonia coborî, purta o rochie de muselină bej, cu trandafirași în părul negru. Era imaginea inocenței însăși, a vulnerabilității și a drăgălășeniei. Inima lui se opri pentru o clipă. Apoi furia îi domină inima. Păși spre ea amenințător.

— Trebuie să fi fost cel mai orb bărbat de pe pămînt, dacă nu ți-am recunoscut ochii de pisică.

— Autocritica este un dar neprețuit, spuse ea domol.

Vorbele ei își băteau joc de el, dar nu și tonul vocii.

— Ai idee ce-ai făcut? Vocea lui tăia aerul ca un bici. Sînt tutorele tău. Nu-ți dai seama că intimitatea dintre noi e inconștiență curată?

—Inconștiență, fu ea de acord blîndă.

Furia lui se aprinse și mai tare.

—Ce ai făcut e scandalos! tună el.

—Scandalos, recunoscu ea domol.

— Eu sînt răspunzător de purtările tale, urlă el. Ce m-ai determinat să fac e interzis!

—Interzis, șopti ea languros.

—Încetează. Te porți ca o tîrfă.

— Desenele pe care mi le-ai arătat în *Kama Sutra* m-au învățat atît de multe, zîmbi ea seducător.

—Isuse, n-ai pic de rușine?

— Tu m-ai învățat că atunci cînd un bărbat și o femeie împart același pat, rușinea n-are ce căuta.

—Dar ai numai șaptesprezece ani! strigă el.

—Asta n-a prea contat la Veneția!

—Ba bine că nu. De ce crezi că n-am mers pînă la capăt? De ce nu te-am dezvirginat?

— Spuneai că va rămîne ca un dar pentru iubitul meu, șopti ea seducător.

El o prinse de umeri și încercă să o facă să înțe-

leagă, scuturînd-o puţin. Faţa îi era întunecată de furie. O scutură îndeajuns de puternic pentru a-i face dinţii să clănţăne, dar cînd termină, ea se lipi senzual de el şi privi adînc în ochii lui albaştri-argintii.

— Între noi este ceva neterminat, Adam.

Bineînţeles acum nu mai era numai furios ci şi stîrnit. O combinaţie înnebunitoare. El se trase înapoi. Încerca să-l seducă chiar atunci cînd el era gata s-o întindă pe covorul mătăsos, să-i despice coapsele şi să se implînte în ea pînă ar fi simţit că se pierde.

Călări înfuriat spre Valea Blackwater cu dorinţa de a scăpa şi de furie şi de dorinţă. Furia lui se destramă curînd în faţa frumuseţii peisajului. Era ca şi cum această porţiune de Irlandă pe care încă n-o putea numi a sa, ar fi fost vrăjită. Sau poate că el era sub o vrajă, îşi spuse încîntat şi, de aceea, Blackwater îl atrăgea?

Imaginea Antoniei îl obseda. Deşi furia i se potolise, dorinţă încă persista. Părea cît se poate de potrivit să-şi găsească zeiţa de aur aici, pentru că şi ea era o vrăjitoare. Îl fermecase la Veneţia. În acel oraş etern, ei găsiseră dragostea. Imaginea ei vie apărea în faţa ochilor ori de cîte ori îi închidea. Îi simţea parfumul de violete cu fiecare respiraţie. Trupul ei fusese ca o mătăse fierbinte sub degetele lui aspre. Doar amintindu-şi gustul şi mirosul ei, simţi cum înnebuneşte de dorinţă. Şi totuşi Adam Savage ştia că nu ochii ei verzi sau picioarele lungi îl ţin legat. Nu, era răspunsul trupului ei. O găsea extrem de sexy, fascinantă şi nu făcea un secret din asta. Cicatricile lui n-o speriaseră, ba chiar o excitaseră.

Cu toate acestea, se forţă să înfrunte realitatea. Era împotriva moralei societăţii să şi-o facă amantă pe pupila lui. Ori el era un om ambiţios. Avea nevoie de

acordul celor din clasa lui socială şl a celor cu influenţă ca să aibă un cuvînt de spus în conducerea Angliei. Se complăcuse în destul de multe activităţi de contrabandă, ce trebuiau ţinute în secret, aşa că nu-şi mai putea permite o legătură care l-ar condamna în ochii celorlalţi.

Oricum, Antonia merita mai mult. Trebuia să facă o căsătorie strălucită. Una care s-o apere de cei ca Bernard Lamb. Ea avea o pasiune pentru casele luxoase, minunat mobilate şi pentru grădinile interioare. Avea nevoie de un soţ îndeajuns de bogat pentru a-i satisface capriciile. Nu vor mai fi alte discuţii între ei. Vor deveni prieteni. Cînd jucase rolul lui Anthony, nu aveau nimic de ascuns unul altuia. Aşa trebuia să fie şi de acum înainte. Vor discuta totul şi vor face planuri pentru viitor. Îndreptîndu-se înapoi spre castel, marchizul de Blackwater se simţi aproape aristocrat.

Antonia a fost de negăsit toată după-amiaza şi Savage avu, astfel, ocazia să exploreze castelul, grădinile şi cei trei mii cinci sute de acri. Vorbi cu toţi arendaşii, le învăţă numele. Cînd auzi cîtă rentă plătesc ei coroanei, se încruntă, ştiind cît de greu trebuie să le fie să adune atît de mult. Tăie rentele la jumătate şi mulţumi cerului că era destul de bogat pentru a face aşa un gest creştinesc.

Domnul Burke îi spuse că cina va fi la ora opt, dar că somonul, prins şi afumat acolo, merită aşteptarea. Adam Savage se bărbieri cu grijă şi se schimbă. Îşi puse o cămaşă proaspătă, dar nu se sinchisi să-şi ia o cravată.

Cînd intră în sala de mese, focul ardea aşa cum făcuse, probabil veacuri întregi. Văzu de îndată că Antonia ajunsese înaintea lui şi era aşezată la masa de stejar aranjată cu lumînări aprinse. Avea cămăşuţa sub formă de coroană pe care o purtase la

Veneţia. Pulsul i se acceleră, simţi cum testiculele i se întăresc, dar se stăpîni cu o voinţă de fier.

Cînd îşi reveni, zîmbi strîmb. Ştia exact ce joc juca ea. Încerca să-l seducă. La Veneţia reuşise, dar în seara aceasta el hotărîse altfel.

Vorbi primul, după cum se şi cuvenea. Vocea îi era adîncă şi fermă.

— Antonia, seara aceasta va însemna un nou început pentru noi. Ne ştim prea bine pentru a fi convenţionali, deci sper că ne vom înţelege bine.

Antonia n-avea de gînd deloc să-l provoace. Îşi întoarse spre el toată atenţia fără o vorbă, sperînd că atmosfera romantică şi cămăşuţa seducătoare prin care se întrevedeau sînii, îl va face să cedeze.

— Îţi cer scuze pentru tot ce ţi-am cerut cît timp am crezut că eşti tînărul Lord Anthony Lamb.

Aşteptă politicos un răspuns, dar ea îşi muie lingura în supă şi îl privi tăcută cu ochii aceia verzi visători. Ar fi vrut să-i spună că îi acceptă scuzele, dar ştia că vorbele ei ar putea isca furtună. Adam Savage era un om care rar îşi cerea scuze.

El îşi termină supa.

— Din acest moment trebuie neapărat să-ţi apărăm reputaţia. I-am explicat deja doamnei Kenny că ai călătorit aici în haine bărbăteşti ca să nu dai naştere bîrfelor, pentru că n-ai avut o însoţitoare. Era grozav de furioasă în legătură cu purtările tale atît de neconvenţionale.

Fu rîndul Antoniei să zîmbească pentru sine. Mai întîi, fusese bărbat, apoi femeie şi se întrebă ce va zice doamna Kenny de ea în seara aceea.

În timp ce urmărea jocul lumînărilor şi al umbrelor schimbîndu-se pe faţa Antoniei şi pe umerii ei goi, Savage se întrebă ce gînduri secrete avea. Părea să ştie ceva de care el nu avea habar. Făcu greşeala să-i

privească gura și efectul asupra lui fu imediat și puternic. Gura ei era făcută pentru dragoste.

Ea își muie degetul în sos și apoi și-l linse. Simți cum se înfierbîntă și acționă discret pentru a-și elibera puțin penisul excitat. Încercă să-și domine dorința, dar acesta îi scăpă de sub control cînd își aminti cum îi mușcase buza senzuală de jos. Simți o înfiorare în tot penisul cînd Antonia se întinse spre pahar și sînii aproape scăpară din decolteul cămășuței. Nu mai dorea să mănînce; altă nevoie îl măcina.

Cînd domnul Burke aduse următorul fel, el scutură din cap și îi spuse că ajunge. Vocea lui Savage era răgușită. Tuși.

— Cînd ne vom întoarce la Londra îți vei face intrarea în societate ca Lady Antonia Lamb. Vei spune că ai fost la țară, la niște prieteni. Voi lăsa să se știe că Lord Anthony Lamb a plecat în Ceylon.

Antonia se uită la el fără să-l asculte, ordonîndu-și gîndurile. Avea o aroganță spontană, așa cum stătea aici în sala de bal din castelul său. Cu părul lung și cu fața plină de cicatrici, putea să treacă drept un războinic din alt secol. Se înfioră ușor cînd își aminti de trupul lui bronzat tachinînd-o și obligînd-o să se lipească de el. Și-ar fi dat și sufletul ca totul să se repete.

Adam Savage aruncă șervetul pe masă și își împinse scaunul așteptînd-o pe ea să se ridice mai întîi. Părea atît de stăpîn pe sine încît ea simțea că ar vrea mai mult decît orice pe lume să zdruncine acest autocontrol. Cînd se ridică, Adam se ridică și el, dar ceea ce văzu, îl făcu să încremenească. Cu o cămășuță atît de feminină, așa cum era aceea, purta pantaloni strînși pe picioare și pantofi cu tocuri înalte. Pantalonii bărbătești îi conturau picioarele lungi, zvelte și se mulau pe dosul rotund. Își aminti de picioarele

ei lungi înfăşurate în jurui trupului lui gol şi fu pierdut.

Toate gîndurile lui de a o mărita cu altcineva se împrăştiaseră care încotro. Era a lui. Şi o va păstra pentru totdeauna.

Se îndreptă spre ea şi o adună în braţele puternice. Vocea îi era delicată şi senzuală precum catifeaua neagră.

— Există ceva neterminat între noi...

Capitolul 35

Brațele Antoniei se împletiră după gîtul lui puternic înfiorîndu-se cînd degetele îi atinseră părul lung și negru. Obrazul se odihni pe umărul lui larg și, pe cînd urcau scările, îi putu auzi bătăile înfundate ale inimii. Pînza cămășii lui era aspră și ea se simți dintr-odată vulnerabilă imaginîndu-și pieptul lui gol, acoperit cu păr, mult mai aspru decît cămașa. Mirosul lui viril o făcu să amețească de dorință.

Pe cînd urca, brațele lui se strînseră în jurul ei și ea se înfioră cu putere la gîndul că va cunoaște din nou acest trup dăltuit în marmură. O ducea cu atîta ușurință. Simți o mare bucurie la gîndul marii lui energii sexuale, știind mai ales că o va cheltui toată cu ea.

Deveni brusc timidă și neliniștită. Și dacă nu era îndeajuns de femeie pentru Savage? Îl privi pe furiș în timp ce se duceau spre dormitorul lui. Ochii albastru-argintiu o priveau cu atîta intensitate, încît era ca o combinație între foc și gheață. Gura îi era strînsă și părea incredibil de crudă. Nu-l mai văzuse așa înainte. Avea ferocitatea unui animal sălbatic, neîmblînzit.

Căldura ce emana din trupul lui o învăluia. Virilitatea lui o domina. Era o nebunie că-l lăsa să o ducă în patul lui? Era atît de întunecat și înspăimîntător! Era prea mare pentru ea! Era un afemeiat, amoral, versat

în ale corupţiei şi în păcat.

Adam simţi un val devastator de dorinţă care ameninţa să rupă orice bariere. Chiar şi sîngele îşi încetinise mişcarea. Simţea cum îi bubuie ceva în piept, în pîntece, chiar şi în vîrful degetelor de la picioare. Penisul îi era atît de umflat încît îi fusese greu pînă şi să urce scările. Părul ei negru, exact de aceeaşi nuanţă cu a lui, îi cădea peste braţ ca o cascadă. Ochii verzi erau foarte mari, ca nişte ape fără fund. Parfumul ei era un amestec ameţitor de violete şi miros de femeie. Ar fi vrut să o guste, dar n-avea destulă încredere că n-o va muşca, că nu-i va zdrobi buzele care-l înnebuneau. Întinzînd-o pe pat, privirea lui alunecă pe picioarele lui lungi şi zvelte, încătuşate în pantalonii strîmţi. Nu-şi mai amintea să fi văzut o femeie în pantaloni înainte şi efectul era foarte excitant. Tony ştiuse ce efect vor avea asupra lui. Anume îi pusese împreună cu cămăşuţa feminină şi cu pantofi cu tocuri înalte ca să-l provoace şi să-i ia minţile.

Faptul că ea se agăţa de el arătînd astfel o dorinţa la fel de mare ca şi a lui, îl făcea sălbatic. Surprinse o licărire de teamă în ochii ei şi îl străbătu un fior de tandreţe. Se aşeză pe pat, privind-o aşa cum stătea, complet nemişcată. Îi luă mîinile într-ale lui.

— Iubito, ţi-e frică de ceea ce urmează sau de mine?

— Nu... nu ştiu, spuse ea slab.

— Puţin din amîndouă, bănuiesc, murmură el.

— Pari... dintr-o dată ameninţător.

El ridică dintr-o sprînceană.

— Dacă te joci cu focul, te arzi.

Şi-l aminti la Veneţia, spunîndu-i că nu o va dezvirgina neavînd suficient timp pentru ca ea să se obişnuiască cu durerea şi să treacă de ea. Dar în noaptea aceea aveau timp.

— Adam, cînd am fost împreună ultima dată, a fost cea mai minunată noapte din viața mea. Poți s-o faci și pe asta la fel?

— Am să încerc, șopti el, mîngîindu-i obrazul. Data trecută, pentru că te-am refuzat, ai dorit-o cu intensitate. Acum, pentru că voi merge pînă la capăt, nu mai ești sigură că o vrei. Așa e omul, schimbător, și tu ești cea mai capricioasă femeie din cîte am întîlnit.

Ea zîmbi înfiorată. Felul în care se uita la ea, ca și cum ar fi vrut s-o devoreze, o făcea să se simtă frumoasă și dorită mai mult decît orice altă femeie. Nenumărații bănuți pe care îi aruncase în fîntîna dorintei pe cînd era copil își arătau acum, în mod miraculos puterea.

Adam știa că va trebui să-și tempereze flăcările dorinței pînă cînd o va reaprinde pe a ei la o astfel de intensitate încît să șteargă orice urmă a fricii și neliniștii. Se aplecă pînă cînd gura lui aproape o atinse pe a ei, apoi începu s-o tachineze.

— Parcă îmi amintesc că ți-am interzis să mai porți haine bărbătești. Dar tu îți îmbraci aceste picioare lungi, frumoase în pantaloni, anume ca să-mi stîrnești mînia și dorința.

Își frecă buzele de ale ei.

— Și am reușit? șopti ea cu răsuflarea tăiată.

— Cît se poate de bine, spuse el răgușit, atingîndu-i buzele cu vîrful limbii. Am să-ți scot pantalonii, dar nu știu dacă să-ți dau vreo două la fund sau să ți-l sărut.

Inima Antoniei bătu repede din pricina cuvintelor și a apropierii lui. Deschise gura ca să-i răspundă, dar el i-o invadă imediat, luînd-o în stăpînire complet. Sărutul fu adînc, dovedindu-i că este femeia lui. Avu un efect atît de puternic asupra ei, încît își dori să fie sclava lui, indiferent cît de nerușinate îi vor fi cererile.

Ochii ei îi urmăriră mîinile pe cînd scotea cămaşa şi se descheia la pantaloni, şi se măriră de plăcere la vederea goliciunii lui splendide şi totale. Cu siguranţă că era cel mai minunat bărbat pe care-l crease vreodată natura.

Simţi brusc un mare respect pentru exemplul de bărbăţie care îi stătea în faţă. Îi era dor să fie goală cu el, îi era dor ca trupurile lor să se îmbrăţişeze, piele fierbinte lîngă piele fierbinte, de amestecul de guri, de a împărţi unul altuia căldura trupurilor lor pînă vor fi amîndoi înnebuniţi de dorinţă. Dorinţă pentru ceea ce era încă ascuns, interzis.

Îi scoase pantofii cu tocuri înalte, apoi îşi ţinu răsuflarea, anticipînd ce avea să urmeze. Îi scoase pantalonii de pe picioarele lungi, zvelte. Nu purta nimic pe dedesubt şi fu răsplătit zărind ceva rozaliu printre buclele negre dintre picioarele ei. O urmărea atent în timp ce îi scoase cămăşuţa şi, cu mîinile lui aspre îi mîngîia sfîrcurile moi ale sînilor simţind, înfiorat, cum se ridică. Îi văzu ochii întunecîndu-se de dorinţă, fără să-şi dea seama că şi ochii lui îşi schimbaseră nuanţa.

— Ochii tăi sînt albaştri ca Golful Biscaya, murmură ea.

Întotdeauna îi va spune aceste cuvinte.Va face parte din ritualul lor. Întotdeauna vor suna ca o invitaţie pentru a face dragoste. Fiori mici îi străbătură sînii, pîntecele şi coapsele, iar el nu pierdu nici un tremur.

Se întinse peste ea pe pat şi ea gemu cînd trupul lui păru să atingă fiecare parte goală a ei. Îşi îngropă faţa în locul dintre umăr şi gît, sărutînd, mirosind, gustînd pielea bronzată, atît de cunoscută, după care tînjise încă de la Veneţia.

El îi urmări cu degetul dezordinea sălbatică a pă-

rului, apoi îi luă faţa în palme şi o aduse spre el. O sărută blînd, încetişor şi, printre sărutări îi şopti cuvinte de dragoste, spunîndu-i cît era de frumoasă şi ce bine îi era cu ea.

Mîinile ei erau libere să-i exploreze muşchii încordaţi de pe umerii şi pieptul. Îi simţi penisul ridicîndu-se apoi împingînd în pîntecele ei moale. Se retrase puţin ca să privească în jos spre bărbăţia lui. Se ridica mîndră dintr-un cuib de bucle negre. Era extrem de mare şi uşor curbată la capăt. Capătul era catifelat şi roşu. Îşi aminti ce îi spusese el, că era curbat ca să se potrivească cu trupul femeii. Cu trupul ei! Se înfioră.

Nu putea crede că ceva atît de gros şi de lung s-ar potrivi înlăuntrul trupului ei. Îşi aminti cum nu putuse rezista ispitei de a lua acel capăt catifelat în gură. Voise să-l simtă în ea şi buzele ei se descurcaseră perfect şi acum. Dorea să-l guste, să-l simtă, umflat şi pulsînd, cu limba ei.

Dar înainte de a-şi atinge scopul, Adam o ridică:

—Nu, iubito, nu în seara asta.

Gura lui fierbinte coborî pe gît, apoi îi cîntări sînii în palme şi îi ridică spre gură astfel încît fiecare îşi primi sărutul. Mai întîi sărută sfîrcul mic şi ridicat, apoi îl linse, apoi îşi încolăci limba în jurul lui şi-l supse întreg, ca şi cînd ar fi savurat o cireaşă zemoasă. Era atît de delicioasă, încît făcu un mare efort ca să n-o muşte.

Antonia era înnebunită de dorinţă, aşteptînd împlinirea mai mult ca orice şi, în acelaşi timp, fiindu-i frică. Simţea că o duce la limita nebuniei.

— Te rog, te rog, îl imploră ea. Te rog nu mă răni prea tare.

— Nu-ţi fie frică, iubito. Voi fi răbdător şi blînd cu tine...

Vocea lui se stinse, apoi adăugă ferm:

—Prima dată.

—Nu întotdeauna? suflă ea.

El clătină din cap.

— Numai prima dată. Cînd fac dragoste sînt sălbatic, chiar crud. Dragostea mea va fi ca o furtună, cu o dorinţă feroce de a mă afunda puternic în tine. Draga mea, eşti atît de lipsită de complexe, încît mă îndoiesc că vei avea nevoie să mai fiu blînd încă o dată.

Ochii ei luciră, înfierbîntaţi de cuvintele lui. El îi desfăcu picioarele lungi şi mîngîie buclele mătăsoase, căutînd centrul feminităţii ei. Cînd ea începu să se arcuiască scoţînd mici strigăte incoerente, el îşi alunecă degetele înăuntru ca să o tachineze pînă o simţi umedă. Atunci îngenunche între picioarele ei şi îi desfăcu sexul cu degetele.

Se aplecă pînă ce capătul umflat al penisului său apăsa ferm sîmburele feminităţii ei, apoi îşi luă degetele şi pîntecele ei îi înghiţi penisul şi se strînse asupra lui cu muşchii mici.

Adam nu se adînci în ea, ci îi luă gura şi îi arătă cu limba exact ce urma să-i facă cu penisul. Ameţită de sărutările lui, nu simţi nici o durere cînd pereţii umezi ai sexului ei îi făcură loc. La jumătatea drumului, simţea numai împlinire şi bucuria că în sfîrşit, trupurile li se uniseră.

El îşi împinse limba în golul dulce al gurii ei şi dintr-odată ea îl dori din nou, tînjind după el. Tot. Unghiile i se înfipseră în umeri şi picioarele i se împletiră peste spatele lui cînd se arcui spre el, cerînd toată virilitatea lui.

Era plin de o bucurie sălbatică. Îi mîngîie buza de jos cu a lui, în timp ce se gîndea cum să meargă pînă la capăt. Stîrnise dorinţa în ea pînă la punctul cînd ea ajunse să-l muşte şi, atunci, nici el nu se mai putu

stăpîni.

Cînd se afundă în ea; ea țipă și unghiile îi sfîșiară carnea pînă la sînge. Stătu rigid și nemișcat, așteptînd să-i treacă durerea.

Se simțea atît de plină de el, încît îi fu frică. Apoi, pe cînd el aștepta rigid ca sexul ei să se întindă întratît încît să-l cuprindă și să-l învăluie ca o mănușă, își dădu seama că îl putea suporta, apoi începu să-i placă să-l simtă în ea. Îi dădea o incredibilă putere asupra ei. Încet, încet, deveni conștientă de cuvintele lui susurate la ureche. Îi spuse ce fierbinte și strîns se simțea, așa îngropat adînc în ea. Cuvintele sunau intim, erotic, făcînd-o să-i răspundă cu aceeași pasiune.

În cele din urmă, cînd nici unul nu mai putu suporta tensiunea, el începu să se miște. Orchii ei verzi se lărgiră de surpriză cînd se întîlniră cu privirea lui albastră ca de gheață. Fierbințeala umedă, deveni o alunecare în fiecare din mîngîierile lui. Era adînc în ea, făcîndu-i pe amîndoi să simtă tortura rafinată, mătăsoasă. Deși se răsese, barba lui îi zgîriase puțin obrazul. Trupul lui cu miros atît de masculin acționa ca un afrodisiac asupra ei. Totul în îmbrățișarea lor era aspru și primitiv și ea știu că ceea ce se întîmplase era unic și nerepetabil. Nu va mai fi niciodată aceeași, nici cu mintea, nici cu trupul, nici cu sufletul.

Răsuflările lor amestecate erau șuierătoare, îmbrățișarea atît de fierbinte, încît simțeau că se vor transforma curînd în fum. Șuvițe de păr negru se amestecară peste gîturile și umerii lor, într-un vîrtej sălbatic. Apoi noaptea explodă. Antonia strigă din nou, sălbatic, fericită, de data aceasta dintr-o pură plăcere senzuală.

Adam țipă răgușit cînd se descărcă în ea ca o

furtună. O strînse cu putere, ca şi cînd n-ar fi putut niciodată să o aibă îndeajuns de aproape, să fie îndeajuns de adînc în ea, şi ea simţi fiecare pulsaţie a eliberării lui. O adună şi mai aproape de el, apoi căzură împreună. Ochii ei deveniră palizi şi visători, apoi, în cele din urmă se închiseră cînd alunecă între cer şi pămînt.

Savage medită în tăcere la ce făcuse. Nu mai era drum înapoi. Nu simţea nici un regret. Era foarte tînără, dar vîrsta n-avea nici o importanţă. Erau la fel. Deşi societatea va fi scandalizată că un tutore era atît de intim cu pupila lui, se îndoia că vor fi ostracizaţi. El era prea bogat, iar ea prea aristocrată ca să fie conjuraţi cu prea multă gravitate. Şi oricum, nu dădea o ceapă degerată pe ce spunea societatea şi pe codurile ei. Se simţea protector faţă de ea, dar şi ea era atît de liberă în purtări încît se îndoia că-i va păsa. Acum că o cunoscuse pe Antonia, fu îngrozit că voise să se însoare cîndva cu Eve.

Şi-ar fi dorit să nu fi fost implicat în legături amoroase şi cu mama şi cu fiica, dar trecutul nu se putea schimba şi oricum se obişnuise cu ideea că era un ticălos.

Antonia se întorcea încet. Îi mîngîie cu buzele şuviţele de păr de la tîmple înainte de a-i da voie să se desprindă. Faţa ei era luminaţă de noua descoperire, ochii îi sclipeau ca smaraldele pentru că făcuse ce era interzis. Văzură amîndoi sîngele de pe pulpe. Privirea ei îi alunecă pe trup şi cînd ajunse la penis, acesta era din nou pe jumătate excitat. Întinse un deget spre capătul acoperit de sînge, apoi îi însemnă pieptul deasupra inimii:

— Te fac nobilul Savage!

El o luă atunci în braţe şi se rostogoliră pe pat

amîndoi rîzînd şi muşcîndu-se într-un joc al dragostei. Avea aproape tot atîta energie ca şi el. Aproape. Înainte ca noaptea să ia sfîrşit, erau amîndoi extenuaţi, căzînd într-un somn adînc, inevitabil cerut de satisfacţia totală.

Antonia se trezi în zori, dar rămase cu ochii închişi, neliniştită. Doamne, ce făcuse? Totul, îşi spuse ea şi roşeaţa îi acoperi obrajii. Cînd o va privi cu ochii aceia albaştri, reci, va muri dacă zăreşte o singură licărire de dispreţ.

Dar recunoaşterea lui Adam începu cu o mîngîiere. Deschise ochii şi-l găsi asupra ei. Sărutul lui îi aminti de pasiunea nopţii trecute şi-i vorbi despre posibilităţile nopţii viitoare. După ce o iubi, nu-i mai dădu voie să zboare în paradis ci o ridică în braţe şi o duse în camera ei din turn.

— Vreau să fii în patul tău cînd va veni doamna Kenny ca să-ţi aducă apa de spălat. Nu vreau să scandalizăm servitorii. Cred că încă nu ştie sigur dacă eşti bărbat sau femeie.

Mîinile ei se înfipseră în părul lui lung negru, cu putere:

— Tu eşti, totuşi, bărbat, spuse ea cu încrederea femeii care începea să-şi dea seama de puterea ei.

Gura lui o luă în stăpînire pe a ei, făcînd-o să se simtă vulnerabilă şi nelăsînd nici o îndoială despre cine era stăpînul.

Adam fu surprins cînd Antonia coborî la micul dejun. Purta o rochie de dimineaţă, brodată cu flori. Buclele sălbatice, negre, fuseseră strînse cu o simplă panglică albastră. Deşi îi despărţea masa, ei făcură dragoste cu ochii. Era dificil pentru el să creadă că frumuseţea inocentă din faţa lui era cît se poate de familiarizată cu navigaţia şi cu bordelurile. Tony era

gata la orice nebunie şi el îşi dădu seama că asta făcea parte din atracţia ei.

Îi zîmbi dintr-odată şi ei îi sări inima din loc. Erau rare momentele cînd faţa lui Adam Savage îşi pierdea expresia întunecată şi ameninţătoare. Era contagios, aşa că şi Antonia începu să zîmbească. Apoi începură amîndoi să zîmbească, amintindu-şi fiecare lucru scandalos pe care-l făcuse pe cînd juca rolul fratelui ei geamăn.

Explorară castelul împreună, apoi, mînă în mînă, ieşiră în grădina secretă. Florile parfumau ceaţa. Hoinăriră prin livezi unde pomii abia înfloriseră.

Tony se sprijini de umărul lui şi braţul lui o înconjură.

— Hai să pretindem că e toamnă, ca să putem culege fructe.

El o strînse şi mai tare. Culesese deja fructul. La amiază acceptară bucuroşi sugestia domnului Burke pentru un prînz picnic şi se îndreptară spre colină de unde puteau admira peisajul. Văzură mai multe curcubee într-o zi decît ar fi văzut la Londra într-un an.

După-amiaza se îndreptară spre rîu, unde o barcă fusese ancorată între copaci. Adam scoase o undiţă.

Era o după-amiază caldă, leneşă.

Antonia îşi ridică fustele ca să-şi poată băga picioarele în apă, şi mai sus, lăsînd apa să-i ajungă la glezne.

— Dacă-ţi mai expui mult picioarele tentante, în curînd te vei trezi răsturnată în iarbă, o tachină Adam.

—Tu pescuieşti sau tragi cu ochiul?

—Amîndouă, spuse el, rînjind.

— Mi-ai spus să înfrumuseţez peisajul, spuse ea, scoţîndu-şi picioarele din apă, dar nelăsînd fus tele în jos.

—Vino aici.

Era un ordin pe care nici nu se gîndea să-l nesocotească. Mîna lui îi mîngîie pulpele zvelte, apoi urcă spre coapse.

—Ticăloasă mică, nu porţi desuuri.

—Ştiam că ai să-mi descoperi repede secretul, glumi ea.

El o trase în braţe, uitînd de pescuit cînd mîna lui aluneca să-i exploreze curbele mătăsoase şi locurile secrete. Era îndeajuns de aproape ca să-i vadă vena de la gît pulsînd şi îi puse buzele pe ea, în timp ce degetele se jucau cu buclele lui.

El se descheie repede la pantaloni, dar excitaţia şi-o stăpîni deliberat mult timp, tachinînd-o pînă ce aproape nu mai putură suporta. Timp de o oră se reţinu, deşi dorinţa pentru ea era foarte puternică. Ea rămase întinsă în iarba înaltă într-un abandon dorit în timp ce valuri de plăcere o încercau mereu, mereu. Ceea ce el îi făcea, o lăsa flămîndă ori înfierbîntată; părea gata s-o devoreze înainte de a termina. Din nou, modul lor de a face dragoste fu aproape violent. Un leopard în iarbă, cu perechea sa. Totuşi, după aceea era foarte tandru cu ea. Era capabil de o tandreţe nesfîrşită şi înainte şi după, dar nu în timp ce făceau dragoste. Iar Antonia nu-l voia altfel.

Capitolul 36

Petrecură fiecare clipă împreună, se plimbară la nesfîrşit prin văile adînci şi pe colinele înalte. Adam avea o energie inepuizabilă, iar cînd Antonia se simţe obosită, el o ducea pe umeri, glumind:

— N-o fac pentru tine, ci pentru mine. Cînd îţi ridici rochia şi-ţi pui picioarele astea pe umerii mei, am senzaţia că am murit şi sînt în Rai.

— Diavole, n-ai să ajungi niciodată nici măcar în apropiere de Rai.

— Nu mai protesta. Te-am corupt şi acum eşti la rîndul tău condamnată.

Ea îşi ridică părul cu amîndouă mîinile şi îl lăsă să-i cadă senzual pe umeri.

— Oricum cred că lumea e pierdută.

— Oare? spuse el grav. Mă-ntreb dacă vei simţi întotdeauna la fel.

Antonia tremura ca atinsă de o mînă nevăzută. Se scutură de gîndul întunecat. Călăriră, merseră să viziteze tîrgurile din jur şi într-o zi o duse la tîrgul de cai din Tallon de unde îi cumpără o iapă albă cu păr lung şi coadă stufoasă.

— O s-o trimit la Edenwood pentru tine, spuse el absent.

—Edenwood, șopti ea cu dragoste.

El o privi șmecherește:

— Edenwood! Deci asta e... M-am întrebat de ce o tînără doamnă aristocrată iubește o brută ca mine, dar Edenwood este atracția.

Savage știa că Antonia începea să devină o parte din ei. Era unică. Știa că nu mai fusese îndrăgostită înainte, nici nu-și dorise asta. Înjură. De ce naiba trebuia să fie atît de complicat? De ce trebuia să fie fiica lui Eve? Ridică din umeri. Inima cere și el nu se putea abține!

Adam o trase pe Antonia spre el și capul ei i se sprijini de umăr.

— Blackwater își arată toată frumusețea pentru că e ultima noastră seară aici.

—Plecăm mîine? întrebă ea.

— Eu plec mîine. Am treburi urgente pe care le-am neglijat în ultima săptămînă. Vreau ca tu să mai rămîi cîteva zile.

O întoarse cu fața spre el și îi contură cu degetul urmele violete de sub ochi.

— Odihnește-te puțin. Domnul Burke te va aduce înapoi în siguranță. Îți voi duce iapa la Edenwood.

— Domnul Burke știe că sîntem amanți; nu l-am păcălit nici un moment.

—Tot castelul știe; am fost atît de neglijenți.

Deși domnul Burke nu scosese o vorbă, Savage înțelesese că nu fusese de acord cu scandaloasa lui aventură cu Antonia. Burke aștepta, de asemenea, ca el să se poarte onorabil și asta avea de gînd. Dar, din păcate, nu era onorabil să se căsătorească cu fiica înainte de a stabili lucrurile cu mama.

Chiar și în somn Adam simțea că nu era lîngă el. Deschidea ochii în întuneric. Nu trebuia să bîjbîie prin

pat ca să-şi dea seama că plecase. Cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul dinaintea zorilor, o văzu lîngă fereastră.

Trupul lui zvelt se strecură în pat în tăcere apoi braţele lui o cuprinseră şi o întoarseră cu faţa spre el, încruntîndu-se uimit. Era îndeajuns de lumină ca să vadă lacrimile care îi alunecau pe obraji. Le şterse cu buzele.

—Tony, să nu plîngi pentru mine, iubito. Nu merit.

Ea înghiţi în sec. Va pleca într-o oră, poate două, şi nu-i spusese nici o vorbă de dragoste. Putea suporta faptul că nu o ceruse în căsătorie. Un om ca Savage nu putea fi forţat să joace rolul unui soţ cumsecade. Dacă ea îl iubea atît de adînc şi împotriva oricăror convenienţe, el de ce nu putea iubi la fel?

El o strînse la piept şi ea îi simţi sexul fierbinte ca pe o lumînare aprinsă între şolduri şi pîntece. Se trase înapoi, înfierbîntată:

—Stai lîngă mine, îi ceru el.

Ea îi căută ochii. Dar nu văzu dragostea scrisă pe chipul lui, văzu dorinţa.

—Ţi-am cedat... totul.

El îşi alunecă mîinile pe sub genunchii ei şi o ridică.

—Lasă-mă să-ţi arăt că n-ai făcut-o.

Sărutul fu puternic pasionat, sălbatic. Nu-şi părăsiră gurile unul altuia pînă cînd acestea nu fură umflate şi pulsînd.

—Spune-mi că vrei asta! Spune-mi că îţi place!

—O vreau, îmi place!

El coborî spre pîntecele ei. Gura lui, limba lui, dinţii o făcură să pulseze cum n-ar fi crezut vreodată că o va face.

—Spune-mi că vrei, că îţi place! îi ceru el din nou.

Ea strigă într-o febră a dorinţei în timp ce îşi des-

făcu coapsele şi se arcui spre el fără ruşine.

— Tu ştii bine, ce vreau, ce îmi place...

Atunci el o răvăşi cu limba. Ea se înfioră pierzîndu-şi controlul. O cucerea cu trupul lui bronzat, în timp ce ea era obligată să-i cedeze. Era pe punctul de a exploda sub mişcările limbii lui, dar nu-i păsa, pur şi simplu nu-i păsa. Savage alunecă deasupra trupului ei cu parfum de violete. Rămase suspendat pentru un moment lung cît o eternitate, apoi se afundă în ea, fără a-şi mai dori să iasă. Atunci cînd ea îl întîmpină şi se uni cu el strigătul animalic care îi scăpă se amestecă cu gemetele ei. Apoi se supuse cu totul trupului lui puternic. Îmbrăţişarea care îi duse la orgasm se dovedi atît de puternică, încît Antonia crezu că i se va opri inima. Trecuseră amîndoi marginea, atinseră culmile înainte de a plonja în adîncimile unei senzualităţi întunecate.

Atunci el gemu:

— Acum ai dat totul.

Era prea sfîrşită ca să mai poată vorbi. Buzele lui îi mîngîiară urechea.

— Acum e rîndul meu. Îţi cedez inima mea. Te vreau, te iubesc.

Ea oftă de mulţumire. Reuşise imposibilul. Indianul Sălbatic, magnificul Leopard, o iubea. Închise ochii, invadată de o fericire pură. Cînd îi deschise din nou, îşi dădu seama că el era îmbrăcat şi pregătit de plecare. Se îndreptă spre pat şi ea se ridică goală şi îl îmbrăţişă. Degetele ei se încurcară în părul lui lung, negru.

— Iubito, vino cu mine la Edenwood. Voi încerca să fiu acolo la sfîrşitul săptămînii, dar dacă nu sînt aşteaptă-mă.

Degetele ei îi conturară cicatricea de pe gură. Ace-

eaşi gură care nu ruga niciodată, doar ordona şi comanda.

—Te voi aştepta, şopti ea.

Era atît de delicios de feminin să cedeze ordinelor lui.

Două nopţi mai tîrziu, Adam Savage stătea în umbra teatrului, rîzînd de Angela Brown care dansa în jurul scenei în corset, ciorapi, jartiere şi alte desuuri. Inainte de căderea cortinei, Savage intra în cabina ei şi pretinse a fi surprins găsindu-l acolo pe Bernard Lamb.

— Ce coincidenţă plăcută. Eşti exact omul pe care voiam să-l văd.

— Savage! Nu te-am mai văzut de secole. Ai fost plecat? întrebă Bernard Lamb.

—De mai multe ori, recunoscu Savage.

—Vărul meu, Anthony te-a însoţit? întrebă Bernard pe un ton uşor de conversaţie.

—Nu, a fost la Haga cu treburi. Vasul lui ancorează astă seară tîrziu.

Bernard zîmbi.

—Parcă spuneai că voiai să mă vezi?

—Da, pari interesat de Angela şi m-am gîndit că te-aş putea convinge să mi-o împrumuţi... o dată.

Zîmbetul lui Bernard se lărgi.

—De ce nu, în noaptea asta?

— Ei bine, cred că ar trebui să-l întîmpin pe Tony. Cred că aş putea s-o duc pe Angela să cineze la *Prospect of Whitsy*.

— Am însă o idee mult mai bună. De ce să nu-mi întîmpin eu vărul şi tu o poţi duce pe Angela undeva

unde s-o faci să se simtă bine? De ce să nu dispar înainte ca ea să se întoarcă de pe scenă?

— E foarte drăguț din partea ta că vrei să-ți ratezi noaptea, spuse mieros Adam.

— Prietenii la nevoie se cunosc, spuse Bernard generos. Ce nume are vasul lui Tony?

— *Dragonul Roșu*, răspunse blînd Savage.

Cînd Angela intră în cabină și-l găsi pe Savage în locul detestatului Bernard, își aruncă brațele în jurul gîtului lui încîntată.

— Adam, ce bine îmi pare că te văd.

El îi deznodă brațele din jurul gîtului și o fixă cu privirea lui albastră, rece.

— Sînt pe punctul de a te îmbogăți cu cinci mii de lire dacă-mi dai ce-mi doresc.

Ea își linse buzele. Isuse, era gata la orice perversiune cu el, chiar și gratis.

— Orice dorești, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Informații, îngerul meu.

Ea clipi surprinsă și îi simți mîinile puternice apăsîndu-le pe ale ei.

— De ce îți dai favorurile lui Bernard Lamb cînd acesta e lefter și înglodat în datorii?

Ea își umezi buzele, temătoare acum. Știa că Savage nu accepta decît adevărul.

— El e moștenitorul unui titlu și a unei averi, știi asta.

— Să fii moștenitorul unuia mai tînăr decît tine, nu-i dă prea multe șanse, punctă Savage.

Angela își mușcă buzele. Bernard era un ticălos crud și ea nu-i datora nimic, și totuși ar fi putut paria că omul din fața ei cu ochi reci ca gheața și fața plină de cicatrici era mult mai crud decît Bernard.

— Accidente se întîmplă oricînd, șopti ea răgușit.

— Bănuieşti sau informezi? sprîncele lui negre se ridicară întrebător deasupra ochilor reci, pătrunzători.

— Nu, spuse Angela, simţind o uşurare răzbunătoare. Bernard are de gînd să scape de vărul său. A pus deja la cale nişte accidente care n-au reuşit. Data viitoare a promis că va folosi un cuţit. Şi e un cuţitar bun.

Adam Savage îi dădu drumul la mîini şi căută banii.

— Dacă află că l-am trădat, mă curăţă şi pe mine, se smiorcăi Angela.

Savage îi puse o mînă aspră sub bărbie.

— Nu ţi-am spus? Bernard şi-a luat rămas bun. Pleacă din ţară pentru foarte multă vreme.

După plecarea Indianului sălbatic, Angela rămase privind la grămada incredibilă de bani. Dacă Bernard părăsea ţara, cu siguranţă că nu o făcea de bunăvoie.

O umbra înaltă, întunecată se mişca în tăcere pe scările spre apă, apoi rămase nemişcată lîngă *Wapping Wall*. Părea să aibă o răbdare infinită. Ceva mai încolo, vreo şase vapoare erau ancorate în docuri. Bernard Lamb iuţi paşii la vederea vapoarele sperînd că prada lui încă nu debarcase. Umbra îl lăsă să treacă, apoi se înălţă în spatele lui ridicînd un drug greu de fier deasupra capului. Savage avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu-l zdrobească, lovindu-l.

Un om gol pînă la brîu şchiopătă de-a lungul docului întunecat. Fără un cuvînt se aplecă şi ridică trupul pe umăr apoi se îndreptă spre vasul indian. După puţin timp, Savage se îmbarcă pe *Dragonul Roşu*. Pînă la miezul nopţii inspectase încărcătura şi vasul,

în afară de cea care era sub chei. Dădu ordin echipajului să-l lase pe Bernard Lamb în insula Madagascar, la o mie de mile depărtare. Era bucuros că vasul pleca dimineaţa înainte ca Tony să se întoarcă, pentru că dacă ar fi fost aici, ar fi insistat să inspecteze fiecare colţişor ca să se asigure că mărfurile vor ajunge cu bine.

El chicoti în sinea lui şi clătină din cap la gîndul propriei sale nebunii. Fusese mult mai liniştită ca bărbat decît avea să fie ca femeie. Mulţumi Domnului că îl ascultase o dată şi rămăsese în Irlanda încă vreo cîteva zile cît să aibă el timp să rezolve presanta problemă a lui Bernard Lamb.

În Irlanda, Tony se simţea aproape părăsită. Începuseră ploile şi era ca şi cum soarele ieşise din viaţa ei odată cu Adam Savage. Acum cînd nu mai avea pe ce să-şi concentreze toată atenţia, observă că doamna Kenny şi restul personalului o priveau dispreţuitori, cu dezaprobarea zugrăvită pe feţe. Ploile nu mai încetau, nu putea nici să se plimbe, nici să călărească. Încercă să se distreze, plimbîndu-se prin castel. Nesfîrşite gînduri o umbreau. De ce o lăsase singură? De ce nu plecaseră împreună? Ce afaceri aşa urgente avea el în Londra de erau mai importante ca ea? Distracţia, dacă bănuia ea bine. Afaceri! Asta era o exprimare elegantă, îşi spuse ea batjocoritor. De ce nu-l întrebase despre aceste afaceri urgente? Pentru că fusese prea subjugată de el ca să mai gîndească coerent în prezenţa lui. Şi de ce trebuia să-l întrebe ea? Dacă nu avea nimic de ascuns, ar fi trebuit să-i spună singur.

Antonia, eşti prea bănuitoare! se tachină ea sin-

gură. Se duse să îl caute pe domnul Burke.

—Am de gînd să împachetez. Plec astăzi.

—Da, doamnă.

—Să știi că nu fug după ell se răsti ea.

—Sper că nu, doamnă.

Tony dădu la o parte hainele bărbătești și își jură să nu le mai poarte niciodată, apoi izbi capacul cufărului și legă curelele de piele. Nici măcar nu sugerase căsătoria. Poate că era încă una pe lista lui de cuceriri. Nul Nul Nu-i spusese că o iubește? Încă mai spera. Dar un gînd îngrozitor își făcu loc în mintea ei. În momentul în care Beatrice Lamb va afla că Antonia fusese cea care supraviețuise accidentului, va pretinde Lamb Hall. Adam Savage trebuia să se căsătorească cu ea și trebuia s-o ducă la Edenwood, nu avea încotro!

Ca să-și întărească inima pentru refuzul lui Savage, își făcu o listă cu toate motivele pentru care nu s-ar căsători cu el. Era un om periculos. Avea o latură sinistră la care preferase să nu se gîndească. Trecutul lui era întunecat. Ah, și nu numai trecutul, dacă era să fie cinstită. Era un diavol imoral care făcea contrabandă și Dumnezeu mai știe ce, care să-i țină punga plină.

Era mult mai bine pentru ea să aibă o legătură amoroasă cu el, decît să se lege strîns într-o căsătorie. Îi spusese că o iubește și ea îl credea. Dar avusese ocazia să descopere că ideile bărbaților despre iubire erau destul de deosebite de cele ale femeilor. Pentru o femeie, dragostea și căsătoria mergeau mînă în mînă. Pentru un bărbat dragostea și dorința erau unul și același lucru.

Cînd ajunse în Curzon Street, se convinsese că nu se va căsători cu Adam Savage chiar dacă ar fi ultimul bărbat de pe pămînt.

Capitolul 37

— Antonia, mulțumesc cerului că te-ai întors! spuse dramatic Roz.

Tony simți cum i se strînge inima. Ce se mai întîmplase? Crezuse că nu era loc pentru mai rău.

— Am primit o scrisoare de la Anthony! strigă Roz.

— Anthony? murmură slab Antonia.

— Vai, draga mea, nu s-a înecat așa cum am crezut cu toții. E viu! Ce băiat rău să ne lase pe toți să așteptăm atît.

— Cum... unde?

Mîna Antoniei tremura ca o frunză în vînt cînd desfăcu paginile ca să citească mîzgîliturile inconfundabile ale fratelui ei.

— Doamne, e cu mama în Ceylon!

I se muiară genunchii și se prăbuși pe un scaun ca să citească provestea uluitoare: cum fusese salvat de un vas indian în drum spre Madras, India.

Cuvintele îi jucau în fața ochilor:

M-au pus să lucrez în timpul traversării și asta m-a omorît aproape de la început. Mi-am dat seama așa ce viață de huzur am dus acasă. Cînd am ajuns în India, eram deja bărbat. A trecut aproape o jumătate de an de cînd am fost luat de apă de pe puntea **Pescărușului** *și scrisoarea asta va ajunge în două-trei luni în Curzon Street. Sper că nu v-ați făcut griji pentru mine. Ceylon este fascinant. Aș vrea să fiți aici, cu mine.*

Cu dragoste, Tony.

Sări în sus, rîzînd şi pîîngînd în acelaşi timp.

—Auzi, speră că nu ne-am făcu griji pentru el!

—Cînd pun mîna pe el, îl zdrobesc. Ar fi trebuit omorît de cînd s-a născut!

—Înseamnă că nu-l avem numai pe Anthony înapoi, ci şi pe Antonia. Să arzi, te rog, pantalonii aceia hidoşi în care ai fost în ultimele luni.

Tony zîmbi pentru sine. Nu toată lumea găsise că pantalonii ei erau hidoşi.

— Abia aştept să-i spun lui Adam! Oh, am avut dreptate să nu-i spun mamei că Anthony s-a înecat!

Roz puse hotărîtă paharul gol jos.

— Draga mea, nu poţi merge aşa, pur şi simplu, la un domn, cum făcea Tony. Half Moon e un cartier de burlaci. Ai nevoie de o carte de vizită şi de o însoţitoare.

— Femeile vin şi pleacă din Half Moon Street ca şi cînd ar fi un stabiliment public. Jumătate din contesele şi ducesele Londrei frecventează locul acela.

—Dar ele sînt doamne măritate, Antonia.

—Nemăritată sînt, Roz, dar inocentă, nu. Domnul Burke, fără îndoială că îţi va spune tot cînd veţi fi singuri.

Tony urca să se spele şi să se schimbe înainte de a fugi în braţele iubitului ei. Avu o grijă deosebită de aspectul ei şi alese una dintre rochiile cele mai elegante. Imediat ce Tony fugi sus pe scări, Roz îl fixă pe domnul Burke cu o privire de oţel:

—Ce voia să spună cu nu mai sînt inocentă?

Domnul Burke era un model de discreţie.

— Voia să spună, desigur, că a văzut destul din modul cum se poartă bărbaţii. Cred că va trebui să-i îngăduim ceva mai multă libertate decît altor tinere doamne.

— Dacă spui dumneata, domnule Burke. Presupun că mă pot baza pe judecata dumitale.

Domnul Burke reuşi să nu se înece cu sherry.

— De asemenea, cred că am să-i spun discret domnului Savage că, de fapt, Antonia este femeie.

—Domnul Savage a descoperit deja asta, doamnă.

—Mulţumesc cerului! Ca tutore al ei va vedea ce nevoie este să-i protejeze nevinovăţia, dacă ea nu o face.

De data asta, domnul Burke, chiar se înecă.

Inima Antoniei cînta în timp ce trăsura o ducea spre Half Moon Street. Nici nu avu răbdare ca vizitiul să oprească şi să-i deschidă portiera, ci o deschise singură cu un gest ferm. În acelaşi moment, uşa casei lui Savage se deschise ca să o lase să iasă pe frumoasa Georgiana Devonshire. Antonia se dădu repede înapoi ca să nu o vadă Georgiana. Inima nu-i mai cînta, o durea. O durea ca şi cum Savage ar fi împlîntat un cuţit în ea. Văzu roşu în faţa ochilor de furie. Izbi portiera, fugi pe scări şi trase de clopoţel. Uşa îi fu deschisă imediat de un servitor în livrea. Fără un cuvînt, îşi aruncă mantaua la picioarele lui; acesta se dădu înapoi uimit. Trecu pe lîngă el, drept spre scări.

Adam Savage era în biroul său şi ridică ochii plictisit de întrerupere. Plictiseala nu i se şterse din privire cînd o văzu. Îi încălcase ordinele de a sta în Irlanda pînă la sfîrşitul săptămînii, abia dîndu-i timp să scape de Bernard Lamb.

— Tony, ce surpriză... deşi, cunoscîndu-te, n-ar trebui să fie.

—Cred şi eu că e o surpriză! Nu eşti decît un porc.

El se ridică de la birou şi veni spre ea.

— De ce eşti supărată pe mine? Ar trebui să fie invers, iubito.

—Nu mă lua pe mine cu *iubito*!

Ea observă o pană albastră pe covor şi îndreptă spre ea umbrela dramatic.

— De asta sînt furioasă! M-ai lăsat pentru că aveai treburi urgente, presante la Londra. Aveai treburi urgente cu Georgiana Merrylys!

—Draga mea, eşti geloasă. Georgiana a fost aici pentru că datorează o grămadă de bani. E practic, în stradă.

—Nu sînt geloasă, sînt supărată! se răsti ea.

Mîinile lui puternice se strînseră pe brațele ei.

—N-ai făcut niciodată dragoste cînd ai fost furioasă. Vei avea o revelație.

Vocea lui era adîncă, convingătoare.

— Dacă am făcut dragoste în Irlanda, crezi că am venit fuga după tine și uite-mă cu mîna întinsă după mai mult.

Parfumul ei îl ațîță.

—Mm... lasă-mă să-ți ofer mai mult.

Mîinile lui îi prinseră fundul și o frecă de pîntecele lui, în timp ce el devenea din ce în ce mai rigid.

—Ia-ți mîinile de pe mine. Pot să-mi imaginez unde ai fost pînă acum, se răsti ea furioasă.

Mătură hîrtiile de pe birou și o urcă acolo.

—Încetează, ticălosule!

—Asta e de domeniul trecutului, jur.

Își apleca capul întunecat să o sărute, dar ea se feri, cu ochii scînteietori de furie. În momentul următor se trezi zăcînd pe spate pe biroul lăcuit. Se apleca deasupra ei ca un animal sălbatic gata să-și devoreze prada. Fierbea de furie. Privirea lui scînteia ca o flacără albastră.

—Nu te-am mai văzut în galben. E culoarea ta, frumoasa mea. Ești atît de vioaie și de exotică, încît îmi tai răsuflarea.

Ea își adună genunchii să îl lovească.

—Chiar am să-ți tai răsuflarea!

—Te vreau așa furioasă. Te vreau așa cum ești, gata să mă scuipi și să mă zgîrii.

Vocea îi era joasă și seducătoare ca o catifea neagră. O adună în brațe și o duse spre dormitor.

—Lasă-mă jos! îi strigă.

Apropierea lui, mirosul bărbătesc, îi ațîțase dorința; trupul începu să-i tremure. Și aceasta nu făcu decît să-i mărească furia. Acum era la fel de furioasă și pe ea, cum era și pe el.

Buzele lui îi murmurau pe gît:

— Ești mai fierbinte cînd ești furioasă. Cînd strigi la

mine şi mă blestemi, pereţii sexului tău se strîng mai tare peste penisul meu. Rămîi aşa furioasă, iubita mea, şi vom face dragoste în cel mai sălbatic mod posibil.

O întinse pe pat şi ea începu să se lupte înnebunită. Dar aceasta nu făcu decît să-l excite şi mai mult.

— N-aş vrea să-ţi sfîşii rochia minunată, aşa că potoleşte-te puţin pînă te dezbrac, apoi poţi continua.

Vocea lui glumeaţă era atît de seducătoare, spunîndu-i cît o găsea de excitantă, încît începu să se îndoiască că ar fi făcut dragoste cu Georgiana, Ducesă de Devonshire. Se trezi stînd nemişcată în timp ce el o dezbrăca. Îşi aminti dintr-odată ce îi răspunsese cînd îl întrebase cum se descurcă cu o femeie care nu vrea: *Pur şi simplu recurg la arta seducţiei.* Era pe punctul de a fi sedusă de el şi ştiu că voia să vadă cum acţionează seducţia hipnotică a Leopardului. Va continua să scuipe foc la el, în timp ce el o convingea, o mîngîia, o făcea să-i dea exact ceea ce îşi dorea.

Îi răspîndi buclele negre pe perne.

— N-ai fost niciodată aşa frumoasă ca acum.

Sexul era o artă fină pentru Adam Savage.

— Flatarea n-o să te ducă nicăieri, şuieră ea.

— Ba o să obţină exact ceea ce vrea.

Şi îi arătă alunecîndu-şi un deget înlăuntrul sexului ei.

— Ticălosule! strigă ea.

— Mm, eşti aşa de strînsă pe degetul meu cînd ţipi. Abia aştept să văd cum va fi mai departe.

Şi ea la fel, abia aştepta. Îşi muşcă buzele ca să nu strige de plăcere.

— Cu siguranţă că te aşteaptă treburi mai importante, spuse ea cu amărăciune.

— Nici nu-mi pot imagina un mod mai minunat de a-mi petrece după-amiaza, decît făcînd dragoste cu tine.

— Prefer să fac dragoste noaptea, cînd e întuneric.

— Mincinoaso, spuse el, scoţîndu-şi cămaşa şi pantalonii, îţi place să mă vezi gol la lumina zilei. Şi, oricum, sînt ocupat la noapte.

Simţi imediat efectul; Antonia se repezi să-l sfîşie cu unghiile.

—Strînge-ţi gheruţele, pisică sălbatică ce eşti...

Se repezi la ea obligînd-o să se aşeze cu faţa în jos pe pat. Apoi îi dădu şuviţele negre la o parte ca să-i poată mîngîia şi muşca partea din spate a gîtului.

La început ea crezu că el gemea, dar cînd urechile i se obişnuiseră cu sunetul ciudat, era ca şi cînd Leopardul ar fi tors. Şocul o străbătu din cap pînă în picioare. El îşi arcui trupul peste al ei, sprijinindu-se în mîini şi genunchi. Ştia că şi ea va face la fel. Cînd o făcu, fiecare părticică din ea îi deveni accesibilă. Penisul umflat căută ascunzătoarea fierbinte şi întunecată unde intră fără să ezite. Ea se strînse în jurul capătului umflat mult prea strîns ca el să poată pătrunde cu totul. Buzele lui începură să-i umezească urechea şoptindu-i cuvinte erotice, spunîndu-i cum îi simţea sexul închis peste capătul lui rigid. Ea devenea din ce în ce mai umedă, permiţîndu-i să o pătrundă mai adînc.

Cînd ea fu gata, mîinile lui ferme o prinseră de talia subţire în aşa fel încît atunci cînd o pătrundea să o poată trage şi spre el. Impactul fu covîrşitor. Cînd el începu să se mişte, era atît de strînsă în jurul penisului lui încît frecarea deveni fierbinte.

Strigătele ei se amestecară cu gemetele lui joase, răguşite. Pasiunea lor era fierbinte, sălbatică şi tulburătoare. Antonia strînse şi sfîşie cuvertura de pe pat cînd atinseră împreună culmea. El se prăbuşi peste ea, deşi tremurul lor continua, parcă la nesfîrşit. Cînd ultimul spasm slab, delicios se stinse, el se rostogoli pînă cînd ajunseră alături. Trupul lui mare se încolăci tandru în jurul ei.

—Doamne, Tony, te iubesc atît de mult, cum de ţi-a trecut prin cap că m-aş uita la alta? Tu eşti femeia mea.

Oare spunea adevărul sau ce ar fi vrut ea să audă? O făcuse să se simtă atît de împlinită şi de femeie, încît acum nu-i păsa.

El îi mîngîie părul.

— Ce avem noi împreună e rar.

El îşi ţinu răsuflarea cînd picioarele ei lungi, catifelate le atinseseră pe ale lui. În comparaţie cu alte femei, Antonia era ca o cupă de cristal lîngă nişte banale pahare de sticlă.

Ea se lipi de el languroasă nemaidorindu-şi să plece din cuibul acela niciodată. Mîinile îi mîngîiară pîntecul unde i se vor zămisli copiii. Se încruntă. Dacă o ţineau tot aşa, asta s-ar putea întîmpla foarte curînd.

— Ţi-am spus să stai în Irlanda pînă la sfîrşitul săptămînii. apoi să ne întîlnim la Edenwood. De ce ai venit în Half Moon Street singură?

Îşi aminti brusc noutatea ei senzaţională. Se întoarse în braţele lui ca să-l vadă.

— Am venit să-ţi spun ceva fantastic. Fratele meu, Anthony, trăieşte!

Adam se ridică tulburat:

— Glumeşti?

— Nu, nu. E viu. Nu s-a înecat. Ne-a trimis o scrisoare. Nu-i aşa că e minunat?

— Minunat. Dar ce naiba a făcut atîta timp? Ţi-a pus ţie viaţa în pericol...

— Oh, Adam, nu fi supărat. Nu mai trebuie să ne facem griji din pricina lui Bernard Lamb. Eu sînt în siguranţă, la fel şi Lamb Hall, iar Anthony este în Ceylon cu mama!

— Isuse, nu-mi vine să cred! Motivul pentru care te-am lăsat în Irlanda era Bernard Lamb. M-am străduit să-l scot din ţară. Orgoliul meu suferă că nu mai ai nevoie de protecţia mea.

Ea se ridică în genunchi şi îşi încrucişă braţele pe după gîtul lui puternic.

— Adam, voi avea nevoie mereu de protecţia ta.

El făcu o grimasă.

— Va fi ceva treabă să te apăr pe tine de tine.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă ea.

— Voiam să spun că n-ar trebui să fii aici. Te joci cu scandalul şi asta faci de luni de zile. Reputaţia ta e im-

portantă pentru mine.

— Dacă reputaţia mea e aşa de importantă de ce te-ai culcat cu mine de îndată ce am intrat pe uşă?

— E inevitabil, dacă vii singură.

Ea se simţi rănită. Se hotărî să-l lovească şi ea. Ridică din umeri şi se sculă din pat.

— Dacă nu vrei să fii iubitul meu, va trebui să-mi găsesc altul.

Dintr-o săritură Adam fu lîngă ea.

— Il voi îneca în propriul lui sînge. Am fost primul şi voi fi ultimul! Tu eşti a mea, Tony. Şi ce e al meu, păstrez!

Gura lui aspră o zdrobi pe a ei, marcînd-o astfel ca femeia lui.

— Putem fi împreună doar la sfîrşit de săptămînă, la Edenwood. Servitorii vor fi discreţi. Nimeni din Londra nu va şti. De fapt, aş prefera să te duci acasă, la Lamb Hall. Londra nu e un loc potrivit pentru o doamnă.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Dar ce naiba are Londra?

— E un lupanar!

Ochii ei se îngustară.

— Şi cine ştie asta mai bine ca tine? Eşti vîrît pînă în gît în lupanarul ăsta, în timp ce eu mă duc pachet acasă să fiu cuminte toată săptămîna şi, ca recompensă, îmi dai voie să fiu obraznică la sfîrşit de săptămînă. Nu eşti decît un ipocrit! strigă ea. N-am deloc de gînd să părăsesc Londra pînă nu-mi văd încărcătura la bordul *Dragonului Roşu*.

— *Dragonul Roşu* a plecat ieri în Ceylon cu tot cu preţioasa ta încărcătură.

— Ticălosule! zise Tony ridicînd mîna să-l lovească în plină faţă.

El îi prinse încheietura mîinii şi i-o strînse dureros. Ochii i se opriră pe gura ei şi, apoi, coborîră.

— Eşti furioasă din nou. O faci anume ca să mă excişi?

Putea vedea şi ea că într-adevăr, era din nou exci-

tat. Cînd vru s-o ia în brațe, cealaltă mînă a ei îl lovi puternic peste față. El ridică mîna.

—Așa, lovește-mă. N-ar fi pentru prima dată.

Violența era gata să explodeze în amîndoi, cînd o ciocănitură se auzi în ușa camerei.

— Domnul Bains e jos, domnule; spune că fluxul e mai devreme în seara asta.

Antonia începu să se îmbrace. Fierbea de mînie. Deci pleca cu *Dragonul Zburător* să facă contrabandă cu Dumnezeu știe ce.

Adam o urmări în tăcere. Ea își încheie mantia galbenă și își luă umbreluța.

— Ai grijă, Savage. Dacă deschid gura, s-ar putea să atîrni de capătul unei frînghii.

Savage își dădu capul pe spate și rîsul lui se rostogoli în cameră. Pe Satan, o s-o învețe el cum să amenințe un bărbat.

—Ne vedem la Edenwood, spuse el hotărît.

Tony aproape se înecă de furie. Servitorul în livrea privi încremenit la dezordinea părului ei, dar a naibii să fie dacă va încerca să-și aranjeze buclele așa cum făcuse Georgiana. Îl dădu pe spate.

— Și nu te mai holba așa, se răsti ea.

Capitolul 38

Dragonul Zburător se îndreptă pe drumul cunoscut spre Valley, prin gura rîului Somme. Savage stătea la cîrmă, dar cu mintea la mii de mile depărtare. Se gîndea la Ceylon. Tînărul Anthony Lamb era în afară de pericol, împreună cu mama sa. Dintr-odată o înjurătură suculentă îi scăpă de pe buze. Şi dacă Bernard Lamb lua un vas de la Madeira spre Ceylon? Erau aproape trei mii de mile distanţă, dar ambele erau în Oceanul Indian. De acum se lămurise probabil că el îl trimisese pe bordul *Dragonului Roşu*. Avu o presimţire. Undeva în adîncul lui simţi că Bernard îşi va lua revanşa mergînd în Ceylon. Ce ironie a sorţiil Din pricina amestecului lui deliberat, viaţa lui Anthony Lamb ar putea fi în pericol. N-avea de ales, trebuia să se întoarcă în Ceylon. Antonia nu-l va ierta niciodată dacă i se întîmpla ceva fratelui ei, acum că acesta se întorsese la ea.

Antonial Închise ochii, ştiind că imaginea ei îi va răsări în faţa ochilor.

Antonia se hotărî, în cele din urmă, să plece la

Edenwood. Va avea o conversație plăcută cu John Bull. Dacă exista cineva care să știe fantomele din trecutul Indianului Sălbatic, atunci acesta trebuia să fie prietenul de încredere și servitorul lui.

John Bull încă mai credea că este tînărul Anthony Lamb. Se va întreba ce va zice de transformarea ei.

Antonia se simți vinovată cînd concepu o poveste cu dorul de casă pentru bunica ei. Fusese întotdeauna o adeptă a adevărului și detesta să mintă. Acum, cînd o sărută pe Roz de rămas bun, pretinzînd că pleacă la Stoke, lăsă pe tăcute vina la ușa lui Savage. Cînd ajunseră în suburbiile Londrei îi spuse lui Bradshow că destinația lor era Edenwood, nu Stoke. Se simți vinovată ca păcatul cînd el făcu din ochi și o informă vesel că domnul Burke îi spusese deja să o lase la Edenwood, apoi să se întoarcă la Londra.

Cînd trăsura ajunse la reședința lui Adam Savage, un grup de servitori îi urară *bun-venit* în frunte cu John Bull.

— Bun-venit la Edenwood, *memsab*. Excelența Sa mi-a spus să vă aștept. Totul e pregătit. Eu sînt John Bull, majordomul Excelenței Sale.

— John Bull, dar sînt eu, Tony!

John Bull făcu o plecăciune formală, turbanul roșu ca sîngele aproape atingîndu-i genunchii.

— Da, *memsab*. Sînteți Lady Lamb, sora geamănă a onorabilului Lord Lamb. Pot să vă spun că asemănarea este izbitoare într-adevăr!

— E izbitoare pentru că eu sînt el! Pur și simplu mi-am scos pantalonii și mi-am pus fustele.

John Bull se întoarse impetuos spre servitorii curioși și-i concedie.

— Vreți să spuneți că Lord Lamb a fost dezbrăcat?

Ea chicoti și-l luă de braț.

—Voiam să-ţi spun că eu sînt fratele meu, Tony.

El clătină din cap admirativ.

— Deghizamentul este perfect. Arătaţi exact ca o femeiel

Antonia renunţă. Îl strînse de braţ.

— John Bull, te ador. Tot ce sper este că de data asta nu va trebui să dorm pe podea.

— Nici vorbă. Excelenţa Sa mi-a trimis vorbă să pregătesc dormitorul de lîngă apartamentul lui, pentru Lady Lamb.

—Cred şi eu.

—Deci poţi avea dormitorul surorii tale pînă cînd se întoarce ea. Între noi fie vorba, Tony, pun pariu că sora ta va fi castelană la Edenwood.

Tony scoase un sunet nelalocul lui.

— Indianul Sălbatic nu se va lega niciodată la cap cu o nevastă.

— Oh, dar greşeşti. Excelenţa Sa caută o soţie de foarte mult timp. Caută o doamnă nobilă, care să fie şi din elita societăţii. Cineva care să fie o gazdă perfectă cînd el primeşte prieteni politici. Edenwood este cadrul pe care l-a creat pentru acest giuvaier nepreţuit. Voia mulţi copii. Voia să pună bazele unei dinastii.

— John Bull, eşti o mină de aur. Îmi lasă gura apă pentru unul din nenumăratele tale curry. După ce-mi văd camera, sau, mai curînd, camera surorii mele, vin în bucătărie să mai discutăm.

Camera era într-adevăr încîntătoare. Îşi dădu seama că ea fusese cea care alesese fiecare piesă de mobilier, mai puţin nepreţuitul covor din mătase indiană. Auzi un foşnet uşor şi nările ei detectară un parfum exotic.

—Kirinda, ce mai faci?

—Mulţumesc, bine, *memsab*. Vreţi să despachetez?

— Nu e necesar, decît dacă eşti curioasă să-mi vezi hainele.

—Mi-ar face mare plăcere să vă văd rochiile. Nu ştiu cum de aţi avut curajul să purtaţi haine bărbăteşti, spuse blînd Kirinda.

—Cum ţi-ai dat seama că sînt femeie? întrebă Antonia curioasă.

—După modul cum priveaţi la stăpîn. Şi eu îl iubesc, *memsab.*

Antonia rămase cu gura căscată. Porcul! Cuceririle lui formau o legiune. Ei bine, putea să şteargă numele de Antonia Lamb de pe lista aceea nesfîrşită.

După ce despachetară, Tony coborî la bucătărie. John Bull o privi cu o curiozitate neascunsă, apoi îi concedie pe ceilalţi servitori din camera spaţioasă. Îşi bătu fruntea cu degetele.

—În sfîrşit, m-am luminat.

—Cum aşa? întrebă ea cu blîndeţe.

— Mă gîndesc cu înţelepciune că nu eşti un bărbat travestit în femeie. Oh nu, nu eşti aşa simplu cum pari.

—Sper că nu, spuse ea slab.

—Spune drept, ai fost femeie tot timpul?

—Mi-ai descoperit secretul.

—Nimeni nu îl amăgeşte pe John Bull pentru multă vreme, nici măcar Excelenţa Sa.

—Cred că ştii totul despre activităţile lui clandestine?

— A, da. Trece canalul de trei ori pe săptămînă. Are un doc construit chiar acolo pe proprietatea lui, pentru *Dragonul Zburător.* În Franţa va fi revoluţie.

Antonia simţi că i se face rău. Refuza să creadă că Savage făcea rău cu activităţile sale de contrabandă, dar nu le mai putea ignora. Bunul ei simţ îi spunea că

încărcătura ilicită care aducea bani în războaie şi revoluţii era formată din arme şi explozive. Moarte de om pentru bani. Savage îi spuse că ea n-ar rezista şi avea dreptate. Era atît de mercantil şi corupt totul. O parte din ea îşi dori ca Adam Savage să nu mai facă aşa ceva, dar cealaltă parte o hotărî să vadă cu ochii ei ce se afla în depozit.

Pe cînd privea degetele pricepute ale lui John Bull tăind chilly şi spălînd cu grijă orezul, se asigură că totul era secret.

— Tu eşti singurul care ştie secretele nedemne din trecutul lui.

—Ah, *memsab*, a făcut lucruri care i-au pătat sufletul. Are nevoie de o femeie bună care să-l salveze.

Privi la ea, cîntărind-o.

— Dacă salvare e ceea ce caută, are un mod ciudat de a o căuta, spuse sec Tony.

—Ciudate şi minunate sînt acţiunile Leopardului, spuse John Bull, atingîndu-şi turbanul respectuos.

Tony se gîndi întunecată: *Pedeapsa pentru păcat ar trebui să fie moartea, dar aici, evident, era în giuvaieruri, aur, castele şi titluri.* Oftă din greu.

—Aş vrea să nu fi fost aşa un ticălos.

Tony ieşi sub pretextul că voia să vadă grădinile. Merse pe jos pînă la templul grecesc, cu coloanele lui graţioase şi se învîrti pe lîngă portic, dar erau mulţi servitori şi grădinari în jur cu ochii pe ea. Îi bănui a fi gărzi de pază. Vedea bine că era un lacăt mare pe uşă. Se întoarse deocamdată dar pe la miezul nopţii avea de gînd să afle ce ţinea Savage în depozitul lui din templul grec. Se asigură cu o pelerină neagră, o lampă şi un drug de fier ca să poată sparge lacătul. Dacă nu putea intra pe uşă, va sparge o fereastră. Erau foarte înalte, dar îi plăcea să se caţere.

Ca să treacă timpul mai repede, luă jurnalul din cufăr şi-şi deschise sufletul în el. Nu-şi dădu seama de timpul trecut decît în momentul în care un zgomot îi atrase atenţia. Tresări şi se întrebă ce ar putea fi. Trebuie să fi fost trecut de miezul nopţii. Se înfăşură în pelerina neagră, făcu lampa mică şi luă drugul de fier. Era o armă foarte bună dacă o ataca cineva.

Casa era tăcută. Grăbi pasul, acum cînd putea vedea bine poteca ce ducea la templu.

Cînd ajunse la uşă, puse lampa jos, apoi ezită... nu pentru că era încuiată, ci pentru ce ştia că va găsi în spatele uşii. De ce făcea asta? Dacă se întorcea la culcare şi pretindea că nu ştia de contrabanda lui, Edenwood şi stăpînul lui mai puteau fi ai ei. Se hotărî. Îl va punea în faţa dovezii. Avea nevoie de mărturii ale perfidiei lui.

Cînd ridică drugul de fier, intenţionînd să spargă lacătul, cineva o prinse din spate şi o forţă să-i dea drumul din mînă.

Adam Savage aruncă drugul de fier din mîna intrusului. Rămase încremenit cînd privi în jos spre faţa Antoniei. Un muşchi de pe bărbie îi tresări. Aproape o trăznise cu o lovitură brutală.

Tony îl privi agasată pentru că fusese surprinsă asupra faptului.

Vocea îi era la fel de rece ca şi ochii:

— N-ar fi mai uşor să foloseşti cheia?

Luă lacătul, băgă o cheie de fier şi descuie uşa grea.

Ea îşi ţinu răsuflarea, dar el nu deschise uşa. În loc de asta, îi puse lampa în mîini. Îşi imagină dispreţul lui

rece şi furia.

— Du-te în camera ta, domnişoară, noi, aici, avem de lucru.

Auzi paşii oamenilor lui apropiindu-se şi fugi spre casă înainte de a fi şi mai umilită. Cu mîinile tremurînde îşi scoase pelerina neagră şi păşi prin cameră. Îl ura pentru ce îi făcuse. Ultimele cuvinte pe care ea i le adresase fuseseră o amenintare:*Ai grijă, Savage! Dacă deschid gura s-ar putea să atîrni de capătul unei funii!* şi acum el o prinse încercînd să adune dovezi împotriva lui. Îi venea să fugă. Grajdurile erau pline de cai, unul chiar îi aparţinea. Dar deja se făcuse ziuă. Servitorii se treziseră, probabil. Va fi uşor de prins. Şi unde să se ducă? Lamb Hall ar fi primul loc unde Savage ar căuta-o. Înghiţi în sec, încercînd să-şi adune curajul. Va rămîne şi îl va înfrunta. Dacă încerca s-o brutalizeze, va striga după John Bull.

Tony se zări în oglindă. Luă o perie şi încercă să-şi aranjeze ţinuta. Fata din oglindă o privi provocator. Ce se întîmplă cu ea? Era o femeie, nu-i aşa? Va lupta cu armele femeieşti. Îl va seduce! Îşi muşcă buzele, întrebîndu-se cum va ajunge să o facă. La Veneţia, avusese rochia aurie care îi dezvelea sînii atît de seducător!. Ca să nu mai pomenească de pantalonii transparenţi. Cel mai bun lucru era o cămaşă de noapte. În Irlanda fuseseră goi în fiecare seară. Îşi scoase hainele şi îşi puse cămaşa albă de noapte cu mulţimea de nasturi la gît. Luă din nou peria, păşi în faţa oglinzii, apoi oftă. În timp ce îşi perie părul încet, observă că îi ajungea pînă în talie.

Cînd auzi zgomot la uşă, răsuflarea i se opri şi pulsul începu să-i bată nebuneşte. Se întoarse să-l înfrunte şi văzuse că intrase direct din dormitorul lui.

—Sînt sigur că ai o explicaţie logică pentru a te gă-

si la templu în miezul nopţii. Şi mai sper că mi-o vei spune şi mie?

Vocea lui era înşelător de blîndă, ca o catifea neagră.

Tony se hotărî să mărturisească totul şi să aştepte mila lui. Dacă devenea o vinovată va fi în stare să micşoreze distanţa dintre ei. Întotdeauna înainte, o singură atingere fusese de ajuns ca să-i trezească dorinţa fierbinte.

— Am vrut... am vrut să văd armele... puştile pe care le-ai adus pe ascuns din Franţa, şopti ea, păşind încet spre el.

—Arme!

Vocea lui opri aerul în loc. Privirea îi aluneca peste ea ca şi cînd o vedea pentru prima dată. Cît de tînără arăta. Cămaşa albă de noapte cu nasturi mici o făceau să arate nevinovată şi, într-adevăr, era înduioşător de inocentă. Cum naiba trebuia să-i pară el? Periculos, sinistru, înspăimîntător! Credea chiar că face comerţ cu arme.

Ea îşi ţinu răsuflarea cînd ochii lui căzură pe jurnalul ei deschis pe scaun lîngă el. Îl ridică imediat.

—Nu! Nu poţi citi asta. E ceva personal, intim.

El îl răsfoi repede.

—Numele meu e pe fiecare pagină.

— Sînt gîndurile mele intime despre tine. Dacă ai conştiinţă, nu poţi citi ceva atît de personal. Nu-mi poţi viola intimitatea!

— Ştii bine că nu am aşa ceva. Ţi-e frică să nu te violez pe tine, nu intimitatea ta. Te rog să te aşezi, Lady Lamb, în timp ce eu îţi citesc cele mai intime gînduri.

Tony voi să se repeadă la el şi să-i smulgă jurnalul din mîini, dar nu îndrăzni. Ştia ce mîini puternice avea. Se aşeză pe scaunul elegant şi aşteptă cu nerăbdare. El îşi întinse picioarele, apoi începu să citească.

Jurnalul fu o revelaţie. Fiecare început era ură, blesteme şi cuvinte urîte despre el, dar fiecare sfîrşit era dragoste, aproape adoraţie. Lucrul care îl miră fu că îl vedea mai rău decît era. Caracterul lui era atît de negru, încît îl amuză. Socoti nedemn de el să rîdă tare de cuvintele ei. N-avea nici o şansă să ascundă de ea că făcea contrabandă cu droguri. Ştia toate acestea şi bănuia că era mai rău. În cîteva pagini află că se droga cu opium, în altele era un asasin.

Dar tot timpul era stăpînul tîrfelor. Avea o concubină şi îşi croise drumul în societatea londoneză din contesă în ducesă. Numai faptul că fusese plecat din ţară ani de zile îl salvase de la a fi tatăl copiilor nelegitimi ai Lady-ei Bessborough, de asta nu se îndoia. Şi totuşi, în ciuda faptului că îşi petrecuse fiecare după-amiază onorîndu-şi cuceririle cu virilitatea lui, Antonia îl adora. Îl iubea nebuneşte şi îl înjura în toate felurile pentru că nu-i ceruse să se căsătorească cu el.

Tony avea o imagine idealizată asupra lui, îi apărea ca un înger negru ca păcatul şi, tocmai de aceea, irezistibil. Biata Antonia, avea să fie complet dezamăgită. Se schimbase total, tinzînd spre bine, mai curînd decît spre rău. Nu-i plăcea să-i spargă balonaşele, dar trebuia s-o facă. Avusese o viaţă atît de retrasă, fără să-şi poată dezlănţui firea pasională. Retrasă pînă la punctul cînd ajunsese să tînjească după aventură. Nici nu era de mirare că se aruncase să joace un rol de bărbat. Îi fusese dată libertatea să se distreze pentru prima dată în viaţa ei.

Necazul era că ea se obişnuise deja cu aventurile acestea periculoase. Se luptase în duel, apoi scăpase pe bordul *Dragonului Zburător*. Ca o recompensă, se metamorfozase la Carnavalul de la Veneţia într-o fantezie vie pentru el ca şi pentru ea. În Irlanda se îndră-

gostiseră unul de altul; dar Tony se îndrăgostise de un nabab, Indianul Sălbatic? Sau de Leopardul cu fața plină de cicatrici și cu o fire sălbatică, neîmblînzită? Sau de nobilul, marchiz de Balckwater? Putea oare să iubească omul care era el într-adevăr? Putea ea oare să-l iubească pe Adam Savage?

Puse caietul deoparte și veni spre ea. Un țipăt mic îi scăpă de pe buze cînd el o adună în brațe și o ținu strîns. Țipătul ei îi spuse că îi plăcea această nouă aventură. O duse fără să stea pe gînduri, în camera lui. Savage rîse de propria lui nebunie. O puse blînd pe pat, apoi își scoase cizmele înalte și cămașa. Fără să-și scoată pantalonii strîmți, negri, se așeză lîngă ea. Ochii ei minunați verzi erau larg deschiși. Gemu cînd mîna lui se strecură pe sub cămașa de noapte, dar el se mulțumi să-i mîngîie picioarele lungi și zvelte, în timp ce îi vorbea.

Vocea lui răgușită îi dădu fiori pe șira spinării.

— Tony, știi că am dus o viață periculoasă, coruptă. Nu, lasă-mă să termin. Din jurnalul tău văd că știi că am mințit, am înșelat, am furat și am făcut contrabandă. Lucrurile pe care le fac eu sînt ilegale, urîte și imorale. Activitățile mele sînt la fel de ilegale, chiar criminale. Am încălcat orice lege de la Dumnezeu și de la om.

O simți cum înțepenește. Se trase ușor de lîngă el.

— Știi că sînt murdar și mercantil, dar văd că asta te tulbură, Tony.

Mîna lui urcă spre pîntecele ei și își făcu efectul magic.

— Nu! Te rog, nu fă asta, strigă ea, încercînd să se tragă de lîngă el.

— Tony, mi-a plăcut să fiu un ticălos, dar ție îți place și mai mult.

El își luă mîna de pe pîntecele ei și începu să descheie șirul de nasturi mici de la gîtul ei.

—Nu! Nu-i adevărat! strigă ea cu putere.

—Amîndoi ştim mai bine.

El rîse din gît şi Tony putu distinge intenţia răutăcioasă din glas. Desfăcuse toţi nasturii, aşa că mîinile lui erau libere să-i mîngîie sînii.

— Te excită gîndul că aceleaşi mîini care îţi ating fiecare parte intimă a corpului, au omorît oameni.

Ochii ei verzi erau umezi de ură şi grijă.

—Savage, încetează!

—Savage, repetă el mătăsos. *Nomen est omen: numele îţi e destinul!* Chiar şi numele meu te înfioară.

Îi alunecă cămaşa de noapte de pe umeri, dezvelindu-i sînii. Ochii lui albastru-deschis licăriră asupra ei ca flacăra unei lumînări.

— Cicatricea de pe gura mea e aşa de sinistră, încît te înnebuneşte de dorinţă cînd îţi mîngîie sfîrcul.

Un geamăt îi scăpă de pe buze şi ea se îngrozi de ea însăşi.

Mîna lui îi încercui sînul şi ea simţi cum căldura lui trece în ea. Buzele lui îi mîngîiară obrazul şi se odihniră lîngă ureche.

— Cred că lucrul care te excită cel mai tare este faptul că sînt un ticălos. Îţi imaginezi că sînt incapabil de a fi credincios unei singure femei. Mă crezi afemeiat, nestatornic, carnal...

Antonia începu să tremure.

— Ai fost întotdeauna o fată aşa de bună. Atît de inocentă, aşa cum stai aici în cămaşa de noapte. Dar cînd eşti în pat cu mine, îţi trăieşti fantezia despre îngeri şi diavoli. Faptul că sînt un uşuratic îţi dă libertatea să fii vulgară. Pentru că eu am amante, tu ai devenit amanta mea. Pentru că mă folosesc de tîrfe, tu ai vrut să devii tîrfa mea.

Palma Antoniei îl izbi în plină faţă. Îşi trase înapoi

cămașa de noapte ca să-și acopere sînii și încercă să coboare din pat. Degetele lui puternice îi încercuiră talia.

— Tony, ce s-a întîmplat?

— Porcule, se înecă ea de furie.

Privirea lui albastră se fixă într-a ei.

— Tony, nu cred că-ți dorești un soț plicticos care nu încalcă niciodată legea.

— Ba, da! În mod sigur!

— Pe Dumnezeul meu, nu cred că-ți dorești un soț care să nu aibă curajul să te înșele.

— Ba da! Este exact ce-mi doresc!

— Privește în jurul tău. Toate acestea îți pot aparține în schimbul favorurilor tale, o tentă el.

Furia Antoniei explodă.

— Nu mă interesează nimic din tot Edenwood-ul tău ostentativ. Ești masculul cel mai arogant din cîți am avut nenorocul să cunosc. Crezi că aurul poate cumpăra orice, dar nu pe mine!

— Chiar preferi un om moral?

— N-aș putea iubi un altul! strigă ea cu pasiune.

El o lăsă liberă.

— Îmbracă-te! Te duc înapoi la Londra.

Ea fugi în dormitorul alăturat. Se terminase totul. Scăpase ca prin urechile acului. Era cea mai norocoasă fată în viață. Îngerii avuseseră grijă de ea. Tony se aruncă pe pat. Zăgazurile se rupseră și începu să plîngă.

— Fir-ar să fie de îngeri!

Capitolul 39

Cînd părăsi dormitorul arăta din cap pînă în picioare ca bine-crescuta Lady Antonia Lamb.

Adam Savage o aştepta la capătul scărilor. Coborîră împreună şi intrară în bucătăria imensă.

— John Bull, te rog să vezi dacă bagajele doamnei sînt jos.

Se întoarse spre Antonia, indicîndu-i drumul spre salon. Trei domni în costume satinate se ridicară la intrarea ei. Vocea lui Savage era fină ca mătasea cînd spuse:

— Dă-mi voie să te prezint oaspeţilor mei, dragă. Acesta este contele de Barras... frumoasa sa soţie... şi fiicele sale.

Aristocratul francez sărută mîna Antoniei.

— Doamnă Savage, sînt onorat.

Adam Savage o prezentă şi celorlalţi doi: Ducele de Maine, Marchizul de Saint-Simon.

Ea se întrebă dacă să facă o reverenţă.

— *Enchanté*, murmură Ducele.

— *Beauté du diable*, spuse marchizul, ducîndu-şi degetele la buze.

Adam Savage scoase o cheie din buzunarul vestei.

— Iubita mea, descuie templul pentru domni. Marfa de acolo le aparţine. De îndată ce familia Barras îşi

termină micul dejun, îi voi conduce la vas.

Antonia era confuză. Ce se petrecea, pentru Dumnezeu? Aștepta de la ea să le dea arme acelor francezi? Ar fi vrut să-i arunce chiar în față, dar domnii aceia erau atît de bine crescuți, încît ea se simți obligată să se poarte ca o doamnă. Politicoasă, ca într-o transă, ieși din salon. Francezii o urmară.

Afară așteptau vreo douăsprezece căruțe. Francezii vorbiră cu cîțiva căruțași, deci era evident că le aparțineau. Doamne, arsenalul din templu trebuie să fie impresionant!

Antonia inspiră adînc, băgă cheia în broască și deschise ușa grea.

—Oooh!

Cuvîntul îi scăpă de pe buze cu un oftat de apreciere cînd ochii dădură de frumusețile adunate în fața ei. Mobilă elegantă *Louis XIV*, piese rare, încrustate în aur, cabinete și mese stăteau alături de obiecte de artă, picturi, oglinzi aurite, covoare și alte piese neprețuite de mobilier. Era ca în peștera lui Aladin.

Boluri de porțelan chinezesc și cristal fin stăteau alături de argintărie grea și de cele mai bune vase georgiene. De ce o lăsase diavolul acela de Savage să creadă că în templu se aflau arme?

Schiță o reverență spre duce, apoi se întoarse în cameră. Din fericire, John Bull era încă în bucătărie.

— Cine sînt acești oameni? întrebă ea. De unde vine marfa neprețuită din templu?

— Dar unde trăiești? Nu știi că aristocrații francezi sînt băgați în închisori ca șobolanii? Ăștia sînt cei norocoși. Alții sînt uciși în paturile lor de mulțimea răsculată.

Își înclină capul spre salon.

— Excelența Sa a adus familia asta azi-noapte. Face trei curse pe săptămînă. Își aduc toate bunurile

înainte ca mulţimea să zdrobească totul.

Antonia se lumină că Ducele şi Marchizul fuseseră aduşi mai devreme şi veniseră să-şi ia comorile pe care Savage le păstrase pentru ei. Umerii laţi ai lui Savage umplură cadrul uşii.

—Vino, Lady Lamb, sîntem gata de plecare.

Obrajii i se înroşiră. De ce gîndise ce era mai rău despre el? Era destul de supărată. Şi de ce i se părea că e amuzant?

—N-am luat micul dejun, spuse ea ruşinată.

—Magia culinară a lui McSwine te aşteaptă.

Un val de greaţă o făcu să înghită repede. Se amuza, ticălosul.

Stătu departe de el în timpul scurtului drum spre Londra. Domnul Baines conducea vasul, ca Savage să se poată ocupa de familia contelui de Barras.

De ce nu se gîndise niciodată că el îşi risca viaţa ca să salveze oameni?

Cînd ajunse înapoi în Curzon Street, Roz o luă în primire.

—Văd că ţi-a trecut repede dorul de casă!

Tony gemu. Acum suferea de un altfel de rău.

— De ce te-ai dus la Edenwood? Să-ţi spun eu de ce, Antonia. Cred că ai făcut o pasiune pentru tutorele tău. A făcut bine domnul Savage că te-a trimis pachet înapoi. Tu ai nevoie de un soţ. Cineva cu mînă de fier şi o conduită strictă care să te potolească. Voi vorbi cu domnul Savage despre asta.

— Îmi pare rău, bunico, că ţi-am făcut griji, spuse ea spăşită.

Cînd ajunse în spaţiul sacru al camerei ei, se duse direct la măsuţa de toaletă. Scoase ligheanul şi vomă violent. Muie capătul unui prosop în cana cu apă şi-şi şterse faţa. Ochii se întîlniră cu imaginea ei reflectată

în oglindă. Era oare însărcinată?

O parte din ea negă imediat, dar cealaltă parte ştiu că era cît se poate de posibil. Cuvintele lui Roz îi sunau încă în urechi. *Ai nevoie de un soţ; îi voi vorbi domnului Savage despre asta*, îi spuse fetei din oglindă. Dar fata din oglindă nu rîdea. Faţa ei era tragică. Lacrimile îi alunecau pe obraji.

În dimineaţa următoare, greaţa o asaltă înainte de a deschide ochii.

Tony se învîrtea în salon ca un animal în cuşcă. Avînd nevoie să facă ceva, fugi sus după jurnal. Se întoarse în salon. Se aşeză la birou şi îl deschise. În loc să scrie făcu greşeala să-l citească. Doamne, dar îşi dăduse drumul în paginile acelea. Adam Savage ştia acum că era îndrăgostită, fără speranţă de el. Ce umilitor! Aruncă jurnalul cît colo.

Cînd auzi clopoţelul de la uşă îi sări inima din loc. Nu era în stare să facă faţă nimănui. Mai ales lui Savage. Era sfîşiată între a-l alunga din viaţa ei şi a fugi să se ascundă în braţele lui. Nu făcu nici una, nici alta. Atenţia îi fu distrasă de modul cum era îmbrăcat. Purta o haină zdrenţuită, fără cămaşă. Era neras, cizmele văzuseră şi zile mai bune şi răsucea în mîini o şapcă.

— Tinichigiu, croitor, soldat, marinar, bogătaş, sărăntoc, cerşetor, hoţ, spuse ea glumeţ. Dar nu se simţea deloc glumeaţă.

— Tony, voiam să vii cu mine, în hainele fratelui tău. Nimic elegant, o haină veche e foarte bună.

Ea vru să-i rîdă în faţă. Uite-l dînd ordine. N-avea nici cea mai mică îndoială că ea se va supune. Îi căuta ochii. Ca întotdeauna, aceştia o obligau să-l asculte.

Îi aştepta o trăsură. Se aşeză tăcută şi aceasta se îndreptă spre oraş. Nu-l întrebă nimic. Ştia că avea motivele lui bine întemeiate. Adam Savage nu era ca toţi ceilalţi. Trăia după propriile lui reguli.

Trăsura se opri la Podul Londrei. Paznicii deschiseră şi ei trecură mai departe spre partea îndepărtată a rîului şi dintr-odată se treziră, parcă, într-o altă lume.

— M-ai întrebat cîndva unde am stat cît am fost tînăr. Am să-ţi arăt, îi spuse el vesel.

Clădirile erau dărăpănate. Nu existau case, ci numai colibe. Bordeie murdare, mirositoare şi aglomerate. Şiruri întregi de bordeie erau locuite de borfaşi, femei şi copii în zdrenţe.

Canalele erau pline de lături. O corcitură de cîine se lupta cu doi şobolani pentru nişte resturi de mîncare. Tony încleştă dinţii ca să nu vomite. Văzu că toate femeile şi toţi copiii erau desculţi. Doar bărbaţii aveau nişte ghete scîlciate.

Dar treburile mergeau. Oamenii erau zdrenţăroşi şi murdari, dar nu erau leneşi. La nivelul străzii şi pe scări în jos, la nivelul pivniţelor, erau magazine sau nişte găuri în zid care treceau drept magazine. Aveau de toate, de la gin la apă chioară, de la capuri de peşte, la carne de oaie, de la peruci scărmănate pînă la ghete de oameni morţi.

Chiar şi aerul era umed, aici aproape de Tamisa.

— Cînd se ridică fluxul, multe dintre aceste locuri sînt inundate, punctă Adam.

— N-am ştiut că aşa arată astfel de locuri, în partea asta a rîului.

În Smithfield, în spatele Turnului, Antonia trebui săşi acopere nasul din pricina duhorii insuportabile. Merseră prin gunoiul lăsat de animalele duse la abator. Lîngă măcelării, resturile erau îngrămădite direct în stradă.

— Şi mai întreabă de ce tifosul face ravagii, remarcă ironic Savage.

Antonia nu ştia dacă mai poate suporta, dar mer-

gea cuminte în urma lui.

— Populația Londrei se ridică la un milion. Săracii fac trei sferturi din ea. Sînt anonimi și inculți. Mii dintre ei sfîrșesc în închisori. Părinții loviți de sărăcie își dau copiii să muncească în mori de la vîrsta de cinci ani. Dacă încercau să fugă, erau puși în lanțuri. Nu văd niciodată lumina zilei. Sînt prost hrăniți, muncesc cincisprezece ore pe zi și mor ca muștele. Din fericire, săracii sînt prolifici.

Mîna Antoniei se mișcă protector pe pîntece, gîndindu-se la copilul pe care, probabil, îl purta. Savage privi în jos la ea și-i văzu lacrimile ca niște giuvaiere de argint. Fu dintr-odată înduioșat:

— Iubito, e destul pentru tine.

Cu mîna lui puternică o îndreptă spre catedrala St. Paul, unde era o stație de închiriat trăsuri. Cînd se așeză ea își dădu seama cît de tare i se înmuiaseră picioarele. Se lăsă pe spătarul din piele și închise ochii.

Nu mai schimbară un cuvînt pînă cînd trăsura se opri în Curzon Street. Savage îi luă mîna.

— Vorbesc mîine în Cameră. Mi-ar place să fii la galerie, ca să mă susții moral. Acum ai avea ceva de scris despre mine în jurnal.

Cînd Antonia deschise dulapul i se păru că are de două ori mai multe rochii decît crezuse. Mîinile ei atinseră taftalele foșnitoare și mătăsurile fine, catifelele delicate. Erau mult mai frumoase decît și le amintea ea, în nuanțe care îi tăiau răsuflarea, fie palide, fie aprinse. Își dădu seama acum cît era de norocoasă.

Privind toate aceste rochii elegante şi din materiale atît de fine îi veniră brusc în minte mîinile aspre ale lui Savage. Îşi aminti că acesta îi spusese cu o zi înainte că va vorbi în Cameră. Se va duce într-adevăr să îl vadă şi se hotărî să poarte cele mai vii culori pe care le avea ca să poată fi uşor văzută de la Galeria străinilor din Camera Comunelor. Din păcate însă nu ajunse la timp pentru a prinde începutul discursului. Privindu-l Antonia îşi dădu seama de fascinaţia pe care o avea asupra mulţimii. Văzu că şi ceilalţi simţeau la fel.

Camera era neobişnuit de tăcută. Antonia simţi un nod în gît. Lîngă ea, ochii lui Lady Holland se umplură de lacrimi.

Tony îşi adună rochia şi o luă la goană pe scările care coborau de la galeria străinilor. Nu ştia cît îi va lua pînă va ieşi, dar voia să fie prima persoană pe care el o vedea cînd uşile Camerei se vor deschide.

Capitolul 40

— Adam, n-am știut, spuse Tony blînd, cînd el se îndreptă spre ea.

Fața ei era strălucitoare de pasiune. O lacrimă stătea gata să cadă din ochii verzi.

El îi luă mîna.

—Acum nu-mi pune aura unui sfînt, iubito.

Capul lui întunecat se aplecă s-o sărute, apoi își dădu seama că atrăseseră o mulțime în jur. Doamnele nu permiteau domnilor să le sărute în public.

— Vreau să fii a mea, murmură el cu voce joasă. Vino în Half Moon Street.

Ca fermecată îl urmă la trăsură.Trase perdelele în fața mulțimii curioase. Îi desfăcu panglicile de la pălărie și o aruncă deoparte, apoi o trase spre el.

— Trebuie să echilibrez toată această generozitate cu puțin egoism.

—Adam Savage, ești un ipocrit. Nu ești deloc egoist și, probabil, nu vei fi niciodată.

El o privi adînc în ochi.

—Ah, iubirea mea, nu te amăgi.

Ochii lui se închiseră pe jumătate, senzual.

— Te voi avea și am să-ți demonstrez că greșești, de mai multe ori.

Tony simțea că îi cîntă inima. Nu se înșelase asupra acestui bărbat. Era îndrăgostită nebunește de el, știa că nu va simți niciodată la fel pentru un altul, știa

că îl va iubi mereu. Era aşa de mîndră de el. Era nobil, puternic, stăpîn pe sine şi cel mai bine făcut bărbat din Londra. Îl voia astăzi, îl voia şi mîine, îl voia pentru totdeauna. Combina într-unul singur prietenul, iubitul, soţul...

Tony îşi reveni brusc. Şi dacă el n-o voia de soţie? Trebuia, trebuia pentru că îi purta copilul! Tot ce avea de făcut era să-i spună. John Bull îi spuse că Adam voia copii, că avea de gînd să pună bazele unei dinastii.

Astăzi aflase că era îngrijorat pentru soarta tuturor copiilor. Propriul lui copil îi va fi scump; mama copilului său va fi adorată. Şi totuşi, Antonia nu reuşi să-şi dezvăluie secretul. Îşi lăsă pieptul pe capul lui larg şi închise ochii. Îi simţi sub obraz inima bătînd înfundat, dar puternic şi spera că bate numai pentru ea. Adam îi ridică bărbia cu degetele şi îi văzu lacrimile. Se ridică imediat şi o luă în braţe.

—Ce s-a întîmplat, iubito?

În siguranţa îmbrăţişării lui, aproape toate temerile ei dispărură. Se simţea tare precum stînca Gibraltarului. Tot ce trebuia să facă era să-i mărturisească necazul şi el îl va rezolva imediat. Tony se lăsă condusă de instinct. Era femeie, nu o fetiţă. Adam Savage era genul de bărbat care avea nevoie de o femeie. Îi dorea dragostea, dar şi respectul. Era mai important chiar.

Tony îşi plimbă degetele prin părul lui lung şi negru, apoi şopti.

—Ochii tăi sînt albaştri precum golful Biscaya.

Îl simţi devenind rigid sub ea. Chiar şi coapsele se întăriră ca marmura. Nu, marmura era rece. Simţea, mai curînd, că stă pe o stîncă încălzită de lavă.

Sărutul lui fu puternic, umed.

—Te vreau nebuneşte, gemu el.

Şi ea ştia că spunea adevărul. Îi simţea fierbinţeala penisului prin rochie. Dintr-odată nu mai putu suporta separaţia impusă de atîta material între ei. Se ridică,

dădu la o parte rochia, apoi se așeză din nou în brațele lui.

Era cea mai senzuală femeie din cîte cunoștea. Reacționa imediat, la o singură atingere, sau chiar la o singură privire și acesta era lucrul cel mai flatant și mai excitant pe care îl putea cunoaște un bărbat.

Trăsura încetinea.

— Mai poți aștepta pînă ajungem sus? întrebă el răgușit.

—Dar tu poți?

Nici unul dintre ei nu știa dacă va rezista pînă sus. Își ținură răsuflarea și coborîră din trăsură apoi intrară cu o mare demnitate în casa din Half Moon Street. Dădură din cap spre servitori, îl salutară cu gravitate pe Jeffrey Sloane, apoi urcară cu pași calculați treptele. În secunda cînd se închise ușa dormitorului, izbucniră în rîs, aruncîndu-și hainele care încotro, într-un abandon sălbatic. Mîna lui se strecură între trupurile lor și, cu degetele desfăcute îi mîngîie centrul feminității, îl făcu să pulseze, apoi își așeză sexul umflat acolo. Luîndu-i fiecare parte mătăsoasă a fundului în cîte o mînă, o trase în jos.

Sexul ei începu să se miște ritmic, cînd strîns, cînd relaxat. Cînd gurile lor se găsiră, ea își desfăcu buzele, oferindu-i limba. El o luă cu totul, sugînd-o cu putere într-un ritm care se potrivea cu celălalt, de jos. Adam se îndreptă spre pat. Penisul lui se adîncea în ea cu fiecare pas ce-l făcea.

— Întinde-te pe spate, îi comandă el cu o voce răgușită.

Ea îl ascultă.

Nu se aplecă încă asupra ei, ci rămase așa înfipt între picioarele ei. Se aplecă foarte încet, punîndu-și degetele aspre chiar în locul unde carnea roz a sexului se ridica. Mîngîierea lui avea efectul unei lovituri de trăznet. Cînd se retrase, degetele mîngîiau în cercuri din ce în ce mai stinse mugurele feminității ei, înzecind senzațiile.

Ea se înfioră de plăcere la penetrările lui puternice dar tandreţea mîngîierilor îi permitea să reziste fără să explodeze. Tony, îşi dădu seama acum că experienţa lui sexuală din trecut făcea din el un amant nemaipomenit. Era cea mai norocoasă femeie, profita de avantajele unei experiente sexuale îndelungate şi variate. Cunoştinţele lui despre femei îi dădeau mai multă fineţe decît ar fi avut alţi bărbaţi. Har Domnului că el fusese primul. El o învăţase cum să se dăruiască la nesfîrşit, pînă la ultimul fior. O învăţase să ia, să ceară, să-l excite la nesfîrşit.

Adam nu se retrase ci rămase deasupra ei savurîndu-i înfiorările, adorînd-o cu ochii. Pe Dumnezeu, era atît de femeie încît în zori se va clătina pe picioare. Ori de cîte ori erau singuri, erau atît de excitaţi încît întotdeauna făceau mai întîi sex, înainte de a face dragoste. Lucrul uimitor era că le savurau, în mod egal pe amîndouă. De obicei bărbaţii preferă sexul, iar femeile dragostea. Dar la el era altfel. Ei dădeau frîu liber pasiunii lor întunecate. Erotismul ei înnăscut stimula apetitul lui sexual neîmblînzit. Se complăceau în a face dragoste, în săruturi, atingeri, mîngîieri, şoapte, îmbrăţişări, pierderi de sine, murmure, oră după oră. Furia furtunii lor se dezlănţuia în prima oră dar actul serios, încet al dragostei lor mai dura două ore. În fine, Adam fu în stare să vorbească. Nu mai fuseseră niciodată atît de apropiaţi trupeşte şi spiritual ca în momentul acela. Privirea lui îi putea mîngîia părul, gura, sînii, în timp ce mîna îi dezmierda partea ascunsă a coapselor ei zvelte.

— Te-am dus în locurile acelea îngrozitoare ieri ca să înţelegi ce am de gînd. Cînd sărăcia l-a omorît pe tatăl meu n-am fost în stare să fac nimic, m-am urît pentru că eram neputincios şi am jurat că voi aduna îndeajuns de multă avere ca să pot lupta împotriva mizeriei din Londra. Mi-e teamă că mi-am pătat sufletul în încercarea mea de a aduna avere, aşa încît acum, din cînd în cînd, încerc să mă răscumpăr.

El întinse braţele:

—Vino la mine.

Ea se cuibări în braţele lui.

— Te iubesc şi asta înseamnă mult pentru că eu am nevoie de o castelană şi de o gazdă la Edenwood. Îmi dau seama că e un pic de mezalianţă dar ce-ai zice să-ţi schimbi titlul englez pentru unul irlandez.

Ea rămase cu gura căscată nevenindu-i să creadă. Chiar o cerea în căsătorie?

—*Lady Blackwater.*

Ea gustă sunetul numelui. Închise ochii şi ridică o rugăciune de mulţumire susurată. El o privea cu ochii lui reci, albaştri, cerîndu-i un răspuns. Un hohot de rîs îi scăpă. Îi trecea prin minte că ar putea să-l refuze?

El încremeni la auzul rîsului ei.

— Poate că Edenwood este prea ostentativ pentru tine.

Antonia îşi adună genunchii şi începuse să se rostogolească rîzînd. Tocmai avusese o revelaţie în legătură cu omul pe care-l iubea. Binecunoscuta expresie de dispreţ rece era o mască protectoare! Atotputernicul Adam Savage era vulnerabil mai ales în ceea ce o priveşte. Gîndul o înfioră pînă în vîrful degetelor.

Tony se ridică şi se aplecă deasupra lui. Era atît de aproape încît se putea vedea reflectată în pupilele lui de un albastru întunecat:

— N-ai nici cea mai mică idee de cînd te vreau de soţ.

Aroganţa înnăscută îi reveni într-o clipă:

—De cînd? vru el să ştie.

—Din prima noapte cînd ai încercat să faci un bărbat din mine şi m-ai pus să încerc coniacul şi ţigările.

—Eşti aşa de romantică.

—Nu, mint. Te-am vrut de soţ înainte de a te cunoaşte.

Sprîncenele i se împreunară.

Tony zîmbi:

— De cînd am pus prima dată ochii pe ostentativul tău Edenwood. De fapt eu am fost cea care l-a făcut să arate aşa ostentativ. Cred că am avut o presimţire că avea să fie al meu într-o zi. L-am băgat pe domnul Wyatt în tot felul de îmbunătăţiri care trebuie să fi costat o mulţime.

—Ca de exemplu?

— Hm, stai să mă gîndesc, spuse ea, conturîndu-i buza de sus cu degetul. l-am sugerat să extindă aripa de vest cu o terasă iar în loc de piatră de Norfolk l-am convins să importe marmură italiană.

— Cum ai reuşit să-l convingi? o întrebă din nou Adam.

—A fost uşor, pentru că era pe jumătate îndrăgostit de mine.

Îşi luă degetul de pe buza lui şi-l înlocui cu gura. El o ridică imediat, aşa încît să fie complet deasupra lui.

— Am visuri erotice cu tine şi cu mine în baia aceea. Cred că şi nenorocitul acela de Wyatt a avut vreo cîteva.

—James şi cu mine am făcut dragoste minunat, se distră ea.

Îl simţi întărindu-se sub ea şi se mişcă în aşa fel încît să-l prindă între picioare.

—Hm, da. Te rog, spuse ea frecîndu-se de pensiul lui care deja pulsa.

—Eşti o ticăloasă rea şi mică.

Işi coborî mîinile ca să-i cuprindă fesele, apoi o trase ferm spre el, pătrunzînd-o adînc.

— l-am spus să-l lase pe Adams să încrusteze şemineele şi pe Verrio să-ţi picteze tavanele. A, da, i-am mai sugerat să folosească aur de paisprezece karate pentru încrustări. O, Doamne, a costat mult?, întrebă ea cu nevinovăţie.

—Mult mai mult, confirmă el.

—Hm, da, te rog, credeam că n-ai să-mi mai ceri asta niciodată.

— Ești nesătulă, Tony. Eu încerc să fiu serios.

— Hm, simt că ești, my lord.

— Încă n-am terminat de discutat. Avem o mulțime de lucruri de stabilit, spuse el hotărît.

Ea se ridică brusc, în genunchi și se înfipse deasupra lui:

— Vorbește tu. Eu am să te țin excitat, indiferent cît de mult durează.

Trupurile lor erau transpirate, totuși ea știa cum să facă mereu s-o dorească. O ridică de pe sexul lui excitat:

— Ascultă-mă. Nu pot să le faç pe amîndouă în același timp.

Gîndul puterii pe care o avea asupra lui o excita. Se mira acum că-i fusese frică de el la început, în primele zile. Acum, după ce o ceruse de nevastă, era cît se poate de sigură de el. Orice teamă îi dispăruse.

— Nu ne putem căsători cîteva luni de acum înainte.

Vorbele lui o loviră ca un jet cu apă rece împrăștiindu-i toată încrederea abia cîștigată.

Buzele ei se conturară pentru un *de ce*, dar nu reuși să-l articuleze pentru că începură să-i tremure.

— Trebuie să mă întorc la Ceylon. Sînt cîteva probleme de rezolvat. Cînd mă voi întoarce, ne căsătorim.

Atunci îi reveni și ei vocea:

— Hm, va fi prea tîrziu.

Panica o cuprinse ca un foc mistuitor.

— Iubita mea, nici eu nu sînt bucuros de despărțire dar trebuie să fac această călătorie.

Ochii ei se îngustară:

— De ce?

El îi oferi o jumătate de adevăr:

— Trebuie s-o informez pe mama ta despre intențiile mele în legătură cu tine.

Ochii ei se îmblînziră:

— O, Adam, ești încîntător de demodat și formal, dar nu e deloc necesar.

— N-ai încă vîrsta, pînă la anul ai nevoie de permisiune.

— Pe mama n-o interesează deloc. Nu şi-a bătut capul cu mine în trecut.

Vina îi nărui curajul.

— Părinţii tăi m-au numit tutorele tău. Responsabilitatea asta nu e doar oficială ci şi morală. Şi eu am făcut o treabă a dracului de bună. N-am putut să mă abţin.

Nu se simţea deloc vinovat faţă de Eve. Nu-i spusese niciodată că o iubeşte. Fuseseră cît se poate de cinstiţi unul cu altul. Nu fusese cu adevărat o logodnă; mai curînd o afacere încîlcită. El îşi dorise o decoraţiune pentru Edenwood iar ea îi voise banii. Îi spusese clar că nu se mărită cu el dacă nu-şi făcea rost de un titlu.

Antonia era nehotărîtă. Adam avea un cod atît de personal al onoarei. Ştia că dacă îi spunea de copil, acesta ar avea prioritate. Se hotărî că putea aştepta cîteva luni. Vor merge împreună în Ceylon, vor obţine permisiunea de la mama ei, apoi se vor căsători . Nu-l va obliga să-şi compromită integritatea:

— M-am hotărît să vin cu tine. Mi-am dorit întotdeauna să văd Ceylonul. Tu îţi faci datoria de onoare şi vom putea face o nuntă tropicală, iar Anthony va fi cavaler de onoare.

Adam gemu.

Încrederea Antoniei se făcu din nou bucăţele. Era evident că Adam n-o voia cu el. Se simţi prinsă în capcană. Nu putea aştepta pînă se întorcea el din Indii! Ar dura cinci-şase luni! Tony era pe punctul de a-şi înghiţi mîndria şi de a-l implora. Apoi mînia îi veni în ajutor.

Aruncă deoparte cuverturile, coborî regeşte din pat şi dădu deoparte draperiile.

— Dacă mă poţi aştepta şase luni, n-ai decît să mă aştepţi toată viaţă. Călătorie sprîncenată!

Draperiile transparente, de aceeaşi culoare cu ochii ei fluturară ca un fum. Părul îi era într-o dezordine superbă. Sînii şi buzele îi erau umflate din pricina gurii lui sălbatice. Ştiu în momentul acela că-i va fi imposi-

bil să o aştepte şase luni.

Se mişcă uşor pînă la marginea patului, ca un leopard privindu-şi prada. Apoi se aruncă, prinzînd-o de genunchi între coapsele lui.

— N-am să te aştept nici măcar şase [illegible]

Ea îl zgîrie cu unghiile şi îl muşcă dar e[illegible] supuse în cîteva minute, nu cu puterea ci cu magnetismul său primitiv.

— Iubito, este şi un alt motiv pentru care trebuie să mă duc în Ceylon.

Ea ridică ochii întrebător spre el.

— Te-am lăsat în siguranţă în Irlanda ca să mă pot ocupa de Bernard Lamb. L-am îmbarcat cu forţa pe *Dragonul Roşu* cu ordinul să fie lăsat pe o insulă din Madagascar. Vasul plecase deja de o zi înainte să aflu că Anthony e viu, altfel nu l-aş fi trimis pe Bernard acolo.

— Eşti sigur că nu se va duce în Ceylon?

Şi ea ştia cît de periculos putea fi Bernard Lamb.

— E vina mea! Dacă n-aş fi venit ca o laşă la tine, implorîndu-te să mă salvezi, Anthony n-ar fi acum în pericol!

— Încetează, ordonă el. Ar fi trebuit să-l omor pe ticălos în loc să-l îndepărtez. Faptele bune, ca şi cele rele vin să te bîntuie.

— Cînd pleci? Am să mă urc clandestin la bord dacă nu mă iei!

Era o încăpăţînată gata să ridice orice mănuşă i-ar fi aruncat viaţa.

Capitolul 41

— Categoric, nu, spuse Roz scandalizată.

— Sînt îndeajuns de mare ca să iau singură o hotărîre. Plec în Ceylon.

— Este cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată. E îndeajuns de rău şi aşa că aţi fost văzuţi sărutîndu-vă pe scările de la Whitehall, acum mai vrei să traversezi jumătate din lume pentru el!

— Roz, Adam tocmai m-a cerut de soţie.

Bunica ei o privi din cap pînă în picioare, cîntări rochia mototolită şi dezordinea părului, buzele umflate.

— Domnul fie lăudat, pentru că e evident că vii direct din patul lui, oftă Roz.

În ciuda anilor pe care îi avea, îşi amintea cum e să fii tînăr şi îndrăgostit.

—Deci, căsătoria asta înseamnă luna de miere? întrebă Roz regăsindu-şi aplombul.

—Ei bine, nu, răspunse Tony roşind. Plănuim să ne căsătorim în Ceylon. Adam insistă să ceară permisul mamei, de vreme ce voi avea optsprezece ani abia la anul. Pentru că e tutorele meu, consideră că reputaţia mea e în mîinile lui.

Roz aproape se înecă din pricina cuvintelor Antoniei şi observă roşeaţa aprinzîndu-se şi mai tare pe obrajii nepoatei sale.

—Şi dacă rămîi cu un copil?

Antonia păli.

— Aha, complicaţia asta mică nu ţi-a trecut prin minte, nu-i aşa? Ei bine, s-a aranjat. Merg şi eu cu tine ca însoţitoare.

—Însoţitoare?

Visele lui Tony despre o dragoste de două luni la bordul vasului, se dizolvară ca zăpada vara.

— Bunico, dar nu vreau să te pun la o asemenea încercare.

— Acum sunt *bunico,* nu? Insinuezi cumva că sînt cam bătrînă pentru o asemenea aventură?

—Sigur că nu, spuse slab Tony.

—Un bărbat ca Savage nu se va abţine din proprie iniţiativă şi, din cîte văd eu, în tine nu se poate avea încredere. Cu el în perioada de împerechere şi cu tine în călduri, cineva trebuia s-o facă pe jandarmul.

Roz sună.

—Ah, iată-te domnule Burke. Arătaţi puţin obosit în ultima vreme. Ţi-ar surîde o mică excursie.

La Edenwood, Adam Savage discuta călătoria la Ceylon cu proprii lui servitori.

—Iau goeleta. E mai iute decît *Dragonul Roşu.* Dar vă las pe voi să alegeţi. Dacă vreţi să vă întoarceţi acasă, spuneţi.

John Bull fu ofensat.

— Acasă e acolo unde-ţi bate inima. Anglia e casa mea, Excelenţă.

—Kirinda?

Adam Savage îl preveni din ochi pe John Bull să nu se amestece. Floare de Lotus trebuia să vorbească pentru ea. Genele îi mîngîiară obrajii.

—Dacă John Bull rămîne, rămîn şi eu.

—Atunci ne-am înţeles, spuse Savage uşurat.

Edenwood îi era drag şi voia să-l ştie pe mîini bune.

Kirinda îl urmă cu paşi tăcuţi. El ştia că e în urma lui şi îşi dădu seama că vrea să îi vorbească numai lui. Păşi în seră. Mirosul de iasomie îi aduse aminte de Leopard's Leap.

—*Sahib*, am o întrebare.

—Orice, spuse el simplu.

Nu existau bariere de rasă sau de clasă între Savage şi servitorii lui băştinaşi. Ştiau totul despre trecutul lui pătat.

—Vă veţi căsători în Ceylon?

— Da, mă voi căsători cu Lady Lamb la cîteva zile după ce ajungem.

Faţa Kirindei se întunecă şi îşi făcu cruce.

— Iertaţi-mă, *sahib*, dar văduva nu vă va aduce fericire.

Adam înţelese şi se lumină:

—Nu mă căsătoresc cu Eve, mă întorc în Ceylon să-i spun asta. Am ales-o pe Antonia.

Faţa Lotusului Înflorit se desfăcu într-un zîmbet strălucitor.

— John Bull mi-a spus că aşa va fi. De ce nu greşeşte niciodată ticălosul ăsta?

— Are înţelepciunea de generaţii a unei civilizaţii milenare. Cînd ai de gînd să-l scoţi din nenorocirea lui şi să te căsătoreşti cu el?

Kirinda se întunecă. *Încă un ticălos care nu greşeşte niciodată.*

—Curînd, *sahib*, foarte curînd.

Adam Savage se lumină.

—Hai să umplem Edenwood de copii.

Cînd trăsura mare şi neagră se opri în faţa porţii de la Edenwood, Savage coborî să-i întîmpine pe cei trei ocupanţi. Cu o săptămînă înainte doi dintre ei vizita-

seră discret Half Moon Street; celălalt făcuse o vizită mai indiscretă.

Un munte de bagaje și de cufere fură iute descărcate și duse direct la bordul *Dragonului Zburător.*

Cabinele vasului fuseseră aranjate luxos pentru pasagerii lui. Tony și Adam învățară în curînd să-și vorbească din ochi pentru că nu reușeau niciodată să rămînă singuri indiferent de cîte eforturi făceau. După-amiaza tîrziu, Adam îi turnă lui Roz un coniac:

—O iau pe Antonia la o plimbare în jurul lacului.

Trebui să facă un efort să-și ascundă amuzamentul:

— Vom fi vizibili tot timpul prin ferestrele mari ale salonului.

Porniră încet, degetele lungi și subțiri odihnindu-se ușor pe brațul lui. Cînd fură destul de departe, ea gemu cu voce tare.

—Adam, îmi pare rău pentru toate astea.

Mîna lui o acoperi pe a ei cu căldură.

— Dragostea mea, mai curînd sînt încîntat că ești păzită. Așa trebuie să fie, știi?

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

—Domnul Burke m-a vizitat și m-a făcut să-i promit că nu voi răni sensibilitatea lui Lady Randolph.

—Roz nu se șochează așa ușor. A spus că trebuie să stea cineva de pază, tu fiind în perioada de împerechere și eu în călduri.

—Se potrivește în vederi cu mine, draga mea. Mi-a spus că nu vrea să te vadă cu un copil înainte să te duc la altar.

Ochii mari și verzi ai lui Tony se holbară la el.

— Are dreptate, știi? Și apoi, abstinența este bună pentru suflet spuse el pe un ton glumeț.

— Ha, mai spune-mi toate astea după o lună pe

mare, cînd ai să fii țeapăn ca un țăruș. Ai să crezi că te-a cuprins rigiditatea dinaintea morții.

— Dar tu, o tachina el. McSwine o să înceapă să-ți pară atrăgător.

Ea îl plesni.

— Ticălosule. N-am să mă ating de el dacă și tu vei face la fel.

Se controlară amîndoi. Se opriră din mers. Mîinile li se încleștară iar ochii le luciră de dorința reținută.

— Vrei să te sărut, murmură el intens.

Ea clătină din cap și spuse cu răsuflarea tăiată:

— Vreau să devenim unul.

— Ai încredere în mine că voi găsi un mod, îi promise el. Iubesc provocarea așa cum o iubești și tu.

Ea răsuflă adînc de cîteva ori pînă cînd se opri din tremurat.

Își reluară plimbarea.

Călătoreau de o lună și erau la jumătatea drumului. *Dragonul Zburător* făcea cinste numelui. Domnul Burke personal, avea grijă să nu lipsească nimic celor două doamne ținîndu-le departe de McSwine și de restul echipajului care nu i se părea demn de ochii lor.

Adam fusese să amenajeze un cort pe punte pentru doamne din a doua zi de călătorie. Tony se bronzase. Din pricina lungilor zile de inactivitate, trupul ei devenise frumos rotunjit. Adam nu-și mai dezlipea ochii de pe ea. Sînii erau mai plini, întregul ei trup avea o împlinire care-i făcea sîngele să clocotească în vene. Ochii îi erau grei și languroși promițîndu-i paradisul în următoarea întîlnire.

Reușiră să fure multe momente pentru sărutări și cuvinte de dragoste dar nu putuseră niciodată să petreacă ore întregi împreună, așa cum le-ar fi plăcut. Adam era adesea la cîrmă, de la miezul nopții pînă în

zori. Acestea erau orele pe care le petreceau împreună. Uneori aveau senzaţia că nu se mai face odată întuneric. După miezul nopţii, vocile lor erau din instinct blînde nemaiîndrăznind să tulbure tăcerea celor din jur.

Nu puteau face cu adevărat dragoste cu el cît era la cîrmă, dar era un timp care le aparţinea numai lor. O ţinea îmbrăţişată cu o mînă în timp ce cu cealaltă ţinea cîrma.

— Viaţa de huzur îţi prieşte, murmură el alunecînd o mînă sub bluza ei de bumbac pentru a mîngîia un sîn plin. Îmi place cum arăţi zilele astea, miroşi a soare şi ai gust de sare.

Cu picioarele goale nu mai era la fel de înaltă şi trebuia să se ridice pe vîrfuri ca să-şi împletească braţele pe după gîtul lui. În noaptea tropicală el purta doar nişte pantaloni lejeri. La rîndul ei, Antonia nu purta nimic pe sub fustă.

Tony începu să-şi frece trupul de al lui. Frecarea fierbinte a goliciunii lor era o tortură rafinată.

— Doamne, gemu el răguşit, devenind umed tot cînd ea îşi încolăci un picior peste una din coapse lui şi se frecă de el pînă începu să fie străbătută de fiori fierbinţi. Se mută între trupul lui şi cîrmă. Se lăsă în genunchi iar braţele ei se împletiră în jurul muşchilor lui tari ca fierul. Degetele ei alunecară pe lîngă penis. Gura ei înfometată adăposti capătul umflat al penisului, apoi buzele ei supseră de jur împrejur coroana pulsînd. Cu vîrful limbii găsi centrul virilităţii lui şi i-l mîngîie cu buzele.

Gemetele lui adînci de plăcere o înnebuneau.

— Tony, n-am să mă pot abţine, şopti Adam fierbinte.

— Promiţi? toarse ea.

Dragonul Roşu naviga de trei luni cînd ancorară în Madagascar. Cu toate acestea, lui Bernard Lamb îi trebuiră trei ore să ajungă la concluzia că Adam Savage era cel care dăduse ordin să fie răpit. La început crezuse că fusese îndepărtat pentru că îi era rival pentru favorurile sexuale ale Angelei Brown. Dar raţiunea îşi spuse cuvîntul. Pentru un bărbat cu averea şi puterea lui Adam Savage o tîrfuliţă de scenă nu însemna nimic.

Nu, această afacere îl includea pe vărul lui răsfăţat, Lordul Anthony Lamb. Savage trebuia să-şi fi dat seama în final de intenţia lui şi îl îndepărtase de Anglia.

Bernard se gîndi la momentul cînd îl văzuse ultima dată pe vărul său. Fusese noaptea ceţoasă cînd trecuse cu trăsura peste el în grădinile Wauxhall. Cu mîinile lui îl împinsese sub roţile trăsurii. Bernard fusese sigur că Tony nu va supravieţui, totuşi nici un cadavru nu fusese găsit, nici o moarte nu fusese notificată în ziare.

Acolo, în depozit, răzbunarea lui împotriva lui Savage începuse deja: descoperise cutiile cu modele pariziene. Una cîte una frumoasele rochii deveniră zdrenţe, apoi fură puse la loc în cutiile lor. Cînd descoperise talcul fin veneţian, îi făcuse o plăcere deosebită să-şi facă nevoile în ele.

Pînă cînd stricăciunile făcute vor fi descoperite, Bernard intenţiona să-şi continuie planurile de distrugere.

Capitolul 42

Dragonul Roșu își eliberă prizonierul după acostare, dar cînd Bernard Lamb își dădu seama că era pe o insulă în Madagascar, aproape își pierdu mințile. Toate planurile lui se concentrau spre Ceylon și nu-și putea găsi liniștea pînă cînd nu va ajunge acolo.

Lui Bernard Lamb îi trebui mai puțin de o oră să afle că în fiecare zi plecau din Ceylon vapoare spre Port of Colombo. Dar îi trebui timp pînă la căderea serii ca să adune banii necesari pentru călătorie. Marinarul pe care îl jefuise zăcea pe o alee cu gîtul tăiat.

Bernard Lamb învățase devreme cît de înșelătoare puteau fi aparențele. Cînd ajunse în Colombo, hainele lui scumpe împreună cu manierele elegante și un aer de perfectă încredere în sine îi va aduce tot ce dorea de la acești coloniști. Intră fără să ezite într-un mic birou ca să închirieze un ghid care să-l ducă la Leopard's Leap.

Funcționarul fu foarte impresionat de numele lui.

— Trebuie să fiți rudă cu regretatul Russel Lamb, care a administrat East India Company.

— Da, într-adevăr. Mi-a fost unchi. De fapt, mă aflu aici cu treburi de familie.

— Cînd Lordul Anthony a sosit, de curînd, a fost o regăsire emoționantă între mamă și fiu.

—Lordul Anthony? se îndoi Bernard.

Nu-şi dădea seama cum ajunsese vărul său în Ceylon înainte lui, dar era cum nu se putea mai bine! Acum avea ocazia să se răzbune pe Savage şi să scape lumea odată pentru totdeauna de preferatul Lord Lamb.

Bernard Lamb ura cu înverşunare totul aici la tropice; căldura, insectele, mîncarea, mirosurile, dar mai ales pe băştinaşi. Bărbaţii îi simţiră reţinerea în ceea ce îi privea.

Peste trei zile,cînd Casa Guvernatorului începu să se zărească, nu se ştia bine cine era mai uşurat, Bernard Lamb sau băştinaşii care-i fuseseră călăuze. Ştiu că soarta îi stătea în faţă: tot ce trebuia era să găsească momentul potrivit şi să-l folosească. Îi fusese prezis să meargă jumătate de lume ca să-şi înfrunte duşmanii şi să-şi întărească viitorul.

Un valet veni să-i ia calul. Un servitor făcu o plecăciune şi îi luă geanta de voiaj cea nouă. Un om de pază de la intrarea principală îi deschise uşa. Majordomul cu turban îl întrebă pe cine dorea să vadă.

—Sînt nepotul lui Lady Lamb.

Vorbele avură un efect magic. Fu întrodus într-un salon opulent. Două tinere băştinaşe intrară în cameră. Una îi oferi o băutură răcoritoare, cealaltă îi făcu vînt cu evantaiul. În momentul cînd îşi termină băutura, o uşă interioară se deschise pentru a lăsa să intre o femeie micuţă, blondă. Avea o eleganţă rece care o făcea să pară cea mai stăpînită femeie din cîte întîlnise el.

Din pricina luminii filtrate prin jaluzele, Eve nu putu distinge bine trăsăturile tînărului pînă cînd nu ajunse în faţa lui. Dintr-odată toată răceala îi dispăru.

— Trebuie să fii fiul lui Robert. Eşti imaginea fidelă a tatălui tău!

Bernard simţi un fior de putere. Pentru un moment scurt, emoţia ei fusese evidentă. Lady Lamb ţinuse la tatăl său. Profită imediat. Păşi spre ea, îi ridică mîna elegantă la buze şi spuse repede:

—Tatăl meu a fost îndrăgostit nebuneşte de dum-

neavoastră pînă cînd a murit. Acum știu și de ce.

— Lingușitorule! îl opri ea în glumă, dar Bernard știu că îi mînca în palmă.

Se simți îndeajuns de potent ca să reia legătura lui Robert cu această femeie,de unde rămăsese.

—Numele meu este Bernard.

Pentru Eve, anii se dădură înapoi; avea din nou șaisprezece ani. Îi strînse mîna ca și cînd s-ar fi știut dintotdeauna și îl duse în alt salon.

— E aproape vremea prînzului și știu cît mănîncă un bărbat.

Un băștinaș apăru imediat ca și cînd ar fi fost adus de puterea gîndului.

—Condu-l pe domnul în apartamentul cu păuni.

—Dacă mai doriți ceva, *sahib*, vă rog să sunați.

Bernard arătă cu degetul spre femeie:

—Pe ea, spuse el cu autoritate.

Bărbații se retraseră, iar fata rămase cu ochii plecați.

—Uite-te la mine, îi ordonă el.

Ea ridică ochii încetișor. Erau umezi de neliniște. Bernard își linse buzele. Ea îi împlinea un vis mai vechi. Era sclava care îi îndeplinea poruncile.

—Scoate-ți sariul.

Cu mîini încete, fata îl ascultă. Privirea lui alunecă peste corpul zvelt, observînd sînii mici, șoldurile înguste. Tocmai ieșise din pubertate. O chemă mișcînd un deget.

Expresia de groază de pe fața ei se mărea cu fiecare pas pe care-l făcea. Cînd fu exact în fața lui, el îi ridică părul negru și-l înfășură pe după mînă. Își dădu seama prea tîrziu că era prinsă în capcană. Frica din ochii ei se transformă în teroare cînd el își scoase arma. N-o atinse direct, ci se folosi de armă, ca și cînd aceasta îi ținea loc de mînă, ca să-i contureze cu ea obrajii și gîtul. Trupul ei începu să tremure necontrolat cînd el îi înconjură sînii mici cu țeava pistolului. Cînd îl trase în jos spre pîntece, ea se trase înapoi disperată,

dar el o aduse la loc trăgînd-o de păr. Deschise gura să ţipe, dar privirea pe care i-o aruncă, o făcu să încremenească de frică.

Pîntecele ei fu locul unde arma se odihni. Bernard făcu să alunece înăuntru ţeava pistolului. Ochii ei deveniră sticloşi. Apăsă pe trăgaci. Arma pocni. Îi trebui un minut nesfîrşit ca să-şi dea seama că arma nu era încărcată. Bernard începu să rîdă. Cînd îşi scoase mîna din părul ei, ea se prăbuşi sfîrşită în genunchi.

O privi cu ochi scînteietori şi scoase gloanţele din buzunar.

— Tîrfă mică, nu mi-aş murdări sexul cu tine, dar asta nu înseamnă că nu mă pot distra.

Eve dădu indicaţii ca prînzul să nu fie servit pînă nu va coborî musafirul. Anthony ajunse în salon la vremea prînzului şi rămase mîzgălind în jurnalul pe care îl începuse. Recoltele plantaţiei îl fascinau pînă într-atît încît începuse un studiu serios asupra lor. Trecu aproape o oră pînă cînd îşi dădu seama că nu se servea nimic. Se ridică de la masă şi porni să-şi caute mama.

— Iată-te, Anthony. Am o surpriză minunată pentru tine.

Chiar în acel moment, oaspetele cobora scările, auzi vocea lui Eve şi intră în salon.

—Vărul tău Bernard tocmai a sosit din Anglia. Bernard, acesta este fiul meu, Anthony.

Ochii lui Bernard zîmbiră la figura familiară din faţa lui. Totul îi era cunoscut la tînărul acesta înalt, de la buclele negre şi pînă la ochii mari verzi. Şi totuşi Bernard ştiu că nu-l mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Anthony îi întinse mîna.

— Ce plăcere neaşteptată. Ce ironie să ne întîlnim

la jumătatea drumului în jurul lumii.

— Trebuie să fie destinul la mijloc, replică blînd Bernard.

Era fascinat. Chiar și modul de a vorbi era același, și, totuși, nu.

— Iartă-mă că te privesc așa. Mai ai cumva un frate?

— O soră, răspunse Anthony, o soră geamănă. Oamenii susțin că nu ne pot deosebi.

Era o glumă, desigur.

Bernard rîse și el cu mama și cu fiul, dar mintea îi lucra iute. Era posibil ca Lordul Lamb pe care el îl credea cu nouă vieți să fie o cățea care se dăduse drept fratele ei geamăn? Era o posibilitate. Femeile erau îndeajuns de șirete. Mai adăugă un nume pe lista ce creștea mereu, a dușmanilor pe care i-ar fi plăcut să-i elimine.

— Ce te aduce în Ceylon? întrebă Anthony pe un ton plăcut.

— Mă gîndesc să investesc într-o plantație. Un prieten de-al meu, Adam Savage are un loc numit Leopard's Leap, de vînzare.

—O, doamne, mi-ar place să am cu ce-l cumpăra.

Expresia de pe chipul Evei nu se schimbă, dar mintea ei lucra rapid. Deci, Savage vindea, totuși. Hotărîse că locul lui era în Londra. Întrebarea era dacă se va întoarce la ea. De fapt, cu cît stătea mai mult departe, cu atît devenea ea mai bogată. În lunile cît fusese plecat, ea se folosise regulat de vasul lui pentru a vinde încărcături de mare profit în Canton.

Anthony și Bernard făceau planuri să meargă călare pînă la Leopard's Leap.

Capitolul 43

Trecuse numai o săptămînă de cînd *Dragonul Roşu* acostase în Colombo şi *Dragonul Zburător* ajunse şi el în port. Dacă Bernard Lamb mai era acolo, Savage spera să-i ia prin surprindere. Dacă nu era, n-avea de ce să se alarmeze.

Cînd Savage îşi ancoră goeleta, fu mulţumit să vadă că *Dragonul Roşu* făcuse această călătorie în trei luni. Cu toate acestea, era mai puţin mulţumit cînd află că prizonierul pe care-l adusese, nenorocise toată încărcătura din cala unde fusese ţinut. Savage înjură, dorindu-i un accident fatal în timpul lungului voiaj. Se hotărî să nu-i spună Antoniei despre stricăciuni; se bucurase atît de mult cînd le alesese. Spuse echipajului să stea cu ochii în patru în Colombo întrucît nu s-ar fi mirat ca Bernard să se întoarcă.

Antonia se bucura de tot ca de o aventură, şi privind la nepoata sa, Roz trebui să recunoască ce bine arăta. Călătoria lungă, lenevoasă pe mare o făcuse înfloritoare sau poate se datora faptului că era îndrăgostită. Oricine se uita la Adam şi la Antonia, vedea cît sînt de îndrăgostiţi. Ea făcuse tot posibilul să-i ţină deoparte, dar, ca o consecinţă, se devorau cu neruşinare din ochi. Cu cît se căsătoreau mai repede,

și făceau copii, cu atît era mai bine pentru toată lumea.

Lenea Antoniei dispăru de îndată ce ajunseră în Ceylon. Totul acolo era altfel decît în Anglia, oamenii, copacii, florile, insectele, aerul cald și parfumat. Se bucura dinainte la gîndul că își va vedea mama pentru prima dată după zece ani, și abia aștepta să-și reîntîlnească fratele. Dar tulburarea ei venea mai ales din faptul că în curînd, foarte curînd, ea și Adam vor fi soț și soție.

Abia aștepta să vadă Leopard's Leap, pentru că știa ce mult înseamnă acesta pentru Adam. Adam Savage mergea călare în fruntea micii procesiuni de căruțe. Timp de două zile, Antonia îi văzu spatele lat, dar era destul pentru a o face cea mai fericită femeie din lume. L-ar fi urmat pînă la capătul lumii.

Adam călărea în trap susținut, atent la orice pericol care ar amenința mica lui procesiune. Situația devenea mai periculoasă de la apusul soarelui.

Nu aștepta cu plăcere confruntarea cu Eve. Ar fi vrut să aibă ocazia să o vadă înainte ca ceilalți să ajungă, ca să lămurească lucrurile, dar asta era imposibil. Tot ce putea face era să-și lase încărcătura la casa Guvernatorului, apoi să se retragă la Leopard's Leap, așa încît ei să se poată bucura în familie. Trebuia să-i dea Evei de știre cît mai discret cu putință că voia să o vadă singură.

În cele din urmă, Savage se hotărî că politicos ar fi să-i trimită un mesager. Evelinei care să o înștiințeze că fiica și mama ei veneau să o viziteze. Ba nu, trebuia să i-o spună în față, să ia toată vina asupra lui și să îndulcească într-un fel refuzul. Trebuia să aleagă cuvintele care să nu-i rănească mîndria. Savage nu suferea pentru ce avea să facă. Nu se iubiseră niciodată; asta era sigur.

Adam alese locul de odihnă și de adăpare a animalelor pentru frumusețea lui.

— E ca în Paradis. Oh, aş vrea să fim singuri, să facem o baie. Apa atrage lucrurile frumoase, dar şi pe cele periculoase. Mai ales la apus, cînd animalele sălbatice vin să-şi potolească setea. Niciodată să nu te apropii de apă singură, iubito.

El îşi scoase cămaşa şi se afundă în apa rece, apoi o puse la loc.

— Ah, ce bine e. Cum de suporţi căldura, dragostea mea?

— Nu mă deranjează. M-am învăţat de la tine. Port numai lucruri din bumbac cînd călătoresc şi îmi prind părul la spate cum faci şi tu. Nu m-am simţit niciodată mai bine, nici cînd m-am îmbrăcat cu lucrurile lui Anthony. Privi în urmă spre Roz şi spre domnul Burke, apoi îşi scoase bluza de bumbac. Cînd se aplecă înainte ca să se ude cu apă rece, sînii ei frumoşi şi plini aproape îi ieşiră din cămăşuţa de bumbac de dedesubt. Adam trebui să-şi adune toată stăpînirea de sine ca să nu o ia în braţe. Nu mai făcuseră demult dragoste. Cînd îşi puse cămaşa udă înapoi, dorinţa lui deveni şi mai puternică. Se lipise de ea, subliniindu-i fiecare rotunjime a trupului. Privirea lui deveni atît de intensă încît ea ştiu cît era de excitat. Se legănă spre el.

— Ochii tăi sînt albaştri ca golful Biscaya, şopti ea senzual.

— Încetează. Poartă-te cum trebuie. O tînără mireasă trebuie să fie castă.

— Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta în Irlanda, cînd m-ai avut prima dată, îl tachină ea.

El întinse mîna şi o mîngîie uşor pe obraz. Se simţi dintr-odată atît de ocrotitor.

— O să-mi trebuiască mai mult de un an să te fac să nu mai fii inocentă, iubita mea.

Lady Lamb citi de două ori biletul, înainte de a-și permite un mic fior de triumf. Deci Savage se întorcea la ea, totuși. Dacă obținuse un titlu sau nu, semnătura de pe bilet nu era un indiciu. Ea oftă, știind că dacă-l alegea pe Savage nu va putea niciodată să-l controleze, dar, pur și simplu, nu-i putea rezista.

Lucrul care o uimea era că se încărcase cu o bătrînă și o fată în drumul lui acolo. Probabil că o inspirație proastă îl făcuse să creadă că i-ar place să-și aibă familia prezentă la nuntă.

Bernard Lamb călărise pe fiecare porțiune din Leopard's Leap săptămîna aceea. Aflase exact locul topitoriei care deținea o avere în cauciuc și cunoștea timpul de lucru al muncitorilor.

Viitorul lui Anthony Lamb atîrna de un fir. Pe cînd călărea în fața vărului său, arătîndu-i recolta în diverse stadii de coacere, fusese o țintă ademenitoare pentru pistolul lui Bernard. Dar acesta reuși să se abțină din pricina locului. Nu voia să fie găsit cadavrul la Leopard's Leap. Voia ca vărul său, Anthony să zacă mort pe pămîntul junglei unde orice dovadă dispărea odată cu căderea nopții.

— Ei bine, cred că am fost prin toată plantația. Ce zici să explorăm jungla după-amiază? sugeră Bernard.

— Întotdeauna l-am avut pe Tamil cu mine, dar cred că vom fi în siguranţă, dacă sîntem amîndoi, răspunse Anthony. Am urmărit odată o potecă unde tufişurile erau atît de dese încît opreau lumina soarelui să pătrundă.

— Crezi că mai găsim locul acela? întrebă brusc interesat Bernard.

Eve îşi întîmpină familia cu multă bucurie. Oricine ar fi fost martor la întîlnirea emoţionantă, cu greu s-ar fi reţinut să nu plîngă. Domnul Burke era un astfel de observator, dar strălucirea din ochii lui nu era din pricina lacrimilor ci din pricina cinismului. Hainele, manierele şi purtarea Evei erau impecabile. Totuşi domnul Burke se întrebă oare cîte ore petrecuse ea în fata oglinzii? Cîte servitoare fuseseră pedepsite pentru nepricepere în timp ce-i aranjau părul?

Părea imaginea perfectă a unei afecţiuni filiale, dar domnul Burke ştia cît de înşelătoare erau aparețele şi urechea percepea cu uşurinţă adevăratele sentimente.

Roz se hotărîse să păşească cu dreptul. Poate că în trecut, tensiunea dintre mamă şi fiică fusese din vina ei. Eve îi întinse obrazul şi Roz i-l sărută cu tandreţe.

— Draga mea, îmi pare aşa de rău de Russel, dar văd că tăria ta de caracter te-a ajutat. Arăţi minunat.

— Simt o oarecare dezaprobare că am părăsit hainele de doliu, spuse dulce Eve. Chiar mi-a lipsit grija ta de mamă.

Eve se întoarse spre fiica ei. Antonia înaintă s-o îmbrăţişeze.

– Mamă, eşti la fel de frumoasă cum îmi aminteam. Sînt aşa bucuroasă să mă aflu aici.

Creatura impecabil îmbrăcată în şifon albastru era evident că voia să evite orice contact fizic. O opri cu o mînă mică şi bine îngrijită, ca şi cum s-ar fi apărat de o invazie.

— Antonia, dragă, ești atît de înaltă. Cred că ești la fel de înaltă ca și fratele tău. Privirea îi alunecă peste aspectul prăfuit și murdar al fiicei sale.

— Trebuie să te speli și să te schimbi.

Bucuria Antoniei începea să se topească. Mama ei o făcea să se simtă de șase ani, inferioară în toate. Și, cu toate acestea, nu încăpea îndoială că Eve era o mare frumusețe și Antonia își dori din tot sufletul să nu fi fost așa o dezamăgire pentru mama sa.

Pînă aici Adam Savage fusese doar un spectator, dar ceea ce vedea îi arătă din ce scăpase. Evelin Lamb nu era o persoană plăcută, era rece ca o reptilă.

În sfîrșit, Eve fu liberă să-și întoarcă atenția spre obiectul dorintei ei. Buzele i se destinseră într-un zîmbet larg, puse o mînă posesivă pe brațul lui și privi în sus la el:

— Adam, dragule.

Privirea albastră a lui Savage era mai rece ca de obicei.

— Lady Lamb, spuse el formal, luîndu-i mîna și îndepărtîndu-i-o de pe braț.

În acel moment, Eve știu, fără greș că Savage n-o voia. Ce amuzant! Cu atît mai răul îl fermecase cîndva și intenționa să-l țină.

Savage se aplecă în fața doamnelor:

— Vă ofer tuturor ospitalitatea de la Leopard's Leap.

Privirea i se întoarse spre Eve.

— Nu vreau să vă mai plictisesc astăzi, dar poate-mi acordați o întrevedere particulară mîine?

Eve aprobă din cap și îi întoarse spatele, concediindu-l. Antonia roși, știind că Adam o va informa pe mama ei de căsătoria lor. Eve văzu roșeața, văzu și privirea strălucitoare din ochii fiicei sale și simți mușcătura puternică a geloziei, așa cum nu i se mai întîmplase cu nici o altă femeie.

—Unde e Anthony? întrebă Tony nerăbdătoare.

Eve dădu iritată din mînă:

— Unde e în fiecare zi la Leopard's Leap. Cred că adoră locul acela!

Roz se gîndi că acest cuvînt adoraţie care tocmai scăpase de pe buzele Evei era cît se poate de potrivit. Era clar cu lumina zilei că fiica ei îl dorea cu ardoare pe bogatul nabab. Acum înţelese ea de ce Adam Savage insistase să se întoarcă la Ceylon. Codul său personal îi dicta că trebuie să lămurească lucrurile cu Eve înainte să se căsătorească cu Antonia. Lui Roz nu-i plăcea deloc toată treaba asta. Cineva va suferi, poate tare de tot, poate pentru totdeauna. Slavă Domnului că se hotărîse să-şi însoţească nepoata. Micuţa băştinaşă care o ajutase pe Antonia aşteptă într-un colţ pînă cînd aceasta se spălă. Tony era obişnuită să facă baie singură, dar copilul acesta era atît de discret, încît Antonia se simţi bine cu ea.

Pe sub apa fierbinte, parfumată, Tony îşi mîngîie pîntecele. Nu mai era mătăsos, ci uşor bombat. Zîmbi pentru sine. Adam nu i-ar fi dat voie niciodată să facă o călătoria aşa lungă dacă ar fi ştiut de copil. Gîndurile îi zburară la mama ei. Copilul va face din mama ei o bunică. Antonia îşi înăbuşi un ţipăt. Mama ei va considera asta o soartă mai rea decît moartea. O văzuse pe Eve punînd o mînă posesivă pe braţul lui Adam. De cînd era copil, Antonia observase că Eve îi atingea pe toţi prietenii tatălui ei cu o invitaţie ademenitoare. Acum, că era la rîndul ei femeie, îşi dădu seama că acesta era modul mamei sale de a-şi dovedi atractivitatea.

Antonia ieşi din baie şi tocmai începuse să-şi perie şuviţele negre cînd mama ei intră uşor în cameră. Ridică o rugăciune scurtă de mulţumire că n-o surprinsese goală.

— Antonia, mai avem un oaspete aici. Va trebui să porți ceva mai ceremonios la cină.

Tony își mușcă buzele. Mama ei avea un talent deosebit de a o face să se simtă stîngace și prost crescută.

— Mă schimb într-un moment. Sper că Anthony se va întoarce la cină.

— El și Bernard se întorc mereu la apusul soarelui.

— Bernard? repetă Antonia numele, urîndu-i pînă și sunetul

— Da, vărul tău Bernard Lamb stă cu noi. E un tînăr foarte atrăgător.

— Sfîntă Fecioară! strigă Tony. Are de gînd să-l omoare pe Tony.

— Nu fi absurdă!

— E adevărat, mamă. Trebuie să-l previn pe Adam.

— Antonia, îți interzic să te duci într-o goană la Leopard's Leap și nu-i mai spune Adam! Domnul Savage și cu mine ne vom căsători. Va deveni în curînd tatăl tău!

Capitolul 44

Antonia simţi că leşină. Întinse o mînă să se sprijine. Fata din umbră îi puse cizmele în mîna întinsă.

—Cel rău are armă, *memsahib*, îi şopti ea.

Antonia clipi o dată sau de două ori ca să alunge ameţeala şi greaţa care ameninţau s-o covîrşească. Ar fi vrut să nege strigînd. Mama ei şi Savage!!! Pur şi simplu nu putea suporta asta! Orice altă femeie ar fi rănit-o grozav, dar Eve? În acel moment, Antonia simţi că rana îi putea fi fatală. Se simţea ca şi cînd mama sa i-ar fi smuls inima din piept.

Apoi îşi dădu seama că şi mama ei era o victimă. Savage o sedusese şi făcuse dragostea cu ea, ştiind că mama ei îl va aştepta în Ceylon să se întoarcă la ea şi să se căsătorească .

Antonia îşi reveni din decepţia amară. Duplicitatea lui trădătoare îi făcu scîrbă. Cum putuse fi aşa de crud, atît de ticălos, încît să seducă şi mama şi fiica? Era demn de dispreţ.

— Russel Lamb este singurul tată pe care-l voi avea vreodată.

Îşi trase cizmele. Trebuie să-l găsesc pe Anthony. Bernard Lamb este un ucigaş cu sînge rece, în ciuda faptului că îl găseşti atît de atrăgător. Mă tem că

judeci lamentabil caracterul bărbaţilor.

Eve se dădu înapoi din faţa privirii pline de dispreţ. Chiar şi cînd era doar un copil, fiica ei fusese incorigibilă. Ceylon nu era Anglia, dar fata asta încăpăţînată trebuia să afle singură!

Tony găsi grajdurile şi sperie un băştinaş în uniformă luîndu-i calul înşeuat. Ştia că Leopard's Leap este plantaţia vecină dar îşi aminti că era foarte întinsă. Deşi sarcina de a-l găsi pe Tony era dificilă, refuză să o creadă imposibilă. Gemenii erau legaţi printr-un fir invizibil care îi unea spiritual.

Îl blestemă de mii de ori pe Savage. Datorită planului său minunat, Bernard Lamb îşi urmărea încă o dată prada. Îşi mînă calul în galop printre copacii cu înfăţişări ciudate şi strigă într-una numele fratelui ei geamăn.

Anthony îşi conducea calul pe jos ca să poată privi mai bine la copacii aplecaţi în junglă. Unii erau de un portocaliu aprins cu pete negre, alţii erau de un roşu închis în vîrf şi mov la poale. Chiar şi formele erau nemaivăzute.

Anthony privi în sus la Bernard, care nu-şi bătuse capul să descalece. Îşi dădu seama că-şi plictisea de moarte vărul.

— Cred că-i mai bine să ne întoarcem. După cît e de întuneric aici, pot spune că apune soarele. Jungla se animă după căderea întunericului. Nu e un loc prea plăcut.

Bernard zîmbi:

— Nu, nu e deloc, fu el de acord, ţintindu-şi pistolul spre tovarăşul său.

Anthony crezu că Bernard ţinteşte spre vreun animal de junglă care-l ameninţa pînă cînd simţi durerea explodîndu-i în piept. Se simţi trîntit la pămînt, apoi

totul se întunecă. Calul lui Anthony o luă la fugă cînd arma se descărca. Privind la trupul prăbuşit al vărului său, Bernard se simţi puternic. Văzu cum pata roşie se răspîndeşte pe cămaşa albă şi ia forma unui trandafir.

Era ora cînd băştinaşii de la Leopard's Leap încetau lucrul. Pe cînd se întorceau în şir din colţurile îndepărtate ale plantaţiei se uitară cu o groază suspicioasă la apariţia călărind sălbatic, ca o zeiţă. Adam Savage auzi zgomotul de pe verandă unde stătea de vorbă cu Denville. Sări imediat în picioare, apoi o luă la fugă spre vocile care se auzeau.

Antonia, aplecată pe gîtul armăsarului negru galopă spre el într-un ritm furios. Fusta îi era ridicată, dezvelindu-i picioarele frumoase, cu genunchii apăsînd burta calului. Cînd fu la numai cîţiva metri de el, văzu că n-avea de gînd să oprească, ci să treacă peste el. Cu o mînă puternică prinse hăţurile, oprind brusc animalul. Ochii lui reci trecură prin ea.

—Încerci să te sinucizi sau vrei să mă omori?

—Nu prea îmi pasă! aruncă ea cuvintele spre el, dorindu-şi să fi fost săgeţi otrăvite.

El ştiu în aceeaşi clipă că Eve dăduse la iveală ceea ce el sperase să ascundă.

—Tony, avem de vorbit!

Cuvintele lui dinainte îi veniră în minte. O prevenise: *nu-mi da aura unui sfînt*! Ar fi vrut să rîdă, dar lacrimile o orbeau:

— Lasă-mă să plec, diavol negru la suflet. Dacă aş avea o armă, te-aş ucide!

Se auzi o împuşcătură de undeva din junglă. Tony îşi duse mîna la inimă.

—E Anthony... E acolo cu Bernard Lamb!

Îşi înfipse pintenii în burta calului şi porni în galop într-o izbucnire de energie.

— Stai! tună Savage, dar Tony era surdă la orice în afară de împuşcătura pe care o auzise.

În tăcere, Bernard Lamb îşi întoarse calul să iasă din junglă. Puterea pulsa în el, impulsionîndu-l pentru următorul pas al răzbunării. Mai avea nevoie de un singur element ca să ajungă la extaz. Pe lîngă sînge, voia foc!

Îşi grăbi calul la galop, conducîndu-l prin păşunile de la Leopard's Leap unde se întindeau tufişurile de ceai, nepreţuite, parfumate.

Antonia, condusă de instinct, galopă în direcţia împuşcăturii. Poate că doar îşi imaginase. Speră din suflet să fie aşa, dar o voce interioară îi spunea că glonţul lui Bernard îşi găsise ţinta. Trăise pentru amîndoi atît de mult timp, încît simţea rana în piept. Încă erau legaţi printr-un fir nevăzut. Dacă se rupea, însemna că el a murit. Speranţa ardea în ea, nu îndrăznea s-o lase să se micşoreze.

Antonia văzu un cal fără călăreţ ieşind din junglă şi ştiu, din instinct, că era al fratelui ei. Deşi soarele apunea repede şi umbrele verzi ale junglei se întunecau, ea nu ezită.

Cînd Tony plecă în galop de lîngă el, Adam Savage ştiu că nu avea timp să-şi ia un cal. Porni pe lîngă copaci cu un pas egal, hotărît, care să-i păstreze energia. Toate simţurile îi erau la pîndă. Ochii nu pierdeau nimic, urechile îi erau ciulite la orice zgomot, nasul adulmeca orice miros.

N-o putea ajunge înainte să se afunde în junglă, dar rochia ei albă cu roşu flutura înaintea lui ca un

steag, marcînd drumul pe care îl urma.

Totul în jurul ei foşnea uşor. Un ţipăt i se adună în gît. Panica o cuprinse, spunîndu-i să se întoarcă şi să fugă. Apoi dintr-odată văzu roşu.

Alunecă jos de pe cal, neîndrăznind nici măcar să-i şoptească numele. Căzu în genunchi lîngă el, cu inima strînsă de frică. Armăsarul negru, simţind pericolul pe care Tony nu-l vedea, îşi rotea ochii, mişca din urechi şi o luă la fugă pe drumul pe care venise.

Deşi ochii îi erau scăldaţi în lacrimi, ea văzu pata roşie de pe pieptul lui. Nici nu-şi dădea seama dacă respiră.

—Sînt aici. Totul va fi bine acum.

Savage nu încetini pasul cînd ajunse în desişul junglei. Un oftat de uşurare îi scăpă cînd văzu calul Antoniei venind spre el, apoi un blestem cînd văzu că şaua era goală. Prinse animalul înspăimîntat de hăţurile atîrnînde şi îl calmă cu o mînă fermă, liniştitoare. Lui Savage inima îi bubuia în urechi. Îşi dădea seama perfect ce simţise calul.

O pereche de ochi verzi urmăreau scena cu infinită răbdare. Leopardul pîndind nemişcat, putea simţi mirosul de sînge al pradei sale. Cînd fata veni direct spre el, cele două sute de kilograme se arcuiră pe picioarele din faţă. Îşi scoase ghearele din teacă şi sări. Antonia ţipă şi se rostogli din faţa bestiei care căzu de sus peste trupul fratelui ei. O privea sălbatic în timp ce lingea sîngele de pe pieptul băiatului, mîrîind adînc, ameninţător.

Antonia apucă o creangă şi îl izbi cu toată puterea. Animalul se reorientă imediat. O răsturnă pe spate într-o secundă, cu dinţii dezgoliţi gata să sfîşie prada.

Pentru o singură secundă frica îl paraliză pe Savage. Îşi căută arma, dar nu putea trage la întîmplare. Cînd sări de pe cal, ţinea strîns cuţitul în palmă. Se ros-

togoli cu leopardul în brațe, amîndoi mîrîind.

Savage își ținu capul strîns între umeri ca să-și apere vena jugulară de ghearele fiarei. În ciuda puterii lui, leopardul îl trînti în curînd pe spate. Știa că așa va fi. Își împlîntă cuțitul în burta acestuia și tăie adînc în sus, spre inimă.

Cînd se ridică în picioare, era plin de sînge. Frica de mai devreme, reveni. Antonia zăcea suspinînd. Și ea era acoperită de sînge, dar știa că era sîngele ei, nu al leopardului. Va trebui s-o ducă la bungalow.

Ridică mai întîi trupul lui Anthony, îl puse de-a curmezișul șeii, apoi îndrumă calul în direcția bună. O luă și pe Antonia în brațele puternice, șoptindu-i încet s-o încurajeze. Cînd ieși din desișul junglei văzu o lumină roșiatică ridicîndu-se spre cer. Știu imediat ce era, unde era și cine făcuse răul.

Era un zgomot mare; vestea incendiului se răspîndi. Muncitorii de pe plantație se adunaseră să primească instrucțiuni. Cînd Savage apăru, un strigăt se ridică în aer și fu imediat înconjurat de servitorii lui, gata să-și dea viața pentru el.

— Ceaiul, Sahib, ceaiul! spuse mai marele peste muncitori.

— Știu. Du-te, vezi ce poți face, dar nu pune viețile muncitorilor în pericol, strigă el. Ține minte, focul se întinde la deal!

Denville veni alergînd, cu o duzină de gărzi înarmate după el. Unul dintre ei aducea calul care căra trupul inert al lui Anthony.

— Lasă-mă să te ajut! strigă Demville, ridicînd o torță aprinsă ca să dea la iveală un Savage plin de sînge.

— Bernard Lamb a făcut asta. Știu ce e în mintea lui. Duceți gărzile la topitorie. Și la arborii de cauciuc. Acolo va lovi din nou!

Făcu un semn din cap celui ce aducea calul:

— Du-l în bungalow!

Servitorii lui Savage, antrenaţi de John Bull, erau competenţi şi eficienţi. În spatele bungalow-ului se găsea o infirmerie special amenajată pentru accidentele muncitorilor, care se întîmplau cu regularitate. Cei doi tineri care lucrau aici erau antrenaţi să facă faţă la orice. Savage îl lăsă pe Anthony în mîinile lor cu un singur avertisment:

— Ţineţi-l în viaţă.

Era un ordin pe care nu îndrăzniră să-l nesocotească.

O duse pe Antonia în camera lui. Două servitoare aşteptau tăcute ordinele Leopardului.

— Apă fierbinte, bandaje, ceru el, nefăcînd risipă de cuvinte.

Îşi descheie cămaşa plină de sînge şi o aruncă la podea. Apoi se folosi de cuţit ca să taie ceea ce fusese cîndva rochia ei albă.

Pielea mătăsoasă a Antoniei era sfîşiată de sub sîni şi pînă la coapse. Rănile nu erau adînci, dar infecţia era sigură. Ochii lui albaştri, ca de gheaţă, priviră, nevenindu-le să creadă, spre pîntecele ei rotunjit, apoi privirea lui se întoarse acuzatoare spre ochii ei. Ea îşi feri imediat ochii verzi şi îşi întoarse faţa spre perete.

O femeie aduse apa şi bandajele, cealaltă un unguent din plante de junglă şi oferiră în tăcere un suc extras din maci. Savage ezită cîteva lungi momente. În cele din urmă nu putu suporta ca ea să sufere inutil.

— Bea! ordinul era atît de puternic, încît nu îndrăznise să se opună.

Mîinile puternice, aspre erau capabile de o tandreţe infinită. Spălă rănile, dorindu-şi ca ochii ei să se închidă înainte să toarne dezinfectantul.

— Anthony? şopti ea fără speranţă.

—Nu, spuse el hotărît.

Pleoapele ei se închiseră cu uşurare, dar lacrimile încă se mai prelingeau pe obraji.

El întinse mîna după sticla cu dezinfectant.

—Tony, o să te doară groaznic.

Ea ridică genele să se uite la el. Ochii ei îi spuseră clar că n-o putea răni mai rău decît o făcuse deja. Nici măcar nu ţipă cînd el turnă dezinfectant pe pielea sfîşiată, dar o văzu muşcîndu-şi buzele pînă la sînge cînd o unse şi apoi o bandajă.

Cînd, după un somn binecuvîntat, se trezi, strigă după paznicul de pe verandă.

— Vreau să te duci la casa Guvernatorului cu un bilet.

Savage mîzgăli iute cuvintele, scurt şi la obiect: *Amîndoi gemenii răniţi. Vino imediat. Adu şi capelanul.*

Savage privi curios figura din faţa lui. Asemănarea cu Antonia era izbitoare, şi, totuşi, bărbia tînărului bărbat avea ţepi mici. Echipa de infirmieri îl dezbrăcase pînă în talie şi îi curăţase cu grijă rana. Zăcea pe pînza albă, palid.

—E împuşcat, *Sahib*.

—Ştiu asta, Adjit. Aţi scos glontele?

—N-am îndrăznit, *Sahib*. Ne-ai cerut să-l ţinem în viaţă. Sîngerezi. Trebuie să-ţi bandajăm şi ţie rănile.

—Numai nişte zgîrieturi, insistă el.

Savage ridică compresa ca să inspecteze rana. Se îndoia că glontele atinsese plămînul sau inima; dacă ar fi fost aşa, transportul de-a curmezişul şeii l-ar fi terminat.Căută glontele cu degetul. Era înfipt în muşchii pectorali, ceea ce ar fi putut salva oasele.

Adam se hotărî să nu folosească cuţitul, ci degetul. Sîngele ţîşni roşu şi proaspăt. Îl acoperi cu o compresă curată şi apăsă rana. Dintr-odată se găsi privind în ochii mari, verzi, mărginiţi de gene negre.

— Încerci să mă ucizi sau să mă vindeci, gîfîi Anthony cu umor.

— Ai tot atîtea vieţi ca şi sora ta, după cum văd, spuse Savage uşurat.

Anthony strînse ochii de durere, apoi îi deschise din nou după cîteva minute:

—O cunoşti pe sora mea?

Privirea îi era şmecheră.

—Da. Sînt Adam Savage.

— Tutorele meu? întrebă el, nevenindu-i să creadă şi gemu încă o dată de durere.

Savage dădu din cap.

—În curînd, cumnatul tău.

Anthony rîse, apoi făcu o grimasă.

—Isuse, ce doare!

—Tocmai ţi-am scos un glonte.

—Ticălosul acela chiar m-a împuşcat!

Îşi aminti brusc totul.

—Aşa îi spun şi eu, Bernard Ticălosul. Cred că sîngele nu mai curge chiar aşa, deci te pot bandaja, dar vreau să stai liniştit. Dacă nu, o luăm de la capăt. Şi nu mai am timp să fac pe sora medicală. Vărul tău mi-a dat foc la fabrica de ceai.

Anthony fu îngrozit.

—Am să-l omor pe ticălosul ăsta!

—Stai liniştit. Eu dau ordine aici.

Se întoarse spre Akbar:

— Pregăteşte nişte bandaje pentru arsuri. Îţi vor veni nişte cazuri în cîteva minute.

Se auziră voci. Anthony spuse:

— Cred că am halucinații. Tocmai l-am auzit pe domnul Burke.

Savage dădu din cap:

— E și Roz aici. Vei fi pe mîini bune.

Se întîlni cu ei în salonul spațios. Toți aveau fețele îngrijorate. El îi liniști imediat:

— Își vor reveni amîndoi. Antonia a fost sfîșiată de un leopard. Le-am bandajat rănile și le-am dat ceva de dormit. Anthony a fost împușcat, dar e treaz și cît se poate de lucid. E în infirmeria din spate.

Savage se întoarse spre preot.

— Am trimis după dumneata ca să oficiezi o căsătorie. Dar trebuie să mai aștepte puțin: Leopard's Leap e în flăcări.

Bernard Lamb delira aproape de bucurie stînd în umbra copacilor și urmărind jocul scînteietor din fața lui. Flăcările se jucau glumeț cu cîte un tufiș de ceai, apoi, brusc, cînd credea că nu vor mai lua foc, reizbucneau frenetice. Băștinașii erau ocupați să țipe și să fugă încolo și-ncoace într-o încercare zadarnică de a salva prețioasele tufe de ceai. Cînd se tîrî din nou sub copaci, calul i se dezlegase. Privi neîncrezător văzînd topitoria înconjurată de gărzi. Ticălosul acela de Savage era aproape la fel de deștept ca și el, anticipînd unde va lovi. Se așeză pe burtă, urmărind gărzile, nemișcat. Aștepta o ocazie care știa că va veni. Se simțea atotputernic. Eliminase obstacolul care stătea între el și Lamb Hall. Acum va distruge lucrul care știa că îi era cel mai drag dușmanului său: Leopard's Leap. Odată ce cauciucul lua foc, își va termina treaba incendiind spațiosului bungalow.

Dacă avea noroc, şi de asta era sigur, va fi nevoie să dea foc unui singur copac. Îşi căută chibriturile lungi. În momentul în care aprinse unul, un băştinaş îi văzu flacăra şi dădu alarma strigînd.

Bernard îşi căută arma, dar nu o mai găsi. Îi alunecase cînd se tîrîse pe sub copaci. Nu intră în panică. Mintea îi era lucidă, simţurile la pîndă, ca niciodată. Trecu şanţul înapoi şi fugi în zig-zag. Proştii aceia nepricepuţi nu-l vor prinde.

Fugind, simţi cum îi alunecă piciorul între doi copaci căzuţi. Auzi scrîşnetul osului de la gleznă, dar înainte să poată striga de durere, se lovi cu capul de ceva care-l lăsă fără cunoştinţă.

Capitolul 45

Savage fugi spre tufișurile de ceai care se aflau cam la o milă de bungalow. La fabrica de ceai văzu că primele trei etaje erau distruse. Se formase un șir de muncitori cu găleți, de la lac spre fabrică. Trebui să strige pentru a se face auzit. Tufișurile de jos erau distruse și înnegrite. Focul se extindea. Savage înjură. Porni în susul colinelor, ordonînd tuturor să coboare spre locuri mai sigure. Scînteile se împrăștiau peste tot, dansînd în aer. Mirosul de ceai ars era pătrunzător, aproape acru. Era mirosul care ți se insinua în nas, pe gît și în plămîni. Savage știu că acest miros al distrugerii nu-l va părăsi niciodată.

Denville îl întîmpină la topitorie.

—Ai venit să salvezi ceva din ceai?

Savage clătină din cap.

— Focul a făcut ravagii. Ceea ce rămîne nu va fi mare lucru, chiar dacă vîntul își schimbă direcția. Vreo urmă de-a ticălosului care-a pus focul?

— Da! Unul dintre paznici a văzut pe cineva printre arborii de cauciuc. A tras în el, dar acesta a fugit spre vestul junglei.

—Nu l-a nimerit? întrebă Savage dezgustat.

— Nu l-a urmărit în junglă noaptea, spuse Denville pe un ton de scuză.

—Ei bine, nu le pot face o vină din asta, recunoscu Savage. Am să dau eu de el, n-ai grijă, dar mîine di-

mineaţă. Păstrează oamenii de pază. S-ar putea să revină.

Trecură cinci ore pînă cînd Savage reuşi să se întoarcă la bungalow. Era trei dimineaţa cînd se strecură în camera Antoniei. Încă dormea. Şi bunica ei la fel, în scaunul mare de lîngă pat.

O descoperi pe Eve într-o cameră alăturată. Îşi duse un deget la buze, iar ea îl urmă înapoi în salonul spaţios.

—Ce mai face Anthony? întrebă el.

—Domnul Burke e cu el. Mă asigură că nu sînt probleme.

Se uită la el fascinată. Era gol pînă la brîu şi mai murdar decît îl văzuse vreodată. Sudoarea îi lăsase dîre negre pe piele. Faţa îi era brăzdată cu sînge închegat. Cu siguranţă, va avea şi mai multe cicatrici. Era prea primitiv, prea sălbatic pentru ea.

—Eve, între noi n-o să meargă.

Ea ezită, fiindu-i aproape frică de ce va urma. Rîse nervos.

—Ai obţinut titlul?

—Nu, nici un titlu englezesc nu era liber.

Ea tremură de uşurare.

— Adam, îmi pare extrem de rău pentru Leopard's Leap. E crud să faci atîta drum doar ca să-ţi vezi plantaţia distrusă.

Ea ridică din umeri neajutorată.

—Nu te vei întoarce nici măcar cu o nevastă.

El o privi cu milă.

— Sînt îndrăgostit de Antonia. Mă voi căsători cu ea mîine.

Cînd Bernard Lamb îşi veni în fire, simţi durerea din gleznă radiind în tot piciorul, pînă în stomac. Îşi imagină că, în curînd, va simţi durerea şi în creier. Pulsa ritmic cu fiecare bătaie a inimii.

Încercă să-şi domine durerea şi cînd aceasta continuă, se hotărî că singurul mod în care putea trece de ea era să-şi separe mintea de trup. Se con-

centră atît de bine, încît reuşi parțial, dar cînd încercă să se elibereze de sub trunchiul copacului, suferința reveni iarăşi, sfîrtecîndu-i trupul.

Îşi dădu seama că avea glezna umflată. Frica îşi făcu loc în sufletul lui şi începu să-i curgă prin vene împreună cu sîngele. Trebuia să-şi domine teama. Nu-i dovedise destinul că era cu el? Nu era el noul Lord Lamb? Nu pusese el foc la Leopard's Leap? Va supravieţui el şi acestui coşmar.

Adam Savage plonjă în piscină, înlăturînd oboseala care-l dobora. Zece ani de muncă asiduă fuseseră distruşi în cîteva ore. Închise ochii, lăsînd tensiunea din muşchi să se relaxeze.

Încet, încet, se lumină. Nu era blestemat, ci binecuvîntat. Nimeni nu murise în incendiul devastator. Toţi răniţii îşi vor reveni. Mai avea încă pămîntul. Asta nu putea distruge nimeni. Va reconstrui fabrica de ceai. Dar lucrul cel mai bun era că Antonia dormea sub acoperişul lui. Îl copleşi o mare bucurie. Va fi tată. Înţelese că fusese binecuvîntat de zei.

Glezna lui Bernard se umflase pînă cînd simţi că nu mai poate suporta durerea. Toată atenţia lui se concentrase acolo, aşa încît fusese absent timp de ore întregi. Imaginaţia i-o luă razna. Chiar şi răsuflarea îi deveni greoaie şi slabă. Nu avea deloc putere în membre. Îşi privi trupul apoi ţipă, îngrozit cînd văzu ce îi acoperea întregul tors. Sute de lipitori umflate deja de sînge, se hrăneau nesăţioase din el. Cele care se săturau, cădeau, dar erau altele, nenumărate, le luau locul, atrase irezistibil de mirosul sîngelui. O şuviţă de sînge i se prelinse de pe buze cînd simţi lipitorile mutîndu-se pe gît. Cînd deschise gura, îi alunecară înăuntru şi Bernard îşi pierdu şi ultimul licăr de luciditate.

Adam deschise ochii mari. Era un noroc că strigătul animalului îl alertase. Ieşi din apă simţindu-se proaspăt şi gata să înceapă o nouă zi. Era ciudat cît de uman suna strigătul unui animal de pradă.

Obrazul stîng fusese adînc sfîşiat de ghearele leopardului. Îşi dădu seama că, dacă se rădea, rănile vor sîngera, aşa încît puse jos briciul şi ridică din umeri. Cel puţin, o parte a feţei era fără cicatrici.

Se întîlni cu domnul Burke şi-l invită să ia micul dejun împreună.

—Cum s-a simţit noaptea trecută tînărul Anthony?

— Bine, ţinînd cont că tocmai i-aţi scos un glonte din piept. S-a transformat surprinzător de mult. Ultima dată cînd l-am văzut, era doar un băieţandru. Acum e bărbat. Nu mă refer doar la fizic, deşi spatele îi e de două ori mai lat. S-a maturizat.

— Să munceşti ca să-ţi plăteşti călătoria pe un vas indian, nu e chiar un picnic de şcoală duminicală. S-a lărgit şi mintea, nu numai spatele.

— Mi-aş da un ochi ca să văd reacţia Antoniei cînd îl va vedea, dar ştiu că fraţilor le-ar place să se întîlnească singuri. N-am văzut niciodată doi fraţi mai uniţi ca ei. Despărţirea le-a făcut mult bine.

— Ai grijă de preot în locul meu, spuse Adam, făcînd cu ochiul domnului Burke. Vom avea nevoie de serviciile lui astăzi.

—Cu muncă grea am construit locul acesta, tot aşa îl voi reconstrui. Acest pămînt exotic are un mod al său de a renaşte, indiferent de distrugerea pe care i-o aduce omul alb.

— Anthony spunea că îl vei reface. Cred că s-a îndrăgostit de Leopard's Leap.

În acel moment, Anthony stătea pe marginea patului Antoniei, povestindu-i despre salvarea miraculoasă:

— Numele vasului era *Earl of Abergavenny*. Erau cu toţii pe punte urmărind un şir de balene aduse de

furtună în afara curentului. Eram pe jumătate înecat și inconștient. A fost ziua mea norocoasă, Tony. Vasul se îndrepta spre Bombay.

— Doamne, Tony, n-ai să știi niciodată cum a fost să te credem mort. Am pus la cale un plan să putem păstra Lamb Hall, ca să nu cadă în mîinile lacomului nostru văr.

— Nu m-am gîndit niciodată că o să pierdeți Lamb Hall. Ce naiba ai făcut?

— Ți-am luat locul. Am devenit Lord Anthony Lamb.

Anthony rămase cu gura căscată.

— Nu fi așa șocat! Între noi fie vorba, m-am distrat grozav să joc rolul burlacului. Amintește-mi să-ți povestesc într-o zi cînd vei fi mai în putere.

— Răsfățată ce ești, insinuezi că te-ai descurcat mai bine ca mine?

— Cel puțin am încercat, spuse ea rîzînd. Totuși, nu mai semănam chiar așa de tare. Ție îți mijește barba și te-ai împlinit binișor.

El privi cu tandrețe obrajii ei plini și rotunjimile încîntătoare ce se ghiceau cu ușurință de sub cămașa de noapte.

— Și tu te-ai împlinit puțin. Ești minunată.

Tony roși sub privirea lui cercetătoare. O nouă bătaie în ușă îi întrerupse. Ușa se deschise pentru a-i face loc lui Adam Savage. Anthony se ridică imediat în picioare.

— Ai putut salva ceva din plantație? întrebă el îngrijorat.

— Ceaiul a fost distrus, dar am salvat cauciucul.

— Cînd o să refaci totul, te voi ajuta și eu, spuse Anthony hotărît, sperînd că Adam nu îi va aminti că e rănit.

— Mulțumesc, spuse Adam cu o recunoștință sinceră.

Anthony privi spre sora lui, dar ea își întoarse fața la perete. Vedea clar că cei doi aveau ceva de terminat între ei și plecă repede înainte să fie prins între

focurile lor încrucişate.

—Am venit să-ţi schimb bandajele, Tony.

Ea îl privi iute, cu ochii verzi scînteind provocatori.

—Nici să nu te gîndeşti să mă atingi, scuipă ea.

—Trebuie să am grijă să nu ţi se infecteze zgîrieturile.

—Am mai fost zgîriată de un leopard înainte, se răsti ea. Dacă ţi-am supravieţuit ţie, pot rezista la orice.

— Tony, i-am spus mamei tale azi dimineaţă că te iubesc, că ne vom căsători astăzi.

— Nu va fi nici o căsătorie! Porc mincinos ce eştil M-ai amăgit tot timpul, jucîndu-te de-a seducţia. Fii cinstit măcar o dată. Ce e între mama şi tine?

— Ceea ce a fost între mama ta şi mine s-a întîmplat înainte să ne întîlnim şi, sincer să fiu, Tony, nu e treaba ta.

Ochii lui albaştri, reci, îi susţinură privirea nemiloşi.

— Fiindcă veni vorba de cinste, te-ai gîndit puţin la a ta? Spui şi faci exact ce-ţi trece prin cap, numai să iasă cum vrei tul

—Nu-i adevărat, strigă ea. Înşelăciunea la care m-am pretat a fost necesară.

—Nu mă refer la aceea.

Se aşeză brusc pe pat şi îşi puse mîinile pe pîntecele ei:

— Vorbesc despre înşelăciunea asta. Acesta e copilul meu. Cum îndrăzneşti să-l ascunzi de mine? Ar fi trebuit să ne căsătorim cu luni în urmăl

— Indiferent dacă acest copil există sau nu, nu mă mărit cu tine, jură ea furioasă.

El se ridică, aplecîndu-se asupra ei. Îi ridică bărbia cu un deget pînă privirile li se întîlniră.

—N-ai decît să te răzgîndeşti sau am să te răzgîndesc eu. Alegerea îţi aparţine, spuse el pe un ton egal.

Ieşi din cameră mai supărat decît fusese vreodată în viaţa lui.

Tony era cea mai înnebunitoare şi cea mai exas-

perantă creatură din cîte întîlnise. Ştia că o iubeşte cu fiecare fibră a corpului lui. Ce naiba mai voia de la el? Imposibilul! Cum putea să-şi schimbe trecutul?

O găsi pe Roz la micul dejun. Ea îl întîmpină imediat.

— Adam, îţi sînt aşa de recunoscătoare. Le-ai salvat amîndurora vieţile. Îţi mulţumesc din toată inima.

— Roz, trebuie să vorbeşti cu ea. Nici nu vrea să audă de mine.

— Ai lămurit lucrurile cu Eve?

El o privi direct.

— Bineînţeles că da. Nu m-aş fi putut căsători cu Antonia fără să o informez pe Eve.

— Adam, Antonia crede că eşti îndrăgostit de mama ei. Chiar şi cînd era un copil, era mereu pe locul doi, după frumuseţea mamei ei.

— Asta e ridicol! Antonia e de două ori mai femeie decît Eve va fi vreodată. N-am iubit-o pe Eve. Pur şi simplu am crezut că va fi o bună castelană pentru Edenwood şi cu siguranţă că Eve nu m-a iubit niciodată.

— Ştiu asta, Adam. Cred că Eve se poate iubi doar pe sine.

— Ar fi trebuit să-i spun Antoniei totul, dar n-am vrut s-o fac să sufere. Am fost nebun să cred că pot să ascund asta de ea.

— Da, vasta ta experienţă cu femeile ar fi trebuit să te asigure că Eve va face totul ca Antonia să ştie.

Ochii ei erau amuzaţi gîndindu-se ce puţine ştiau bărbaţii despre ce se petrecea în mintea femeilor.

— Dă-i timp. Ştiu că Antonia te iubeşte cu disperare. În cîteva luni îşi va reveni.

El îşi trecu absent mîna prin părul lung, negru.

— Roz, nu avem lunile acestea. Tony e însărcinată. N-am ştiut pînă azi noapte cînd i-am îngrijit rănile.

Roz puse o mînă pe braţul lui.

— Cred că ai o mie de lucruri de făcut. Lasă-l pe

ăsta în seama mea.

Savage fu de acord: *Am de vînat un şacal.*

Lady Randolph intră în dormitorul nepoatei sale cu o servitoare aducînd apă şi bandaje.

—Am venit să repar stricăciunile.

—Roz, nu. Am s-o fac eu însămi, spuse Antonia hotărîtă.

—Prostii! Încetează să te mai porţi de parcă ai fi prima femeie însărcinată din lume. Eu am fost prima!

Antonia spuse:

— Oh, Roz, mă faci întotdeauna să rîd. Nu trebuie să rîd; lumea mea e distrusă.

— Antonia în luna asta, dacă nu rîdem, plîngem. Oricum, un copil e ceva care trebuie sărbătorit, nu jelit. Deşi să ai un copil fără să fii căsătorită încalcă toate convenienţele. Ce să mai zic ce se va întîmpla dacă vei avea gemeni!

— Oh, Doamne, nu spune asta! strigă Tony. De ce nu m-am gîndit niciodată la asta?

—Hai să ne uităm puţin la tine.

Antonia se întinse şi o ajută pe Roz să-i scoată bandajele. Zgîrieturile erau urîte, dar începuseră deja să se vindece. Nu era nici un semn de infecţie.

Roz le spălă cu blîndeţe şi apoi le uscă cu un burete uscat.

— Au început deja să facă crustă. Cred că nu mai trebuie să le bandajăm. Ce zici?

—Că ai dreptate ca întotdeauna, răspunse Tony.

—Atunci cred că ar trebui să te măriţi cu Indianul Sălbatic. E prea bogat ca să-l laşi să-ţi scape.

—Nu-l iubesc pentru banii lui! plesni Antonia.

—Atunci îl iubeşti, totuşi? întrebă Roz.

— Nu! Răspunsul e *nu*! Nu-l iubesc şi nu mă căsătoresc cu el.

— Cum vrei, draga mea. Ca întotdeauna, spuse Roz pe un ton uşor.

Cînd părăsi camera Antoniei, Roz porni să o caute

pe Eve. Îi găsi uşor dormitorul după şirul de servitori puşi în alertă. Fiica ei era sprijinită de perne cu tava pentru micul dejun pe genunchi.

— Pot să discut ceva cu tine, Eve?

Fiica ei concedie servitorii cu un gest imperativ, apoi o privi cu un aer studiat.

— Faci foarte bine treaba asta. Trebuia să fi avut sclavi toată viaţa, spuse sec Roz.

— Eşti obositoare, mamă.

— Obosită, draga mea, nu obositoare. Sper că eşti gata pentru cîteva adevăruri familiale. Eve, m-am săturat să duc eu responsabilităţile tale. Nu te-ai simţit foarte bine ca mamă, aşa că ţi-ai lăsat gemenii deoparte ca pe nişte bagaje care te încurcau. Nu cred că l-ai iubit pe Russel şi nu văd nimic care să-mi arate că îţi iubeşti copiii, pentru că ai fost întotdeauna preocupată doar de tine. Pot spune că pînă acum n-ai fost decît un nimic. Dar Eve, eşti una dintre cele mai norocoase femei din lume. Mia ai o şansă. Cîţi dintre noi au şansa unei salvări.

— Ce vrei să spui?

Faţa lui Roz era rigidă şi hotărîtă. Vocea îi era aspră şi implacabilă.

— Te duci la Antonia şi o convingi că între tine şi Adam Savage n-a fost nimic serios.

O nouă bătaie în uşă. Roz îi deschise domnului Burke. Se întorsese de la Casa Guvernatorului pentru a aduce tot ce ar fi avut nevoie doamnele.

— Poddy Burke, te iubesc, îi strînse Roz mîna cu recunoştinţă.

— Şi eu, doamnă, spuse domnul Burke sincer, ducînd cufărul în camera Evei.

Capitolul 46

Eve privi lung spre uşa închisă timp de cinci minute pline. *Deci ei cred că au monopol pe dragoste, nu-i aşa? Cum îndrăznesc să mă acuze că nu-mi iubesc copiii?*

Deschise capacul cufărului să caute ceva care să-i dea înfăţişarea unei mame. Bineînţeles că nu găsi nimic, dar după ce se gîndi multă vreme dădu la o parte mătasea şi alese o rochie simplă de lînă pentru dimineaţă.

Fiica ei stătea în picioare lîngă fereastră cu ochii absenţi. Purta un halat lejer a cărui model în culori strălucitoare de albastru, verde şi auriu îi puneau în evidenţă frumuseţea. Eve recunoscu, în cele din urmă, că nu-i arătase niciodată dragoste fiicei sale pentru că ştiuse că într-o zi frumuseţea acesteia o va depăşi cu mult mai mult pe a ei. Venise şi ziua acea.

Cînd Tony se întoarse spre mama sa, părul i se răspîndi într-un evantai de bucle negre, gura ei plină se rotunji într-un *o* de surpriză şi ochii ei mari şi verzi străluciră de lacrimi ce stăteau gata să curgă.

— Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Eşti pregătită pentru o discuţie ca între mamă şi fiică?

— Nu chiar, mamă...

—Antonia, o imploră Eve, mai dă-mi o șansă.

Tony își trecu o mînă nerăbdătoare peste ochi.

—Vino și stai jos, mamă.

Eve se jucă cu brățările ei de argint.

— Nu am fost eu chiar cea mai bună mamă din lume, dar fie că mă crezi sau nu, te iubesc, Antonia. Cînd erai mică erai atît de dulce, de dezghețată, că eram chiar geloasă pe tine. Gemenii, știi, reușesc întotdeauna să monopolizeze atenția tuturor. Erai preferata lui Russel și nu obosea niciodată s-o arate.

—Recunosc că îmi plăcea să fiu în centrul atenției, dar tu ai fost întotdeauna frumusețea familiei, mamă. Am simțit că nu suport asta. Îmi pare rău că n-am mai ajuns să-l văd pe tata.

— Cînd tatăl tău a murit, m-am dus la Adam Savage pentru ajutor material, dar căsătoria a fost doar o dorință secretă de a mea. Speranțele împreună cu vanitatea mea au fost destul de scuturate ieri cînd domnul Savage a venit să-mi ceară mîna ta în loc.

Antonia îi căută ochii. Îi trebuise mult curaj să spună asta.

— Deci, draga mea, dacă tu ești de acord, aș vrea să vă căsătoriți la Casa Guvernatorului. Vom invita toți plantatorii de jur și voi fi și eu, astfel, mîndră să-mi arăt fiica.

Antonia zîmbi printre lacrimi.

—Mulțumesc, mamă. Ești foarte generoasă, dar eu și Adam ne mulțumim să ne avem unul pe celălalt.

Adam Savage stătea cu o expresie mohorîtă pe față și privea la ce mai rămăsese din cadavru. Lipitorile imense supseră și ultimul strop de sînge din trupul lui Bernard Lamb. Agonia lui mută trebuie să fi fost îngrozitoare. O moarte pe măsura omului care fusese,

se gîndi Indianul Sălbatic cu satisfacţie. Îl va îngropa acolo unde zăcea, nu pe terenul de la Leopard's Leap.

Savage ştia că trebuia să anunţe moartea lui familiei care aştepta în bungalow. O povară grea îi fusese luată de pe umeri acum că viaţa celor doi fraţi nu mai era în pericol, dar inima încă îi era grea. Nu se aştepta la o altă confruntare cu Tony, dar era hotărît să folosească forţa dacă era necesar. Îşi opri calul la umbră lîngă bungalow.

Antonia şedea în fotoliul de pe verandă, aşteptîndu-l să se întoarcă. El se îndreptă încet spre ea, sorbindu-i din ochi frumuseţea întunecată. Cînd îl văzu venind, se ridică şi făcu un pas spre el. Apoi, dintr-odată, se trezîră îmbrăţişaţi.

Tony începu să plîngă şi Adam o strînse la piept.

— O, Adam îmi pare aşa de rău de Leopard's Leap. Ştiu ce greu şi ce mult ai muncit la el. Ştiu ce mîndru erai de el.

— Taci, iubito, gata. Singurul lucru care contează pentru mine este că eşti în siguranţă.

Era incredibil, dar adevărat. Inima lui cînta de bucurie. Simţurile îi erau ameţite de apropierea ei.

— Leopard's Leap n-a fost distrus. Îl voi reface.

Ea se trase din braţele lui să vadă dacă nu spunea toate acestea doar ca s-o încurajeze.

— Adam, e într-adevăr, posibil?

— Dacă vrei ceva tare de tot, nimic nu-ţi poate sta în cale.

Îi săruta lacrimile din ochi, apoi gura, dîndu-şi seama că o dorea nebuneşte.

— Vino să-ţi arăt.

O luă de mînă, apoi o ridică în şa în faţa lui. Braţele ei se strînseră în jurul lui în timp ce o lipea de el, grăbind calul în direcţia colinelor cu ceai.

Cînd văzu dezastrul negru întinzîndu-se hectar după hectar, îşi dădu seama că era mai rău decît îşi imaginase. Dar ochii ei urmăriră mîna lui Adam care îi arăta lucruri pe care ea nu le văzuse. Buzele lui, fă-

cînd planuri, îi mîngîiau urechea, trimițîndu-i un fior delicios pe șira spinării. Capul lui era aplecat cu tandrețe spre al ei, împărțind cu ea gînduri și idei. Mai merseră două mile pînă ajunseră la un adăpost din frunze. Adam împinse deoparte frunzele mari, late și acolo, în umbra protectoare a platanilor, plantele delicate de ceai își ițeau frunzele verzi.

Ea rîse fericită, ridicîndu-și gura pentru sărut.

— Te vreau în noaptea asta. Trebuie să ne căsătorim pentru asta.

— Da, te rog, îl imploră drăgălaș Tony, frecîndu-și sînii de el pînă cînd el începu să geamă. Sigur, nu vom putea face dragoste pînă cînd rănile mele nu vor fi vindecate, spuse ea necăjindu-l.

El îi contură gura umflată de sărutări cu vîrful degetului.

— Ai încredere în mine. O să găsesc o cale... sau două.

Schimbară jurămintele în salonul spațios al bungalow-ului. Anthony își încredință geamăna pe mîinile bune ale stăpînului de la Leopard's Leap. Era o ocazie cît se poate de solemnă. Lady Antonia Lamb deveni doamna Savage de Edenwood și marchiză de Blackwater.

Eve și Rosalind plîngeau amîndouă, ca mamă și bunică a miresei și cînd domnul Burke veni să felicite mirele, Tony văzu că o lacrimă îi lucea și lui în ochi.

— Te rog, domnule Burke nu fi trist, îl admonesta Tony.

— Draga mea, e mai curînd ușurare ceea ce simt. Savage e nenorocitul care-ți va aduce găleata de acum încolo.

Savage murmură:

— Cîte o palmă hotărîtă dată unde trebuie va punea capăt băutului și umblatului în pantaloni.

Personalul de la Leopard's Leap se întrecuse pe sine. Cina, servită în salonul imens, era mai mult decît un banchet. Era zece noaptea cînd Denville propuse ultimul toast. Roz ridică mîinile să se facă tăcere.

—Cred că petrecerea trebuie continuată la Casa Guvernatorului, ca să-i lăsăm pe noii miri să se bucure de intimitate.

Cînd cele două trăsuri se urniră de la Leopard's Leap, Adam o luă pe Tony în braţe şi o duse înapoi în bungalow.

— Eşti un bagaj scandalos. Te-ai îmbrăcat în galben anume ca să şochezi pe toată lumea?

Ea se frecă de el senzual, atingînd cu mîna provocator umflătura sexului lui.

— Ar fi şocaţi dacă ar şti ce efect are galbenul aprins asupra ta. Te excită la nebunie. Prima dată cînd l-am purtat, m-ai avut pe biroul tău!

—Exagerezi.

— A exagera înseamnă a creşte sau a mări peste normal. Mă recunosc vinovată, my lord.

Şi Tony atinse ilustrativ încă o dată penisul umflat peste măsură:

—Du-mă în pat.

— La naiba cu patul. Am aşteptat o eternitate să facem baie împreună.

Privirea lui era atît de intensă încît ea roşi numai la gîndul la ce-i va face.

— Ochii tăi sînt albaştri ca... funduleţul unei maimuţe, şopti ea răutăcios.

Apoi ţipă cînd dinţii lui se înfipseră în lobul urechii ei.

Anthony se întoarse la Leopard's Leap în zori. Antonia şi Savage dormiseră doar vreo două ore. Se treziră îmbrăţişaţi, înfăşuraţi în şuviţe de păr negru.

Cei doi îndrăgostiţi se lipiră unul de celălalt, şoptind, sărutîndu-se, atingîndu-se, gustîndu-se. Ignorară vocea veselă a lui Anthony cînd acesta se făcu auzit vorbind cu servitorii. Pe măsură ce pasiunea lor creştea, totul păli şi se îndepărtă pînă rămaseră numai ei doi, singuri în Paradis. Trupurile li se uniră, devenind unul singur.

Fusese ca întotdeauna; un ritual al dragostei, sălbatic, arzător, adînc. Savage era tot numai muşchi încordaţi, numai virilitate. Antonia, numai căldură mătăsoasă, lichidă, toată numai senzualitate parfumată. Cînd se uniră, ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, trăgîndu-l mai adînc în ea, oferindu-i-se. Se îmbrăţişau nebuneşte, strigau de plăcere, simţind că vor muri dacă nu devin unul. Dorinţa se transformă apoi într-o tandreţe covîrşitoare.

O trase spre el cu un braţ puternic, în timp ce degetele îi mîngîiau şuviţele negre de păr de la tîmple, apoi rotunjimile drăgălaşe ale obrajilor şi ale gîtului.

—N-o să plece, să ştii, şopti ea.

—Anthony? Nu, îl aud afară.

—E mai rău decît o invazie de lăcuste. Mi-am dorit un mic dejun în pat, apoi un înot lenevos în piscină.

—O vom face diseară, îi promise el, amintindu-şi noaptea trecută.

Pielea devenită alunecoasă din cauza apei, tremurul senzual, înnebunitor, mîinile ei mîngîindu-i bărbăţia, strîngînd-o, făcîndu-l să delireze de dorinţă.

—Pînă diseară zgîrieturile tale vor fi cu totul vindecate şi nu va mai trebui să fiu aşa blînd cu tine.

Gemu, mîngîindu-i picioarele lungi, atît de tentante.

— Cînd picioarele tale mă îmbrăţişează simt că aş vrea să rămîn aşa pentru totdeauna.

Adam şi Anthony petrecură multe zile împreună. Ajunse să-l cunoască bine pe fratele soţiei sale, bine de tot. Putea jura că avea deja Leopard's Leap în sînge. Recunoaştea toate simptomele. Ceylon avusese acelaşi efect asupra lui cînd ajunsese aici prima dată. Încă mai făcea parte din el, desigur, dar viitorul şi copiii lui vor fi în Anglia.

Începură munca obositoare de replantare. Adam observă cu satisfacţie că entuziasmul lui Anthony nu se micşoră cînd fu de muncă.

— Te vei întoarce în curînd în Anglia? îşi întrebă Anthony noul cumnat.

Adam aprobă din cap.

—Dacă Tony vrea să meargă acasă şi simte că poate face călătoria.

—Nu se simte bine? întrebă Anthony îngrijorat.

—Ba da. E înfloritoare, dar însărcinată.

—Oh, înteleg, spuse rîzînd. Înţeleg de ce vrei să te întorci aşa curînd la Edenwood. Domnul Burke a împachetat deja lucrurile bunicii pentru Anglia, şi mama pleacă la Bombay pentru vacanţă, dar eu încă nu vreau să plec.

—De ce nu rămîi la Leopard's Leap? Contractul cu Compania Indiană de Est mai are un an. Dacă devii un bun plantator pînă atunci, te iau asociat, se oferi Savage.

— Adevărat? întrebă Anthony, uimit de atîta generozitate.

— Eşti un trimis al zeilor, un răspuns la rugăciunile mele. Ce aş putea face mai mult decît să-ţi încredinţez Leopard's Leap? Am un vas în Colombo numit *Dragonul de jad*. Îl folosesc pentru export în China. De ce nu încerci şi asta? Două încărcături îţi interzic să transporţi: opium şi fildeş.

Cîteva zile mai tîrziu, cuferele erau stivuite în fața ușii bungalow-ului. Fabrica fusese reconstruită și semințele fragile de ceai fuseseră replantate pe colinele de la Leopard's Leap. Adam Savage își duse mireasa din camera de baie pînă în dormitorul spațios pe care îl foloseau pentru ultima dată. O lăsase pe Antonia să decidă unde vor sta în Anglia. Ea se hotărîse pentru amîndoi, știind ce era în sufletul soțului ei. Deși iubea Leopard's Leap, era timpul să pună bazele dinastiei la Edenwood. Adam se strecură în pat lîngă ea și o ridică peste trupul lui excitat:

— Iubito, sînt atît de îndrăgostit de tine. Mulțumesc Domnului că ai crezut în cele din urmă, că nu era nimic între mine și mama ta.

Ea se ridică în genunchi deasupra lui, pregătită.

— Indian Sălbatic, doar nu mă crezi o naivă? Am ajuns la concluzia că aveai dreptate, ca întotdeauna. Nu era treaba mea!

Savage se întinse după un trabuc. Trase adînc din el, apoi se întinse leneș pe spate. Cînd se întoarse spre Tony, rămase încremenit. Și ea fuma un trabuc.

—Ce naiba faci? întrebă el.

—Ceva ce m-ai învățat.

— Presupun că va trebui să renunț dacă vreau s-o faci și tu, făcu el o concesie.

Dumnezeule e încîntătoare! se gîndi.

Tony strivi trabucul și se lipi de el. Savage deveni într-o secundă excitat. Ea îi răsuci sexul între degete ca pe o țigară fină:

— Mm, murmură ea senzual, să punem asta deoparte și o voi fuma dimineață!

